

Catherine Anderson

Điệu Waltz dưới ánh trăng

VIỆN SÁCH MẪN
LÀO ĐỘNG

Table of Contents

Chương một
Chương hai
Chương ba
Chương bốn
Chương năm
Chương sáu
Chương bảy
Chương tám
Chương chín
Chương mười
Chương mười một
Chương mười hai
Chương mười ba
Chương mười bốn
Chương mười lăm
Chương mười sáu
Chương mười bảy
Chương mười tám
Chương mười chín
Chương hai mươi
Chương hai mốt
Chương hai mươi hai
Phần kết

Chương một

Điên mất thôi. Ryan Kendrick cúi tiết đến mức có thể nhai cả ốc bánh xe. Chiếc máy cày bị hỏng. Đồ phụ tùng cần để thay lẽ ra phải được gửi đến Rocking K từ hôm kia, vậy mà đến sáng nay vẫn chưa thấy đâu. Ryan gọi điện tới cửa hàng mấy lần cũng chẳng ai nghe máy.

Anh nghiêng một bên vai húc mạnh vào cánh cửa của cửa hàng Works, chuyên cung cấp đồ phụ tùng cho nông trại lớn nhất Crystal Falls. Harv Coulter, vốn là một chủ trang trại chăn nuôi bị vợ nợ, chuyển sang ngành kinh doanh nhỏ này từ nhiều năm trước. Và mấy anh em nhà Kendrick, cũng như nhiều chủ trang trại nuôi khác trong vùng, lâu nay vẫn đến đây mua hàng. Hiện tại mặt hàng ở đây rất phong phú, từ trang thiết bị nặng cho đến đủ loại quần áo cao bồi thời trang. Hiếm một nỗi, lượng hàng bán ra quá nhiều nên chất lượng phục vụ có vẻ như đang tụt dốc.

Nếu ông Harv không kịp thời uốn nắn nhân viên đi vào khuôn khổ thì chắc chắn sẽ mất khách dần. Chẳng hạn như vụ chuyển hàng trễ này, ngay vào giữa vụ xuân, thì đúng là hết chịu nổi. Do tuyết rơi muộn, tất cả các trang trại trồng trọt và chăn nuôi trong vùng đều bị chậm kế hoạch, và mỗi ngày chậm cũng có nghĩa là hàng ngàn đô la bị mất.

Ryan tiến về khu vực bán thiết bị có treo biển “PHỤ TÙNG VÀ SỬA CHỮA”, bực bội nện đôi bốt bám đầy bụi đất xuống mặt sàn bê tông. Khi đến cái quầy bừa bộn phụ tùng và những cuốn giới thiệu sản phẩm, anh gạt cái lọc khí sang một bên, gác tay lên mặt quầy Formica đầy dầu mỡ, và găm ánh nhìn sắc bén vào cô gái mảnh mai ngồi đằng sau máy tính bên quầy tính tiền.

Mái tóc dài óng mượt đổ ra trước che phân nửa khuôn mặt cô. Những ngón tay thon mảnh được cắt tỉa kỹ lưỡng đang lướt như bay trên bàn phím. Ryan đợi một lúc. Bị phớt lờ khiến anh càng điên tiết. Gần đi tong buổi sáng rồi. Anh liếc nhìn đồng hồ và quai hàm đanh lại.

“Xin lỗi”, anh lên tiếng. “Ở đây có ai giúp tôi không nhỉ?”

Cô gái ngẩng đầu lên. Ryan bất động, ánh mắt dán chặt vào cô. Hàng mi dày và sẫm viền quanh đôi mắt to tròn, đẹp hút hồn với màu xanh thăm thăm như màu hoa păng xê mọc hoang khắp trang trại. Bình thường anh vẫn hay chế giễu việc dùng những cụm từ có cánh để miêu tả phụ nữ. Anh cũng đã nhìn vào rất nhiều đôi mắt và chưa bao giờ cảm thấy có nguy cơ bị chết chìm hay mất hết dũng khí.

“Tôi không thường giao dịch với khách nhưng tôi có thể cố giúp anh”, cô nói giọng vui vẻ kèm theo nụ cười tươi tắn làm xuất hiện lúm đồng tiền vô cùng hấp dẫn ở một bên má.

Ryan cứ thế nhìn cô trân trân. Khuôn mặt trái xoan, gò má hơi nhô cao, chiếc cằm nhọn xinh xắn cho thấy chủ nhân có tính hơi bướng bỉnh, và đôi môi mềm mại ngọt ngào. Sống mũi thanh tú với cái chóp sáng bóng lấm tấm tàn nhang cho biết làn da không tì vết kia là tự nhiên không son phấn.

“Hình như anh có chuyện gì thì phải?”, cô hỏi.

Anh mở miệng định nói, nhưng đột nhiên đầu óc bỗng trở nên trống rỗng như cái túi của một gã chăn bò trước ngày nhận lương, và anh không thể nhớ nổi mình đến đây vì cái quái gì.

Một cảm giác lạ lùng khó tả xâm chiếm lấy Ryan. Nó ở ngay nơi lồng ngực anh - một sự nhận biết nào đó - như thể trong tiềm thức anh đã đi tìm kiếm cô suốt từ trước đến giờ. Điên khùng. Tình yêu sét đánh thích hợp với anh trai anh hơn. Ryan tìm đến đàn bà đơn giản như đi mua giày boots - thử rồi mới quyết định xem có nên xác lập một mối quan hệ lâu dài, và ngay cả có thể anh cũng vẫn chưa tìm thấy đôi boots nào vừa chân để có thể mang cả đời.

“Tôi, ưm...” Ryan gãi gãi một bên mũi, một thói quen khi cảm thấy căng thẳng. Một cơn đau âm ỉ ran lên trong đầu. “Tôi là Ryan Kendrick đến từ Rocking K”, anh vụng về tự giới thiệu.

Nụ cười ngọt ngào càng ngọt hơn. “Chào anh. Rất vui được gặp anh. Xin đừng khó chịu. Tôi cũng thường như thế, có khi còn tệ hơn đấy chứ. Anh ít ra cũng còn nhớ tên mình.”

Anh phì cười. “Cô thực sự có khi quên cả *tên* mình à?”

Lúm đồng tiền lại xuất hiện. “Khi bực bội chuyện gì quá thì sẽ như vậy. Anh là Ryan Kendrick đến từ Rocking K. Anh đến đây để...?”

Ryan búng tay. “Lấy phụ tùng của tôi.”

“Phụ tùng của anh ư?”

Anh bật cười. “Tôi muốn biết chúng đang ở chỗ khi gió nào.”

Nét mặt cô trở nên lém lỉnh. “Anh đánh mất phụ tùng của mình rồi nghĩ tôi lấy chúng hay sao? Đa số các anh chàng cao bồi tôi được biết đều bảo vệ phụ tùng của mình như giữ kho vàng Fort Knox^[1] ấy chứ.”

Ryan ngửa cổ cười vang. Sự căng thẳng khiến cho các cơ trên cổ và vai anh thít chặt suốt cả sáng nay giờ biến mất sạch một cách diệu kỳ.

“Tôi hy vọng tối thứ Bảy này anh chưa hẹn hò với ai”, cô nói thêm. “Một anh cao bồi mà để mất phụ tùng dễ rơi vào tình thế mất mặt lắm đấy.”

Anh vân vê vành mũ cao bồi. “Ừm... hên xui thôi. Tối thứ Bảy này cô định làm gì?”

Đến lượt cô bật cười phá lên. Âm thanh trầm và du dương khiến anh thấy toàn thân nóng ran.

“Tôi thường không giao du với những cao bồi đánh rơi phụ tùng.”

“Cứ đi chơi với tôi, đảm bảo là tôi có thể nhanh chóng tìm ra phụ tùng của mình.”

“Thôi đừng làm khó làm dễ nữa. Cho biết số đơn hàng của anh đi, để tôi tìm giúp mấy cái thứ bé tẹo đó cho.”

Bé tẹo ư? Suýt nữa thì Ryan lên tiếng chữa lại. Nhưng có những giới hạn đàn ông không được vượt qua, và anh có cảm giác chuyện này nằm

trong giới hạn đó. Có thể là nụ cười ngọt ngào - hay ánh nhìn ngây thơ - nhưng có điều gì đó mách bảo anh rằng cô không sành sỏi như cô đang giả vờ.

Khi lục tìm trong túi áo sơ mi vải xanh da trời, anh lướt mắt một lượt khắp gương mặt cô. Vóc dáng mảnh dẻ khiến cho đôi mắt dường như là thứ to nhất ở cô. Nhưng dù có thế thì cô cũng đầy đặn ở những chỗ cần tròn trịa. Nhỏ nhưng hoàn hảo.

Chiếc đầm nâu không tay làm tôn chiếc cổ thon dài, đôi vai gầy gọt cảm, hai cánh tay trắng muốt và trông có vẻ cứng cáp một cách kinh ngạc trong thân người mảnh dẻ nhường ấy. Khuôn ngực nhỏ nhưng đầy đặn khiến mắt anh cứ muốn nấn ná lại đó. Ý thức được mình hơi khiếm nhã, Ryan hạ ánh nhìn xuống thấp hơn và thấy tiếc vì phần còn lại bị cái quây che mất. Khi làm quen với phụ nữ, anh vốn để ý đến chân của họ, và đó là thứ anh đặt lên hàng đầu khi quyết định đến với một ai.

Thầm ước cô đứng lên để nhìn thử xem chân cô thế nào, anh đưa cho cô mảnh giấy đã đánh dấu số đơn hàng. Trong lúc cô tìm đơn hàng trong máy tính, hai người vui vẻ trao đổi với nhau vài thông tin cá nhân. Anh biết cô hai mươi sáu tuổi, cuộc đời cô không có gì đặc biệt ngoại trừ có nuôi một con mèo tên Cleo, và là con út trong một gia đình có sáu người con. Năm ông anh trai nhiều lời quan tâm em gái thái quá và nói hết chuyện nọ xọ chuyện kia tại các buổi họp mặt gia đình.

Ryan thấy trò chuyện cùng cô thật vui. Ngay cả khi vừa tiếp chuyện anh vừa chăm chú nhìn lên màn hình vi tính, cô vẫn duy trì được cuộc nói chuyện. Anh không thường gặp được cô nào vừa đẹp, thông minh, lại có cá tính đến như thế.

“VẬY... cô cho tôi biết tên được rồi chứ nhỉ?”, anh hỏi.

“Bethany.” Thao tác trên máy xong, cô ngả lưng ra ghế. “Này, chàng cao bồi, không nặng xì nữa nhé. Đoán thử xem phụ tùng của anh đang ở đâu nào.”

“Ở đâu?”

“Đang trên đường đến Rocking K. Và việc chúng đến trễ không phải lỗi của *chúng tôi*. Hiện đang vào mùa, những loại phụ tùng đặc trưng này hiện nay nhu cầu đang rất cao. Chúng tôi phải đặt hàng mới và thông thường thì phải tới sớm hơn nhưng vì lý do đó nên mất thêm hai ngày.”

Ryan cũng đã nghe nói đến điều đó rồi nhưng chính miệng cô nói ra có vẻ như đáng tin cậy hơn. Anh kéo vành mũ sụp xuống trước khi quay ra cửa. “Hừm. Cũng may là tôi chưa làm gì quá, nhỉ?”

“Chỉ mỗi một chàng cao bồi thích gây gỗ không làm gì được tôi đâu. Tôi có năm anh trai đấy, nhớ không?” Cô chống hai khuỷu tay lên thành ghế, đôi mắt xanh lấp lánh ý cười. “Chúc ngày vui, và chúc máy cày của anh mau chóng được sửa chữa. Rất tiếc anh không phải là người làm công, nên chắc thời gian đối với anh là vàng bạc nhỉ.”

Nghe thế Ryan đoán cô đã biết anh là ai. Không quá ngạc nhiên. Thực tế dân ở Crystal Falls, Orgeon ai mà không nghe nói đến nhà Kendrick. Anh kéo vành mũ. “Cảm ơn, Bethany. Thật hiếm khi được hài lòng đến thế.”

“Không có gì”, Bethany đáp với theo khi anh bước đi.

Sắp ra tới cửa Ryan đột ngột dừng lại. Về là về thế quái nào được. Anh đã ba mươi, mà cũng khá lâu rồi không gặp được cô nào lôi cuốn anh đến thế này. *Bethany*. Cô xinh đẹp, ngọt ngào và vui tính. Người duy nhất có thể khiến anh đang bực tức phá lên cười chỉ trong vòng ba giây, ngoài hai người phụ nữ khác là mẹ và chị dâu anh. Không thể ra về được khi chưa xoay xở được một cuộc hẹn, hay ít nhất cũng có được số điện thoại của cô.

“Tôi biết thế này có vẻ như hơi vội vàng”, anh mở lời khi quay trở lại quầy.

Bethany đã quay lại làm việc, ngẩng đầu lên, khuôn mặt đang đăm chiêu nhường chỗ cho nụ cười tươi tắn. “Anh lại đánh rơi phụ tùng nữa à?”

Ryan bật cười. “Không đời nào. Tôi chỉ...” Anh cảm thấy hơi nóng từ đầu đó dội ngược lên cổ họng. Anh đã không còn cảm thấy căng thẳng đến thế này, mỗi khi đánh tiếng mời một cô bạn gái đi chơi từ lúc mười mấy

tuổi. “Về tối thứ Bảy ấy. Tôi biết này giờ chúng ta chỉ nói đùa cho vui, nhưng thật tình là tôi muốn tìm hiểu cô.” Trước vẻ ngỡ ngàng của Bethany, anh nói tiếp. “Này, tôi là người đàn ông đấy. Ông chủ Harvey Coulter của cô sẽ xác nhận điều đó.”

“Ồ, tôi tin là anh đàn ông, nhưng...”

Ryan đưa tay ra ngăn lại. “Đi ăn tối và khiêu vũ nhé? Mình sẽ đi chơi, ăn một bữa ngon, tìm hiểu về nhau thêm một chút. Rồi sẽ khiêu vũ. Tôi là một vũ công cừ khôi dòng nhạc đồng quê miền Tây đấy, và tôi còn biết một ban nhạc chơi rất hay nữa.” Mãi cô cong cong thành một nụ cười băng khuâng. “Anh thích khiêu vũ, đúng không?”

“Tôi rất thích khiêu vũ. Còn cô?”

Bethany lảng ánh nhìn đi nơi khác. Ryan muốn đá cho mình một cú vì cái tội “tấn công” quá nhanh. Anh trai anh vẫn thường trêu về điều đó. Ôi chao, giờ thì đã quá muộn rồi. Chỉ còn nước ném lao thì phải theo lao và cầu được điều tốt đẹp nhất.

“Tôi từng rất thích khiêu vũ.” Cô gõ gõ cây bút xuống mặt quỳ, bàn tay thanh nhã nắm chặt cây bút đến độ các khớp xương nhỏ nhắn trắng bợt đi.

Ryan hất vành mũ lên. Anh cố hết sức thuyết phục cô bằng ánh mắt của mình. “Nào, cho tôi một cơ hội. Mình sẽ vui mà. Tôi thề sẽ là người đàn ông lịch lãm.”

“Không phải thế.”

“Chứ là gì?”

Trước sự sững sốt của anh, nét vui tươi và hóm hình trong mắt cô tan biến đâu mất, thay vào đó là sự đượm buồn. Anh nghĩ chắc mình đã nói hay làm điều gì đó làm cô phật ý, nhưng anh thề là anh không hề biết.

“Tôi sẽ dìu cô mà, đừng lo mình làm không tốt. Cho tôi mười phút thôi, cô sẽ thấy chân mình mọc cánh cho mà xem.”

Bethany lặn chiếc ghế đang ngồi ra xa màn hình vi tính rồi khoanh hai tay trước ngực, chăm chăm nhìn anh, chiếc cằm nhỏ hơi hếch lên kiêu kỳ. “Tôi hơi ngờ về điều đó đấy.” Hai má đỏ bừng ngượng ngập khiến nụ cười của cô dù rất tươi vẫn trở nên gượng gạo. “Anh cũng vậy đúng không?”

Ryan chỉ mất một giây để nhận thức đầy đủ hàm ý của cô, vì xuất hiện trước mặt anh là một cô gái ngồi trên xe lăn.

Anh có cảm giác như vừa bị ngựa đá một cú vào bụng - đột nhiên tức thở đến mức hai chân muốn khụy xuống. Đây hẳn là một trò đùa. Cô đẹp và hoàn hảo đến từng khía cạnh thế kia, cô gái trong mơ của anh. Không thể nào - tuyệt đối không thể nào.

Nhưng rồi ánh mắt anh hạ xuống nơi hai chân cô. Gấu váy buông xuống ngay dưới đầu gối, để lộ lớp tất bó chân, mắt cá hơi xoay ra ngoài, và bàn chân nhỏ nhắn trong đôi dép lê màu đen. Bàn chân quay vào trong, dấu hiệu của việc bị liệt chi dưới, và bắp chân cho thấy các cơ ở đấy đã bắt đầu teo.

Chúa ơi. Anh thấy người nhũn đi. Suy nghĩ đầu tiên nảy lên trong đầu là nói một câu cáo lui lịch sự rồi tìm đường lui. *Chạy.*

Ý nghĩ đó khiến anh thấy xấu hổ. Nhìn vào ánh mắt đượm buồn của cô, có thể biết được trước đây cô đã từng bị như thế và đã tổn thương nặng nề. Chắc chắn đã từng có rất nhiều người như anh đến đây bị chinh phục bởi khuôn mặt xinh xắn ấy và rồi bỏ của chạy lấy người khi vừa trông thấy chiếc xe lăn.

Nếu làm thế với cô thì anh đúng là đồ đê tiện hèn mạt. Chỉ là một cuộc hẹn thôi mà.

Bethany tin chắc và đang chờ Ryan sẽ cụp đuôi bỏ chạy hay bắt đầu lắp ba lắp bắp - cái cảnh cô vẫn thường chứng kiến. Quan sát khuôn mặt ngăm đen của anh, cô phải thừa nhận là anh cũng khá - chỉ sững người một lúc nhưng lấy lại sự bình thường ngay. Nở một nụ cười hấp dẫn chết người anh nói, “Ừ, khỉ thật, vậy là mình không khiêu vũ được rồi. Đương nhiên là trừ khi tôi mang theo giày trượt để ta có thể làm một bản tango xe lăn”.

Đàn ông thường tránh nói đến xe lăn của cô, và trong khi cố tìm điều gì đó để nói thì ánh mắt lại tố cáo họ đang cuống cuồng tìm cách thoái lui. Lúc nào cô cũng muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui vào khi chuyện xảy ra, nhưng phản ứng của Ryan Kendrick thậm chí còn tệ hơn. Nếu anh ta đang cố sống cố chết nghĩ cách lui mà vẫn ra vẻ điềm nhiên như thế thì đúng là giới kịch nói đã để vượt mất một nhân tài.

“Đâu phải chỉ có khiêu vũ.” Anh đặt lơì một nắm tay bên hông, nhúu mày, rồi bắt đầu đưa ra một loạt ý tưởng, kết thúc bằng, “Xem phim rồi đi ăn tối, cô thấy thế nào?”.

Trong đầu Bethany gióng lên hồi chuông cảnh báo. *Đáng sợ*. Cô tưởng anh đang tìm đường thoát nhanh nhất. Cô vẫn thường đùa cợt. Dù có thể nào thì một cô gái cũng cần vui vẻ. Nhưng không người đàn ông nào từng chấp nhận chuyện đó. Cô không biết phải nói gì lúc này. Cứ nhìn vào đôi mắt xanh sẫm của Ryan là đầu óc cô lại trở nên trống rỗng. Anh quá điển trai, cao to, ngăm đen, và cuốn hút. Những đường nét chuẩn, quai hàm vuông vức, tóc đen nhánh và cơ bắp cuồn cuộn. Một kết hợp gây nguy hiểm chết người. Crystall Falls là một thị trấn lớn, và Bethany học khác trường với Ryan. Cô cũng nhỏ hơn anh vài tuổi, thế nên họ chưa bao giờ có dịp gặp nhau trong các buổi họp mặt hay tiệc tùng. Nhưng khi còn là một cô nhóc, cô đã trông thấy anh vài lần từ xa, thường là vào các phiên chợ có tổ chức các cuộc đua tài giữa những người chăn bò, và lúc đó cô đã nghĩ anh điển trai rồi. Giờ thậm chí anh còn cuốn hút hơn trước nữa. Đâu có gì ngạc nhiên khi tên anh gần như trở thành một huyền thoại và nửa số phụ nữ thị trấn này phải lòng anh.

“Tôi, ừm...” Cô so vai, lần đầu tiên trong đời mình cô cảm thấy mọi từ ngữ như biến đi đâu mất. Nếu giờ mà một trong mấy anh trai của cô có mặt ở đây thế nào cũng đánh dấu sự kiện này.

Ánh nhìn của cô đậu xuống đôi môi anh. Dài và mỏng. Khuôn mặt góc cạnh nhưng đường nét tuấn tú. Lúc này, một bên khóe miệng hơi nhếch lên như thể anh đang cố ngăn lại một nụ cười.

“Ăn tối và xem phim chưa phải là đặc biệt lắm, tôi biết”, anh nói vẻ có lỗi. “Tôi sẽ nghĩ thêm gì đó thú vị hơn vào lần tới được không?”

Lần tới? Bethany không chắc mình nên hành xử như thế nào cho phải. Tại sao anh ta lại phí thời gian với cô? Phải chăng vì cảm thấy tội nghiệp cho cô? Cô không cần anh ta thương hại.

Lẽ ra Bethany nên để cho anh ta thấy cô ngồi xe lăn ngay từ đầu mới phải. Thế thì chuyện sẽ không đến nước này. Cô không thể đi chơi cùng anh ta, chân cô không cử động được. Nhưng trái tim cô thì khác, nó vẫn đập bình thường, mà Ryan Kendrick thì cuốn hút thế kia. Đôi mắt hấp háy và nụ cười quyến rũ đang bóc dần từng lớp một sự phòng thủ nơi cô, như thế thì xem ra cô sẽ khó chế ngự được lòng mình.

Cô vuốt nhẹ hai tay vào chiếc đầm để chắc chúng đã che qua đầu gối. Chắc hẳn phải có một cách từ chối tế nhị. “Thực ra, anh Kendrick à, tôi lưỡng lự là vì nghĩ mình có thể bện vào tối thứ Bảy.”

Ryan không chậm lấy một giây, “Vậy thứ Sáu nhé?”, nói xong anh búng tay đánh tách. “À không được rồi, thứ Sáu không được. Tôi tài trợ một cái máy cày trong cuộc thi kéo bùn tối đó, nên dứt khoát phải có mặt.”

“Thi kéo bùn ư?” Bethany ngay lập tức muốn cắn lưỡi mình.

Anh nhìn mặt cô chăm chăm. “Cô cũng mê trò đó à?” Cô hất chõ tóc phủ trước trán rồi lăn xe đến gần quầy hơn để sắp xếp mấy thứ trên đó cho ngăn nắp. “Tôi đã từng rất thích.”

“Tôi bất ngờ đấy. Thường chỉ có đàn ông mới thích trò chơi đó chứ.”

Bethany nhún vai. “Tôi từng có những sở thích không giống những cô gái khác.”

“Sao lại *từng*? Nếu cô thực sự thích, tôi rất vui được đưa cô đi cùng.”

Rõ ràng anh chưa từng ở với một người bị liệt. “Ồ, tôi không đi được đâu.”

“Sao không?”

“Từ điểm đậu xe đến khu sân bãi, đường đi toàn đất và sỏi.”

“Đất và sỏi thì có ảnh hưởng gì chứ?”

Các mạch máu trong người cô bắt đầu chạy dồn dập. Cô nuốt khan, hít một hơi thật sâu và cố trấn tĩnh. Anh không thích cô đến mức đó, chỉ tử tế thôi. Cô cần tập trung vào suy nghĩ đó, duy trì sự hóm hỉnh và cười trừ. Rõ ràng đã đến lúc cho anh ta biết một chút sự thật bi đát. Còn ai tốt hơn có thể cho anh ta biết được đây?

“Đối với một người đi đứng bình thường thì đường đất và sỏi không thành vấn đề”, cô nói từ tốn. “Nhưng xe lăn của tôi không lăn được trên đường gập ghềnh, mà đi trên sỏi lại càng khó hơn nữa.”

Anh nhìn cô ước lượng. “Bế có làm cô đau không?”

“Sao cơ?”

“Cô có đau khi được bế không?”

“Anh đùa đấy à? Ý anh không phải là bế tôi đấy chứ.”

“Sao không?”

Sao không? Rõ ràng anh ta chả biết gì. “Vấn đề ở đây không phải là liệu bế có làm tôi đau không, mà là lưng của anh có chịu nổi không.” Cô lắc đầu. “Anh rất tử tế. Thật đấy, anh Kendrick, nhưng...”

“Ryan”, anh sửa lại. “Hoặc Rye, nếu cô thích cách gọi này hơn. Cả hai đều được. Và không phải tôi ‘tử tế’. Tôi thực sự muốn đưa cô đi.”

“Ryan này.” Cô nhìn vào mắt anh chăm chăm, có cảm giác như nuốt phải cá sống. “Thật quý khi anh đề nghị như vậy, nhưng anh không biết mình sẽ gặp những phiền toái gì đâu. Ở đó không có lối đi hay khán đài gì cả.”

“Thì đã sao? Cô có xe lăn, còn tôi sẽ mang theo ghế xếp.”

“Không, anh không hiểu đâu. Tôi không lo chuyện ngồi đứng thế nào, nhưng khó khăn ở chỗ là anh sẽ phải vác xe lăn của tôi tới đó. Nó rất nặng và khó mang, rồi anh còn phải bồng tôi xuống đó nữa.” Cô lại lắc đầu.

“Chưa hết. Lúc yên vị rồi tôi có thể cần đi nhà vệ sinh cách đó ít nhất là một phần tư dặm. Thế là anh phải lọc cọc đưa tôi đến đó, rồi quay trở lại một chặng đường tương tự như thế nữa. Đến tối thế nào anh cũng ước sao mình đừng mời cô ta đi thì hơn cho mà xem.”

“Cô đâu thể nặng hơn năm mươi ký lô được. Lưng tôi chịu được.”

“Năm mươi ký rưỡi”, cô chữa lại, thầm nghĩ chỉ cần một nửa đó thôi cũng đã đủ nặng và khiến người vác phải chật vật.

“Bấy nhiêu đó thôi hả?”, anh bật cười, đôi mắt xanh sẫm lấp lánh vẻ thích thú. “Này, tôi có thể nhắc được gấp đôi thế hàng tá lần trong ngày đấy.”

“Không, tôi...”

“Chỉ là một cuộc hẹn thôi mà”, Ryan năn nỉ. Bước về phía quầy, anh vói tay đẩy một tệp giấy về phía cô. “Tôi sẽ đến tận cửa đón cô đúng sáu giờ tối thứ Sáu. Viết địa chỉ và số điện thoại của cô đi nào.”

“Quả thực tôi...”

“Nào”, anh vẫn không hề nao núng. “Sẽ vui mà. Tôi đâu dễ gì gặp được một phụ nữ thích xem kéo bunn. Bao lâu nay cô ở đâu vậy hả?”

Bethany phá lên cười và cố khiến anh nhụt chí thêm lần nữa. “Tôi thực sự không nghĩ đến việc hẹn hò với ai. Anh không cần phải làm như vậy. Nói thật đấy. Cứ về đi.”

Anh đáp lại bằng cách nháy mắt đẩy tệp giấy gần cô hơn. “Tên đầy đủ, địa chỉ và số điện thoại. Nếu cô không chịu ghi ra đây, tôi sẽ chơi xấu bằng cách hỏi ông Harv Coulter đấy. Rocking K là bạn hàng lớn nhất của ông ấy mà.”

Nghĩ đến phản ứng của bố mình, Bethany mím cười. “Ừ anh cứ việc hỏi đi. Sẽ hay ho đấy. Này, chắc anh không hay chơi trò cá cược đâu nhỉ?”

“Thỉnh thoảng. Cược gì?”

“Rằng sắp của tôi không những không cho anh địa chỉ của tôi mà còn tống anh ra khỏi đây bằng một khẩu súng săn nữa đấy. Bố tôi bảo vệ con gái rượu của mình quá mức cần thiết.”

“Thế cô là con gái của ông Harv Coulter à?”

“Duy nhất.” Với vẻ khiên cưỡng, cô cầm bút viết thông tin anh yêu cầu vào giấy. “Đừng có trách là tôi không cảnh báo anh đấy nhé. Thế nào anh cũng vừa uống thuốc giảm đau vừa ước ao mình có một cái gen chống lưng cho mà xem. Tôi không muốn nghe anh than vãn đâu đấy.”

“Cô sẽ không phải nghe.”

Khi xé tờ giấy ra khỏi tệp và đưa nó cho anh, cô nói thêm, “Ryan, nếu có gì xảy ra và anh muốn hủy cuộc hẹn này, cứ gọi đến đây trong ngày. Tôi rất cảm kích về điều ấy. Đối với những người như tôi, chuẩn bị mọi thứ để đi đâu đó là việc không mấy dễ dàng”.

Ryan gấp mảnh giấy lại và đút nó vào túi. “Tôi sẽ cho cô thấy. Đợi mà xem.”

Bethany so vai, hy vọng cho anh thấy cô không quan tâm thế này hay thế nọ. “Tôi sẽ chấp nhận mọi lời xin lỗi. Ngay cả theo kiểu ‘con chó của em cắn mất bài tập về nhà của em rồi’ cũng OK.” Cô cố nở một nụ cười thật rạng rỡ.

“Thứ Sáu”, anh nói giọng khàn khàn. “Đúng sáu giờ. Tôi rất mong đến lúc đó.”

Khi anh vừa đi khỏi, Bethany nghe thấy tiếng chân từ đằng sau. Cô ngoảnh lại thì trông thấy Jake - anh trai cô - đang tiến đến. Cũng trang phục giống như Ryan - quần bò bạc phếch và sơ mi vải xanh, trông hai người gần giống nhau. Cao gầy nhưng rắn rỏi, anh trai cô có vẻ ngoài của một người gần như chống chọi với mọi khó khăn trong cuộc sống.

Jake cũng có đôi mắt đẹp - sâu, xanh thẳm gần như đối nghịch với làn da sạm nắng và mái tóc đen tuyền. Ngay lúc này đây, đôi mắt đó dán chặt

lên lưng Ryan Kendrick đang xăm xăm bước ra cửa. “Tất cả chuyện này là sao?”

“Sao là sao ạ?”, cô hỏi ngây thơ.

Jake nhìn cô chăm chăm dò hỏi. “Khi xuống lầu anh thấy hai người nói chuyện, và trông có vẻ như thằng đó tán tỉnh em.”

Bethany nhướn mày, “Tán tỉnh em? Bao lâu rồi anh chưa đi kiểm tra mắt vậy?”.

Cơ hàm anh bắt đầu rần rật. “Em chỉ bị liệt thôi, Bethany, chứ không phải chết. Mà em lại xinh nữa. Anh biết bọn đàn ông vẫn thường tán tỉnh em.”

“Vậy sao anh giận dữ?”

“Vì thằng đó không phải đứa tốt. Em nên tránh xa nó đi, Bethany. Thằng đó nhiều tai tiếng đấy.”

Vẫn chưa vợ dù đã ba mươi mốt, chính bản thân Jake cũng có ít nhiều tai tiếng. Bethany cố nén không nói ra điều đó. “Tai tiếng gì vậy anh?”

“Yêu rồi bỏ.” Jake bước tới quầy, mở một cuốn giới thiệu sản phẩm và rút ra một cây bút từ túi áo sơ mi. “Đừng có thò bất kỳ ngón chân nào xuống cái hồ đó. Ở đấy có một con cá mập và anh không muốn cô em nhỏ của mình là nạn nhân kế tiếp của nó đâu.”

Chương hai

Thứ Sáu đến, Bethany lớn tiếng cười nhạo chính mình. Không thấy Ryan gọi điện hủy, thế có nghĩa là cuộc hẹn tối nay của họ vẫn không có gì thay đổi. Gạt đi hết mọi suy xét và cảnh báo, cô thực sự háo hức mong đến giờ hẹn - háo hức đến mức gần như không chịu nổi. Lần đầu tiên trong tám năm qua, cô sắp được đi chơi với một người. *Một cuộc hẹn thực sự*. Không phải với một người bà con, không phải với một người bạn nào đó của các anh trai cô, mà với Ryan Kendrick, một chàng trai độc thân được đeo đuổi nhất thị trấn này.

Thật lố bịch khi tỏ ra háo hức đến như vậy. Chỉ có một lần này thôi, anh ta năn nỉ đưa cô đi chơi chỉ là để tỏ ra tốt bụng. Nhưng anh ta sẽ đưa cô đến một nơi rất vui, và nhất định cô sẽ tận hưởng từng giây phút tối nay.

Tóc đã ổn chưa nhỉ?

Bethany vội lặn xe vào phòng ngủ kiểm tra lần cuối trước tấm gương bàn phấn. Dù việc nhét được hai chân vào chiếc quần jean bó với hỗ trợ duy nhất từ chiếc yếm đỡ khó kinh khủng, Bethany vẫn quyết định ra ngoài tối nay trong trang phục cao bồi - một hình ảnh khó hoàn thiện vì cô phải ngồi xe lăn, đặc biệt là thiếu mũ và giày boots. Mấy thứ đó đang nằm trên gác xép nhà bố mẹ cô, bị một lớp bụi dày bao phủ.

Bethany nghiêng bên này ngó bên kia phán xét hình ảnh của mình trong gương. Liệu cái quần bò kẻ ô đỏ này trông có ngớ ngẩn không? Ở Crystall Fall, đa số phụ nữ mặc quần bò bó sát và áo thun hở vai kiểu cao bồi đến các cuộc vui như hội thi kéo bunn, nhưng họ đâu có ngồi xe lăn.

Có tiếng con mèo làm rơi thứ gì đó trong nhà. Bethany giật bắn người. Cô đặt bàn tay lên ngực và nhắm mắt lại. *Đủ rồi*. Cô cần phải ngừng chuyện này lại.

Bethany không quá khờ đến nỗi hy vọng rằng Ryan thực sự bị cô cuốn hút. Chỉ nghĩ thôi cũng làm cô sợ hãi. Một buổi tối đi chơi, chỉ vui thôi, là

một chuyện, còn bị cuốn hút lại là chuyện khác. Đó là cái một hộp đầy sâu mọt, tốt hơn hết là đừng mở ra.

Hít một hơi thật sâu, Bethany mở mắt và nhìn chăm chăm mình trong gương, quyết định sẽ nhìn bản thân mình như những người khác. Cô tin rằng mình xinh theo một cách bình thường, không có gì nổi bật.

Ở Bethany điều duy nhất không thể giấu đi đâu được là chiếc xe lăn - nỗi đau của đời cô và mãi gắn liền với cuộc sống của cô. Khi Ryan nhìn cô, cái xe lăn là thứ anh sẽ nhìn thấy, chứ không phải cô gái ngồi trong đó. Cô phải luôn ghi nhớ điều ấy. Trước đây cô đã đặt hết niềm tin vào một người, đã kỳ vọng rất nhiều vào người ấy và tưởng rằng việc cô bị liệt không thành vấn đề, nhưng rốt cuộc đẩy lại là một trở ngại lớn không thể vượt qua.

Bethany sẽ vờ xem anh như một trong mấy anh trai của mình thôi. Đâu có gì khó. Sau đêm nay cô sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Cô sẽ lại được tận hưởng một cuộc thi kéo bunn, và đó là điều cô nên tập trung vào. Từ lâu cô đã thôi tham gia những sự kiện tương tự vì vui thích có bao nhiêu đâu mà khiến cho bạn bè hay mấy người anh của cô phải vất vả đưa đi đưa về.

Bethany quay trở lại phòng khách, ý thức sâu sắc âm thanh rin rít phát ra khi bánh xe lăn trên sàn gỗ đánh véc ni. Cô dừng lại ngược nhìn lên chiếc đồng hồ trên nắp lò sưởi. *Sáu giờ*. Cỗ họng se lại. Hai vai căng cứng. Cô lắng nghe từng giây tích tắc trôi qua. Chỉ là anh bị muộn thôi mà. Nếu không đến được hẳn anh đã gọi rồi.

Mà... nếu anh không đến đi nữa thì có gì đâu. Cô có một gia đình hạnh phúc, một công việc như ý, và đủ thứ việc thú vị khác giữ cô bận rộn suốt từ sáng đến tối. Cô không cần phụ thuộc vào ai để tìm kiếm hạnh phúc hay sự hoàn chỉnh nữa.

Tích tắc tích tắc. Con lắc đồng hồ tàn nhẫn đu đưa, từng phút trôi qua và mỗi phút dường như kéo dài vô tận. Cô lật lật cuốn tạp chí tranh trang trí rồi thả nó trở lại chiếc bàn nhỏ. *Trễ hai mươi phút rồi*.

Ô hô. Chuyện này đáng ngạc nhiên lắm sao? Thực ra trong thâm tâm cô đâu có mong đợi anh ta đến. Chắc ở ngoài bãi giờ này trời đã trở lạnh rồi.

Ai đại gì mà muốn dầm người ngoài gió chỉ để xem mấy cái máy cày trượt trong bùn chứ?

Bethany lăn xe đến bên cửa sổ nhìn ra sân. Trời đã tối mù và một luồng gió lạnh quét qua những nhánh cây trụi lá. Chưa có cái chồi nào nhú trên cành. Vì nằm trên vùng cao nên mùa xuân đến với dân Crystal Falls khá muộn.

Và với vài người, mùa xuân còn không bao giờ đến...

Bethany xiết hai tay thành nắm đấm và nhắm nghiền mắt lại cố ngăn dòng nước mắt nóng hổi đang chực trào ra, căm ghét Ryan vì đã để cô hy vọng quá nhiều và ghét bản thân mình vì đã để anh ta đập tan niềm hy vọng trong cô.

Không bao giờ nữa. Có lẽ chuyện này xảy ra thế này cũng tốt thôi, kiểu như là một lời nhắc nhở cho cô. Không được mơ mộng viễn vông. Tốt nhất là giữ cho chân - trong trường hợp của cô là bánh xe lăn - bám chặt vào nền.

Ryan liếc nhìn đồng hồ và chửi thề. Lại đèn đỏ. Lúc đang vội mà mọi thứ cứ khiến anh phải chậm là tại sao? Phải gió. Bà già lái chiếc Chrysler đằng trước cứ từ từ tà tà. Anh đập mạnh tay vào vô lăng, rồi chộp lấy điện thoại trên bảng đồng hồ bấm vào phím gọi lại. Không ai nghe máy. Đã hẹn rồi mà, cô phải ở nhà mới đúng chứ. Thế quái nào mà cô không nhắc máy? À mà biết đâu cô đang nghe một cuộc điện thoại khác.

Đèn xanh. Ryan chạy sát đít chiếc Chrysler qua ngã tư. Rồi anh tăng tốc, chuyển làn đường, vượt qua chiếc xe kia như thể nó đang đứng yên. Động cơ chiếc Dodge mới rền lên khi anh phóng thẳng hết tốc lực về phía trước.

Thế nào cũng nhận một vé phạt, nhưng anh không quan tâm. *Bethany.* Anh luôn nhớ đôi mắt đen đượm buồn khi cô bảo sẽ chấp nhận bất kỳ lời xin lỗi nào khi anh hủy cuộc hẹn hôm nay. Cô sẵn sàng đón nhận chuyện anh sẽ thất hứa, mà giờ thì đã muộn mất ba mươi phút rồi. Chắc cô đang nghĩ anh đã cho mình leo cây.

Có tiếng chuông cửa. Bethany vội quệt nước mắt hai bên má. *Ôi trời.* Chắc mặt cô nhìn ghê lắm. Cô nghĩ đến việc không ra mở cửa, nhưng thế thì thật ngớ ngẩn. Nhỡ đâu là các anh trai ghé qua xem cô thế nào.

Bethany lau mí mắt dưới để chắc chắn là không còn chỗ nào bị lem mascara. Rồi đưa tay cào cào tóc xõa ra hai bên vai. Không phải để cho xinh mà cô cần phải giữ niềm kiêu hãnh của mình. Vì biết đâu là Ryan đang chờ cửa thì sao, cô không muốn anh ta biết cô đã khóc.

Thôi đừng nghĩ vớ vẩn. Đã quá bốn mươi phút rồi. Anh ta không đến muộn thế này đâu.

Bethany vội lặn xe ra, dừng lại trước bậc cửa, chồm người về phía trước bật đèn hành lang, rút cái then cửa đặt biệt không xa núm cửa đã được anh Zeke lắp thêm cho, và mở cửa. Thứ đầu tiên Bethany trông thấy là đôi bốt đầy bụi. Cô ngẩng đầu ngược mắt lên - và trước mặt cô là đôi chân cao rắn rỏi trong chiếc quần jean.

“Ồ!” Bethany thốt lên, tim đập dồn dập khiến cô căm ghét chính mình. Có gì ở anh ta khiến cô phải như vậy chứ? Anh ta cũng ăn mặc giống như những người đàn ông khác thôi, không có gì đặc biệt. “Tôi nghĩ là một trong mấy ông anh của mình.”

“Không.”

Ryan cao hơn trong trí nhớ của cô, vai rộng. Đứng trước cô trong khoảng cách khá gần và được chiếu sáng bởi ánh đèn màu vàng khiến anh dường như to lớn hơn. Tối nay Ryan khoác thêm một chiếc áo khoác jean bạc phéch bên ngoài sơ mi vải. Người anh hăng hắc mùi ngựa và cỏ khô. Chiếc mũ cao bồi nằm ngay ngắn trên đầu, vành mũ chĩa ra phía trước che khuất đôi mắt. Như lần trước, đôi mắt ấy hấp háy nhìn cô, chỉ lần này thôi, gọi cho cô đến màu bạc bị xỉn thay vì đồng thau.

Cô đang nghĩ gì vậy? Bạc xỉn màu ư? *Anh trai.* Chắc Ryan phải tập cái dáng điệu ấy trước gương để tất cả phụ nữ trong bán kính một dặm cứ đổ nhào vào khi anh ta mỉm cười.Ồ, trừ cô ra. Anh ta nhìn ngon mắt thật đấy nhưng bánh kem cũng đâu thua kém gì mà lại an toàn hơn nhiều.

“Cô cần làm một cái lỗ nhòm”, anh nói, giọng trầm đục. “Mở cửa khi chưa biết người bên ngoài là ai thì nguy hiểm lắm, nhất là khi trời tối thế này.”

Vẻ mặt và giọng nói của Ryan giống hệt mấy ông anh của cô, điều đó giúp nhịp tim của cô đỡ dồn dập hơn lúc này.

“Lỗ nhòm cho người ngồi xe lăn như tôi à? Chỉ nhìn vạt áo thôi làm sao biết được người đó là ai chứ.”

Ryan phì cười, đôi vai rộng rung rung. “Đâu có khó đến vậy.” Anh chộp cái khóa thắt lưng bằng bạc, chìa nó về phía có ánh sáng để cô nhìn cho rõ. “Ở đây có đề tên tôi này.” Anh xoay lưng lại cho cô thấy phía sau cũng có tên anh. “Cô có thể biết tôi là ai, cả đằng trước lẫn đằng sau.”

Bethany nhìn chăm chú vào những chữ cái trên nền bạc khi anh xoay lại đối diện với cô. “Thấy rồi.”

Anh hích mũ ra phía sau, đặt một tay bên khung cửa, đứng ở tư thế dồn toàn bộ sức nặng lên một bên chân. “Xin lỗi tôi đến muộn.”

Giọng Ryan thành khẩn. Bethany lại dận lòng dưng nhẹ dạ. “Tôi chắc là anh có lý do chính đáng.” Chẳng có lời phân bua nào có thể chấp nhận được. Anh ta đến muộn những bốn mươi phút mà lại không hề có một cuộc điện thoại. Với cô điều đó dứt khoát không thể tha thứ.

Anh mỉm cười. “Tôi cố gọi nhưng không thấy cô nghe máy.”

“Anh có gọi?” Bethany nghĩ anh ta thật giàu sức tưởng tượng. “Lạ thật, tôi không nghe tiếng chuông điện thoại, tôi có cài chế độ chờ cuộc gọi mà.”

Anh nhìn thật lâu khiến cô có cảm giác như mình bị bóc trần. Dường như anh biết cô đã khóc. Một bên khóe môi anh hơi nhếch lên tạo đường rãnh một bên má. Không thực sự là một nụ cười, chỉ là một cử động của khuôn miệng, nhưng đôi mắt hấp háy, đuôi mắt hơi nheo lại khiến cho khuôn mặt đầy vẻ thân thiện.

“Tôi tin chắc là mình không nhầm số. Tôi kiểm tra hai lần mà.”

Bethany chợt thấy chột dạ. Cô ngoái đầu nhìn đằng sau. “Chắc con mèo ròi”, cô thì thầm.

“Sao cơ?”

“Lúc gần sáu giờ, tôi nghe có tiếng động gì đó. Chắc chắn là nó lại làm rơi điện thoại trong phòng khách ra khỏi giá nữa rồi.”

“À. Ra vậy.”

Bethany lặn xe vào. “Anh vào nhà đi, Ryan. Đợi tôi một phút nhé.”

Cô hình dung cảnh cả năm anh trai cô chạy đến cùng một lúc để kiểm tra tại sao em gái không nghe điện thoại. Ý nghĩ đó khiến cô hoảng hồn. Chưa kể đến việc là anh Jake không đời nào chấp nhận việc Ryan có mặt ở nhà cô.

Khi vào đến phòng khách, cô thấy đúng là điện thoại đã rơi ra khỏi giá. Lúc đặt nó trở lại chỗ cũ, cô căn dặn mình. Được, tốt thôi. Anh ta đã cố gọi cho cô như anh ta đã khẳng khẳng bảo vậy, còn cô thì vội kết luận là anh ta đã cho cô leo cây. Hẳn sau đây anh ta sẽ nói lý do hợp lý cho việc đến muộn. Nhưng thế không có nghĩa là để trái tim ngu ngốc khiến cô thiếu tỉnh táo lần nữa. Anh ta sắp đưa cô đi chơi chỉ là để tỏ ra tử tế thôi. Cô sẽ tận hưởng buổi tối nay. Không hy vọng thêm bất kỳ điều gì nữa. Không ước ao thêm bất kỳ điều gì nữa.

Bethany hít một hơi thật sâu, cảm thấy gần như ổn hơn ngay lập tức. Khi cuộc hẹn tối nay kết thúc, cô sẽ có một kỷ niệm đẹp để cất giữ và có lẽ anh cũng vậy.

Chuyện này sẽ không có gì phức tạp trừ phi chính cô để nó thành như vậy.

Khi Bethany ra lại sảnh đợi, Ryan vẫn còn đứng ở bậc cửa. Cô thấy anh đang nhìn chăm chú mấy tấm tranh trang trí treo trên tường ngay lối vào, anh Hank của cô vẫn hay khen vì cô không thể với cao đến thế để đóng đinh được. “Đúng là con mèo ngốc đó. Cô nàng leo lên bàn làm rơi đủ thứ.”

Anh chỉ vào một bức tranh. “Cô rất có năng khiếu đấy.”

“Cảm ơn anh, nhưng không hẳn vậy đâu. Tôi cần thêm nhiều thời gian nữa mới hoàn thiện được nét cọ.” Khi cách anh gần nửa mét, cô dừng lại đan hai tay đặt vào lòng. Ánh nhìn chăm chăm của anh khiến hai má cô nóng bừng. “Hy vọng là mấy ông anh của tôi không cố gọi. Họ sợ tôi ngã hay bị gì đấy. Tôi luôn bảo lo lắng hoài như vậy thật ngớ ngẩn, và tôi đã xoay xử tốt khi sống một mình ở Portland trong sáu năm còn gì. Nhưng chẳng ai chịu nghe.”

“Muốn che chở cho cô đúng không?”

“Kinh khủng. Nếu một trong năm người không gọi cho tôi được thế nào cũng thông báo hết cho bốn người còn lại rồi thế nào cả năm sẽ chạy ào đến đây.”

Ryan cười toe rồi nhướn một bên mày. “Đấy có phải là một lời cảnh báo không?”

“Anh có thể xem là vậy. Theo họ, tôi quá tin người.”

“Thế cô có như vậy không?”

“Tôi nghĩ mấy anh trai của tôi quá đề cao em gái mình. Hoặc là thế, hoặc là hình như họ nghĩ rằng có nhiều sói đang lang vãng kiếm mồi gần đây.”

Nhìn đăm đăm vào khuôn mặt đang ngược lên của Bethany, Ryan nghĩ cô có một sức hút chết người, và anh không trách mấy người anh của cô về việc cố gắng bảo vệ em gái. Đã lâu rồi anh không đi chơi với một cô gái nào cởi mở như cô. Có thể cô không giỏi lắm trong việc đánh giá đàn ông, và rõ ràng là cô dễ bị tổn thương. Đôi mắt cô đỏ hoe vì khóc, hàng mi ướt nhòe. Biết rằng mình chính là nguyên nhân của những giọt nước mắt ấy khiến anh cảm thấy mình như một kẻ đê tiện.

“Tôi thực sự rất xin lỗi vì không đến đúng giờ. Hy vọng cô không giận.”

“Không sao đâu. Tôi nghĩ anh có việc đột xuất.”

Ryan hình dung cảnh tượng cô xem chừng đồng hồ, rồi cuối cùng bỏ cuộc, tự thuyết phục bản thân rằng anh không đến vì không muốn đi chơi cả

buổi tối cùng cô.

“Hôm nay là một ngày tồi tệ. Nhất là một trong mấy con ngựa của tôi sinh sớm so với dự tính. Lứa con đầu tiên và nó đã rất khó khăn.”

“Ôi trời. Nó không sao chứ?”

Sự lo lắng Ryan nhìn thấy trong đôi mắt xanh của cô thực sự rất chân thật. Hầu hết những phụ nữ anh từng hẹn hò giận dỗi khi biết rằng mình bị xếp sau một con ngựa hay một con bò, mà công việc của anh thì thường xuyên phải xử lý những tình huống bất ngờ kiểu thế. “À, giờ nó ổn rồi. Vui hơn hở và ham con lắm.”

“VẬY thì tốt rồi. Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Con non hơi lớn mà thai lại ngược nữa.”

“Trời. Ca khó đấy. Thế anh phải gọi bác sĩ thú y chứ?”

Trước sự ngạc nhiên của Ryan, cô dường như quan tâm thực sự - lại một khác biệt nữa. Đa số phụ nữ chỉ hỏi về tình hình làm ăn của trang trại để làm đẹp lòng anh. “Tôi có gọi cho bác sĩ thú y, nhưng khi nó chuyển dạ tôi tự xoay con non lấy. Tôi thực sự xin lỗi. Con ngựa mẹ ấy rất đặc biệt đối với tôi. Sau khi nó ra đời được một thời gian ngắn, sữa mẹ nó cạn khô, nên tôi phải cho nó bú bình. Hai chúng tôi rất gắn bó.”

Ryan chợt nhận ra rằng anh rất ít khi giải thích này nọ như thế này. Anh là chủ trang trại, nên chuyện tương tự vẫn thường xảy ra. Khi có trường hợp khẩn cấp, anh đến trễ một chút thì cũng là điều dễ hiểu.

Nhìn vào ánh mắt dịu dàng của Bethany, anh nhận thấy thật khó mà đối xử với cô theo cung cách cứng nhắc như những cô gái khác. “Quả thực cô gái này thuộc hàng hiếm”, anh nghe mình lầm bầm trong miệng.

“Ồ, tất nhiên là vậy rồi, tội nghiệp, tại lúc mới sinh ra đã không được bú sữa mẹ nên giờ đối với nó sinh nở càng khó khăn hơn.”

Ryan gật đầu. “Tôi tin ông quản đốc trại Sly và bác sĩ thú y có thể xử lý được tình huống tốt nhưng tôi không nỡ bỏ đi lúc đó.”

“Đừng xin lỗi nữa, Ryan. Nếu anh mà bỏ rơi nó để đến đúng giờ thì tôi sẽ thấy áy náy lắm. Ta nên có trách nhiệm với thú cưng.”

Thú cưng? Ryan luôn nghĩ con Rosebud là thú cưng của anh, dù đó là điều anh không bao giờ thừa nhận. “Nó là một con ngựa rất đắt tiền.”

“À, và đó là lý do tại sao anh không bỏ đi, vì nếu có gì không may xảy ra thì anh sẽ mất một món tiền lớn.”

Anh bật cười, gãi gãi tai. “Ừ thì thế thật, nhưng cái chính là hai chúng tôi có mối ràng buộc thâm tình. Tôi là mẹ của nó.”

Bethany bật cười, nét mặt như thể cô thực sự hiểu điều anh muốn nói.

“Sao tôi lại có cảm tưởng như cô thích ngựa nhỉ?”

“Có thể vì tôi thích ngựa thật.” Cô chồm người về phía trước. “Nói tôi nghe xem, là đực hay cái?”

“Đực”

“Màu gì?”, cô hỏi, ánh mắt sáng lên thích thú.

“Hơi nâu đỏ. Xinh như một nụ hoa ấy, chân cao khỏe và khớp gối phòng to, cái mũi hình củ hành. Tai bự lắm, khá giống tai lừa. Nhưng nó sẽ đẹp hơn nữa trong vài giờ tới.”

“Ôi”, cô thốt lên khe khẽ, cười đăm chiêu. “Có vẻ như nó thật *xinh xắn!* Đã lâu rồi tôi không được chứng kiến ngựa con ra đời. Không nhớ nổi lần cuối cùng là khi nào nữa.”

Vẻ mặt đầy ao ước của Bethany khiến Ryan muốn nhắc cô ra khỏi chiếc xe lăn và đưa cô thẳng tới trang trại luôn. Khi cảm xúc đó dâng trào, anh tự hỏi chuyện gì đang xảy ra với mình. Chưa người phụ nữ nào khiến tim anh xao xuyến đến vậy. Xao xuyến. Chưa người phụ nữ nào từng khiến anh có cảm giác tương tự.

Không thoải mái với suy nghĩ vừa lóe lên, anh liếc nhìn đồng hồ. “Cô chuẩn bị xong chưa?”

“Anh đã trễ lắm rồi, Ryan, và tôi sẽ khiến anh trễ thêm thôi. Là nhà tài trợ, anh nên nhanh chóng đến đó. Tốt hơn hết cứ để tôi ở nhà. Lần khác mình gặp cũng được.”

“Vớ vẩn. Cô không làm cho tôi bị trễ đâu, mà không có cô đi cùng tôi cũng chẳng thấy vui.”

Khi nói ra điều ấy, Ryan biết ý của anh đúng là như vậy thật - dù có thể hơi thiếu lý trí. Anh đang nghĩ gì vậy? Xét một cách toàn diện cô không thể nào hợp với anh được.

“Áo khoác của cô đâu? Trời trở gió lạnh đấy.”

Rõ ràng là rất muốn đi, cô quay xe đến chỗ móc áo khoác, lấy chiếc áo có mũ màu xanh ở cái móc thấp và bắt đầu xỏ một tay vào.

Sực nhớ đến cung cách ứng xử thường ngày của mình, Ryan đến giúp cô mặc áo khoác. Thật khó giúp một người mặc áo khoác khi đang ngồi trên xe lăn thế này nhưng cuối cùng áo cũng mặc được vào người cô. Trong khi giúp, anh vô tình sượt tay qua ngực cô. Lúc vòng ra sau để lấy tóc cô ra khỏi cổ áo, ruột anh cuộn lên. Suối tóc dài đen trượt qua kẽ tay anh như lụa, vẫn còn vương lại hơi ấm cơ thể cô.

Bethany liếc nhìn ra sau. “Tôi lấy cái ví đã. Chìa khóa trong đó.”

“Ở đâu?”

“Để tôi đi lấy. Anh cứ ở đây.”

Vài giây sau Bethany quay trở lại, Ryan bỗng cô ra khỏi xe lăn. Cô ré lên hốt hoảng và bám lấy cổ anh. Cái ví lủng lẳng treo nơi cổ tay đập đập vào cánh tay anh. “Chúa ơi, anh đừng có đánh rơi tôi đấy!”

Ryan không có ý làm cô sợ. “Nào, tôi bỗng rất chắc mà.” Ngay cả khi bị ngăn bởi lớp áo khoác dày anh vẫn có thể cảm thấy tim cô đập nhanh dưới bàn tay đang đỡ nơi mạn sườn cô. “Yên nào”, anh thì thầm, hơi thổi phả vào bên thái dương của cô. “Cô nhẹ lắm, nên tôi thề là sẽ không bao giờ để cô rơi.”

Giọng Bethany run rẩy, “Anh biết là nếu rớt xuống tôi không chống đỡ được”.

Ryan sẽ không bao giờ đánh rơi cô dù cho có thế nào. “Nếu có gì xảy ra và tôi bị ngã, cô cứ nghĩ mình là giở trứng đi. Bồng thế này có làm cô đau không?”

“Không, không có. Tôi không sao. Thực đấy.”

Bethany nhìn lên, và Ryan như bị lạc lối trong đôi mắt mở to tròn xoe ấy. Anh không biết thời gian trôi qua bao lâu anh mới nhận thấy mình đứng đực ra như phỗng.

“Thực sự là anh không cần phải bế tôi cho đến khi ta đến sân bãi đâu, Ryan. Xe của tôi có lắp một thiết bị nâng, và tôi...”

“Chúng ta sẽ đi bằng xe của tôi.”

“Cái gì? Không, đi xe của tôi sẽ ít phiền đến anh hơn đấy.”

“Tin tôi đi. Tôi đã tính hết rồi. Tôi sẽ khóa cửa nhà khi vào lấy xe lăn cho cô. Đèn tắt hết rồi chứ, hay là để tôi kiểm tra một lượt trước khi đóng cửa?”

“Tắt hết rồi.”

Ryan đi ra, tiếng giày bốt nện trên sàn gỗ đánh véc ni. Khi anh bế cô ra cửa trước, cô đưa mắt lo lắng nhìn cái bục gỗ dốc ngoài hiên. “Hy vọng là anh bám chắc chân. Vào những đêm lạnh thế này đi xuống hơi trơn đấy.”

“Cô sẽ nghĩ tôi là dê núi. Có chắc là tôi không làm đau cô không? Sao mà căng thẳng ghê thế.” Anh cười thật tươi hy vọng mong có thể giúp cô thoải mái hơn. “Bám vào cổ tôi cho chặt chứ không thì rơi đấy.”

“*Chứ còn gì nữa.*”

Ryan bật cười. Khi dừng lại bên chiếc xe anh khụy đầu gối xuống một chút để mở cửa, rồi thúc khuỷu tay mở rộng nó ra. Nhẹ nhàng như không. Bethany thở mạnh ra khi anh nhắc bồng cô lên đặt vào ghế bọc nệm xám.

Cô bám lấy tay cầm bên trên cửa như thể sợ bị té cảm đầu xuống đất khi anh buông cô ra.

“Không sao đâu”, anh lại trấn an.

Bethany có thể cảm thấy điều đó. Hai tay anh ôm lấy hông cô. Như nhiều người bại liệt khác cô có cảm giác chỗ đó. Má trong ngón tay cái của anh như đốt thủng hai lỗ trên lưng quần jean.

“Ngồi vững chưa?”, anh nhướn mày hỏi.

Bethany có cảm giác như một hạt đậu được giữ thăng bằng trên một cái cột totem^[2]. Lái xe bị con, xe tải to đùng - một chiếc Dodge Ram to vật vã màu rượu burgundy. Ghế cô đang ngồi dường như cách mặt đất rất xa. Nhưng khi anh dựa người cô vào lưng ghế Bethany cảm thấy an toàn hơn. “Vâng, vững.”

Ryan luồn tay xuống bên dưới đầu gối cô, nhắc lên để sắp đôi chân mềm oặt cho ngay ngắn lại. Hai má cô nóng lên. Ngay lập tức trong đầu cô tiếng chuông cảnh báo vang lên. Cô sẽ không cảm thấy ngượng ngùng nếu người làm việc này là một trong mấy anh trai cô.

Anh chồm người ra đằng sau cô để thắt dây an toàn. Bethany định bảo cô tự làm được, nhưng trước khi kịp cất tiếng đã nghe tiếng tách của cái khóa, và ngay sau đó anh điều chỉnh dây ở góc bên trên ngực cô. Tay anh khê sượt lên ngực phải, khiến nhũ hoa cứng lên. Bethany đội ơn Chúa vì lớp áo parka đủ dày để không bị lộ và lo lắng tự hỏi liệu cô có sống sót qua đêm nay không.

Chắc là không. Vài phút sau Bethany cam đoan vậy. Ryan Kendrick lái xe theo đường khác. Ra khỏi thành phố, anh cho xe chạy vào đường cao tốc. Chiếc Dodge rú lên khi anh tăng tốc độ lên tới bảy mươi. Anh chỉnh nhiệt độ cao hơn để đảm bảo cô không bị lạnh. Rồi anh bật máy hát, không gian trong xe ngập tràn giọng hát ngọt ngào của John Michael Montgomery. Ngồi trong xe như thế này thật dễ chịu. Bethany chỉ ước ao được biết anh đang đưa cô đi đâu.

Thật không thể hiểu nổi, nhưng tâm trí cô lại chọn giây phút này để nhớ đến những lời căn dặn của mấy anh trai. Rằng phụ nữ tàn tật bị lạm dụng là một thực trạng đang ở mức báo động, rằng luôn có những tên đòi bại chuyên tìm cách hãm hại phụ nữ tàn tật, và cô nhất định không bao giờ được quên rằng mình không thể làm gì được khi rơi vào tình cảnh đó. Các anh trai cô luôn miệng bảo rằng thật điên rồ nếu cô đi đâu với một người đàn ông mà không báo cho ai trong nhà biết đầy đủ họ tên, số điện thoại liên lạc, mô tả ngoại hình, phòng trường hợp anh ta là một gã đốn mạt.

Bethany thường không bao giờ chịu nghe những lời căn dặn đó, và rồi giờ này cô đang ngồi đây, có trời mới biết là đi đâu với người đàn ông mà cô chẳng có mấy thông tin. Tệ hơn nữa là, cô sợ phản ứng của anh Jake ghê gớm vì đã không hề báo cho ai trong nhà biết cuộc hẹn này.

Trong lúc lái xe, Ryan kéo một cái máy cạo râu Norelco không dây từ trên bảng đồng hồ ra. Một giây sau những tiếng o o lấp đầy không gian trong xe khi anh cạo chỗ râu lún phún mới nhú lên trong năm tiếng qua. “Cô thứ lỗi cho. Trước một cuộc hẹn tôi vẫn thường làm việc này nhưng tối nay không có thời gian. Tôi biết bộ dạng mình trông ghê lắm, mà lại bốc mùi ngựa nữa chứ.”

Đối với cô, anh trông rất tuyệt và mùi cũng dễ chịu nữa. Lúc này dường như anh cũng cao lớn hơn. Khi đặt cái máy cạo râu trở lại bảng đồng hồ, anh lấy ra một chai nước hoa hồng. Đặt cùi chỏ trên vô lăng, anh xịt một ít vào lòng bàn tay, xoa tay vào nhau rồi vỗ vỗ lên hai má. Âm thanh phát ra từ tiếng vỗ đó khiến cô muốn nhảy dựng. Nếu cô mà vỗ mặt mình mạnh như vậy chắc phải choáng váng. Mùi đặc trưng của đàn ông thoang thoảng.

Cùi chỏ vẫn trên vô lăng - hy vọng là mắt vẫn chú ý đằng trước, anh đưa chai nước hoa hồng về chỗ cũ và lấy mũ xuống đưa tay cào cào lên mái tóc đen gọn sóng. Sau khi cạo râu, chải tóc các thứ mà vẫn không hề giảm tốc anh đội mũ lên trở lại, liếc nhìn gương chiếu hậu rồi nháy mắt với cô.

“Cũng ổn rồi đấy chứ hả? Lần tới, tôi sẽ tắm hai lần. Được không?”

Lại còn có “lần tới” nữa ư. Bethany chuyển ánh nhìn về phía con đường trước mặt, nghĩ trong bụng rằng ít nhất một trong hai người nên nhìn đường. Nụ cười cứ chợt bật ra khỏi khóe miệng. Nếu có ý đồ đen tối, anh chẳng phải mất nhiều công sức để chăm chút thân thể trước khi tấn công cô.

“Tôi không khiến cô căng thẳng đấy chứ? Tôi quen làm nhiều việc cùng một lúc.”

“Không, anh có khiến tôi căng thẳng gì đâu”, Bethany nói, vẫn cố nén cười. “Dù vậy tôi có hơi tò mò không biết ta đang đi đâu.”

Ryan liếc nhìn cô, đôi mắt sáng lấp lánh nổi bật dưới ánh đèn lờ mờ trong xe. “Bí mật.”

Mọi thứ về anh đều khiến cô bất ngờ. “Nghe thích nhỉ. Thế bí mật gì vậy?”

“Nếu nói ra thì còn gì là bí mật nữa. Còn gì là thích thú nữa?”

Ryan nói đúng. Cô đã không phiêu lưu rất lâu rồi, và dù cho anh trai cô có nói gì thì cô vẫn giữ nguyên ý định sẽ tận hưởng tối nay cùng anh. “Thế còn cuộc thi kéo bunn thì sao? Anh là nhà tài trợ nên cần phải có mặt ở đấy, không nhớ à?”

“Tôi cần có mặt chứ. Chúng ta sẽ đến đó sau. Giờ còn một điều khác không thể bỏ lỡ được, tôi nghĩ cô sẽ thích nó hơn là cái trò chơi kéo bunn đấy.”

Bethany không thể hình dung được anh đang bày trò gì, nhưng bằng trực giác cô tin anh - ngay cả khi anh lái xe bằng cùi chỏ đi chẳng nữa. Cô choàng tay ôm lấy hai bên hông và nhìn chăm chăm vạch chờ màu vàng qua kính chắn gió.

Anh chồm người về phía trước tăng âm thanh máy hát. “Cô không phiền chứ? Đây *luôn* là bài hát yêu thích của tôi.”

“Đùa hay thật vậy. Tôi cũng thích bài này.”

“Cô thích Montgomery?”

Bethany gật đầu. “Tôi gần như không thể ngồi yên khi nghe anh ta hát.”

Ryan lấy mũ xuống đặt lên bảng đồng hồ và rồi vừa nhìn đường vừa nhìn cô, anh hát đoạn điệp khúc như thể cô là người tình trọn đời của anh. Đó là bài “I Swear”, một suốt lời ca tràn ngập sự dâng hiến trong đó, người ca sĩ thề thốt dưới trăng và sao nguyện sẽ luôn làm cái bóng của người yêu cho đến khi cái chết chia lìa.

Ryan Kendrick có giọng hát khiến cô như tan chảy. Khi anh tiếp tục hát cho cô nghe, Bethany không thể cưỡng lại việc hòa nhập cùng anh, cho dù giọng cô nghe như ếch nhái kêu ồm ộp trong đầm hoa súng. Cô chưa từng hát được bài nào cho ra trò. Chỉ có khiêu vũ là điểm mạnh - mà cũng đã lâu lắm rồi, từ rất lâu, chỉ còn trong ký ức. Giờ cô chỉ có thể cảm nhận được giai điệu đồng quê ấy và mơ về nó thôi.

Rồi cô nhận thấy mình đang mơ, ngay lúc này đây, Ryan Kendrick thực sự có ý giống như lời bài hát anh đang hát cho cô. Đại ngốc. Thế thì đã sao? Bethany ngớ ngẩn, mơ mộng viễn vông. Cô nghĩ một phần do Ryan quá điển trai - cao, ngăm đen, một hình mẫu đàn ông lý tưởng chỉ thấy được trong phim ảnh. Điều đó, cộng với việc anh là người tử tế, tạo nên một sự cuốn hút chết người.

Bethany gần như biết ơn rằng sẽ chỉ có một buổi tối duy nhất đi cùng anh thế này. Nếu không nguy cơ tự chuốc lấy đau khổ là rất lớn.

Chương ba

Hóa ra điều “bí mật” ấy là đưa Bethany đi xem chú ngựa mới sinh. Ngay khi trông thấy ngôi nhà bằng gạch tọa lạc sừng sững trên một quả đồi nhỏ nhìn ra hồ Crystal, cô biết họ đã đến trang trại của anh.

Ánh trăng chiếu rọi xuyên qua màn sương mỏng tang bằng lăng bên hàng cây bao quanh khu đất, rải một lớp bạc óng ánh lên vạn vật khiến khung cảnh trở nên huyền hoặc. Khi họ đi ngang qua những đồng cỏ, Bethany trông thấy từng đàn bò có cả bê con đang nhả nha gặm cỏ, cô bật cười thích thú.

“Chúng đáng yêu quá nhỉ?”

Anh dừng lại một lúc gần một cột đèn để cô nhìn bọn bê con rõ hơn. “Có thấy cậu nhóc kia không?” Anh chỉ vào chú bê con giống Hereford với khuôn mặt trắng như tuyết. “Tôi đặt tên cho nó là Pig. Cô sẽ sửng sốt khi thấy nó bú mẹ. Cứ hùng hục hùng hục khiến con mẹ mệt mỏi và rồi lại còn hất hết những con bê khác ra để một mình chiếm trọn sữa mẹ. Tôi phải nhốt riêng cu cậu ra một tuần rồi, và cho cu cậu bú bằng bình sữa cỡ đại đấy.”

Ryan thoáng ngượng ngùng, rồi cau mày ra chiều khó xử. “Xin lỗi”, anh nói nhỏ. “Tôi quên là không phải ai cũng sống ở trang trại và nghe những chuyện linh tinh thế này.”

Bethany không nén được tiếng cười khúc khích. “Tôi cũng lớn lên ở trang trại, Ryan. Và tôi không thấy khó chịu đâu.”

Anh mỉm cười và trông thoải mái hơn khi giậm ga cho xe chạy tiếp. “Cô thật dễ chịu. Dù sao tôi cũng xin lỗi vì cứ huyên thuyên chuyện này chuyện kia mà không để ý xem cô có thích không.”

Khi chiếc xe chạy lạo xạo trên lối đi rải sỏi, Bethany nhìn mông lung ra hồ nước sáng lóng lánh như thủy tinh đen bóng loáng, bên trên rải rác những cụm băng chưa kịp tan trôi bồng bềnh trong mênh mông lòng hồ. Cô không thể hình dung ra nổi một buổi sáng nào đó thức dậy vẫn còn trên

giường. Nhắm nháp cốc cà phê nóng hồi đưa ánh mắt vẫn còn ngái ngủ, trông ra cảnh đẹp này thì cảm giác sẽ như thế nào. “Anh may mắn thật đấy Ryan. Ở đây đẹp quá.”

“Ừ. Nhưng mà này, tôi sinh ra và lớn lên ở đây nên có thể hơi thiên vị đấy.”

Bethany thu vào tầm mắt những đồng cỏ rộng lớn ở gần ngôi nhà hơn, bao quanh là vô số căn nhà phụ có hàng rào màu trắng. “Anh không cần làm chuyện này đâu. Xe lăn của tôi không chạy tốt được trên bề mặt bùn, mà xung quanh chuồng ngựa thế nào cũng có đầy bùn. Mấy ngày trước trời vừa mưa mà.”

“Nếu đợi đến khi khác thì không còn ngựa non cho cô xem nữa. Đành là chúng vẫn còn đáng yêu nhưng xem lúc chúng mới ra đời là thích nhất.” Ryan cười toét, hàm răng sáng lấp lánh nổi bật lên trong bóng tối lơ mờ. “Chỉ một giờ nữa thôi thì vẻ ngoài của nó cũng đã thay đổi rồi.” Giọng anh trầm ấm. “Cứ thoải mái đi nào. Cô sẽ thấy thích. Bùn chẳng là vấn đề gì đâu.”

Một khu trại chăn nuôi rộng cỡ này thì thế nào cũng có bãi đầm đủ sâu để có thể nuốt chửng chiếc Dodge của anh. “Chỉ là tôi không muốn anh thấy hối tiếc vì đã rủ tôi đi chơi.”

“Tôi đang rất vui đấy. Một cô gái thích kéo bùn này, ngựa này, và John Michael Montgomery nữa. Cô đã trốn ở đâu gần ấy thời gian thế?”

Ôi trời. Anh ấy không biết mình đang dẫn thân vào chỗ nào đâu. Bethany hình dung cảnh chiếc xe lăn bị mất hút trong bùn, còn Ryan, loi loi ngoi lóp ngóp cố bước khỏi vũng bùn đó. Dù vậy, cô cố xua đi những ý nghĩ tiêu cực hơn nữa. Đây là điều bất ngờ anh muốn dành cho cô và cô không muốn làm hỏng nó.

Dù ánh đèn bên ngoài chiếu sáng choang Bethany cũng không nói được gì nhiều về ngôi nhà của anh - ngoại trừ kích thước của nó, trông cũng phải gấp ba căn nhà của cô. Ryan đậu xe gần chuồng ngựa hết sức có thể, dỡ xe

lăn cô xuống, mang nó vào đầu đó bên trong, rồi trở ra bồng cô. Bethany hít một hơi thật sâu khi anh mở cửa ghế phụ.

Anh mau chóng mở thắt lưng an toàn và bồng cô lên.

“Ồi!”

“Tôi không làm rớt cô đâu.”

“Thế nếu anh trượt thì sao?”

Ryan bật cười. “Sẽ là lần đầu tiên chứ sao. Không ít lần tôi phải kéo bọn bê và ngựa non ngổ ngược khi bùn ngập đến mắt cá chân ấy chứ, và chưa bao giờ té ngã. Dù vậy, để tôi khỏi trượt cô nên ở yên nhé.”

Bethany ngay lập tức bất động, khiến anh lại phá lên cười. “Sao cô cứ làm tôi có cảm tưởng như chưa từng được ai bế thế này nhỉ?”

“Không thường lắm. Đó không phải việc ngày một ngày hai. Tôi cố gắng tự xoay sở mọi việc. Tôi ghét làm phiền người khác.”

“Và kết quả là không được trông thấy một chú ngựa mới chào đời lâu đến nỗi không nhớ nỗi là khi nào đúng không? Quên chuyện mình là người gây phiền đi.”

Ryan bế cô không chút khó khăn vào bên trong tòa nhà có mái che màu trắng. Khi bước vào lối đi trung tâm được thắp đèn sáng choang, anh để lại những vệt lún tròn trên nền đất bùn, cô nhìn thấy và hồi hộp hơn nữa.

“Cô hãy thôi lo lắng đi được không”, anh bảo cô. “Tôi rất vui vì được quay về để kiểm tra con Rosebud. Ông quản đốc Sly chắc chắn sẽ đến lo cho nó, nhưng không giống như chính tôi tự làm. Để khi ra chỗ thì kéo bùn khỏi phải lo lắng về nó.”

Ryan tới chỗ chiếc xe lăn, lúc này đã được đặt trước một chuồng ngựa. Bethany tưởng anh sẽ đặt cô xuống ngòai xe lăn, nhưng anh vẫn bồng cô trên tay để cô xem con ngựa mẹ và con non mới sinh.

“Sao hả?”, giọng anh đầy hãnh diện. “Cô nghĩ chú nhóc thế nào?”

Khi Bethany trông thấy mẹ con chú ngựa, cô không còn nhớ gì đến người đàn ông đang bế cô nữa. Như anh đã miêu tả, con ngựa con có bốn chân thuần dài và khớp gối phồng to, vì vừa mới ra đời nên mũi và tai nó chưa cân đối với phần còn lại. Cô cười hớn hở. “Ryan, nó *đẹp tuyệt!*”

“Tôi biết là cô sẽ thích nó mà”, giọng anh khàn khàn.

“Cậu chàng sẽ trở thành tuần mã đây.”

“Cha nó, con Rash Dance, đẹp hết chỗ chê.”

Con Rosebud khịt khịt rồi để con non đẩy ra chào hai người. Tim Bethany như tan chảy ngay khi cô nhìn sâu vào đôi mắt nâu hiền của con ngựa mẹ. “Mày hẳn là Rosebud đúng không. Mày *dễ thương* quá. Bảo sao con trai mày không đẹp cho được.”

“Cẩn thận đấy. Lần đầu làm mẹ nên nó hơi cáu bẳn, mà cô lại là người lạ. Nó đã cố táp bác sĩ thú y sau khi con non ra đời đấy.”

Bethany vươn tay qua cổng chuồng. “Chưa từng có con ngựa nào không ưa tôi cả.”

Ryan thấy hơi căng thẳng, chuẩn bị tinh thần chặn Rosebud lại nếu nó tỏ ra nguy hiểm, nhưng con ngựa chỉ khịt khịt ngửi tay Bethany chìa ra và rồi lần tới cánh tay cô. Rõ ràng thấy an tâm khi người lạ này không làm gì gây hại đến mình, con ngựa lại khịt khịt và tiến lại gần cái cổng hơn, dụi dụi mõm vào vai Bethany.

“Ồ. Nó thích cô đấy.”

“Đương nhiên rồi. Ngựa *luôn* thích tôi mà.” Bethany ghé sát mặt mình vào mặt con ngựa và âu yếm xoa mõm nó. “Tôi không biết tại sao, nhưng từ khi biết nhớ thì tôi với bọn ngựa đã gần gũi như thế này rồi.”

“Vài người sinh ra đã vậy.”

“Tôi nghĩ chắc là di truyền. Các anh trai tôi thích ngựa như điên. Nhất là anh Jake và anh Hank. Anh có biết bộ phim về người huấn luyện ngựa không. Mấy ông anh tôi giỏi chuyện đó lắm. Hồi còn nhỏ, tôi bỏ ra hàng

giờ quan sát anh Jake làm việc với lũ ngựa. Bố tôi từng bảo anh giống như một nài ngựa. Chỉ khác cái tên thôi chứ anh ấy đúng là như vậy thật. Ngựa bất kham chỉ cần vào tay anh ấy vài tuần là ngoan ngay. Thật phi thường. Gần như thể bằng cách nào đó anh ấy giao tiếp được với chúng vậy.”

Quan sát Bethany với con Rosebud, Ryan có thể tin rằng cô có tài năng thiên phú và rằng các anh trai cô chắc cũng vậy. Gương mặt cô sáng bừng lên khi cô chiêm ngưỡng cái đầu đẹp của con ngựa mẹ. Ryan nhắc Bethany lên cao chút nữa để cô có thể nhìn qua cổng. Vòng một cánh tay mảnh mai quanh cổ anh, cô vịn cong người lên để có thể vươn cánh tay còn lại qua cổng chuồng, cào cào hai bên tai Rosebud. Cùng với cử động đó, chiếc áo parka cô đang mặc trên người căng ra khiến một bên khuôn ngực căng tròn chỉ thiếu chút nữa là chạm tới mũi anh.

Ryan nín thở, cổ họng khô khốc. Cô không hề nhận biết điều ấy, và anh cần một cú đá cho tỉnh người. Thậm chí còn tệ hơn, anh không nên tưởng tượng nếu cô để ngực trần sẽ như thế nào.

Không nên, nhưng đúng là anh có hình dung trong đầu cảnh tượng đó.

Bethany nằm gọn trong vòng tay anh, nhẹ đến nỗi anh gần như không thấy chút sức nặng nào. Nếu hai người là người yêu, anh sẽ mơn trớn nơi nhạy cảm đó cho đến khi cô rên lên và nài nỉ anh nựng nịu những chỗ khác mới thôi. Mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ cơ thể cô làm anh xây xẩm. Mùi phấn em bé, nước hoa khử mùi, làn da mượt mà và mùi hương đầy nữ tính, khiến anh cứ muốn áp môi mình trên khắp từng phân da thịt ngọt ngào ấy.

Ôi. Anh đang nghĩ đến cái quái quỷ gì thế? Cô không cố cảm dỗ anh. Mà là ngược lại. Anh nhận thấy những tín hiệu ‘bỏ tay ra’, và đôi mắt Bethany cũng lóe lên thông điệp đó đó mỗi khi cô nhìn anh.

“Vậy chắc trước đây cô hay ở gần lũ ngựa lắm hả?”, anh hỏi, cố ép ánh mắt mình trở về gương mặt cô.

“Trước mặt anh là nhà vô địch toàn bang ba lần trong môn phi ngựa vượt chướng ngại vật đấy.”

Ryan lờ mờ nhớ lại ông Harv Coulter có một đứa con nổi đình nổi đám trong các cuộc đua tài giữa các chủ trang trại. Chẳng hiểu vì lý do gì anh lại tưởng đó là một trong những người con trai của ông. “Vô địch toàn bang ba lần? Cô không đùa đấy chứ?”

“Không. Tôi từng là hiện tượng mà!”

Ryan không nhịn được cười trước sự hãnh diện lộ liễu của cô.

Trước phản ứng của anh, Bethany nói, “Này, đúng là thế thật đấy. Không khoác lác chút nào đâu, chàng cao bồi. Tôi hầu như sống trên lưng ngựa trước khi tai nạn xảy ra”. Ánh mắt cô sáng long lanh. “Nhà có năm người anh, tôi là đứa con gái duy nhất nhưng tính khí như con trai. Nếu bố tôi không hăm he này nọ thì chắc tôi đã ngủ trong chuồng ngựa rồi.” Cô xoa xoa con Rosebud lần cuối rồi hạ người xuống trở lại trong vòng ôm của Ryan, hai tay đan quanh cổ anh. “Cảm ơn anh rất nhiều vì đã mang tôi đến đây, Ryan. Thậm chí cái mùi chuồng ngựa dường như vẫn vẹn nguyên sự tuyệt vời sau ngần ấy năm. Tôi không khi nào quên được cái mùi này.”

Khuôn ngực của Bethany giờ ấn vào xương đòn anh, chỉ cách cằm anh một chút. “Chẳng phải hai trong mấy người anh của cô vẫn còn nuôi ngựa ư?”

“Anh Jake và anh Zeke, tôi tin rằng vào một ngày nào đó anh Hank cũng sẽ nuôi lại. Đương nhiên hiện tại chỉ ở quy mô nhỏ hơn rất nhiều vì nhà tôi không còn trang trại. Họ chỉ nuôi cho vui. Anh Isaiah và anh Tucker hiện tại không ở đây. Hai người đang làm bác sĩ thực tập nội trú.”

“Bác sĩ?”

“Bác sĩ thú y.” Bethany mỉm cười. “Hai người hy vọng sau khi học xong sẽ bắt đầu làm việc cùng nhau ở đây. Cả hai cũng yêu ngựa. Có lẽ anh có thể mời họ khi họ ra trường. Để gây dựng được danh tiếng chắc cũng không phải dễ dàng gì.”

“Tôi sẽ lưu tâm trường hợp này”, Ryan cau mày. “Xin lỗi nếu có hơi tò mò, nhưng tôi không thể không hỏi. Hai anh trai vẫn tiếp tục nuôi ngựa mà

sao cô lại không bao giờ đến gần ngựa?”

Vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng vẻ tươi tắn đã nhạt bớt. “Điều đó làm mẹ tôi buồn, thậm chí tôi chỉ cần nhìn một con ngựa thôi.” Bethany đưa mắt xuống chiếc xe lăn, rõ ràng là mong đợi anh đặt cô xuống. Khi nhìn lên, cô bật cười, “Thế anh không định đặt tôi xuống à, hay để cho hai cánh tay anh tê cứng đi mới thôi?”

Ryan miễn cưỡng nới lỏng tay. *Chúa ơi*. Anh gặp rắc rối mất rồi. Anh cần phải trấn tĩnh, hít một hơi thật sâu.

Chuyện quái quỷ gì thế này không biết? Anh cũng biết có đàn ông vừa nhìn phụ nữ là ngay lập tức chờ người ra, nhưng anh chưa từng nằm trong số đó. Hơn nữa, cách hành xử của Bethany cho thấy cô là người thận trọng và cần tiếp cận từ từ. Anh mà đi quá nhanh thế nào cô cũng hoảng lên mà thu mình lại mất.

Ý nghĩ đó treo lơ lửng trong đầu Ryan. Nếu anh đi quá nhanh ư? Chính xác là đến khi nào anh mới có được một cuộc hẹn hò đúng nghĩa cùng cô để hai người có thể gần gũi hơn?

Ryan cúi người đặt Bethany xuống xe lăn, nhận thức rất rõ ràng khi bàn tay anh sượt qua khuôn ngực tròn đầy của cô. Cô thật *ngon lành*, không biết có từ nào đúng hơn không.

Sau khi yên vị, Bethany khom người về phía trước nhắc đầu gối trái lên để đặt chân vào cái giá đỡ. Ryan vội giúp nốt chân bên kia. Khi cô tựa người ra sau, anh ngược đầu lên và ánh mắt hai người giao nhau. Trong một lúc, anh có cảm tưởng như mình không thể cử động và tách khỏi ánh mắt cô. Nếu anh nghĩ đúng thì có lẽ cô đang nín thở. Anh vẫn có thể thở bình thường nhưng tim đập nhanh đến nỗi lồng ngực như muốn vỡ tung.

Khi rốt cuộc đã đứng lên được, cổ họng anh nghẹn ứ một thứ xúc cảm gì đấy mà anh không thể và cũng không muốn gọi tên. Nhìn vào ánh mắt biết nói của cô, anh biết cô cũng cảm thấy như vậy. Và điều đó khiến cô lo sợ đến điếng người.

Vừa quay người rút then cổng chuồng ngựa, anh vừa cố tìm điều gì đó, bất cứ điều gì cũng được, mong làm loãng bớt không khí căng thẳng lúc này. “VẬY chắc là cô bị thương ở lưng trong khi cưỡi ngựa hả?”

Đấy không phải là một câu hỏi. Còn có lý do nào khác khiến cho mẹ cô kém vui bất cứ khi nào cô nhìn một con ngựa chứ?

“Khi tôi tham gia một cuộc thi cưỡi ngựa vượt chướng ngại vật.” Giọng Bethany khàn khàn và cô im lặng một chút, đoạn nói tiếp, chất chứa u sầu. “Cuộc thi cấp tiểu bang, năm thứ tư tôi tham gia. Lúc đó tôi nhắm tới giải quốc gia. Con ngựa của tôi, con Wink ấy, sa chân vào một cái hố và khụy xuống khi bắt đầu một chỗ rẽ. Tôi bị nảy bật qua đầu nó, rơi xuống, người vắt ngang qua hàng rào và kết cục là thế này.” Cô chùi chùi một vết đất trên quần jean, rồi hất mái tóc đen óng mượt ra sau. Anh muốn chạm vào đó ghé gớm. “Tôi đã rất may. Khi hàng rào đổ xuống, tôi ngã đúng vào đường chạy của con Wink và nó không thể dừng. Nếu cả sức nặng đó ập hết xuống người tôi thì chấn thương cột sống chắc là tệ hơn nhiều.”

Ryan đưa mắt nhìn đôi chân cô. Tệ hơn? Chúa ơi, cô đã bị liệt từ eo trở xuống. Không thể nào tệ hơn được nữa.

Để giải thích cho điều ấy, cô nói tiếp. “Hầu hết chấn thương nằm vào một bên cột sống, và không như đa số những người bị liệt khác tôi có cảm giác chỗ này chỗ kia. Điều đó khiến cho sinh hoạt hằng ngày của tôi dễ dàng hơn nhiều.”

Ryan khoanh vùng ngay vào điều cô vừa nói, tự hỏi không biết “cảm giác chỗ này chỗ kia” khiến cuộc sống của cô dễ dàng hơn là như thế nào. Liệt là liệt thôi. Đúng không?

Trông thấy nét mặt bối rối của anh, cô cười. “Tôi chỉ nói được đến *chừng* ấy thôi. Còn lại anh phải tự nghĩ ra chứ.”

Anh nhận ra cô đang ám chỉ đến khả năng kiểm chế đại tiện, một khả năng mà nhiều người bị liệt không có.

Cô đưa mắt nhìn quanh chuồng. “Anh có bao nhiêu ngựa, Ryan?”

“Ở đây có ba mươi ba con, chỗ anh Rafe có hơn ba mươi con. Số thì để làm việc, số khác để biểu diễn. Bên cạnh đó, chúng tôi còn nhân giống và bán ngựa non.”

Anh dịch chuyển chiếc xe lăn một chút để đẩy cánh cửa chuồng mở rộng ra. “Đừng căng thẳng nhé. Giờ con Rosebud đã chấp nhận cô rồi nên nó sẽ rất ngoan. Tôi thực sự tin rằng mình có thể đặt một em bé ngay dưới chân nó.”

“Tôi đâu có căng thẳng.”

Muốn được vỗ về thêm, con ngựa cái bồn chồn trong chuồng.

“Ryan, đáng yêu chưa kìa. Nó rất thích tôi.”

Đúng vậy. Con ngựa cái xăm xăm tiến lại gần Bethany. Con non loạng choạng trước cử động đột ngột của mẹ nó. Vô cùng thích thú, Bethany cúi người về phía trước vỗ về con ngựa. Con Rosebud khịt khịt mừng rỡ, trông giống như đang cho phép. Ngắm nhìn Bethany cùng hai mẹ con Rosebud, Ryan nghĩ thầm trong bụng, thật là tiếc khi sự ham thích ngựa của cô gái này lại bị bỏ phí.

“À này, nếu tôi không nhầm thì người ta có bán yên ngựa dành cho người bị liệt đấy.”

“Vâng, tôi có biết.” Giọng cô như hụt hơi.

“Cô sợ cưỡi ngựa trở lại à?”

“Thực lòng tôi cũng không chắc. Từ lúc bị tai nạn đến nay tôi không cưỡi ngựa nữa.” Cô quay lại ngắm nghía con non. “Mà có lẽ là sẽ không nữa. Chuyện xảy ra với tôi không phải là lỗi của con Wink. Nó đã từng - và luôn là - con vật tuyệt vời nhất.”

“Nó vẫn còn sống ở đâu đó hay sao?”

“Ồ vâng. Chúa phù hộ cho anh Jake vì đã cứu con vật tội nghiệp ấy. Anh đã mang nó đến chỗ mình và ngay tuần sau đó bán cho một chủ trang

trại địa phương dùng nó để đi chăn bò. Nó chỉ mới mười ba tuổi và vẫn còn sung sức lắm.”

“Cô bảo Jake đã cứu sống nó là sao?”

“Bố tôi suýt nữa bắn chết nó. Bố thật vô lý khi cứ một mực đổ tội hết trên đầu con Wink.” Bethany mân mê hai tai con ngựa mẹ. “Wink đâu có cố ý làm tôi bị thương.”

“Tôi hiểu ý cô. Anh Rafe của tôi cũng đã buộc tội một con ngựa đã gây ra cái chết cho vợ và các con anh ấy, và đã ra lệnh bắn chết con ngựa đó.”

“Tôi có nghe chuyện.”

“Giờ thì chuyện cũng đã qua rồi, tạ ơn Chúa. Chúng tôi đã tới miền Bắc để mua con đực giống.” Ryan hát đầu về phía con ngựa mới sinh. “Flash Dancer, bố của nó đấy. Anh Rafe đưa cả vợ, chị Susan, và hai con đi cùng. Chúng tôi đi nghỉ cuối tuần ở đây luôn. Tham gia cuộc đua tài giữa các chủ trang trại, đưa bọn trẻ đi xem lễ hội hóa trang, cùng đủ thứ hoạt động khác đại loại vậy. Trên đường về gặp cơn mưa đá, rơi lộp độp xuống toa móc khiến con ngựa giống hoảng loạn. Anh Rafe thì ngồi trong một chiếc xe ngựa đi theo sau xe tải và toa móc. Anh ấy gọi điện đàm cho tôi bảo có lẽ anh và tôi nên ngồi cùng trong toa móc một lúc để trấn an chú ngựa kéo nó tự làm hại mình vì sợ.” Giọng Ryan nghèn nghẹn khi nhớ lại chuyện buồn. “Chị Susan đã lớn lên ở đây nên cũng quen lái xe trong điều kiện có tuyết và mưa đá. Hai anh em tôi chẳng may nghĩ thời tiết đó có thể gây khó khăn gì cho chị ấy.”

“Ôi không”, Bethany thì thào.

“Ừm”, Ryan nuốt khan. “Đi được chừng hai dặm thì chị bị mất tay lái tại một khúc cua khiến chiếc xe ngựa đâm vào bờ kè. Chị ấy và cả hai cháu tắt thở ngay tại chỗ.” Anh chà hai tay lên mặt và chớp mắt. “Anh Rafe đã điên cuồng ra sức cứu sống bố mẹ con. Sau đó anh không còn như trước nữa. Chuyện này gần như giết chết anh ấy. Rồi một ngày Rafe bỏ nhà đi mà không nói với ai một tiếng. Cứ thế biến mất tăm trong hơn hai năm trời.”

Bethany ngược lên nhìn anh chăm chăm, mắt mở to xúc động.

“Dù sao...” Ryan so vai. “Tôi đã không bán con Flash Dancer hay bán nó. Và câu chuyện kết thúc có hậu. Anh Rafe đã gặp được người vợ thứ hai, chị Maggie. Kiểu như tình yêu sét đánh ấy. Họ sống bên nhau kể từ khi đó, lúc nào cũng ngập tràn hạnh phúc.” Anh gượng cười. “Tôi có thể hiểu người ta hành xử vô lý thế nào khi người thân yêu của mình bị tổn thương. Trong trường hợp của Rafe, tôi nghĩ anh ấy đổ lỗi cho con ngựa thì dễ hơn cho chính mình, đấy chính xác là cảm giác của anh ấy. Thế nhưng nói gì thì nói, lỗi là do anh ấy hết.”

“Có lẽ vậy. Bố tôi đã không ngớt lo lắng về tôi, lo nhờ đâu tôi bị thương hay gì đấy. Có lẽ ông cũng đã đổ lỗi cho mình vì đã để tôi tham gia cuộc đua. Ông vẫn còn tái nhợt đi mỗi khi nghe ai đó nhắc đến con Wink.”

“Đó đâu phải là lý do ông bán đồ bán tháo trang trại, đúng không? Để giữ cô tránh xa lũ ngựa ấy?” Ryan có nghe thiên hạ đồn đại rằng ông Harv bị phá sản, nhưng ai cũng biết tin đồn nhảm có mấy khi chính xác đâu.

“Ồ không... ông đâu có muốn bán trang trại.” Bethany nhìn xa xăm. “Dù tôi tin chắc, để tôi tránh xa lũ ngựa có thể là lý do ông không bao giờ mua lại một trang trại khác.”

Con Rosebud cọ cọ đầu vào vai Bethany, rồi cúi xuống để cô có thể nựng nịu nó. Bethany lơ đãng cào cào mấy ngón tay lên bờm của nó.

“Thế là kể từ khi đó tôi không còn cơ hội ngồi trên lưng ngựa. Lũ ngựa từng là một phần quan trọng trong cuộc sống của tôi. Thoạt đầu tôi cũng thấy rất khó thích nghi được với mất mát đó.”

“Cô bảo ông không muốn bán trang trại đúng không? Có chuyện gì sao?”

“Hóa đơn thuốc.” Bethany nhún vai. “Ban đầu, bác sĩ nào khám cho tôi cũng cho biết phẫu thuật có thể giúp tôi đi lại được. Thế mà ba lần đều thất bại cả.”

Tim Ryan thất lại khi anh trông thấy nét buồn thoáng qua gương mặt Bethany, anh không chắc là cho chính cô hay cho bố mẹ cô cho đến khi cô nói, “Tôi nghiệp bố tôi, ông không chịu bỏ cuộc, và trở nên khánh kiệt vì đã cố hết sức để tạo ra một phép màu cho tôi. Vốn là thế hệ thứ tư trong gia đình tiếp quản trang trại, vậy mà ông đã đánh mất hết gia sản của cả dòng tộc”.

“Có những điều quan trọng hơn đất đai.”

“Chắc chắn rồi”, Bethany đồng ý. “Nhưng ta cũng cần thực tế chứ. Sau lần phẫu thuật đầu tiên, tôi hiểu rất rõ rằng mình sẽ không bao giờ đi lại được nữa. Lẽ ra tôi nên nói cho bố biết và từ chối những ca phẫu thuật tiếp theo. Thế nhưng suốt một thời gian dài sau tai nạn tôi tự cho mình là trung tâm, không quan tâm đến bất kỳ điều gì ngoài nỗi bất hạnh của mình. Ước muốn được đi lại trong tôi quá mãnh liệt, đến nỗi trong đầu tôi không bao giờ tồn tại ý nghĩ rằng bố đang hủy hoại bản thân để cố biến điều đó thành hiện thực.”

“Lúc đó cô vẫn còn quá trẻ, Bethany. Nếu là tôi, có khi còn tệ hơn ấy chứ.”

Bethany mỉm cười xua tan vẻ u ám. “Làm sao để đối phó với chuyện đó bây giờ? *Thật đáng chán*. Tôi không muốn nghĩ về quãng thời gian đó nữa, chứ đừng nói gì đến chuyện kể nó cho ai nghe.”

Việc Bethany không muốn khơi lại chuyện đó cho Ryan biết nhiều hơn cô tưởng. Vài người suốt ngày nói về những bất hạnh của họ, không gì khác.

Bethany đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn xung quanh. “Chuồng ngựa này rất khá. Mọi thứ đều ngăn nắp, sạch sẽ, và *hoành tráng*.”

Ryan nhìn theo ánh mắt cô. “Trong *nhà* lại khác đấy.”

“Căn nhà của chàng trai độc thân điển hình, đúng không?”

“Không hẳn vậy. Becca, bà quản gia nhà tôi, cứ một tuần ba lần đến cùng một đội ngũ làm vệ sinh. Bà giám sát trong khi họ dọn dẹp các phòng.

Nên nhìn chung mọi thứ đều sạch sẽ. Những ngày còn lại thì khá nhếch nhác. Nào thì chén bát bẩn, vợ vắt lên chụp đèn... Tôi hơi tệ.”

“Cũng tốt khi anh đủ giàu có để thuê mướn người lau dọn nhà.”

“Ừ.” Ryan không có lý do gì để giấu giếm chuyện đó cả. “Rất tiện.” Anh cười xoa xoa cằm. “Không phải luôn như vậy. Tạo dựng được cơ ngơi như hôm nay, bố tôi phải đổi bằng mồ hôi và nước mắt. Chúng tôi cũng đã chứng kiến những năm tháng khó khăn lúc hai anh em đang tuổi ăn tuổi lớn. Anh Rafe và tôi phải phụ việc ở trang trại sau giờ học và vào cuối tuần. Đó là công việc làm ăn của gia đình và toàn bộ thành viên phải đóng góp công sức để phát triển nó.”

“Ừ, thường là vậy mà. Và điều gì đã làm thay đổi hoàn cảnh đó?”

“Anh Rafe và tôi tiếp quản cơ nghiệp và suýt chút nữa thì phá sản.” Mắt cô mở to, khiến anh bật cười. “Nghiêm túc đấy. Bố tôi đã đi nghỉ ở Florida, dự định tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của tuổi già. Dè đâu hết cái rủi này đến cái rủi khác rủ nhau kéo đến, tệ nhất là đám cháy quét sạch hơn một nửa số gia súc. Vợ con anh Rafe ăn toàn thịt bò bít tết và uống sữa để sống. Hai món ấy thì luôn có thừa vì chúng tôi nuôi bò mà. Thời kỳ đó rất khó khăn. Ngay lúc nguy khốn nhất, thì chúng tôi nảy ra ý nghĩ bán đi một ít đất. Chúng tôi chia mảnh đất hai ngàn hecta thành từng lô để bán cho mấy tay đầu cơ và thu về được hơn một trăm năm mươi triệu.”

Mắt Bethany mở to hơn. “Anh bảo là *triệu* hả? Nhiều quá. Đất thực sự có giá đến vậy sao?”

“Ừ. Tôi biết nghe có vẻ khó tin nhưng cứ nhắm tính mà xem. Đúng ra chúng tôi đã được gấp đôi nếu bán trực tiếp cho dân thường hơn là mấy tay đầu cơ. Với số tiền đó, anh Rafe và tôi mỗi người được năm mươi triệu, năm mươi triệu còn lại cho bố mẹ, hầu hết đều được đầu tư. Giờ nhà tôi còn giàu hơn cả vua Croesus nữa ấy chứ.” Anh nháy mắt. “Khi không phải làm việc quần quật và không lợi trong phân bò thì tôi đếm tiền.”

Bethany bật cười. “Nói cách khác, có nhiều tiền trong ngân hàng cũng không thay đổi cuộc sống hằng ngày của anh mấy.”

“Tôi không còn lo lắng về chuyện trả hóa đơn nữa. Đó là một thay đổi lớn.” Anh so vai. “Và tôi có thể tiêu xài như nước khi muốn giải trí. Dầu vậy gần như tôi không có thời gian và cũng không có khuynh hướng tiêu xài xa hoa. Điều này quả thực lạ lùng nhưng suốt ngày đi sau đuôi một con bò thì khó mà nghĩ được cái gì hay ho. Cô hiểu ý tôi chứ?”

Bethany lại bật cười và gật đầu. “Anh nói đúng. Theo đuôi bò quả là một cách tốt để nhìn nhận mọi thứ một cách thích đáng.”

Bethany đột nhiên im lặng, gương mặt lấp lánh niềm vui và chẳng còn chút nào u sầu sót lại khi cô ve vuốt chiếc mũi mượt như nhung của con Rosebud. Quan sát cô, Ryan có một mong muốn cháy bỏng là đưa cô lên yên ngựa trở lại. Anh gần như có thể trông thấy điều đó sẽ khiến cô vui đến thế nào.

Bethany cúi xuống hôn vào trán con ngựa cái. “Đây quả thực là một ‘bí mật’ tuyệt vời, Ryan. Tôi rất thích, và rất vui anh đã đưa tôi đến chỗ này.”

Ryan liếc nhìn đồng hồ. “Nói mới nhớ, có lẽ ta nên đi ngay chứ nếu không thì trễ buổi kéo bùn mất.”

Sau khi bế Bethany trở ra xe, anh mang xe lăn ra một chỗ rải đầy sỏi trước khu chuồng. Rồi bật công tắc máy nén không khí, dùng một ống nước áp suất cao ở trước tòa nhà xịt nước rửa nhanh chiếc xe lăn.

Khi anh vào bên trong chiếc Dodge, cô nói. “Này, thú thật đi. Anh có người bà con bị liệt mà không chịu kể tôi biết đúng không?”

“Đâu có. Sao cô lại nghĩ vậy?”

“Chưa từng sống với một người bị liệt, mà anh lại thành thực đáp ứng mọi nhu cầu của tôi một cách xuất sắc như thế thì quả thật là bất ngờ.”

Liếc nhìn Bethany, Ryan khởi động xe, cố lục tìm trí nhớ xem lần cuối cùng anh cảm thấy thích thú khi đi chơi cùng với một người phụ nữ là khi nào. Chịu. Và anh tự hỏi không biết là mình biết được những gì cô cần - hay chỉ là để thỏa mãn nhu cầu của cá nhân anh.

Chương bốn

Bethany. Anh đã từng dự vô số cuộc thi kéo bùn, nhưng chưa lần nào thấy thích thú như lần này. Vì có tài trợ cho một chiếc máy cày nên anh và Bethany được ngồi khu vực ưu tiên, cô ngồi trên xe lăn còn anh ngồi ghế xếp. Họ ăn tối với bánh mì kẹp xúc xích, nước Coca và kẹo bông. Chỉ là những thứ bình thường nhưng cách cô thể hiện cứ như là đang thưởng thức sơn hào hải vị. Thốt lên “*Yum*”, rồi quệt nước sốt rơi xuống cằm mỗi khi cắn một miếng.

Dù xung quanh ồn ào như vỡ chợ, Bethany vẫn khiến mọi thứ thật hào hứng và đặc biệt. Rồi bất thành linh một chiếc máy cày bị mất lực bám trượt ào ào về phía họ. Tim Ryan muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Anh đứng bật dậy khỏi ghế, nhắc bổng cô lên chạy như bay ra sau hàng rào chắn. Đến khi cảm thấy chắc chắn là Bethany an toàn thì anh mới nhận ra rằng, hành động của mình không chỉ làm đổ nước uống của cô văng tung tóe khắp người cả hai, mà còn làm chỗ bánh mì ăn dở dính nhoe nhoét hết vào quần áo.

Thay vì hốt hoảng hay bực bội Bethany cười ngật nghèo đến rũ cả người.

“Ui, vui quá!” Cô rẩy chỗ tương mù tạc ra khỏi mấy kẽ ngón tay, rồi đưa lưỡi liếm một vòng quanh miệng, khiến vành môi mềm mại sáng bóng lên tươi tắn. “Nhìn mặt anh lúc trông thấy cái máy cày xăm xăm tiến tới buồn cười chịu không được! Ui, giá mà lúc đó có máy ảnh.”

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà anh cứ tự nhiên như không cúi đầu xuống liếm vệt sốt cà còn sót lại trên cằm Bethany. Ngay lập tức cô đông cứng người lại, đôi mắt xanh bỗng lấp đầy sự đề phòng.

Ryan muốn bảo Bethany rằng không có gì phải sợ, nhưng có thể cũng có thật. Anh bị kéo về phía cô theo cách không thể nào hiểu nổi, và chuyện đó xảy ra quá nhanh. Chẳng thể hiểu ra sao nữa. Tận sâu trong suy nghĩ của

mình, anh có thể liệt kê ra hàng tá lý do tại sao giữa hai người sẽ không bao giờ có chuyện tình cảm trai gái. Nhưng dù thế, anh vẫn cảm thấy sức kéo đó và đang nhanh chóng đánh mất sự quyết tâm kháng cự lại.

Hy vọng sẽ làm Bethany cười lần nữa, anh làu bàu gì đó trong cổ họng, liếm chỗ tương mù tạc trên má cô, và nói. “Yum. Chắc tại tôi đói quá.”

Bầu không khí căng thẳng được xua tan. Cô bật cười đưa tay quệt một vệt tương khác trên má. “Chắc vậy! Mấy anh tôi có thể ăn sáu cái bánh mì kẹp xúc xích một lúc.”

“Vậy chắc để tôi đi mua thêm đồ ăn. Hẹn hò với cô tốn kém quá.”

“ Haha. Anh là triệu phú mà, đó là chuyện nhỏ.”

Ryan hoàn toàn đồng ý. Thực sự là cô xứng đáng nhận nhiều hơn thế. Ít nhất cũng phải thịt bò phi lê, rượu vang đắt tiền, ánh nến và nhạc.

Bethany đưa bàn tay nhỏ nhắn áp lên ngực và rên rỉ như thể bị đau do cười quá nhiều. Vào lúc đó tiếng ồn ào từ cuộc thi kéo bùn phai dần, và anh hoàn toàn đắm chìm trong luồng suy nghĩ về cô gái đang bông trên tay. Dù mặt mày vấy đầy sốt cà chua và tương mù tạc cô vẫn đẹp mê hồn.

Ryan cố điều khiển lý trí. Có thể cô không xinh đẹp đến như thế. Nhưng *đúng* là cô đẹp thật. Chiếc mũi thanh tú với cái chóp hơi hếch lên như mời mọc một nụ hôn. Đôi gò má phơn phớt hồng. Hai hàng chân mày cong cong đen tuyền bên trên đôi mắt tròn và biếc xanh, mà mỗi lúc nhìn vào là cả người anh cứ chệnh choáng như đang lên cơn say.

Từ cảm trở xuống - *đừng nhìn xuống đó, thẳng ngu* - trông thật quyến rũ. Dáng người mảnh mai nhưng đầy đặn “đúng chỗ”. Bất cứ khi nào Ryan vô thức đưa mắt xuống phía dưới, trong đầu anh lại lớn vồn hình ảnh khấn trái giường êm mượt, ánh nến sáng dịu dàng rải khắp làn da trắng như sứ của cô. Hình ảnh ấy quá rõ ràng trong tâm trí đến nỗi anh gần như có thể trông thấy cô rõ mồn một - đôi mắt đen lim dim đắm đuối, hơi thở nhanh và gấp gáp.

Ryan giật mình trở về thực tại, thấy ghê tởm chính mình vì những suy nghĩ vừa rồi. Sau khi mau chóng lau cho Bethany bằng khăn ăn lấy từ quầy đồ nước giải khát, anh bỗng cô trở lại chỗ ngồi, mang thêm một ít thức ăn nữa, rồi ngồi xuống bên cô xem tiếp trận đua. Sợ một chiếc máy cày khác có thể lại mất độ bám, Ryan gần như chuyển ghế hai người ra sau hàng rào chắn, nơi anh biết Bethany sẽ an toàn, nhưng an toàn tuyệt đối thì khó nói trước.

“Tôi không có cơ hội được thường xuyên nếm trải cảm giác mạnh. Ngồi ở đây thích thật.”

Ryan không muốn có bất kỳ điều gì không hay xảy đến với Bethany - khi cô vẫn nằm trong tầm quan sát của anh. Nhưng anh cũng muốn cô vui. Đã một lần cứu cô thoát khỏi nguy hiểm rồi, anh cũng có thể làm thêm lần nữa.

Nhìn ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt Bethany, trong anh nhói đau. Cảm giác từ một cô gái năng động cuối cùng bị giam cầm trong chiếc xe lăn sẽ như thế nào? Anh không thể hình dung được.

Trong lúc cuộc đấu tạm nghỉ, anh cố tìm hiểu thêm về Bethany. Anh biết rằng cô vốn yêu núi rừng và từng cùng các anh trai đi ngựa đến những dãy núi cao cắm trại bên hồ, một hoạt động mà chính Ryan cũng rất thích.

Bethany mơ màng khi ôn lại kỷ niệm về những chuyến đi đó. “Đối với tôi, khám phá núi rừng là một trải nghiệm mang tính tinh thần. Tôi *biết* điều này nghe có vẻ ủy mị, nhưng nó kiểu như một lối tín ngưỡng vậy. Nét đẹp lúc hừng đông, những tia nắng ban mai ngấp nghé nơi đường chân trời, những màu sắc lộng lẫy, tiếng chim hót chào ngày mới. Tôi nghĩ đó là cách Thượng đế gửi lời chào buổi sáng đến thế gian.”

Có vẻ như sợ anh cười, Bethany chun mũi ngoác miệng cười. Nhưng trái lại, Ryan không buồn cười tí nào vì chính anh cũng cảm thấy hết vậy. “Tôi hiểu ý cô mà. Không gì khiến ta cảm thấy gần Thượng đế bằng đứng trên đỉnh núi cao ngất. Ngắm bình minh. Hoàng hôn. Một cánh đại bàng chao lượn giữa bầu trời hay một con nai đang có mang.”

Quàng hai tay quanh eo, Bethany thở dài gật đầu, nét mặt đầy khao khát. Ryan lại ước gì anh có thể đưa cô lên yên ngựa lần nữa.

“Còn *lửa trại* nữa chứ!” Bethany nói khẽ.

Anh cố đưa tâm trí về cuộc nói chuyện, “Sao cơ?”.

“Lửa trại ấy. Còn gì thú vị bằng ngồi nghe cà phê sôi thơm phưng phức trên bếp lửa ngoài trời?”

Làn da cô - ngay chỗ đó, bên dưới tai - chắc cũng thơm lắm. “Ừ. Không gì bằng.”

“À, tôi cũng thích được ngồi chen chúc cùng nhau bên đống lửa với các anh trai mình. Chúng tôi hát hò, ăn cá hồi bắt được cho bữa tối, và rồi bọn họ hù dọa đủ thứ khiến tôi sợ chết khiếp. Nào là kể những câu chuyện sờn da gà về Big Foot, nào là những con ma. Cứ thế cho đến giờ đi ngủ.”

“Cuộc vui tàn luôn à.”

“Chưa đâu, lúc đó mới cực vui. Anh tôi ai cũng có lều cá nhân, chỉ đủ chỗ cho một người thôi, và một trong năm người phải chừa chỗ cho tôi.”

“Thế cô không có lều riêng sao?”

“Có chứ, nhưng sau những câu chuyện kinh dị đó, tôi hãi đến mức không dám ngủ một mình. Giống như là cố ý trêu tôi ấy - mấy ông tướng đó cãi cọ nhau xem ai sẽ ‘lãnh’ cô nàng ‘rắc rối’ về lều mình. Họ rút thăm, và lần nào anh Jake khốn khổ cũng thua. Tôi nghĩ chắc là cố ý thôi. Anh ấy luôn thấy mình có trách nhiệm với tôi.”

Vợ của anh Rafe, chị Maggie, cũng có một cô em gái mười hai tuổi sống chung. Heidi xem Ryan như anh trai - cô bé không hề nghĩ đến việc ngày nào đó sẽ lấy anh. Anh từng đưa cô bé cưỡi ngựa vào rừng vài lần, và thừa biết một cô gái trở nên sợ hãi khi đêm xuống là như thế nào. Giống như các anh trai của Bethany, anh lâu bầu một chút nhưng cuối cùng cũng sẵn sàng cho cô bé ngủ chung lều. Anh cũng sẽ sẵn sàng như vậy đối với Bethany, nhưng đây là bởi những lý do hoàn toàn khác.

“Nếu cô cười ngựa trở lại, biết đâu thỉnh thoảng lại có những cuộc đi chơi như thế”, anh gợi ý.

Cô suy nghĩ về khả năng đó một lúc. “Không, chắc là không thể được.”

“Tại sao chứ?”

Hai má cô thoáng ửng hồng. “Tôi có quá nhiều nhu cầu đặc biệt. Hầu hết những xe lăn bình thường đều nặng kinh khủng, không thích hợp với đường sá gồ ghề. Và lại chở bằng ngựa thì cồng kềnh lắm, không còn chỗ dành cho những thứ đồ khác. Hơn hết, ở trong rừng không có phương tiện cần thiết dành cho người tàn tật.”

Phương tiện cho người tàn tật ư? Anh cười thầm khi nhận ra cô đang ám chỉ nhà vệ sinh. Cô khiến anh thích thú và luôn làm anh phải phỏng đoán, cô gái này, vừa mới lém lỉnh dạn dĩ đó thoát cái trở nên ngượng ngịu xấu hổ về những điều ngớ ngẩn.

Khi Ryan quan sát cô, trong đầu anh liên tục xuất hiện một suy nghĩ: *Rất hợp với mình*. Cô là người đàn bà trong mơ của anh xét ở mọi góc độ, chỉ ngoại trừ một điều: Cô không đi lại được.

“Thể hiện tại cô làm gì để giải trí?” anh gặng hỏi.

“Chả có gì thú vị cả. Gia đình tôi không ngừng để mắt tới tôi kể từ sau vụ tai nạn đó. Bất kỳ hoạt động nào có chứa chút yếu tố mạo hiểm là tôi đừng hòng tham gia.” Cô cắn cắn môi dưới, một thói quen khác của cô mà giờ anh đã kịp nhận ra. “Chuyện của tôi nghe thảm quá hả, một người phụ nữ trưởng thành mà vẫn còn bị gia đình kèm cặp.”

Ryan không hề nghĩ vậy. Anh không trách cô việc quá để ý đến cảm nhận người khác, mặc dù anh cũng tự hỏi theo lẽ thường thì nên làm gì trong trường hợp này.

“Chỉ là tôi ghét làm cho mọi người phải lo lắng vì mình. Khi tôi còn sống ở Portland, mọi chuyện không đến nỗi như bây giờ. Tôi sống hoàn toàn thoải mái trong một căn hộ toàn những người như mình. Tôi có cả đám bạn bè, và chúng tôi luôn săn sóc lẫn nhau. Chúng tôi luôn luôn tổ chức các

hoạt động nhóm, rất vui vì mọi thứ đều được thiết kế đặc biệt, thậm chí cả hồ bơi. Khi ...”

“Oa. Khoan đã. ‘Thiết kế đặc biệt’ chính xác có nghĩa là gì vậy?”

Bethany giải thích ngay - phòng tắm phải rộng như thế nào để đủ chỗ cho các thiết bị đặc biệt của người bị liệt, cửa ra vào và hành lang rộng hơn bình thường ra sao. “Anh *nên thấy tận mắt* nhà bếp! Quầy thấp và mở rộng với không gian dành cho đầu gối, rồi còn khu vực làm bếp để đi lại để vừa ngồi xe lăn vừa nấu nướng và lấy các thứ cần thiết dễ dàng. Tôi yêu *nơi ấy* vô cùng. Chỗ tôi đang thuê bây giờ chẳng có gì thiết kế đặc biệt cho tôi cả. Bố tôi và mấy anh trai làm cho tôi những cái bục dốc để tôi tự lăn xe lên nhà. Mọi thứ phải để gần dưới cùng của tủ chén. Bố tôi lắp những cái bàn xoay để tôi có thể lấy được mọi thứ. Ngay cả thế thì cũng còn nhiều bất tiện. Tất cả những dụng cụ phải đặt sát mép quầy. Giá trên cùng trong tủ lạnh nhà tôi hoàn toàn trống. Anh Jake làm một bục dốc nhỏ, tôi có thể lăn xe lên đó cho đủ cao để với tới được bồn rửa chén. Còn anh Zeke thì làm một cái mặt bàn cắt thức ăn có thể kéo ra đẩy vào đủ thấp cho tôi.”

Ryan chưa bao giờ nghĩ đến chuyện một người như cô sẽ gặp khó khăn đến thế nào để xoay xử được trong một ngôi nhà bình thường.

“Ui... Chán quá nhỉ. Mình đang nói chuyện gì thế này không biết?”

Bethany cười giòn tan.

“Cô thấy ứng phó với gia đình lúc còn ở Portland dễ dàng hơn như thế nào?”

“Ồ, cái đó hả. Tôi chỉ cần trả lời những câu hỏi của họ khi họ gọi điện hay đến thăm, phần còn lại thời gian tôi sống tự do theo cách của mình. Nhóm chúng tôi có lúc còn đi chơi môn rơi tự do từ máy bay. Đương nhiên tôi cũng làm một cú nhảy ra trò và đúng là lần đó có hơi mạo hiểm thật.”

Nghe Bethany nói anh sợ đến rùng rờ. Anh dẫn lại nỗi sợ đó và tiếp tục hỏi cô về chuyện cô đã thôi sống ở Portland, nơi quá xa gia đình như thế nào.

“Sau vụ tai nạn và mấy lần phẫu thuật, tôi đến đó để chữa bệnh ngoại trú, quyết định dành thời gian rồi học vài khóa học, rồi lấy được bằng cử nhân vi tính. Tôi có được một công việc tốt ở Beaverton sau khi tốt nghiệp”, Bethany so vai mỉm cười. “Gia đình hối thúc tôi về nhà, nhưng lúc đó tôi đã sống ổn định rồi.”

“Thế... sao cô lại trở về Crystal Falls sau gần ấy năm?”

“Bố tôi bị tim. Vài tháng trước, bác sĩ buộc ông phải cắt giảm giờ làm việc, và anh Jake phải tiếp quản việc kinh doanh. Khi anh ấy gọi bảo cần giúp đỡ, tôi không thể từ chối.” Cô đảo mắt. “Thực ra tôi nghĩ là anh ấy đã bịa ra một công việc để tôi chịu về nhà, nhưng điều đó không quan trọng. Cho đến bây giờ, mọi chuyện vẫn diễn ra khá tốt đẹp - ngoại trừ việc mấy ông tướng đó thỉnh thoảng lại khiến tôi thấy ngọt ngọt vì cứ lảng vảng canh chừng tôi.”

Điều đó lý giải tại sao dịch vụ khách hàng gần đây giảm chất lượng nghiêm trọng. Anh trai cô đã tiếp quản công việc. Ngay lập tức Ryan hiểu việc đó khó khăn thế nào. Bố cô nghỉ cũng chưa lâu. Về việc lảng vảng canh chừng thì Ryan dễ dàng hình dung chính anh cũng sẽ làm điều tương tự như các anh trai của cô. Người khuyết tật sống một mình dễ bị tổn thương hơn người bình thường.

“Những hoạt động một trăm phần trăm an toàn cô thích làm là gì?”, anh hỏi.

“Tôi nghiện vẽ.” Bethany nheo một bên mắt. “Nếu ngồi đủ lâu, tôi vẽ được anh đấy.”

Anh đã thấy được cái khiếu đó của cô. Bình thường Ryan mặc kệ sự bừa bộn, nhưng Bethany có tài biến những thứ mất trật tự đó trở nên đẹp mắt. Những bức vẽ và vật dụng trong nhà của cô, cách bố trí ưa nhìn mang nét đặc trưng sáng tạo của riêng cô, khiến cho mọi thứ xung quanh trở nên ấm áp và dễ chịu.

“Cô còn thích gì nữa nào?”, anh hỏi.

“Tennis.”

“Tennis?”, anh hỏi lại giọng hoài nghi.

Mắt Bethany lấp lánh. “Tôi có một người bạn cũng bị liệt ở Crystal Falls. Tôi gặp cô ấy ở ‘Y’, một cô gái rất chịu chơi, tên là Jenny Nelson. Chúng tôi lăn quanh sân ba buổi sáng một tuần. Phần lớn thời gian chúng tôi giao bóng cho nhau và bắt hụt. Chúng tôi vận động rất nhiều, chạy theo bóng rất vui. Trêu nhau suốt vì đưa nào cũng chơi dở tệ.” Cô ngẫm nghĩ một lúc. “Tôi cũng bơi hai buổi tối một tuần. Tôi rất *yêu thích* bơi lội vì nó mang lại cho tôi cảm giác được di chuyển tự do, rất tuyệt vời. Và thỉnh thoảng tôi đi thăm gia đình mình, có cơ hội là tôi linh sang nhà bên cạnh chơi bóng chày với tụi nhóc con trai hàng xóm. Bọn nhóc vẫn còn đang vị thành niên và nghĩ chuyện này rất *sành điệu*, chơi bóng rổ với một bà chị khùng khùng ngồi xe lăn.”

“*Bóng rổ?*” Ryan không thể hình dung nổi cô chơi bằng cách nào.

“Xe lăn của tôi có thể tăng giảm độ cao được mà. Tôi ấn nút điều khiển độ cao bằng tay này, và chuyển bóng bằng tay kia. Việc này cần luyện tập, nhưng tôi tiến bộ rất nhanh. Đủ để thắng vài trận.” Cô ném sang anh cái nhìn láu lỉnh. “Tôi lăn cả lên chân tụi nó. Trong khi tụi nó nhảy lò cò một chân xuýt xoa thì tôi nhanh nhẹn lăn xe đến cái rổ và ‘a lê hấp’, ấn nút điều khiển và đưa bóng vào rổ gọn hơn.” Nhìn nét mặt thộn ra của anh, cô cười khúc khích, “Chơi với một người khuyết tật vậy cũng công bằng thôi mà”.

“Cô sẽ không bao giờ cố tình lăn xe lên chân người khác, cô đang nói dối.”

“Trong những tình huống có tính cạnh tranh tôi cũng là thứ dữ đấy.”

“À há.” Ryan ngờ rằng cô cũng có chút thứ dữ trong người thật.

Bethany nhìn chăm chú vào chiếc máy cày bất thần chạy giật lên. “Tôi cược mười đô là chiếc này thắng đấy.”

Ryan ngoác miệng cười. “Tôi ghét lấy tiền của cô nhưng chiếc tôi tài trợ mới là chiếc sẽ thắng cuộc.”

“Cược không?”

Ryan cười toe toét hơn nữa. “Thành giao”, anh nhất trí.

Cuộc thi kéo bùn kết thúc, anh thua Bethany mười đô la, cô nhận lấy tiền dúi vào túi mình, cười tinh nghịch. “Đã nói là tôi là thứ dữ mà”, cô cười giòn tan.

Buổi tối kết thúc, Ryan quyết định thế nào cũng sẽ phải gặp Bethany lần nữa, như những người bạn nếu không có gì hơn. Gay đây. Rõ ràng là Bethany có thích anh và có vẻ rất vui khi đi chơi với anh, tuy thế anh cũng nhận thấy rằng cô vẫn còn chút gì đó thiếu thoải mái khi ở bên anh. Anh cố giữ không khí nhẹ nhàng để cô cảm thấy dễ chịu, nhưng có khi xúc cảm của cả hai người cùng lúc dâng cao không kiềm được, khiến cho ánh nhìn bình thường biến thành đăm đũa. Hay một cái đụng chạm nhẹ thoáng qua cũng đủ nóng ran người. Mỗi lần như thế cô đều trầm hấn đi và trở nên căng thẳng.

Sẽ như thế nào nếu anh mời cô đi chơi lần nữa và cô từ chối?

Sau khi đậu chiếc Dodge bên cạnh chiếc xe tải màu xám của cô nơi lối đi vào nhà, anh lên tiếng, “Tôi không thể nhớ lần gần nhất mình thấy vui vẻ nhiều như thế này khi đi chơi với một người khác phải là khi nào nữa”.

Bethany ngồi quàng hai tay quanh mình. Nhờ ánh trăng chiếu rọi xuyên qua kính chắn gió anh có thể trông thấy một vệt bẩn từ miếng bánh mì kẹp trên áo khoác cô. “Cảm ơn đã đưa tôi đi chơi hôm nay. Tôi rất vui.”

Ryan khoanh hai tay gác trên vô lăng, nắm chặt tay khi cảm giác căng thẳng cuộn lên trong lòng. Thường sau một cuộc hẹn anh chỉ nói, “Này, vui thật đấy. Tôi sẽ lại gọi cho cô, nhé?”. Thế thôi. Với Bethany, anh không thể số sàng như thế được.

Ryan mở miệng định nói, nhưng rồi lại thôi, chỉ hắng giọng. Khởi đầu hay hóm thật. “Tôi, ừm...” Anh nhìn vào đôi mắt to sáng của cô, và đầu óc bỗng trống trơn. Khi thật. Cô gái này có gì mà khiến anh như gà mắc tóc

thế này? Anh chưa khi nào bối rối hay ngắc ngứ. Và cũng chưa từng căng thẳng đến vã mồ hôi kiểu này cả.

“Tôi thực sự muốn gặp lại em, Bethany”, anh nghe mình thốt lên những lời như thế. Và ngay lập tức muốn đá mình một cú - Trời ơi, nói năng kiểu gì thế? - đồ ngu, ngu quá sức.

Dưới ánh trăng, rèm mi cô như dài hơn bóng chiếu rợp lên hai bên má. “Cảm ơn anh. Vậy lúc nào gọi cho tôi, nếu cả hai đều rảnh thì tôi sẵn sàng.”

Nhìn nét mặt Bethany, Ryan nhận thấy cô nghĩ anh chỉ tỏ vẻ lịch sự mà thôi. Có gì đó cuộn lên trong lòng anh, quặn thắt. “Tôi nói thật đấy”, giọng anh quả quyết.

Khi đặt Bethany ngồi trở lại xe lăn trên lối đi vào nhà, anh tự nhủ đừng làm mọi chuyện phức tạp lên bằng việc hôn chúc cô ngủ ngon. Chỉ là đôi môi kia quá ngọt ngào, quá mời gọi khiến anh không thể không nếm thử lấy một lần. Bethany giật nảy mình khi anh đưa một ngón tay nâng nhẹ cằm cô lên. Mắt cô mở to. Anh nhìn đắm đắm vào đấy một lúc lâu, cố đọc phản ứng của cô. Trông cô có vẻ bất ngờ hơn là sợ sệt. Đó là một tín hiệu tốt. Phải không?

Ryan có cảm tưởng đã rất lâu rồi cô không được hôn, và mỗi nghi ngờ đấy được chứng minh là đúng khi môi hai người chạm vào nhau. Bethany quá căng thẳng và không biết phải ngả đầu về phía nào nên mũi cô đụng vào bên dưới mũi anh, miệng thì vẫn mím. Làm một cú đẩy lười táo bạo, anh phát hiện ra rằng cô cũng không khá hơn mấy, vẫn trong tình trạng nghiến chặt.

Anh dứt môi ra khỏi môi cô, nhướn mày, “Em căng thẳng quá đấy”.

“Sao cơ?”

Ngay lập tức anh muốn rút lại những lời vừa thốt ra. Rõ ràng Bethany không quen làm chuyện đó, và đùa cợt trong lúc này không phải là điều hay. Anh không muốn làm cô xấu hổ.

Cảm thấy căng thẳng một cách không thể hiểu nổi, anh hích cái mũ ra sau và cúi xuống trước mặt cô. Bethany nhìn anh chăm chăm như thể anh là một con côn trùng lạ, và cô sợ bị cắn. Ryan xoa cằm, nuốt khan và nhìn vào mắt cô. Anh cố nhắc mình rằng anh đã từng hôn nhiều phụ nữ mà chẳng nghĩ ngợi gì sau đó cả, rằng chuyện đó anh quá quen và thành thục đến nỗi có khi trong lúc ngủ anh vẫn làm được tốt. Không hiểu sao nghĩ đến mức đó rồi mà cũng không có tác dụng gì. Bethany không phải như những cô gái khác, đột nhiên anh thấy vô cùng cần thiết và quan trọng phải làm điều này thật tinh tế. Tuyệt đối tinh tế.

Cô ngọt ngào đến vậy, không thể nào qua loa cho xong được.

“Đã lâu rồi đúng không?”, anh khẽ hỏi.

Bethany bật cười giòn và đảo mắt, hai má thoáng ửng hồng. “Tám năm.”

“Tám năm?”, anh lặp lại.

“Chẳng phải là rất thảm hại sao?”, cô hất tóc ra phía sau, hít một hơi thật sâu, và rồi nhìn vào mắt anh lần nữa, “Mình bỏ qua ‘thủ tục’ này đi nhé”.

Ryan bật cười. “Không đời nào. Suốt cả tối nay lúc nào anh cũng có một thôi thúc được hôn em.”

Bethany lại đảo tròn mắt lần nữa. “Em ngờ rằng anh...”

Ryan cắt ngang lời Bethany bằng cách ôm lấy cằm cô. Cô đẹp đến chết đi được. Anh biết cô nghĩ rằng tất cả những gì anh nhìn thấy ở cô là chiếc xe lăn, nhưng anh chỉ nhìn thấy người con gái ngồi trên ấy. Phía trước áo khoác không cài cúc, lấp ló khe sâu của khuôn ngực nhỏ nhưng tròn đầy như trêu người anh. Mùi hương tỏa ra từ người cô, mùi xà bông, dầu gội, phấn rôm và mùi nữ tính, tất cả quyện vào nhau làm thành một mùi đặc trưng làm anh ngây ngất.

Lúc còn ở chuồng ngựa, anh đã muốn cô rồi. Trong đầu lấp đầy những hình ảnh đầy kích thích khiến anh những muốn lột bỏ chiếc áo parka cô đang mặc trên người kia ra và thỏa sức khám phá người đàn bà ẩn núp bên

trong nó. Anh không biết điều gì ở cô đã khiến mình trở nên như thế. Điều gì đó. Anh cảm nhận được ngay lần đầu tiên trông thấy cô và không thể xua được hình ảnh của cô ra khỏi tâm trí suốt cả tuần sau đó. Giờ đây cảm giác ấy đang thít chặt lấy cổ họng anh.

Anh lấn tới, nhất định cho cô thấy khao khát được hôn cô cháy bỏng trong anh đến thế nào. Cố khống chế bản thân theo cách anh chưa từng làm với một phụ nữ nào, anh nghiêng mặt cô lên một góc thích hợp. Môi cô vẫn mím chặt, anh áp chặt môi mình vào và nhẹ nhàng mở môi cô ra.

Môi cô run rẩy bên dưới môi anh - ngượng ngập, thảng thốt, bối rối. Hai lá phổi cuống quýt tìm không khí. Anh nín thở, nghiêng đầu áp sát môi mình vào môi cô hơn để có thể nếm được trọn vẹn sự ngọt ngào. Ngọt ngào. Hai từ ấy cứ quay tròn trong đầu anh. Ngọt ngào khôn tả. Rồi như có một luồng điện đi xuyên qua người anh.

Quái quỷ. Anh đang chúc ngủ ngon hay chào cô đây? Anh không biết và cũng không cần biết. Đôi môi nhỏ nhắn, ngọt ngào, quyến rũ nhất, và sự dè dặt này chỉ khiến anh bạo dạn thêm, muốn dẫn sâu hơn để nhấm nháp tận cùng mọi góc ngách. Mềm mại và êm dịu. Anh mơn trớn môi cô, gặm nhấm, dỗ dành bằng những cú đánh nhẹ của đầu lưỡi, thuyết phục cô thả lỏng.

Hơi thở cô bắt đầu thay đổi - gấp gáp, đứt đoạn. Anh cảm thấy những ngón tay thanh mảnh níu lấy ngực áo anh. Cô đổ người hẳn vào anh, không cần đến sự chống đỡ từ xe lăn nữa. Sức nặng từ cô đầy mời gọi - thân thể mềm mại và mảnh dẻ như thiêu đốt mọi điểm tiếp xúc trên người anh. Chúa ơi. Không thể tin nổi chuyện này - anh chưa từng trải qua một thứ cảm xúc nào tương tự thế.

Ryan quàng một cánh tay quanh người Bethany, kéo cô sát vào mình hơn. Điều duy nhất ngăn anh không nhắc cô lên hẳn chiếc xe lăn là sự ngần ngại thuần bản năng không muốn thúc ép cô. Môi cô trở nên ngoan ngoãn bên dưới môi anh. Cô hé miệng mời gọi. Lưỡi cô nhảy múa cùng lưỡi anh theo một vũ điệu ngập ngừng và dè dặt. Đầu óc anh bỗng bình.

Những tiếng rên khe khẽ đầy khao khát phát ra từ cổ họng cô thối bùng lên trong anh ngọn lửa mê cuồng. Bàn tay anh di chuyển từ cầm vòng ra đằng sau gáy cô. Anh cản trở lại trạng thái tự chủ nhất định để hòa nhịp cùng cô, để dẫn sâu hơn làm nên sự kết nối mang tính con người nhất và nguyên thủy nhất giữa đàn ông và đàn bà - một sự kết nối đầy khiêu gợi đến nỗi anh không tài nào cưỡng lại. Của anh. Anh muốn cô là của anh. Anh muốn tất cả cảm xúc của cô. Chỉ mình anh.

Tâm trí quay cuồng. Ryan hầu như không nhận ra mình đang làm gì, khi anh luôn bàn tay trái vào bên dưới lần áo parka và đặt lòng bàn tay lên eo cô. *Mềm mại*. Bàn tay anh dò dẫm mơn trớn phần xương hông dưới lần vải quần jean, rồi miết ngược lên trên mân mê những đé xương mảnh mai. Người cô nảy bật lên theo mỗi cái đụng chạm đầy rạo rức ấy. Bethany như nín thở. Những tiếng rên đứt quãng cho thấy cô đang cũng bị nhấn chìm trong mớ xúc cảm mãnh liệt giống hệt anh. Cô đưa bàn tay mảnh mai luôn vào tóc Ryan, rồi kéo anh xuống sát vào cô hơn, anh có thể cảm nhận được sự cấp thiết của cô đang truyền qua cho anh.

Anh lần tay theo những lóng xương mảnh đé ngược lên bên dưới ngực cô - nơi mềm mại và nóng bỏng căng lên đầy mời gọi. Trong đầu Ryan xuất hiện bầu ngực tròn đầy nằm gọn trong lòng bàn tay khum lại của anh. Anh biết nó ở ngay đấy và với kích thước như anh ước chừng. Đột nhiên bụng anh thắt lại. Bethany.

Ryan phải nỗ lực ghe gớm mới cưỡng lại sự cám dỗ chết người đó. Neo bàn tay lại ngay chính ranh giới đó, mấy ngón tay chỉ được phép khẽ chạm vào bờ ngực căng tròn - những mân mê lướt nhẹ nửa vờ chỉ khiến anh càng thêm khao khát muốn dẫn tới. Bethany rên lên trong miệng Ryan và áp sát người vào anh hơn - một sự mời gọi không giấu giếm. Ngực cô nhấp nhô liên hồi cho đến khi Ryan cảm thấy đầu nhũ hoa cương cứng đâm vào da thịt anh, xuyên qua lớp áo sơ mi, nóng bỏng như lửa.

Mỗi đụng chạm như có một luồng điện đi qua khiến thân người mảnh đé của cô run lên không cưỡng được. Chúa ơi, cô ước người lên để được chạm

vào nơi đó. Anh muốn chạm vào, làm đúng như điều cô rõ ràng đang khao khát. Ngay khi anh bắt đầu lần bàn tay lên cao hơn, tiếng chuông cảnh tỉnh réo gọi. Anh không biết tại sao, không thể nghĩ được tường tận lý do tại sao anh lại giật mình dừng lại. Sau tất cả, đó vẫn chỉ là cái vuốt ve bên ngoài mấy lớp áo, không thể nói là thân mật táo bạo.

Nhưng, không... Không phải bây giờ, chưa phải bây giờ. Anh nhớ cái cách Bethany mím chặt môi thế nào khi anh bắt đầu hôn cô. Nói về kinh nghiệm và tuổi tác, Bethany là người đàn bà trưởng thành và hiểu cuộc sống ở mức tương đối, nhưng về chuyện tình cảm nam nữ, cô rõ ràng là còn rất non nớt. Nên anh phải từ từ.

Ryan biết giới hạn của mình. Chỉ cần một lần sượt qua của đầu nhũ hoa đang căng tràn khao khát kia nữa thôi, là sự tự chủ trong anh sẽ hoàn toàn biến mất. Anh cố kết thúc nụ hôn, buông môi ra từ từ. Khuôn miệng nóng rực tha thiết quấn lấy anh. Bụng Ryan thắt lại. Anh ôm lấy khuôn mặt cô trong hai tay và cố dứt môi hai người ra.

Hai người nhìn nhau trân trân, thở dốc, thực tế về cảm xúc có được và về điều cả hai có thể đã làm - điều mà cả hai vẫn còn muốn làm - đang bao lấy họ hết như điện trường. Mắt cô mơ màng và bối rối, đồng tử dần rộng đen láy.

Nhìn vào đôi mắt Bethany, anh biết cô sẽ mau chóng lấy lại được sự tỉnh táo.

Phản ứng đầu tiên của cô, dễ dàng đọc được qua đôi mắt đó, là sửng sốt, ngay sau đó là hốt hoảng khiến hai má đỏ bừng lên xấu hổ.

“Ôi”, anh thì thầm, cúi xuống hôn vào chóp mũi của cô, nở nụ cười âu yếm cố giúp cô trấn tĩnh lại. Bethany đúng là người khó hiểu, là sự pha trộn của say đắm đàn bà và non nớt trẻ con. Nụ hôn vừa rồi khiến nỗi khao khát và thèm muốn trào dâng trong anh, đồng thời ý thức muốn bảo vệ và che chở cho cô cũng theo đó thôi thúc Ryan, buộc anh phải từ từ trong khi thực sự muốn dẫn tới. “Đó là - một điều đặc biệt.”

Từ cổ họng cô phát ra một âm thanh lạ lùng. Anh vòng tay ôm lấy hai vai để giữ cô khỏi ngã bởi vì đã rớt quá xa khỏi chiếc xe lăn. Hít một hơi thật sâu, cô nhìn anh đăm đăm. Hơi thở anh đứt quãng, Ryan có thể trông thấy mạch máu đập dồn dập nơi cổ họng Bethany, một dấu hiệu rõ ràng cho thấy lòng cô cũng rộn lên những khát khao cháy bỏng không kém gì anh.

Bethany nuốt khan rồi ngả người ra sau, giọng căng thẳng, “Tốt hơn anh nên đi bây giờ, Ryan”. Quàng tay quanh người, cô nhìn anh chăm chăm với ánh mắt buộc tội, “Cảm ơn anh về buổi tối tuyệt vời. Em sẽ không bao giờ quên”.

Cứ như thế, anh ra về? Sau những gì đã xảy ra giữa hai người sao? Anh chưa bao giờ có những cảm xúc như thế. Chưa hề. Điều gì đó rất đặc biệt đã xảy ra. Một điều gì đó anh thậm chí chưa từng tưởng tượng đến. Làm sao anh có thể cứ thế quay lưng mà đi, không chất vấn, cứ thế bước đi?

Anh nghịch nghịch một bên gót giày. Người vẫn khom khom ngang mặt cô, anh nhìn sâu vào đôi mắt đẹp đến nao lòng ấy. Bethany đang giận, lời cảm ơn vừa rồi rõ ràng chỉ là vì lịch sự. Cô đã hưởng ứng hết mình trong nụ hôn, không thắc mắc gì, nên anh biết đó không phải là vấn đề. Đúng là anh có mất tự chủ một chút nhưng chưa có gì ghê gớm xảy ra, nên không thể là do nụ hôn đó được.

“Bethany, anh...”

Bethany lắc đầu và đưa một bàn tay ra ngăn lại. “Đừng nói gì cả. Anh về đi. Nhé.”

Ryan đứng thẳng người lên. Đó không phải là sai lầm. Nhưng rõ ràng trong ánh mắt cô có ẩn chứa sự giận dữ. Suốt những năm qua, anh cũng đôi ba lần mắc lỗi với phụ nữ và rồi chuốc lấy những cơn giận từ họ, nhưng ít ra anh còn biết mình đã làm gì.

“Em à, anh...”

“Về đi”, giọng cô khẽ nhưng dứt khoát. “Ý em đúng là thế, Ryan. Anh về đi. *Ngay bây giờ.*”

Thế là anh ra về. Còn có thể làm gì khác chứ?

Khi vào trong xe, Ryan ngồi trong bóng tối đầu gục xuống vô lăng. Về đi. Chúa ơi. Cô tức giận ghê gớm, còn anh thì chẳng hiểu tại sao. Cứ cho là anh có hơi mất tự chủ đi thì anh cũng đã kịp dừng lại rồi. Người ta đâu thể treo cổ một người chỉ vì họ có suy nghĩ xấu xa.

Ryan ngẩng đầu lên thở phào ra chán nản. Thái độ quay ngoắt đi của Bethany đặt anh vào tình thế bối rối. Ban đầu anh chỉ định gọi lại nơi cô sự ngọt ngào của những nụ hôn, nhưng rồi cô đã cho anh một bài học - như thế nào là mất tự chủ trước một người đàn bà, chẳng hạn.

Người vẫn còn run run, vừa Ryan lái xe về nhà vừa không ngớt xỉ vả mình. Anh cần suy nghĩ và xác định rõ những mục đích của mình trước khi tiến xa thêm một bước. Một cô gái như Bethany không thể thử rồi quẳng sang một bên nếu thấy không hợp.

Bethany lấy hết sức vứt chiếc áo khoác ngay sau khi cởi được ra. Dây kéo áo va vào tường bằng một lực mạnh đến nỗi phát ra một âm thanh như tiếng súng trường. Cô đưa hai tay ôm lấy mặt, ngực dồn nén những thốn thức, lòng đau quặn thắt. *Chúa ơi*. Chưa bao giờ cô thấy nhục nhã đến thế.

Nghĩ lại nụ hôn ban nãy, Bethany nhớ anh đã cố dứt ra thế nào, rồi cô đã cố níu kéo, nài nỉ nhiều hơn bằng cả khuôn miệng và cơ thể mình như thế nào. Từ trước đến giờ cô chưa từng có cảm giác gì tương tự thế, thậm chí chưa từng cho phép bản thân lâm vào một tình huống có thể đưa cô tới cảm giác đó. Việc cô phải tự đặt mình vào nỗi đau không đáng như thế này chứ? Theo một chuyên gia ở Portland, cô không nên cố có con, và có khả năng cô không thể trải nghiệm được cảm giác gần gũi xác thịt với người khác phái. Ngoài ra, còn một thực tế không thể tránh khỏi nữa là hầu hết đàn ông chỉ cần nhìn thấy cái xe lăn của cô thôi là bỏ chạy mất dạng. Tại sao lại đi khám phá khía cạnh bản năng đó, tại sao mở toang những mớ xúc cảm đó và buộc phải đương đầu với chúng. Trong khi cô thừa biết rằng có khả năng những xúc cảm đó không bao giờ được thỏa mãn?

Giờ đây, không cần phải tốn nhiều sức mà Ryan Kendrick cũng đã mở được cái hộp Pandora^[3], nơi cô cất giữ ý thức về tình dục của mình, khiến cô khao khát những thứ mà mình có thể không bao giờ có được. Không, khao khát không phải là từ chính xác. Anh đã khiến cô đau đớn mới đúng. Đồ quý tha ma bắt ấy đã để lại trong Bethany nỗi ham muốn và khát khao mà suốt những năm tháng qua cô đã cố lờ đi hoặc giả vờ như chúng không hề tồn tại.

Bethany chùi miệng thật mạnh, cố gột sạch những gì còn vương lại từ đôi môi anh. Nhưng chúng không thể biến mất được, vẫn cố bám dai dẳng gọi lại trong Bethany sự cay đắng về lối hành xử của cô - không ngớt rên rỉ, run rẩy hưởng ứng và lao mình vào anh không chút đắn đo. Nỗi khát khao chết người ấy vẫn còn vẹn nguyên cho đến giờ. Nó đã đâm sâu vào cô như một cái xe ủi, đập tan cái tôi của cô, quét sạch niềm kiêu hãnh trong cô.

Sẽ không bao giờ như thế nữa... *không bao giờ*. Nếu anh không dứt ra, không kịp dừng lại sự điên rồ đó, thì có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Có thể anh sẽ ban phát cho cô điều tử tế cuối cùng là làm tình với cô. Không phải vì anh thực sự muốn, không phải vì anh có ý định làm thế, mà vì thấy tội nghiệp cho cô. Người đàn bà bị liệt đáng thương chưa từng nếm trải sự gần gũi xác thịt với bất kỳ người đàn ông nào, tỏ ra thêm khát đến nỗi chỉ một nụ hôn thôi cũng khiến cô ta thở hổn hển van nài. Một người đàn ông liệu có thể làm gì khác ngoài việc cho cô ta cái mà cô ta muốn?

Mắt Bethany mọng nước. Cô nhăn mặt khổ sở cố không để nước mắt trào ra. Cứ nghĩ rằng chuyện đã có thể đến nước ấy cô lại cảm thấy ghê tởm. Đây chính là lý do tại sao Bethany luôn cố không để mình rơi vào tình huống đó. Mặc dù cô không chắc mình có làm được điều đó không, nhưng có quan trọng gì? Cuối cùng thì cô cũng chỉ làm tổn thương chính mình mà thôi. Đối với đàn ông, tình dục là số một. Bạn trai cô, Paul, đã dạy cho cô bài học đó tốt như thế nào. Nếu Bethany tự cho phép mình bắt đầu nhen nhóm hy vọng thì nếu có gì không hay xảy ra thì cũng đáng đời cô.

Bethany đưa tay quệt hai bên má. Tám năm trước, cô đã thề rằng không một người đàn ông nào có quyền bắt cô phải chảy nước mắt lần nữa. Giờ đây, hãy nhìn mà xem! Được rồi, cô sẽ không khóc một lần nào nữa, nhất định. Lần tới nếu có người đàn ông nào, bất kỳ, mời cô đi chơi, câu trả lời dứt khoát sẽ là *không*.

Chương năm

Có tiếng quạ kêu đầu đó dọc theo bờ hồ, âm thanh đơn độc tan theo làn gió se sắt thổi lao xao mặt nước. Dựa lưng vào cây sồi mọc trơ trọi trên đồi thoai thoải, Ryan khom vai trong chiếc áo khoác nhàu nhĩ, anh ngửi thấy trong không khí một cơn bão đang thành hình. Dù anh đoán là cũng phải vài ngày nữa nó mới đến đây, và trực giác mách bảo cơn bão có mang theo cả tuyết. *Diễn hình*. Ai cũng biết lúc này đang mùa xuân nhưng với độ cao thế này thì tuyết xuất hiện cũng không có gì là lạ.

Anh thở ra, không thực sự quan tâm liệu ông già mùa đông có nổi cơn trút xuống thêm cụm bông trắng nào nữa không. Ở Crystal Falls, thỉnh thoảng vẫn có những cơn bão tuyết đến muộn. Đang lúc mùa vụ, nhưng vừa mới sang nên ngay cả một đợt rét đậm có xuất hiện chẳng nữa cũng chẳng gây thiệt hại đáng kể.

Có tiếng vó ngựa lộc cộc vắng tới. Ryan xoay người nhìn xuyên vào màn đêm bàng bạc ánh trăng. Sau một lúc, anh nhận ra hình dáng một người đang cười ngựa đi tới. Nhìn vào đồng hồ dạ quang đeo tay, đã mười một giờ mười, đủ trễ để khiến anh tự hỏi không biết người kia là ai.

“Hô - hô!” Một giọng phụ nữ cất lên.

“Mẹ à? Mẹ làm gì ở đây vào giờ này vậy?”

Con ngựa cái của bà, Sugarplum, đi chậm lại rồi chạy nước kiệu, sỏi kêu lạo xạo. “Từ cửa sổ nhà bếp, mẹ nhìn thấy con ngồi dưới gốc cây ‘suy tư’ của mình vào giờ này chắc có chuyện gì rồi. Mẹ nghĩ có thể con cần ai đó để chia sẻ.”

Ryan đôi khi tự hỏi liệu mẹ anh có thần giao cách cảm gì với anh không. “Thế mẹ đã quét đèn hồng ngoại ra phía bờ hồ đấy à? Trời tối đen thế này mà. Từ cửa sổ làm sao mà nhìn thấy con được.”

“Xung quanh có đèn sáng mà. Mẹ có thể nhìn thấy dáng con. Một người đàn ông đội mũ cao bồi nhằm lẫn đi đâu được.”

Ryan biết ông quản đốc, Sly, suốt cả đêm cứ mỗi giờ lại ghé qua kiểm tra con Rosebud một lần. “Sao biết chắc đó là con mà không phải là Sly hay người làm công nào khác?”

“Phương pháp loại trừ. Chẳng có ai ngoài con lại điên điên ra đây ngồi trong thời tiết giá lạnh thế này cả.”

Bà dùng ngựa trước mặt anh rồi nhảy xuống. Buông dây cương lỏng lỏng xuống đất - một cách ‘neo’ ngựa đứng yên một chỗ, bà bước về phía túi yên. Ryan nghe có tiếng thủy tinh va vào nhau lạnh canh. Anh nheo mắt. Mẹ anh đi tới tay cầm một chai vang nửa gallon^[4] và hai cái ly.

“Uống vài ly với mẹ chứ hả?”

Anh đắm chiêu nhìn vóc dáng mảnh khảnh trước mắt mình một lượt từ đầu tới chân. Nhỏ nhắn, tóc vàng - ở bà vẫn còn lưu lại nét đẹp thời son trẻ ngay cả khi đang ở tuổi lục tuần. “Bố mẹ cãi nhau à?”

Bà cười khanh khách khi ngồi xuống bên con trai. Ánh trăng huyền hoặc dịu nhẹ nhảy nhót trên mặt bà làm mờ đi những vết nhăn vừa hằn lên. Đôi mắt xám hấp háy tinh anh. “Bố con đã thôi cãi nhau với mẹ từ nhiều năm trước rồi.” Bà đưa cho anh chai vang và cái khui. “Có khi nào ông ấy thẳng đâu.”

Anh bật cười khi mở chai rượu. “Chỉ là bố cố kiềm chế và nhường nhịn, còn mẹ thì không.”

“Ông ấy cũng không thể nói năng lưu loát mỗi lúc lên cơn giận, mẹ nắm được cái thóp ấy rồi nên làm sao mà thẳng mẹ cho được. Trả lời câu hỏi của con luôn nhé, không có cãi cọ gì, bố mẹ đang rất ổn.”

Bà gác hai tay lên đầu gối, mỗi tay lỏng lỏng một chiếc ly. Ryan rút cái nút bần ra khỏi cổ chai rồi rót rượu vào hai ly bà đang chìa ra.

“Hai mẹ con mình chia đôi chai này luôn nhé”, bà tuyên bố.

“Ồ. Mẹ thấy cần phải say đêm nay sao?”

“Không, nhưng mẹ nghĩ là con cần. Mấy hôm rồi thấy con thần thờ thế nào ấy.”

“Thần thờ?”

“Cứ nhìn vãn vợ dâu đâu, mẹ réo tên con đến ba lần cũng không thấy trả lời. Nói cho mẹ hay điều gì khiến con thành ra thế.”

Ryan biết đúng là anh cũng có vậy thật. Từ lần đầu tiên gặp Bethany, hình ảnh cô lúc nào cũng choán hết tâm trí anh. “Không có gì đâu. Sao mẹ lại nghĩ thế?”, anh hớp một ngụm rượu, nuốt ực và suýt chút nữa thì mắc nghẹn. “*Bỏ mẹ! Cái cứt gì thế này?*”

Ann nếm thử và nhăn mặt. “Rượu mận tự làm của nhà Hazel Turk đấy. Bố con bảo nó chứa đựng cú giật của một khẩu súng săn hai nòng.” Bà chìa tay về phía anh, lòng bàn tay ngửa. “Đưa hai mươi đô nộp phạt đây.”

“Thôi nào mẹ. Jaimie đang ngủ ngon ở nhà mà.”

“Đưa liền đây. Nói tục hai từ, mỗi từ mười đô. Giao kèo vậy rồi. Nếu con không tuân theo lúc vắng mặt thằng bé, thì khi có mặt nó con sẽ lỡ lời. Cháu trai của mẹ nhất định không có chuyện bị đuổi ra khỏi trường mẫu giáo vì nói tục. Chỉ hai từ ‘hell’ và ‘damn’^[5] và một số ít từ khác là được phép nói thôi, chấm hết.”

Ryan đưa ly vang của mình cho mẹ trong khi anh lục túi tìm xấp tiền. Anh rút ra tờ một trăm đô đưa cho mẹ đồng thời đón lại ly rượu. Bà nheo mắt liếc nhìn tờ bạc. “Nhiều quá vậy.”

“Con vẫn chưa xong mà. Còn nói tám từ nữa đấy.”

“*Tệ thế sao?*” Ann cười giòn và nhét tờ bạc vào trong túi áo jacket cao bồi. “Thôi được, để mẹ trừ dần vậy. Mẹ biết con đang khó chịu chuyện gì đấy.”

Ryan nhấp một ngụm vang nữa, rùng mình khi nuốt vào. “Thứ này giống như si rô ho ấy.”

“Rượu vang của nhà Hazel cũng có tác dụng đấy chứ nhỉ, con không dám ho kìa. Mẹ nghĩ uống rượu này nhất cử lưỡng tiện, trị được cả ho.”

Anh nghiêng rặng, bĩu môi, nhìn chòng chọc vào thứ chất lỏng màu đen đó.

Ann uống một ngụm lớn. “Nào, can đảm lên đi. Hazel là chỗ thân quen với nhà mình. Mẹ muốn vào bữa cơm thân mật giữa các chủ trại tối Chủ nhật này, mẹ sẽ cho bà ấy biết mẹ đã uống và nó rất là ngon.”

Ryan ngán ngẩm rên rỉ khi nghe mẹ nhắc tới buổi cơm tối Chủ nhật. Anh cũng buộc phải đi. Anh đã định thu xếp được một cái hẹn, đong đưa với một cô nàng tóc đen, rồi quên bémng. “Mẹ định uống say tới đâu đấy? Cần phải say mới thưởng thức được thứ đồ uống chẳng ra sao này. Nếu mẹ nói với cô Hazzel là mẹ thích nhờ đâu cô ấy lại đưa thêm cho mẹ thì sao.”

“Thôi chết, mẹ không nghĩ đến khả năng ấy đấy. À, thì mẹ lại mang đến chỗ con nữa chứ sao.”

“Cảm ơn mẹ”, anh uống thêm một ngụm nữa. “Giờ thấy đỡ hơn rồi đấy.”

Hai mẹ con đôi mắt nhìn chăm chăm ra hồ. Trong khi nhấm nháp chỗ rượu mặn, hai mẹ con nói về thời tiết, cam đoan rằng đã ngửi thấy mùi tuyết lẫn khuất đâu đây trong không khí, và rồi tán chuyện về gia đình Rafe.

Ryan đang uống ly vang thứ hai và cảm thấy cơ thể căng cứng lên khi cuối cùng cũng thốt ra điều này giờ vẫn dẫn giữ trong lòng, “Con gặp cô ấy tuần này, mẹ ạ”.

“À”, Ann thốt lên vẻ hiểu biết. “Cô ấy, là ai thế?”

“Cô ấy. Nửa-còn-lại-của-con ấy. Cô gái trong mơ của con, người lâu nay con hằng mong đợi. Tối nay con đã đưa cô ấy đi chơi.”

“Ồ, Ryan, *tuyệt* đấy. Mẹ đã bảo rồi mà, sớm muộn gì chuyện đó cũng đến.” Bà xoay xoay cái ly trên tay, thủy tinh phản chiếu ánh trăng lấp lánh. Rồi bà chau mày, “Nếu con đã đưa cô gái đó đi chơi, và cô ấy là nửa-còn-lại-của-con, thì sao con lại có gương mặt nặng nề thế này?”.

“Con hôn cô ấy và mọi thứ rồi tung hết cả. Cô ấy tự nhiên bực mình lên rồi bảo con ra về.”

“Sao cô ấy lại bực mình?”

Ryan đưa tay xoa xoa lên mặt. “Ai mà biết. Con định chỉ hôn tạm biệt cô ấy thôi, nụ hôn cho lần hẹn hò đầu tiên ấy, kiểu một gã trai vẫn thường làm nơi bậc cửa nhà cô gái. Rồi con có hơi mất tự chủ một chút.” Ryan cảm thấy cổ nóng dần lên. Anh vốn gần gũi với mẹ nhưng dù có thế thì vẫn có những chủ đề khó nói. Chuyện này nằm gần đầu danh sách đó.

Mắt Ann mở to. “Oa. Chắc đây là một nụ hôn ra trò nhỉ.”

“Vâng, *oa*. Con đắm chìm vào nụ hôn ấy và cô ấy cũng vậy.” Anh nghiêng rặng, lắc đầu. “Con đã từng hẹn hò với bao nhiêu là phụ nữ, mẹ nói cho con biết, có cơ hội nào gặp một cô gái nhỏ nhắn có đôi mắt xanh to tròn, hôn với cái miệng mím chặt và hạ gục con hoàn toàn?”

“Xác xuất một trên một ngàn?” Ann chăm chú nhìn con trai, nét mặt bà trầm ngâm. “Hôn với cái miệng mím chặt ư? Thế con bé ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi sáu.”

“Có sùng đạo hay tín ngưỡng gì đặc biệt không?”

“Không, không cuồng tín hay gì hết.” Ryan gác khuỷu tay lên hai đầu gối. “Chỉ là... đã lâu rồi cô ấy không hôn ai, hơn nữa con thấy cô ấy cũng hơi thiếu kinh nghiệm.”

“Ở tuổi hai mươi sáu ư?”

“Vâng. Lẽ ra con nên khéo léo hơn.” Anh uống cạn ly vang, rồi rót đầy ly cho cả hai mẹ con. “Con có cảm giác cô ấy đề phòng.”

“Đề phòng con?”

“Vâng, ngọt ngào và thân thiện nhưng hơi dè dặt. Con nghĩ cô ấy từng trải qua một mối tình tan vỡ và đã bị tổn thương. Mà con cũng chỉ đoán mò thế thôi.”

“Hừm.” Ann lắc đầu, nét mặt bà không giấu được vẻ sửng sốt.

“Con nghĩ cô ấy cũng bị cuốn hút bởi con, cũng giống như con bị cuốn hút bởi cô ấy.” Ryan nói thêm, “Nhưng cô ấy sợ bị tổn thương lần nữa”.

“Ra thế”, Ann thốt lên vẻ hiểu biết. “Con đã xoay xử ra sao?”

“Vì khi hôn, cô ấy hưởng ứng cùng con hoàn toàn cho đến khi con dứt môi ra, và rồi thì, dùng một cái, cô ấy nhìn con như thể con đã thụi cô ấy một đấm.” Anh thở dài. “Thỉnh thoảng con nghĩ đàn ông và đàn bà đến từ hai vũ trụ khác nhau. Con nghĩ chắc mẹ cũng phần nào hiểu được tâm tình của người cùng phái phải không?”

Ann mỉm cười. “Ngốc ạ, đâu phải phụ nữ nào cũng như nhau.” Bà hích mũi giày bột lên rồi hạ xuống lại. “Thế cái-cô-khiến-con-thần-thờ đó có xinh không?”

“*Như tiên ấy*”, anh nói khẽ. “Đôi mắt xanh biếc đẹp chưa từng thấy. Con thề là ở cô ấy thứ gì cũng nhỏ nhắn, ngoại trừ đôi mắt đó, to tròn và xanh đến choáng ngợp, khiến con liên tưởng đến màu hoa păng xê.”

“Ồ. Từ trước đến giờ có khi nào con thi vị đến thế này đâu. ‘Ca’ khó nhỉ?”

Anh thở dài, “Con chỉ - *vâng*, đúng là ‘ca’ khó. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, con có cảm tưởng như bị sét đánh trúng. Và không phải chỉ là vẻ ngoài. Ở một thị trấn rộng lớn như Crystal Falls này thì phụ nữ đẹp có hiếm gì. Một điều gì đó khác - gần như một cảm giác thân thuộc, như thể con đã tìm kiếm cô ấy suốt bao lâu nay, và rồi giờ cô ấy xuất hiện ngay trước mặt con. Con không thể lý giải”.

Ann mỉm cười thông hiểu. “Con trai à, đâu có ai lý giải được bí ẩn của tình yêu.” Bà trở nên trầm ngâm khi nhấp thêm một ngụm rượu. “Con nghĩ con bé từng có một mối tình tan vỡ? Làm thế nào mà không biết hôn được nhỉ?”

Cơ hàm của Ryan thắt lại. Anh hướng ánh mắt vô định ra mặt hồ. “Con không nói cô ấy không biết cách, chỉ là cô ấy không hôn ai một thời gian rất

lâu và cô ấy hơi thiếu kinh nghiệm. Con chỉ đoán vậy, nhưng con nghĩ lúc chia tay mỗi tình đó cô ấy còn rất trẻ và có thể còn hơi nghịch ngợm như con trai. Mới mười bảy, hay mười tám tuổi gì đấy. Yêu đương tuổi đấy thì làm gì có chuyện đi xa hơn cái năm tay và nụ hôn vụng về với một cậu trai cũng không kinh nghiệm gì hơn.”

“Và con bé không quen ai nữa kể từ đó ư?” Ann hỏi giọng sừng sốt.

“Cô ấy tàn tật.”

“Gì?”

“Tàn tật.” Hai từ ấy được thốt ra một cách đầy khó nhọc, gần như bị kẹt lại nơi cuống họng Ryan. “Chưa thực sự chính xác. Đúng ra là bị liệt. Mẹ à, cô ấy bị liệt. Tám năm trước cô ấy bị tai nạn trong một cuộc đua ngựa vượt chướng ngại vật.”

Im lặng.

Ryan thấy đặng nhét nơi đầu lưỡi. “Con không nghĩ kể từ sau vụ tai nạn có người đàn ông nào hò hẹn cùng cô ấy. Chiếc xe lăn khiến họ mất hết hào hứng. Con không biết người khiến cô ấy tổn thương chính xác là ai, nhưng đó là một cậu học cùng trường trung học vẫn còn hỉ mũi chưa sạch.”

“Ryan”. Đôi mắt Ann tối sầm lại dưới ánh trăng, như hai hòn than nổi bật trên khuôn mặt đang tái đi của bà. Bà chau mày tư lự và đôi mắt ra hồ một lúc. “Không phải là con không đúng”, bà nói giọng sè sàng, “nhưng làm việc trong một trung tâm phục hồi, mẹ có thể dám chắc là cô gái ấy đã phải đối mặt với nhiều hắt hủi cự tuyệt, và hạn chế đến nỗi cô ấy trở nên sợ sệt và mất lòng tin. Khi một phụ nữ bị mất lòng tin vào đàn ông, cô ấy sẽ tìm mọi cách có thể để tự bảo vệ mình và điều đó có thể khiến cô ấy có vẻ như sợ hãi”.

“Có lẽ vậy”, Ryan thừa nhận. “Dựa vào những điều cô ấy nói, con có cảm giác là hầu hết đàn ông chạy mất dạng khi nhận ra cô ấy đang ngồi xe lăn.” Anh nhún vai. “Chết tiệt, nói thật là ngay cái lúc biết cô ấy bị liệt con cũng đã muốn bỏ chạy nhưng con đã mời cô ấy đi chơi, nên không nỡ làm

tồn thương cô ấy. Nếu mà con nuốt lời, thì chắc cô ấy cũng hiểu.” Anh nuốt khan và nhắm nghiền mắt một lúc. “Bởi vậy con quyết định đưa cô ấy đi chơi, nghĩ rằng chỉ một tối thôi và rồi con sẽ rút lui một cách thầm lặng.”

Ann không nói gì, có ý để con trai tiếp tục câu chuyện của mình. “Con đến nhà cô ấy trễ”, anh nói cụt ngủn. “Con Rosebud trở dạ, và khi con gọi điện để giải thích thì điện thoại nhà cô ấy bị gác máy, nên không liên lạc được. Cô ấy nghĩ con cho cô ấy leo cây, và con tin chắc là cô ấy đã khóc. Con thấy mình giống như một kẻ không ra gì. Khi con bảo lý do đến muộn là vì một con ngựa, con đã nghĩ cô ấy hẳn sẽ làm ấm lên, nhưng thay vào đó, lại tỏ ra rất thông cảm.”

“Tình thế xoay chuyển ngoạn mục nhỉ”, Ann mỉm cười. “Vậy ra con vẫn làm mất lòng các cô bạn gái vì ngựa nữa à?”

Ryan cười toe. “Chứ còn gì nữa. Giận tím gan ấy chứ. Tình thế còn xoay chuyển ngoạn mục hơn nữa khi con tận hưởng một buổi tối tuyệt vời với Bethany. Cô ấy thông minh, hài hước và thú vị. Từ trước đến nay con vẫn thường đưa phụ nữ đi chơi tối, bỏ ra hai ba trăm đô, để đổi lấy sự nhàm chán chết người. Con đưa cô ấy đi xem thi kéo bunn, đãi cô ấy món bánh mì kẹp xúc xích, và vui hơn bao giờ hết.”

Ann bật cười hoài nghi. “Thi kéo bunn và bánh mì kẹp xúc xích ư? Cô bé ấy chắc đặc biệt lắm.”

“Vâng, ở cô ấy có điều gì đó, con cảm giác lạ lắm, không giải thích được.” Anh đặt một bàn tay lên ngực. “Sâu trong này. Con muốn rà soát hết các khả năng xem liệu chúng con có thể tìm thấy những điểm tương đồng để xây dựng một mối quan hệ bền vững không, nhưng giờ thì con ngờ việc cô ấy sẽ cho con cơ hội.”

Ann không nói gì một lúc lâu, ánh mắt bà rà khắp khuôn mặt Ryan theo cách khiến anh phải bối rối như hồi anh còn ở tuổi mới lớn. “Mẹ hiểu”, rất cuộc bà lên tiếng, môi mím chặt cố nén một nụ cười. “Con lo về chuyện sex à.”

Ryan cảm thấy cổ họng như có một bàn tay hung bạo xiết chặt. Anh quệt tay ngang mũi rồi nhìn lảng đi. “Khỉ thật. Mẹ đúng là... Cứ huých toẹt như thế mới được hay sao? Có nhiều chuyện con trai đâu dễ dàng thổ lộ với mẹ.”

Ann phá lên cười. “Trong gia đình này có chuyện nói vòng vo từ khi nào vậy? Không có chủ đề nào là cấm kỵ cả.”

“Con có thể thẳng thắn với mẹ về nhiều chuyện, nhưng chuyện này, ừm, chuyện này đối với con thì *cấm kỵ*.”

Bà lại bật cười. “Vậy là mẹ đoán đúng rồi. *Đúng là con lo chuyện sex.*” Bà huých anh. “Thoải mái đi. Mẹ là mẹ con nhưng đồng thời cũng từng là một y tá. Con không giấu được mẹ những chuyện trước đây mẹ đã nghe đến cả trăm lần, biết đâu con phát hiện ra mẹ là một kho tàng kiến thức có ích.”

Anh gật đầu. “Con đâu có nghi ngờ chuyện đó. Chỉ là - thôi được, đúng vậy. Con lo chuyện *sex* đấy.” Anh cảm thấy mẹ nhìn anh chằm chặp. “Mẹ đừng có nhìn con như thế chứ. Con biết mình là gã trai xấu tính.”

“Mẹ đâu có nghĩ vậy.”

“Thôi được, con nghĩ thế đấy. Cô ấy thật *cuốn hút*, mẹ à.”

“Đời sống tình dục viên mãn là mối quan tâm của hầu hết đàn ông, và mẹ tin chắc rằng con cũng bình thường như bao đàn ông khác ở khía cạnh đấy.” Bà nhấp thêm một ngụm vang nữa. “Điều đó chẳng có gì sai trái cả.”

Ryan thấy dễ chịu hơn một chút. “Con phải thừa nhận rằng chuyện đó cũng cần thiết như oxy - tuyệt đối không thể thiếu được. Đó là điều khiến con rút lui hay nghĩ kỹ trước khi tiến tới quan hệ tình cảm với một phụ nữ.”

Ann cười vang và nghiêng về phía anh, đưa vai huých anh lần nữa. “Thế con lấy đâu ra ý nghĩ người bị liệt thì không làm chuyện đó được?”

“Hiển nhiên là vậy rồi, không phải sao? Cô ấy *bị liệt*, mẹ à. Mất cảm giác từ eo trở xuống. Có thể một vài đàn ông không quan tâm, nhưng con muốn bạn tình của con cũng được tận hưởng cảm xúc đó giống con.”

“Con đừng ngốc thế. Nhiều người cũng nghĩ như con vậy, nhưng sai rồi. Mẹ biết chắc điều này. Việc có cảm giác chỗ này chỗ khác tùy theo vị trí và mức độ nặng nhẹ của chấn thương. Vài người bị liệt, đặc biệt là phụ nữ, có đời sống tình dục bình thường.”

“Thật ư? Mẹ có chắc không?”

Ann nhướn mày. “Cô gái đó có đủ đặc biệt để mẹ con mình tiếp tục cuộc nói chuyện này không?”

Anh nheo nheo mắt, “Đủ”.

“Ừ, vậy thì tiếp nhé. Mẹ chắc. Nhiều phụ nữ bị liệt có cuộc sống tình dục viên mãn, không phải lúc nào cũng có được thỏa mãn giống như những phụ nữ có cơ thể bình thường, nhưng không có gì là tuyệt đối cả, đâu thể nói ai thỏa mãn hơn ai? Chẳng hạn như một vài người không thể lên đỉnh theo cách thông thường thì họ trải nghiệm một hiện tượng gọi là ‘cực khoái ảo’.”

“Cực khoái ảo?”

“Mẹ ví hiện tượng này giống như một người cụt chân tay vẫn có thể cảm thấy được phần tay chân bị mất vậy. Một người bị liệt thỉnh thoảng cảm nhận được các phản xạ tình dục lan tỏa tới những vùng không bị chấn thương của cơ thể.”

“Không thể tin được.”

“Thực tế đấy”, Ann khẳng định. “Cơ thể con người là một bộ máy kỳ diệu và có luật bù trừ khi có thể. Có khác gì nhau đâu, con trai? Miễn là cô gái cảm thấy bùng nổ theo kiểu nào đó, con thực sự phải quan tâm đến bùng nổ ở chỗ nào sao?”

Ryan bật cười xoa xoa một bên mũi. “Không, con không nghĩ vậy. Bùng nổ là bùng nổ. Mẹ *chắc* chứ?”

“Đương nhiên. Con nghĩ mẹ có thể nói vậy khi mẹ không chắc sao? Cho dù không có được cực khoái bình thường lẫn cực khoái ảo, thì mẹ vẫn nghe nói những phụ nữ bị liệt thường là những người tình tuyệt vời. Bởi vì họ tập

nguyên nên họ thường cố hết sức để làm hài lòng bạn tình hơn những phụ nữ bình thường.” Bà nhướn mày mỉm cười. “Khi hai người đã quan tâm đến nhau một cách sâu sắc thì họ không ngại nghĩ ra cách mới lạ nếu thấy cần, và có khi đấy lại là những nghĩa cử đẹp nhất của tình yêu - không hoàn hảo theo cảm nghĩ thông thường nhưng rất đẹp vì đó là tình yêu phi thường.”

“Hừm.”

“Mẹ thấy có vẻ như con sắp đổ gục trước cô bé ấy rồi.”

“Chénh choáng”, anh thừa nhận, rồi nhấp một ngụm vang nữa. “Cực khoái ảo.” Anh nghĩ một lúc. “Nếu mà chuyện này xảy ra với ruột thừa của cô ấy thì đúng là phải gió, vì biết đâu sẽ có một ngày phải đi phẫu thuật cắt bỏ nó.”

Ann bật cười khanh khách. “Chỉ đàn ông mới nghĩ về điều đó.”

“Quan trọng mà mẹ.”

“Đàn ông các cậu thì cứ nhắm nhắm vào chuyện đó chứ gì?” Bà lắc đầu. “Trở lại cô gái của con đi. Mẹ biết sẽ khó đấy nhưng hãy cố phân tích một chút xem sao. Con bảo cô ấy thực sự đắm chìm trong nụ hôn của con à?” Ryan gật đầu.

Ann mỉm cười ý nhị. “Lạ nhỉ. Hẳn con bé sẽ thích nếu chạm vào đầu đó. Cùi chỏ, chẳng hạn?”

Anh bật cười rồi trở nên trầm lắng nhớ lại ngọt ngào làm sao khi Bethany buông mình trong anh, và run rẩy đầy khát khao khi tay anh mấp mé bờ ngực cô. Ham muốn cháy bỏng từng phân cơ thể cô cũng giống như anh. Anh có thể cựa toản bộ tài sản của mình để khẳng định điều đó là thật. “Khi thật, mẹ nói đúng rồi. Bùng nổ đã xuất hiện đầu đó ở cơ thể cô ấy.”

“Có thể ở những nơi bình thường. Dù thế nào chẳng nữa ấy là một dấu hiệu tốt.”

Ryan gật đầu.

“Còn chuyện cô ấy một mực bảo con về nữa đúng không? Thắc mắc này chỉ có mẹ mới giải đáp được đấy hả? Mẹ nghĩ mẹ biết nguyên do.”

“Nguyên do gì?” Ryan nhìn mẹ dăm dăm chờ đợi.

“Con bảo con chỉ định hôn theo kiểu xã giao cho một cuộc hẹn đầu tiên đúng không nào?”

Anh gật đầu.

“Mẹ chắc chắn là con bé đã nhận ra điều ấy”, Ann nói nhẹ nhàng. “Nếu ta đúng và con bé đã bị cự tuyệt một số lần, hãy nghĩ mà xem, hưởng ứng với con mà không nhận thấy con cũng đang có cảm xúc tương tự thì cảm giác sẽ như thế nào.”

Ryan chớp mắt và lăm bầm chửi thề.

“Nếu con bé không được hôn nhiều - cứ giả sử vậy đi - thì con bé đâu thể nhận ra con cũng đang bị kích động. Khi con cố dứt ra, có thể con bé cảm thấy xấu hổ và nhục nhã. Nếu là mẹ thì mẹ cũng cảm thấy vậy thôi.” Ann thở dài. “Mẹ không dám chắc hoàn toàn. Nhưng nếu mẹ đúng, có lẽ con bé mong sẽ không bao giờ nhìn thấy con nữa.”

“Khốn kiếp.”

“Chưa phải tận cùng thế giới đâu, con trai. Mọi vấn đề đều có cách giải quyết.”

“Bằng cách nào hả mẹ?”

“Con là con trai của bố con mà. Tin mẹ đi, con sẽ nghĩ được cách. Nếu con muốn, thì con sẽ làm được. Nếu con không thực sự nghiêm túc với cô bé đó, Ryan, có lẽ con nên tránh xa nó thì hơn.” Bà nghiêng người vỗ vỗ lưng anh. “Mặt khác...”, bà chồm về phía trước nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang thuôn ra của con trai, “nếu quả thực con bé là người con tìm kiếm lâu nay, thì con sẽ là thằng đàn ông đại nhất trên đời nếu để vượt mất nó. Đừng để cái xe lăn đó cản đường con. Nếu con có được cảm xúc trước-giờ-chưa-hề-có, thì không có gì - ý mẹ chính xác là *không có gì* - được xem là chướng ngại to tát đến mức không thể vượt qua nổi. Bài hát con thích hát

như thế nào ấy nhỉ? Nếu con yêu thương ai đó thực sự, con có thể đời non lấp bể để đến được bên người ấy. Tình yêu có thể tạo nên phép màu, con trai à”.

Ryan thở ra khó nhọc. “Mẹ có nghĩ là con dở hơi không? Tư tưởng ngẩn ngơ một người con gái chỉ vừa mới gặp lần đầu.”

Ann uống nốt chỗ rượu còn lại trong ly rồi chống tay lên vai con trai lấy thể đứng lên. Với ly vang đung đưa trên tay, bà nhìn chăm chăm về phía dãy núi nơi Rocking K trải dài tít tắp xa quá tầm mắt.

“Con là người nhà Kendrick”, bà nói khẽ. “Nếu phải lòng ai đó thật chóng vánh và mãnh liệt là điên khùng, thì đó là đặc điểm được thừa hưởng từ dòng họ, vậy sao phải cưỡng lại?”

“Làm thế nào để biết đó là tình yêu hả mẹ?”

Ann nhú mày tư lự. “Con sẽ tự nhận biết được. Tình yêu không phải là điều con có thể giải thích được với người khác - thậm chí với chính bản thân mình. Tự con biết vậy thôi.” Bà đặt một bàn tay lên ngực. “Một cảm xúc, len lỏi tận sâu trong này.” Mắt bà lấp lánh nụ cười tinh nghịch. “Đương nhiên, có khi chỉ đơn thuần là một cơn co bóp của dạ dày. Thế nên hãy cẩn thận.”

“Mẹ đã giúp con rất nhiều.”

“Con hãy tự quyết định lấy. Chỉ có con mới biết được mình cảm thấy thế nào. Hãy để cảm xúc của con dẫn lối.”

Ryan quan sát khi mẹ anh rải bước xuống bờ hồ. “Mẹ à?”

“Gì con?” Bà quay đầu lại.

“Gần đây con có nói con yêu mẹ nhiều đến thế nào không?”

Bà mỉm cười đi tiếp. Sau khi cho ly rượu vào túi yên và leo lên con Sugarplum, bà ngồi yên một lúc, hai tay nắm lấy đầu yên ngựa, ngược mặt lên trời. “Con nói con bé ấy tên gì nhỉ?”

“Bethany”, Ryan nói giọng khàn khàn.

“Ah, Bethany. Mẹ thích cái tên đó. Ghép lại với họ Kendrick nghe rất hay.”

“Con đã quyết định *cưới* cô ấy đâu mẹ. Thậm chí quyết định gặp cô ấy lần nữa con cũng phải suy nghĩ kỹ đã.”

“Ừ, con nên làm vậy”, Ann đồng tình, giọng nghiêm túc. “Hoàn toàn không cần thiết nói ra chuyện này, mẹ biết vậy, nhưng mẹ vẫn phải nói. Một cô gái trẻ với hoàn cảnh như thế đã chịu đủ đau khổ rồi. Con sẽ rất dễ khiến nó bị tổn thương.” Bà ghì dây cương sang một bên quay đầu con Sugarplum. “Có khi đừng bao giờ tìm hiểu một cảm giác có thể đưa mình tới đâu thì tốt hơn là cố tìm cho ra để rồi hối tiếc.”

Ryan dõi theo mẹ khi bà cười ngượng đi khỏi, môi nhếch lên một nụ cười buồn bã.

Chương sáu

Chín giờ rưỡi sáng hôm sau, Ryan có hàng tá việc cần làm, vậy mà anh cứ như phồng nơi bàn ăn sáng nhìn trần trời vào cái điện thoại. Liếc đồng hồ anh biết mình đã đứng như thế hai mươi phút, đủ lâu để làm xong việc cần làm. Anh nhắc ống nghe lên, đưa tay định bấm số Bethany nhưng rồi lại đặt ống nghe xuống, vợ lấy cây bút viết nguệch ngoạc linh tinh.

Thật phí thời gian. Gọi cho cô hay là không. Một quyết định vô cùng đơn giản. Vậy sao anh cứ đứng đó, lúng túng hết một cậu nhóc tương tư lần đầu và bị tạt vẹo sống lưng.

Quay người đi ra khỏi nhà bếp, anh suýt nữa vấp phải con chó giống Lab^[6] lông vàng đang luẩn quẩn dưới chân. Vì con chó thường lẻo đẻo theo anh nên Ryan gán nó cái tên Tripper^[7], hai năm trước khi nó xuất hiện ở bậc cửa, nhếch nhác và đói ngấu. Và cái tên chết gí với nó luôn.

Con Tripper rên ư ử ngã lăn ra sàn đòi được gãi bụng. Mím cười, Ryan cúi xuống đáp ứng mong muốn của nó. “Chắc phải cho mày ăn kiêng”, anh âu yếm. “Mày càng ngày càng mập.”

Con Tripper cong người lên cọ cọ vai xuống sàn. Ryan thở ra khi anh trông thấy quá nhiều lông rụng khắp nền gạch màu chocolate. Cứ như lông con Tripper tự động nhân đôi lên khi rơi khỏi người nó. Mà có sao đâu. Không có chó cưng, cuộc sống đâu còn niềm vui.

Anh vỗ vỗ đầu con Tripper và đưa mắt nhìn cái điện thoại lần cuối. Rồi anh quay đi, cương quyết bắt tay vào những công việc của ngày hôm nay. Băng qua phòng sinh hoạt chung tới chỗ cây móc áo khoác anh lấy chiếc mũ cao bồi đội lên đầu, và nhìn chằm chằm ra khoảng hiên rộng bên ngoài cánh cửa kính trượt, nơi anh thích nằm thư giãn vào những đêm hè.

Chết tiệt. Nền hiên bên ngoài hơi thấp so với nền nhà thế kia thì làm thế nào xe lăn được. Nếu anh bắt đầu hẹn hò với Bethany và đưa cô đến đây chơi thì có lẽ phải làm mấy cái bậc dốc và sắp xếp lại đồ đạc để chừa chỗ

cho cô lăn xe. Nhà vệ sinh cũng cần xem xét lại. Chúng đủ rộng vì anh thường đưa bọn gia súc mới sinh vào trong nhà để tiện chăm sóc, các cửa đi cũng khá rộng, nhưng vẫn cần phải lắp thêm các thanh vịn.

Anh thở dài và dụi dụi cặp mắt đang đau rát. Căng thẳng quá. Nếu anh nhắc cái điện thoại đó lên, sẽ không còn đường lùi nữa. Anh không thể làm thế với cô. Nếu muốn theo đuổi cô, anh phải xác định được cho rõ ràng liệu những gì anh cảm thấy từ cô là có thật và bền vững hay không.

Sau khi chộp lấy điện thoại cầm tay và áo khoác, anh huýt sáo gọi con Tripper và ra khỏi nhà. Máy móc cần sửa chữa, một con ngựa cần đóng móng, và nhiều việc khác nữa cần anh quần quật suốt ngày hôm nay. Anh không có thời gian để nhìn mãi cái điện thoại.

Vào bên trong khu nuôi ngựa anh tiến tới chuồng con Rosebud chào buổi sáng. Con ngựa cái thở phì phì tiến về phía cổng, cánh mũi nở phồng và nhìn qua vai Ryan như thể mong được gặp ai khác.

Ryan mỉm cười thông hiểu. “Mày thích cô ấy rồi, đúng không?”, anh thì thầm khi vuốt ve mũi nó. “Tao cũng vậy.”

Con Rosebud dụi dụi đầu vào cánh tay anh và ngửi ngửi áo khoác, Ryan thọc tay vào túi lấy ra một viên đường. Khi con ngựa cái thè lưỡi liếm gọn viên đường từ lòng bàn tay anh cho vào mồm, anh vỗ vỗ nó, nghĩ hẳn Bethany sẽ thích thú biết mấy với một buổi sáng bắt đầu như thế này.

“Mày hư quá đấy, biết không?”, anh thì thầm với con ngựa. “Sao con vật nào tao nuôi cũng hư hết? Chắc phải thôi cưng chiều chúng mày mới được.”

Con Rosebud phun phèo phèo như thể muốn cho anh biết nó nghĩ như thế nào về ý định đó của anh. Ryan nhìn chăm chăm vào bên trong chuồng, nhớ lại đêm qua ánh mắt của Bethany đã sáng lên như thế nào khi cô trong thấy con ngựa non mới sinh.

Cổ họng anh thắt lại với hình ảnh đó. Khi cố nhớ lại khuôn mặt của những người phụ nữ anh từng hẹn hò, tất cả họ đều bị che khuất bởi những

nét tinh nghịch lém lỉnh và đôi mắt xanh biếc to tròn ấy. Dường như anh không thể nào gạt hình ảnh cô ra khỏi tâm trí.

Anh ngoái ra đằng sau nhìn những vệt bánh xe lăn của cô vẫn còn lưu lại trên nền đất. Xa hơn nữa, dọc theo lối đi có những chỗ bùn nhão có thể làm xe lăn của cô bị mắc kẹt lại nếu anh không đổ bê tông. Mà nếu bắt tay vào việc đó thì cũng sẽ tráng xi măng, và làm luôn những lối đi hết chín mẫu đất bên ngoài khu vực chuồng trại. Xong ngần ấy chắc cũng tốn nhiều tiền. Nhưng không hẳn là phí phạm. Anh gần như có thể trông thấy cô lăn xe thông dong dọc theo lối đi, nụ cười bừng sáng trên khuôn mặt. Người ta đâu thể định giá cho những điều như thế.

Bethany. Anh thở dài mệt mỏi. Không thể lý giải được cảm giác của anh giành cho cô lúc này. Mà dù có thế thì cũng không sao. Chúng chỉ đơn giản là ở đó và cứ mỗi giây trôi qua càng xâm chiếm lấy anh nhiều hơn.

Bethany lia nét cọ màu xanh sẫm làm rõ hơn hình thù những cái cây và bóng râm trong bức tranh phong cảnh núi rừng của cô. Bức tranh sống động cứ như cô vừa trở về từ rừng hoang và tái hiện lại trên nền vải bạt này vậy. Thực ra cô chỉ hồi tưởng lại những lần đi dã ngoại cùng mấy anh trai rồi vẽ ra. Phong cảnh ấy, những mùi hương ấy, tiếng cười loang theo gió ấy. Ôi, cô ước ao lại được đi chơi như thế nữa biết bao.

Mà thôi. Thế này đã là tốt lắm rồi. Ở nhà cũng có những lợi thế riêng, và tắm nước nóng vào mỗi buổi tối được xếp vào hàng trên cùng của danh sách. Cái yếm đỡ trong phòng tắm thật được việc, giúp cô hạ người thấp vào bồn ở tư thế xuôi để cô có thể ngâm mình một cách thỏa mái.

Cô đánh bóng thêm cho một cành linh sam đang rũ xuống, nghĩ bụng mình thật may mắn khi có cả buổi sáng yên bình để vẽ. Ngoài công việc và vài bốn phận gia đình ra, gần như không có gì xen vào thời gian rỗi của cô. Cô có thể làm những gì mình muốn, vào bất kỳ khi nào và cô hài lòng với cuộc sống như thế. Cô không cần một người đàn ông trong đời mình, điều đó là chắc chắn. Tại sao phải khiến mọi thứ phức tạp lên? Cô tận hưởng cuộc sống một mình, với con mèo Cleo luôn đòi được nựng nịu. Nếu cô

muốn đọc sách suốt cả hai ngày nghỉ cuối tuần thì thường không bị ngăn cản gì cả. Nếu thích xem tivi, cô không phải tranh giành với một người đàn ông luôn giữ rịt lấy cái điều khiển.

Điện thoại reo. Bethany luôn mang theo cái điện thoại không dây vào phòng vẽ. Cô nghiêng người với tay lấy nó ra khỏi cái bàn tự chế mà anh Jake đã làm từ những cái giá cửa cắt ngắn và một tấm gỗ dán.

“A lô?”

Một giọng trầm vang lên, “Chào em, người đẹp. Còn giận anh không?”.

Ryan. Bethany nắm chặt ống nghe và tim cô như chạy lên tới cổ họng. Hai má đỏ bừng xấu hổ. Cứ nghĩ đến chuyện tối qua là cô chỉ muốn chết cho xong.

“Chào anh chàng đẹp trai”, cô cố nói giọng thật vui vẻ tự nhiên. “Em giận chính mình đấy chứ, có giận gì anh đâu. Tối qua rất tuyệt và em đã rất vui.”

Anh im lặng một lúc. “Thực sự là một buổi tối rất tuyệt và anh muốn chúng ta lại đi chơi như vậy nữa.”

Bethany nhắm nghiền hai mắt, “Đồng ý. Lúc nào muốn cứ gọi cho em, và xem nếu sắp xếp được thì đi”.

“Giờ gọi đây.” Giọng anh lộ vẻ thích thú. “Tối nay nhé.”

Tối nay ư? *Tại sao?* Để cô lại lao vào anh rồi biến mình thành trò hề lần nữa sao? “Ồ Ryan, em rất tiếc”, giọng cô căng thẳng. Nói dối, vì bất kỳ lý do gì, chưa bao giờ là điều dễ dàng đối với cô. “Nhớ không, em có nói với anh tuần trước rồi đấy, tối nay em bận.”

“À, nhớ rồi”, anh thở dài. “Thế mai thì sao?”

“Đi nhà thờ và làm một số việc với gia đình.”

“Tối mai cũng bận luôn à? Anh có một sự kiện quan trọng cần tham gia và muốn đưa em đi cùng.”

“Ừ, bạn luôn, em e là vậy”, cô nói, thấy nhẹ hết cả người vì chuyện này cô cũng không cần nói dối nữa. Dạ tiệc hằng năm của Hiệp hội chủ trang trại ở Crystal Falls sẽ diễn ra vào tối mai, và với tư cách là chủ nhân của The Works, bố mẹ cô cũng là thành viên. Cô thoáng bản khoản không biết sự kiện “quan trọng” Ryan phải tham gia là gì, nhưng rồi tự nhủ mình không nên chuốc lấy rắc rối vào thân.

“Không sao. Nếu em không đi được thì để tuần tới. Thế tuần tới tối nào em rỗi? Anh sẽ xếp lại lịch của mình.”

Bethany nhìn băng quơ ra cửa sổ. “Xin lỗi. Thứ Hai em phải làm mấy việc linh tinh ở cửa hàng cho đến tối muộn. Thứ Ba và thứ Năm theo lịch cố định là đi bơi ở ‘Y’ rồi. Những ngày còn lại chuyện nọ chuyện kia cũng kín cả.”

“Thế tối thứ Ba này sao em không đi bơi ở chỗ anh nhỉ? Anh có một hồ nước ấm. Sau đó ta ăn tối. Món bò bít tết chính tay anh làm.”

“Em đi bơi với mẹ cơ mà. Mẹ còn giúp em thay quần áo nữa. Những lúc ra khỏi nhà không mang theo được các thiết bị, em cần phải có ai đó giúp mình.”

“À ra vậy.” Lại im lặng. Rồi anh tiếp, “Thiết bị gì thế?”

Bethany không thể hình dung nổi tại sao anh lại hỏi thế, “Đủ loại, chủ yếu là thiết bị hỗ trợ người tàn tật”.

“Thiết bị hỗ trợ?”

“Những thiết bị giúp nhấc em lên khỏi xe rồi đặt xuống bất kỳ chỗ nào. Việc đó em không tự làm được. Em rất khó xoay xở khi ra khỏi môi trường quen thuộc.”

Đúng chỗ rồi đấy, cô nghĩ. Nếu cái này mà không khiến anh ta chạy cong đuôi thì chẳng có gì làm được cả.

“Anh là một thiết bị hỗ trợ rất tốt đấy”, anh khẽ thông báo. “Anh cũng đa chức năng và có giá rất rẻ. Chỉ cần trả một nụ cười là được.”

“Em không bao giờ tin một người mù có thể nâng em lên và xoay người em được.”

Im lặng một chút.

“Anh có mù đâu.”

“Nếu anh lảng vảng ở gần em trong khi em đang thay quần áo, thì tốt hơn hết là anh nên mù.”

Ryan bật cười. “À ra thế. Anh nghĩ là anh cần đi mua sắm vài thứ.”

Cổ họng Bethany nghẹn cứng và máu chạy rần rần hai bên thái dương. “Sao anh lại làm vậy, Ryan?”, cô hỏi giọng run rẩy.

“Anh nghĩ chuyện đó cũng dễ hiểu thôi mà.” Cô nghe tiếng ngựa hí, rồi tiếng nước chảy. Cô hình dung anh đang ở trong chuồng ngựa, nói chuyện với cô qua điện thoại cầm tay trong khi chăm sóc cho đàn gia súc của mình. “Anh đang có cảm tình đặc biệt với một cô gái có đôi mắt xanh to tròn. Thế em sẽ làm gì vào tối thứ Sáu tuần sau?”

“Thứ Sáu tuần sau ư?” Bethany với tay lật lật mấy tờ giấy trên bàn, hy vọng anh sẽ nghĩ cô đang kiểm tra kế hoạch. “Trời. Em lại bận rồi. E là vậy.”

“Thế còn thứ Bảy?”

“Cũng vậy. Nhiều tuần kế tiếp dường như lịch của em kín cả.”

“Thế à. Khó tính nhỉ. Rất dễ thương nhưng khó tính thật đấy.”

Bethany sờ môi, nhớ lại cảm giác khi anh hôn cô - cô không còn nghĩ được gì ngoài việc buông thả trong vòng tay anh, và dùng dằng níu kéo khi anh cố dứt ra. Cô cũng nhớ lại những căn dặn của anh Jake, rằng Ryan Kendrick vốn nổi tiếng của gái rồi bỏ. Bethany không muốn trở thành một cái tên tiếp theo trong danh sách đó. Có một điều gì đó ở anh phá vỡ mọi phòng thủ của cô và khiến cô rơi vào tình huống dễ bị tổn thương. Có thể đây chỉ làm một cuộc chinh phục khác của anh ta. Khi anh tiếp tục tấn công thì kiểu gì cô cũng xiêu lòng và hoàn toàn gục ngã.

“Không phải khó tính”, cô cam đoan. “Em rất cảm kích vì anh đã có lòng như vậy. Đêm qua em đã rất vui và thực sự muốn đi chơi cùng anh lần nữa, nhưng rất tiếc là lịch của em kín hết cả rồi.”

“Anh sẽ liên lạc lại. Biết đâu sẽ có tối nào đấy em có thể thu xếp được.”

“Được thôi, Ryan. Tạm biệt anh.”

“Anh ghét từ tạm-biệt, đặc biệt là với một cô gái xinh đẹp anh nhất định sẽ gặp lại. Gọi lại em sau nhé, được không?”

“Được. Nói chuyện với anh sau.”

Bethany tắt máy và buông điện thoại xuống lòng. Cô gục đầu và ngồi bất động, tự xỉ vả mình. Thật ngốc khi ước muốn là những điều ngoài tầm với. Cô đã có quá nhiều thứ đủ để biết ơn cuộc đời này. Có phải sự xuất hiện của Ryan Kendrick khiến mọi thứ trở nên vô nghĩa và trống rỗng không?

Thêm nữa, cô biết lấy gì để dâng tặng cho người đàn ông đã có tất cả mọi thứ trong tay? Cô nên biết ơn vì cung cách cư xử bất thiệp anh đã dành cho cô đêm qua là hơn. Suýt chút nữa mọi chuyện đã đi quá giới hạn. Tự đưa mình vào rủi ro lần nữa đúng là dở người. Từ những gì đã từng trải qua trong quá khứ, cô biết trái tim một khi đã tan vỡ thì phải mất rất lâu mới có thể liền sẹo.

Khi Ryan tắt điện thoại, anh đang bên máng ăn của con Rosebud, quay lại bắt gặp Rafe đứng bên ngoài chuồng ngựa. Sau khi tắt vòi nước Ryan bước ra ngoài, đóng cổng chuồng và cài then lại.

Nhường một bên mày, Rafe quan sát Ryan từ đôi mắt bên dưới vành mũ cao bồi màu đen tối tã, miệng anh vênh vênh một nụ cười thích thú. “Nghe có vẻ như không ghi bàn được hả em trai. Thất bại rồi sao?”

“Gay go quá.” Ryan nhét điện thoại trở vào túi. “Có vẻ như cô nàng tiếp tục lần tránh em đây.”

“Chịu để yên thế à? Chú thường đánh nhanh thắng nhanh mà.”

“Chưa phải lúc.”

“Hừm. Nghe không giống chú chút nào.”

Rafe bước tới gần cổng chuồng ngựa, với những cử động uể oải của thân hình rần rỏi cường tráng nhìn thì tưởng chậm chạp, nhưng thực ra là một người có thể di chuyển với tốc độ nhanh như chớp khi cần. Với sơ mi xanh và quần jean, anh gác hai tay lên cánh cổng, trọng lượng cơ thể dồn về một bên chân đi bốt.

Vừa lúc Ryan trông thấy cháu trai anh chạy về phía hai người. Trong chiếc quần bò Wrangler nhỏ xíu, giày ống Tony Lamas, và áo khoác jean. Jaimie giống hệt Rafe ngoại trừ đôi mắt tròn màu nâu được thừa hưởng từ mẹ. Dẫu biết đứa cháu không phải con ruột của Rafe nhưng sự tương đồng đó vẫn không khỏi khiến Ryan sửng sốt.

Khi đứa bé hai tuổi cố gắng chạy phóng qua, Ryan đưa một cánh tay ra ôm gọn lấy cậu nhóc và nhắc bổng lên. “Chú bắt được gì đây nhỉ? Chúa rắc rồi hả?”

“Jaimie mà!”, đứa bé cười nắc nẻ.

Ryan đẩy chiếc mũ đen lên để trông thấy mặt cu cậu rõ hơn. “Chú xem nào, à, *đúng* là Jaimie rồi. Mẹ cháu cho ăn gì thế, cục cưng? Từ lần gặp trước đến hôm nay cháu cao thêm hai phân nữa rồi đấy.”

Là đứa trẻ hiếu động, thằng bé cười khanh khách và cố tụt xuống. Ryan hôn vào một bên má phúng phính của cu cậu, nghe thoang thoang mùi bơ đậu. Anh cười ha hả khi thả cậu nhóc trở xuống đất.

Rafe nhìn con trai chạy tuốt vào bên trong chuồng ngựa. “Nó chạy đi đâu vậy không biết?”

“Chắc đi tìm Sly. Bọn trẻ quần ông già như gấu mê mật ong ấy. Có nhớ anh em mình cũng từng quấy rầy ông như thế nào không?”

Con Tripper sửa ông ống và ngã lăn ra đằng sau cậu bé.

“Nhớ chứ.” Rafe lắc đầu, ánh mắt vẫn không rời Jaimie. “Nó lớn nhanh như thổi ấy, phải không? Chẳng mấy nữa mà hỏi mượn bố chìa khóa xe tải lúc nào không hay ấy chứ.”

Ryan bật cười. “Ờn Chúa từ giờ đến lúc đấy vẫn còn vài năm nữa. Con gió nào đưa anh tới đây?”

Rafe và vợ anh, Maggie, sống ở khu nhà chính phía bên kia hồ, theo đường chim bay thì không xa nhưng đi xe cũng mất chừng năm cây số.

Rafe hất đầu về phía chuồng ngựa. “Anh nghĩ mình cần qua thăm con ngựa mới sinh. Maggie đang sơn móng. Anh muốn để cô ấy thư giãn một chút. Mẹ đang ở đấy, chơi với em bé. Dạo này Maggie hầu như không được yên.”

“Mẹ ở đó hả?” Không nói cũng biết điều đó có nghĩa là gì. “VẬY là anh nghe hết về Bethany rồi.”

Rafe giả vờ tập trung sự chú ý vào con ngựa non mới sinh. “Ừ, có nghe chút đỉnh.”

“Chút đỉnh? Mẹ mình mà anh nói ‘chút đỉnh’?”

“Ừ thì nghe nhiều”, Rafe nhún vai thừa nhận. “Anh nghĩ có thể chú cần nói chuyện.”

Ryan không thích như vậy chút nào. Anh tiến lại gần anh trai. “Thực sự không có gì nhiều để nói cả. Tên cô ấy là Bethany Coulter.”

“Có liên quan gì đến Harv Coulter không?”

“Con gái ông ấy. Em gặp cô ấy tuần trước khi đến cửa hàng. Mời đi chơi và cô ấy nhận lời. Tối qua em đưa cô ấy đi xem kéo bùn và bọn em đã rất hợp với nhau, rất vui.”

“Còn thiếu chi tiết màu mắt của cô ấy gợi cho chú nghĩ đến màu xanh biếc của hoa păng xê.”

Ryan bật cười. “Trong cuộc sống có những sự thật hiển nhiên. Mặt trời mọc buổi sáng, lặn buổi chiều, còn mẹ mình thì nói không ngừng từ sáng

cho đến chiều.”

“Thế mới là Mẹ.” Rafe quay sang nhìn Ryan bằng ánh mắt nghiêm túc, như không có gì qua được đôi mắt màu xanh sẫm ấy. “Nghe mẹ nói cô gái ấy bị liệt.”

“Vâng. Tám năm trước cô ấy bị tai nạn trong một cuộc đua ngựa vượt chướng ngại vật.”

Cơ gò má của Rafe căng lên. “Chú cảm thấy thế nào về chuyện đó.”

Ryan ngẫm nghĩ một chút, “Em thấy bình thường thôi”.

“*Bình thường?* Mẹ nói chú có ý định nghiêm túc với cô gái ấy, tốt nhất chú nên cân nhắc đến điều ‘bình thường’ đó.”

“Em trưởng thành rồi Rafe. Em biết việc mình đang làm.”

“Cũng mong là thế. Anh không muốn chứng kiến chú hủy hoại cuộc sống của mình.”

“Là sao?”

“Tính chú quá dễ mềm lòng và thừa lòng trắc ẩn.” Rafe vung tay quanh khu trại. “Đám gia súc nhà ta có thể chứng thực cho điều ấy. Nếu chăm sóc một con bê ốm, thì thế nào chú cũng nảy sinh tình cảm với nó. Bởi vậy cứ hễ đến lúc thiến là chú lại mang nó đi giấu.”

“Em chưa từng giấu anh con bê nào nhé.”

“Có. Hai năm trước, con Boomer. Vì không thể chịu đựng nổi ý nghĩ cuộc sống của nó bị kết thúc trên một cái khay nhựa Styrofoam nên em đã nhốt nó trong chuồng ngựa. Anh đã biết tổng ngay từ lúc đó. Giờ cũng biết. Sao em cứ phủ nhận chuyện đó nhỉ.”

“*Tào lao.* Nó đi lạc vào đây ấy chứ.”

“Thế hử? Hóa ra cứ gần đến ngày thiến là có vài con bê *tình cờ* đi lạc. Năm ngoái là con Cốt Lết.” Rafe chìa tay ra. “Trả đây. Không được nói ‘tào lao’.”

Ryan nghiêng răng lồi xấp tiền ra khỏi túi. Nếu anh không chịu giữ sạch cái miệng thì chắc chẳng mấy nữa mà cháy túi mất. Khi rút ra một tờ mười đô, anh nói. “Giờ chắc đã đủ tiền học ở Harvard cho thằng bé rồi ấy nhỉ.”

“Đừng có đánh trống lảng.”

Ryan thở dài. “Chẳng ai có đầu óc bình thường lại đi đặt tên con một con bê là Cốt Lết cả?”

“Thì có một anh chàng ủy mị đang cố sống tách biệt với mọi người và cứ luôn miệng bảo không yêu động vật.” Rafe nhét tờ tiền vào túi áo để cho vào lọ gừng khi về đến nhà. “Đừng có nói mà với anh là chú không giấu nó nhé. Chứ con nào xới tung nhà kho lên?”

“Chắc nó đi theo ai vào đấy rồi vô tình bị nhốt bên trong luôn.”

“Ai.” Rafe cười ngoác miệng. “Chú chứ ai?”

“Chắc vậy. Nó luôn theo em đi loanh quanh, anh biết mà.”

“Anh chỉ biết là nó chưa bao giờ được đưa đi thiến.”

“Cậu chàng sắp trở thành ‘thanh niên’ rồi. Anh đâu phủ nhận được điều đó.”

Rafe thở dài rồi cúi người xuống di di chiếc bốt trên nền đất. “Không, anh không phủ nhận. Nó rất đẹp. Chắc là do chế độ ăn đặc biệt em dành cho nó.”

“Đặc biệt là thế nào? Anh lại tưởng tượng rồi.”

Vừa hay ngay lúc đó con Cốt Lết đứng đỉnh đi vào chuồng. Khi con bò nửa nâu nửa đen nhác thấy Ryan, đôi mắt nâu ngậy ngô của nó sáng lên mừng rỡ, và lộc cộc chạy tới chỗ họ, mồm phì phì ậm ò đòi được ăn ngũ cốc.

“*Chết tiệt.*” Rafe thốt lên.

“Nộp mười đô vào quỹ đại học đi.” Ryan vẫn còn cười vang khi anh vào phòng thức ăn để lấy bữa sáng cho con Cốt Lết. Khi con bò sung sướng nhai tốp tốp chỗ ngũ cốc trong máng, Ryan trở lại chỗ anh trai đang đứng.

Con Rosebud thong thả đi lại gần để được nựng nịu. Rafe gãi gãi mũi và vuốt bờm nó.

“Thực ra chú đang cai quản trang trại nuôi gia súc hay nhà tình thương cho thú đấy?” Rafe hỏi. “Một ‘công trình’ nữa của chú đây này. Nếu không nhờ chú chắc con ngựa cái này không sống sót rồi.”

“Chứ còn gì nữa. Mà này, nó đẹp đấy chứ?”

Sau khi vỗ về con ngựa thêm một lúc, Rafe mỉm cười. “Anh không cố thay đổi chú, Ryan. Chú là người tốt. Chẳng có lỗi gì khi có một tấm lòng trắc ẩn. Anh chỉ muốn nói rằng nếu chỉ vì thương hại ai đó thì chú không cần phải cưới họ.”

“Cảm xúc từ Bethany không liên quan gì đến thương hại.” Ryan cố nghĩ cách giải thích. “Cô ấy hóm hỉnh và thú vị, không hề là kiểu người khiến người khác phải thương hại. Mà em có nói là sẽ cưới cô ấy đâu.”

“Không nói nhưng chú có nghĩ đến. Anh hiểu chú mà.”

Ryan hích hích mũi chiếc bột vào cánh cổng chuồng. “Em chỉ mới gặp cô ấy thôi Rafe. Vội quá sẽ ‘dục tốc bất đạt’.”

“Đúng là thế. Mà này, đàn ông nhà ta coi thời gian là trở ngại từ khi nào vậy? Chú đang nói chuyện với người ‘cua gái’ nhanh nhất thế giới đây này. Anh hỏi cưới Maggie sau lần gặp đầu tiên mấy ngày nhỉ, ba ngày đúng không?”

“Xem anh hạnh phúc ra mặt kìa. Chưa thấy ai mê vợ như anh.”

“Cái người mê vợ ấy đang lo cho chú đấy, em trai yêu quý ạ.”

“Anh đừng lo. Em cũng từng trải, sẽ không làm điều gì dại dột đâu. Tin em đi.”

“Làm như trước giờ chưa một ai cần sự giúp đỡ mà không níu được chân chú vậy. Anh biết chú mà, Ryan. Chú không thể bỏ mặc một con chim bị gãy cánh. Cột chặt đời mình với một người phụ nữ ngồi xe lăn thì chú sẽ không bao giờ cắt đứt được sợi dây thừng đó đâu.”

“Cần giúp đỡ?” Ryan bật cười và lắc đầu. “Anh mà tận mắt trông thấy cô ấy thì mới biết. Trong đầu anh đang hình dung gì vậy? Một cô gái tạt nguyên xanh xao vàng vọt ư? Cô ấy sở hữu một nụ cười có thể thắp sáng cả một căn phòng, và khiếu hài hước khiến anh cứ muốn nói chuyện với cô ấy mãi. Hầu như không còn tâm trí để mà chú ý đến cái xe lăn.”

“Đến khi bị mắc kẹt ở nhà làm vú em thì chú mới nghĩ lại”, Rafe cảnh báo. “Đối với một số đàn ông, cưới một người vợ bại liệt có thể không vấn đề gì nhưng với chú thì anh không chắc. Cuộc đời chú gắn liền với những công việc chân tay.”

“Thế cuộc sống của em hiện tại thì tuyệt lắm sao? Cớ gì em không nên thay đổi một chút? Anh yên ổn với Maggie và bọn trẻ rồi nên đâu biết cuộc sống của em thực sự thế nào. Có lẽ em mới đúng là người cần giúp đỡ, cần yêu thương. Có khi nào anh nghĩ vậy không?”

“Chú?” Rafe ngỡ ngàng nhìn em trai. “Thế nghĩa là sao?”

Ryan hất đầu về phía chuồng ngựa. “Anh trâu là em đang quản lý một cái trại toàn là bọn súc vật được nuông chiều. Có lẽ chỉ vì em đang cô đơn.” Trước đây Ryan chưa bao giờ để ý đến sự trống trải cô đơn của mình và càng không muốn cho ai khác biết cảm giác đó. Giờ thì anh thấy rất rõ và dường như nó ngày một dữ dội hơn. “Có lẽ mọi thứ em có chỉ là bầy thú hư này thôi.”

“Bố mẹ sống cách đây chỉ có vài phút, còn vợ chồng anh thì cũng đâu có ở xa lắm. Chú có thể đến chơi lúc nào cũng được. Mà chú cũng đều đặn hẹn hò cô này cô kia đấy thôi. Thế quái nào mà còn bảo là cô đơn?”

“Vì tất cả những điều đó không tính vào được.” Ryan chống khuỷu tay lên thành cổng chuồng và đăm chiêu nhìn bầy ngựa. “Anh trâu chọc em về chuyện con Cốt Lết. Ừ, cứ cười nhạo em đi nếu anh muốn. Nhưng con bò không biết nói đó ậm ò đòi một củ cà rốt qua cửa sổ nhà bếp có khi là niềm vui trong những buổi tối của em, như một kiểu ‘gặp gỡ’.”

“Chú làm tôi cảm thấy kinh khủng quá.”

Ryan phá lên cười. “Đừng nghĩ tiêu cực. Em chỉ cố giải thích thôi. Anh và chị Maggie mời em sang ăn tối, và...” Anh đột ngột dừng lại và đổi thế đứng. “Em rất cảm kích. Và em cũng biết anh mời em sang thường xuyên hơn hầu hết những ông anh đối với em trai mình, thế nên làm ơn đừng cho rằng em đang nghĩ điều đó không cần thiết. Em rất vui khi được quây quần bên gia đình anh, nhưng sau đó lại về căn nhà trống rỗng của mình. Đôi lúc sự im lặng thật là - quý thật, em không biết nữa - đôi lúc muốn nghe một âm thanh gì đấy. Sáng thức dậy lại thấy kinh khủng hơn. Em làm việc quần quật từ sáng sớm đến tối mịt, và rồi em làm gắng thêm ít việc để tránh rơi vào trạng thái đơn độc lần nữa. Anh có hiểu em đang nói gì không?”

Rafe nhìn em trai đầy chia sẻ. “Khỉ, Ryan. Sao mà chú chẳng bao giờ chịu nói ra? Vợ chồng anh rất muốn chú đến chơi thường xuyên hơn.”

“Đó là nỗi cô đơn anh không thể giúp lấp đầy được, Rafe à. Em cần một cuộc sống riêng của mình, một gia đình riêng. Và không phải với bất kỳ người phụ nữ nào. Em muốn sống với một người thực sự đặc biệt, một người yêu em như em yêu cô ấy, một người cần em như em cần cô ấy. Nói thế anh hiểu rồi chứ?”

“Đương nhiên là anh hiểu.” Rafe cúi đầu hít không khí phồng đầy hai má. “Anh cũng đã từng như thế. Anh hiểu chính xác điều em muốn nói. Trước khi anh gặp được Maggie và Jaimie, anh cảm thấy mất phương hướng. Anh không thiết chuyện sống hay chết - không có bất kỳ lý do gì để quan tâm đến. Trong đầu anh chỉ có mỗi ý nghĩ là làm sao mua được chai rượu kế tiếp thôi.”

“Em thì không đến nỗi như thế”, Ryan thừa nhận. “Em chưa từng mất vợ con như anh và em cũng chưa từng nghiện rượu. Em chỉ cô đơn thôi. Như vào lễ Giáng sinh chẳng hạn. Em thấy anh và chị Maggie đi mua sắm, thì ào ào đi những món quà dành tặng cho Jaimie. Điều đó rất có ý nghĩa đối với em - cảm giác ấm áp bên gia đình, có những mục tiêu rõ ràng cho tương lai và khi nhìn lại cuộc sống cô quạnh của mình, em thấy...”

“Mất phương hướng?” Rafe mỉm cười thấu hiểu.

“Vâng. Em nghĩ từ đó chính xác rồi đấy, *mất phương hướng*. Về bản chất em là người đàn ông của gia đình. Đó là điều em được nuôi dạy, và em luôn tâm niệm trong lòng một ngày em sẽ trở thành như vậy, nhưng em vẫn chưa có cơ may tìm được nửa kia của mình. Cứ ngày qua tháng lại như thế. Em đã ba mươi tuổi, không bao giờ trẻ lại, và em đang bắt đầu nghĩ điều đó có thể chẳng bao giờ đến với em.”

“Cho đến bây giờ?”

Ryan chần chừ một chút rồi cũng đáp lại câu hỏi của anh mình, giọng khàn khàn : “Vâng. Cho đến bây giờ”.

Rafe nhướn một bên mày. “Chú chắc đấy chứ, Ryan? Chú chỉ mới gặp cô gái đó thôi.”

“Nếu bảo em giải thích một cách thấu đáo và duy lý để anh yên tâm thì em không thể”, Ryan thú nhận. “Đây không phải là điều có thể giải thích được bằng lý trí. Em biết như vậy.” Anh những mong Rafe chấp nhận lời giải thích nửa vời đấy nhưng thay vào đó anh trai anh chỉ cau mày trầm tư. “Chỉ một cái nhìn thôi là em đã biết mình phải lòng cô ấy mất rồi. Em bước vào cửa hàng, muốn chém bay đầu một ai đó. Nhưng trong đầu em chỉ còn lại mỗi ý nghĩ là gặp được nửa còn lại của mình rồi. Và đúng là vậy thật.” Anh có vẻ ngượng ngập, cổ ửng đỏ. “Em biết nói vậy nghe thật điên rồ nhưng đó chính xác là cảm xúc của em ngay giây phút nhìn thấy cô ấy.”

Rafe lấy mũ xuống đưa tay cào cào lên tóc. Để chiếc mũ cao bồi vắt vẻo trên bàn tay nắm hờ anh nói, “Có thể cả hai anh em mình đều điên rồ như nhau, bởi vì điều đó anh có thể hiểu được hơn bất kỳ điều gì khác em vừa nói”.

“Điều gì?”

“Rằng em có cảm giác gì đó ngay khi nhìn thấy cô gái ấy.” Nét mặt Rafe xa xăm. “Anh cũng đã cảm thấy giống hệt vậy vào cái lần đầu tiên chạm mặt Susan, khi vẫn còn là một cậu nhóc. Có nhớ chuyện đó không?”

Ryan mỉm cười. “Nhà mình không ai quên được cả. Suốt những năm phổ thông và đại học anh không bao giờ để mắt đến một cô gái nào khác.”

Rafe gật đầu. “Khi cô ấy chết, anh không tin mình lại có thể có cảm giác tương tự với một người phụ nữ khác. Anh biết anh sẽ không bao giờ có thể. Tình cảm ấy - tình cảm anh dành cho Susan - là thứ tình cảm chỉ đến một-lần-trong-đời, và rất ít đàn ông có cơ may tìm thấy dù chỉ một lần. Rồi, đúng một cái, Maggie xuất hiện. Anh đột nhiên tỉnh khỏi cơn say đến mù mị và cứ thế trần trối nhìn cô ấy, nhủ thầm trong bụng không một phụ nữ nào trên thế gian này ngọt ngào bằng cô ấy. Và rồi cảm giác đó choán hết người anh. Anh phần nộ vì cảm thấy như thể mình đang phản bội lại những ký ức về Susan. Thậm chí anh cũng đã *ngĩ* mình đúng là như vậy thật. Nhưng dù cố gắng cách mấy anh không thể xua tan được cảm giác đó. Anh nghĩ chắc Chúa ở trên cao thấy anh chịu đau khổ vậy là quá đủ rồi nên mới quyết định ban cho anh một phép màu. Bởi vì Maggie và Jaimie đúng là dành cho anh - một lý do để tỉnh táo trở lại, và hai người cần anh nhiều như anh cần họ. Anh nghĩ ngay giây phút nhìn thấy cô ấy, con tim anh đã thuộc về cô ấy rồi.”

“Thế anh có tự hỏi liệu mình có bình thường không?”

Rafe cười toe toét. “*Không* được bình thường chứ còn gì nữa. Nhớ không? Anh đã tán tỉnh cô ấy kiểu như dụ rắn vậy. Cô gái đáng thương đó không có một cơ hội trốn thoát.”

“Rốt cuộc anh đã đi theo tiếng gọi cảm xúc, và mọi chuyện diễn ra tốt đẹp.”

“Ừ. Bọn anh hạnh phúc. Rất hạnh phúc.”

“Chắc anh cũng nên tin rằng chuyện của em cũng sẽ diễn tiến tốt đẹp như thế.”

Rafe mỉm cười và gật đầu. “Chắc vậy.”

“Có một điều chắc chắn là em chưa từng có cảm giác tương tự thế, và vô cùng chắc chắn là không phải chuyện được hay chẳng chớ. Em từng hẹn

hò với nhiều phụ nữ và không thể nhớ nổi hết tất cả họ. Chưa một ai khiến em rối bời đến thế này. Chỉ có Bethany.”

“Nếu cô gái này đúng là người em đang tìm kiếm thì Ryan à, dù em có quyết định thế nào anh cũng ủng hộ em.”

“Vậy thì tốt rồi, bởi vì cô ấy chính là người em muốn. Em không thể lý giải nổi, chỉ biết là em không thể xua tan được cảm giác ấy, và cảm giác đó rất đúng đắn. Giờ em chỉ còn mỗi một việc là thuyết phục cô ấy tin vào điều đó thôi.”

Vẫn còn cau mày, Rafe nói, “Ngồi xe lăn thì không thể hẹn hò với ai được nhiều. Chắc cô ấy phải nhảy lên vì sung sướng nếu được em mời đi chơi lần nữa”.

Ryan phát cáu, “Không, cô ấy không phải vậy. Một lần bị tổn thương và thế là hết. Cô ấy rất dè dặt”.

“Dè dặt?”

“Anh hiểu ý em không? Cứ giữ mọi chuyện nhẹ nhàng thì bọn em rất vui, nhưng hễ em để lộ tình cảm của mình ra một chút là cô ấy lạnh như băng ngay.”

Rafe ngẫm nghĩ một chút rồi nói, “Có vẻ như có cách cho chú rồi đây, chú em yêu quý”.

“Cách gì?”

“Cứ nhẹ nhàng thôi. Giả vờ như tình cảm em dành cho cô ấy thuần túy là bạn bè tốt. Mặc cho nguyên do nào đi nữa thì đối với những phụ nữ khó tiếp cận mình cần phải từ từ. Tin anh đi. Với Maggie, anh cũng đã trải qua điều tương tự. Tình bạn sẽ không khiến cô ấy sợ hãi.”

“Tình cảm em dành cho cô ấy vượt xa tình bạn. Giả vờ khác đi có vẻ như giấu giếm thế nào ấy - em không biết nữa - với em nó giống như một kiểu dối trá.”

Rafe bật cười lắc đầu. “Ôi trời, chú phải học cách ma mãnh một chút. Cứ thẳng đuột và thật thà như thế thì phụ nữ bỏ chạy hết.”

“Sao anh biết?”

“Sao lại không biết. Chuyện anh và Maggie là một ví dụ. Gần như đêm nào bọn anh cũng đi dạo bên bờ hồ. Trong đầu anh không lúc nào thôi nghĩ đến chuyện sex. Không phải cô ấy. Đêm qua nhân nói chuyện sửa sang nhà cửa, bọn anh trao đổi về việc chọn gạch nền nhà bếp - màu và mẫu nào đẹp nhất. Hết ý này đến ý nọ. Vàng nhạt và vàng sẫm? Trắng và xanh? Cứ thế. Anh thì quan tâm gì đến chuyện màu với chả mẫu? Đối với anh, nhà bếp sao cũng được miễn là khi hoàn thành cô ấy phải đứng ở đấy khóa thân cho anh ngắm.”

Ran cười ngật nghèo. “Anh đúng là đồ xấu xa.”

“Maggie cũng nghĩ vậy, thế nên anh giả vờ thích việc chọn màu. Anh mân mê cánh tay cô ấy rồi cù cù tai cô ấy bảo anh thích màu gạch giống màu mắt cô ấy. Maggie cứ gọi là vui như Tết, và khi đưa cô ấy về nhà anh cũng vui. Chú cứ gọi anh là ma mãnh hay dối trá gì cũng được, tùy. Nhưng nếu thật thà, thì được gì chứ? Hơn nữa, làm bạn với Bethany trước khi tiến đến tình yêu thì có gì sai? Tất cả mọi mối quan hệ tình cảm bền chặt đều được khởi nguồn từ tình bạn tốt đẹp, thế nên đó cũng không hẳn là dối trá, chỉ là linh hoạt chút thôi. Chú cũng muốn làm bạn với cô ấy. Đúng không?”

“Chắc chắn rồi.”

Rafe cười toe toét. “Vậy còn đợi gì nữa?”

Tối đó khoảng bảy giờ, Bethany vừa tắm xong thì chuông cửa reo. Nghĩ bụng chắc mấy ông anh tạt qua kiểm tra xem em gái thế nào như họ vẫn thường làm, cô cột thắt lưng chiếc áo choàng tắm bằng vải bông màu hồng, quần vôi mới tóc ướt vào khăn, rồi ra mở cửa. Cô vô cùng sửng sờ khi thấy Ryan Kendrick đang đứng ngoài hiên.

“Em cần phải làm một cái lỗ nhòm”, anh nghiêm nghị nói. “Để tránh được việc phải mở cho những người không muốn gặp chứ.”

Đôi mắt màu xanh sẫm lấp lánh tinh nghịch, anh hích cái mũ cao bồi ra sau một chút, đặt một chân vào bên trong bậc cửa, tựa một bên vai vào khung cửa. Dù có cố ý hay không, anh cũng đã ngăn mất cơ may đóng sập cửa lại. Vẫn trong trang phục như tối qua - quần bò bạc phếch, sơ mi xanh da trời, áo khoác jean. Trông anh vừa quen thuộc đến dễ chịu lại vừa chất chứa nguy hiểm.

Nhìn chằm chằm vào mắt anh, từng đường nét trên khuôn mặt ngăm đen của anh, Bethany cảm thấy một cơn ớn lạnh tự dưng xuất hiện chạy dọc theo sống lưng. Dù mới đánh răng mà giờ miệng cô bỗng trở nên khô khốc.

Anh cầm một phong thư vỗ vỗ vào một bên đùi. “Anh định để lại cái này ở cửa, nhưng thấy xe em ở trước mà đèn vẫn còn sáng nên anh nghĩ chắc em có ở nhà.”

Chợt nhớ lúc sáng cô có nói với anh là tối nay có việc, Bethany cố tìm ra cách giải thích cho hợp lý. Trong cơn bối rối đến cuống quýt cô quyết định sẽ nói dối là về nhà nghỉ ngơi.

Cô xiết thắt lưng áo choàng chặt thêm một chút, cúi xuống để kiểm tra chắc chắn là vạt áo đã phủ hết gối, rồi chỉnh lại một đầu khăn vừa rơi xuống mặt khi cô khom người. “Em, ưm... vâng. Em ở nhà.”

“Đây là cuộc hẹn ‘ấm áp’ của em à?”, anh nhướn một bên mày đen như gỗ mun, cười tủm tỉm, đôi mắt sắc lạnh như đá mài. “Tắm và gội đầu?”

Cô quàng tay quanh người, không mấy thành công trong việc cố giữ bình tĩnh. “Tắm *nóng* chứ.”

Anh cười khì. “Ừ, ra vậy.” Dù chưa được mời mọc gì anh vẫn bước vào và đóng cửa lại. “Anh không muốn em phải chịu lạnh”, anh vừa giải thích vừa chìa ra cái phong thư. “Mấy bức ảnh con ngựa con lúc mới sinh và hai tấm chụp sáng nay. Anh nghĩ biết đâu em cũng thích xem.”

Cố nở một nụ cười, Bethany đón lấy xấp hình, tâm trí cô gào lên một thách thức. *Tại sao anh lại tới đây?* Không biết nói gì, cô mở bao thư. Khi

rút ra mấy tấm ảnh chụp con ngựa non, tấm trên cùng quá dễ thương đến nỗi trong thoáng chốc cô quên mất mỗi bận tâm đang dấy lên trong đầu.

“Ôi...”, cô khẽ kêu lên. Cô liếc vào tấm ảnh kế tiếp và bật cười ngặt nghẽo. “Đáng yêu quá. Đang cố đứng lên lần đầu tiên trong đời đây, chật vật quá nhỉ!”

Ryan cũng khom người xuống xem, và bật cười. “Anh thích nét mặt hốt hoảng của nó. Mỗi lần xem tấm ảnh này là anh tự hỏi không biết lúc đó có phải nó đang nhìn anh không.”

Cô xem đến tấm ảnh thứ ba. “Chúa ơi! Không được rồi. Hai chân trước xoắn ra thế kia làm sao gượng đứng được chứ.” Cô thở ra và đặt mấy bức hình vào lòng. “Cảm ơn Ryan. Xấp tấm ảnh thật ý nghĩa. Những khoảnh khắc dễ thương quá.”

“Của tối hôm qua - hay cùng với anh?”

Giọng điệu hơi khiêu khích của anh khiến cô bất ngờ, ngỡ ngàng nhìn anh, thấy lo ngại trước sự cương quyết hiển hiện trên khuôn mặt đó.

Mùi đàn ông đặc trưng của anh phảng phất quanh cô - một hỗn hợp quyến rũ đến chết người của mùi da thuộc, mùi không khí trong lành, mùi ngựa, và mùi nước hoa thơm gắt. Anh ngồi xổm xuống, hích vành mũ lên một chút và nhìn cô thật lâu, thật nghiêm nghị khiến bụng dạ cô cứ nhộn nhạo cả lên hết như đang trượt pa tanh.

“Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện”, anh nói, giọng trầm trầm.

“Về chuyện gì?”

“Về em và anh - và những gì xảy ra giữa chúng ta tối qua.”

Cách anh đi thẳng vào vấn đề khiến cô mất hết bình tĩnh. Anh là người quyết đoán và cô thấy bực vì lại lâm vào tình cảnh bị động như thế này.

Cô vẫn nhớ đến từng chi tiết chuyện xảy ra giữa họ đêm qua - anh ta cũng ngồi xổm như thế này và đã hôn cô. *Không bao giờ nữa.* Anh ta quá quyến rũ, quá hấp dẫn, quá *đủ đầy*. Cô sẽ không còn chút lý trí nào nếu anh

ta chạm vào cô. Thậm chí còn tệ hơn, cô có cảm giác là anh ta cũng biết điều đó.

Cô chỉ muốn anh ta đi ra khỏi nhà cô và để cô yên.

Như thế anh đọc được suy nghĩ của cô, đôi mắt anh bắt đầu hấp háy. “Đó chính xác là lý do ta cần nói chuyện. Tối qua quả thực anh có hơi mất tự chủ, và anh muốn làm lành với em nếu được.”

Anh ta mất tự chủ ư? Theo như cô thấy thì chính cô mới là người mất tự chủ khi biến nụ hôn xã giao của anh thành một nụ hôn thật dài, và còn quăng mình vào anh.

“Anh, ưm...” Anh lấy mũ ra, cào cào mái tóc đen nhánh và gãi gãi tai. Nhìn vào mắt cô lần nữa, anh nói đầy chân thành, “Anh đã rất vui cùng em ở buổi xem thi kéo bunn. Mình rất hợp ý nhau. Em hiểu anh đang nói gì không? Điều này rất hiếm khi xảy ra - tìm được một người ta có thể cười vui thoải mái đến như vậy. Anh không muốn làm hỏng nó bằng thứ khác. Em hiểu không?”

“Thứ khác?”

Anh gật đầu. “Ừ - em biết rồi đấy - sự ham muốn. Anh, ưm...” Anh hít mạnh một hơi. Nhìn vào mắt cô lần nữa, anh mỉm cười. “Anh sẽ không nói dối là mình không bị em hấp dẫn. Nụ hôn đó khiến anh mất tự chủ. Quan hệ nam nữ thì quá tầm thường. Một tình bạn như tình bạn anh cảm thấy ta có thể có được không phải lúc nào cũng xảy ra. Nếu anh phải chọn lựa, anh sẽ chọn tình bạn. Và anh nghĩ hẳn là em cũng không muốn có tình cảm nam nữ giữa chúng mình.”

Tim Bethany thắt lại. “Anh muốn ta làm bạn ư?”

“Em không thích một tình bạn à?”

“Không, đương nhiên là không rồi. Em chỉ...”

“Chỉ sao?”

“Em không biết liệu như thế thì có được không.”

“Sao lại không?”

Bethany bất giác nóng bừng cả hai má. Làm sao cô có thể nói cho một người đàn ông hiểu rằng ở bên anh, khiến cô ham muốn nhiều hơn là chỉ thỉnh thoảng nhận được một cái vỗ vai thân mật? “Em cũng bị anh cuốn hút rất nhiều”, cô đành phải thú nhận bằng cách nói thẳng ra.

Anh lại mỉm cười, xoa xoa cằm. “VẬY Ờ?”

“Vâng. Trong trường hợp như vậy rất khó có một tình bạn thực sự.”

“Không đúng. Nếu cả anh và em đều thống nhất ngay từ đầu rằng mình chỉ là bạn bè thôi, và cả hai cương quyết không vượt qua ranh giới đó thì có khó khăn gì mà không thể là bạn tốt?”

Một số người rất dễ mềm lòng trước sự quan tâm từ người khác. Nếu cô thường xuyên ở bên cạnh anh, thế nào cũng đến lúc cô phải lòng anh.

“Em, ừm - em không chắc mình có thể giữ được tình bạn thuần túy với anh được bao lâu”, cô rầu rĩ thú nhận. “Trước khi chúng ta lộn qua em đã khuấy cho nước đục lên mất rồi, và em không còn cơ may nào tận hưởng làn nước thanh khiết nữa. Em không muốn bị tổn thương, Ryan.”

“Anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương. Ai lại đi làm tổn thương bạn của mình.”

Sự chân thành trong giọng nói trầm ấm của anh khiến cô hơi xiêu lòng. *Bạn*. Ngược cô như có ai bóp chặt. “Ryan, em biết anh không có ý đó. Chỉ là - đôi khi mọi việc xảy ra không như mình muốn. Anh bắt đầu bằng một ý định tốt nhưng mọi chuyện đi sai hướng ban đầu. Em nằm trong số đó. Rồi anh xem, thế nào em cũng sẽ tổn thương vì anh.”

Anh thở dài, đưa tay vuốt tóc, “Nếu như thế thì ta cứ để mọi việc thuận theo lẽ tự nhiên và mặc cho số phận đưa đẩy”.

“Ta sẽ chẳng đi tới đâu cả”, cô nói. “Toàn bộ vấn đề nằm ở chỗ đó.”

“Sao lại không đi tới đâu?”

Nhìn vào mắt anh, Bethany nhận thấy Ryan quả thực không hiểu. Mắt cô ầng nước, cổ họng nóng rẫy, hai tay tê cứng vì căng thẳng, cô giật cái khăn ra khỏi đầu và đặt nó trên lòng. Cô biết tóc mình giờ thành một đồng bùa xù kinh khủng nhưng mặc kệ, cứ để anh ta nhìn thấy hình ảnh xấu xí nhất của mình.

Bethany cẩn thận cho mấy tấm hình vào lại cái bao thư, những ngón tay run rẩy khi cô gấp nắp bì. Tự sâu trong thâm tâm cô ước sao có thể tránh được cuộc nói chuyện này. Cổ họng nghẹn cứng, nuốt thật mạnh cho đến khi lấy lại được sự kiêu hãnh vốn có và cố ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh. “Một số bộ phận trên cơ thể em mất cảm giác rồi. Anh cứ lấy kim đâm vào bắp chân em mà xem, sẽ chẳng thấy gì cả.”

Ánh mắt anh ngay lập tức đưa xuống đôi chân buông thõng, rồi trở về lại khuôn mặt cô.

Trước khi để vượt mất sự can đảm vừa mới lấy lại được cô tiếp tục nói, “Em không chắc mình có quan hệ thể xác bình thường với một người đàn ông được không. Có thể có, mà cũng có thể không”.

“Vì sự thiếu chắc chắn đó mà em quay lưng lại với cuộc sống hay sao?”

“Em không hề quay lưng lại với cuộc sống mà chỉ học cách chấp nhận những điều nằm ngoài khả năng bản thân. Với anh, thật dễ dàng khi để mọi chuyện diễn ra tự nhiên và đón lấy những gì số phận mang lại. Nhưng với em thì khác. Nếu ta có đến được với nhau thì có thể em chỉ khiến cho anh thất vọng, còn bản thân mình đau đớn mà thôi. Em không nên tham gia ‘trò chơi’ này thì hơn.”

“Ai đã khiến em trở thành như thế?”, câu hỏi bất ngờ khiến cô sững sờ. Hai mắt anh nheo lại và nụ cười trở thành cái nghiêng răng. “Em quá... *kì lạ*. Em có nhận thấy vậy không?”

Bethany bối rối nhìn anh. “Kì lạ gì?”

“Lý trí. *Điềm tĩnh*. Như thế là không tự nhiên. Nếu mà cứ như thế suốt thì em sẽ rất mệt mỏi. Ai đó đã làm em tổn thương, điều ấy viết rất rõ trên

gương mặt em. Em biết anh còn thấy điều gì nữa không?”

Bethany lắc đầu. “Không, nhưng em có cảm giác anh sắp nói ra.”

“Đúng. Điều này đáng lo ngại đấy.” Anh khom người nhìn sâu hơn vào mắt cô như thể có một quả cầu thủy tinh nằm bên trong đầu cô. Cô biết anh đùa nhưng dấu thể cô cũng có cảm giác như lòng mình trở thành một cuốn sách để ngỏ. “Anh thấy sự giận dữ nằm tít sâu bên trong, nơi em không dò tới được. Em giận dữ đến mức có thể xé toang một thứ gì đó đến khi nát vụn ra.”

Bethany phá lên cười rữ rượi. “Thật ư? Anh có thể thấy tất cả những điều ấy ư?”

“Chứ sao. Chưa hết. Em giống như một ngọn núi lửa bé tí ỏ trong mình dòng dung nham đang sôi sục cứ chực phun trào.”

“Có ai từng bảo anh điên rồ chưa?”

“Một số người ồn ào về điều đó nhưng anh phớt lờ.”

“Hầu hết phụ nữ chẳng bao giờ còn phun trào như núi lửa nữa sau một lần nào đó trong đời bị tổn thương”, cô lý lẽ.

“Họ không thường bị tổn thương theo cách của em”, anh vặc lại. “Có thể họ bị ruồng bỏ vài lần trước khi tìm được người đàn ông thích hợp, và có thể họ cũng có trái tim tan vỡ. Nhưng chuyện đó thường không phá hủy cuộc đời của họ đến như vậy.”

Cô chụm hai bàn tay lại chạm vào môi.

“Em biết điều gì khác nữa không? Anh cược là họ đã gào thét, khóc lóc, nổi giận, thổ lộ tất cả những nỗi đau và sự tức tối với một ai đó, mẹ hay bạn thân. *Một ai đấy*. Nếu không thế thì chín mươi phần trăm phụ nữ dứt khoát sẽ bị tâm thần.”

“Ý anh là em bị tâm thần?”, cô lém lỉnh hỏi.

Anh nhìn cô chăm chăm. “Không. Chỉ là em bị tổn thương, và nỗi đau đó sẽ không bao giờ phai nếu em cứ nhất định không chịu tâm sự với người

nào đó.”

“Em không thể cho phép một sự việc như thế ảnh hưởng đến những năm tháng còn lại của cuộc đời mình.”

“Thế ra là đã có một sự việc gì đấy rồi.” Anh nháy mắt. “Bắt được rồi nhé.”

“Thì sao? Em vẫn giữ nguyên quan điểm của mình. Không được để một sự việc nào đấy tác động lên phần còn lại của cuộc đời mình. Cứ thế mà sống tiếp thôi.”

“Dù vậy, em cũng không nên tiếp tục sống mà giả vờ như chưa từng xảy ra điều đó. Tâm sự với ai đó cho nguôi nỗi niềm và tháo gỡ nỗi đau trong lòng là điều nên làm hơn cả. Em từng thử thế chưa?”

“Đương nhiên là em...” Bethany đột nhiên ngưng bật và nhìn anh đắm đắm khi cô đang cố nhớ lại.

“Em có gào thét và khóc lóc không?”

“Không”, cô thì thào.

“Em có ném đồ đạc và chửi bới anh ta là đồ cặn bã hay gì gì đó không?”

Cô lại cười phá lên gượng gạo. “Chuyện xảy ra ngay sau lần phẫu thuật đầu tiên, và em không được cử động nhiều. Gia đình em lúc nào cũng vây quanh bên em. Em không thể thổ lộ được với họ, như cách anh vừa nói ấy. Không thể nói ra mà không khiến cho những người yêu quý mình phải đau lòng.”

“Tệ thật.” Anh dịch chuyển sức nặng thân người sang chân bên kia, hai tay khoanh lại đặt trên đầu gối. “Anh cũng đã từng đau khổ một lần. Hồi còn học phổ thông.”

“Anh á?”

“Ừ. Như em nói, bình thường ai cũng bị tổn thương ít nhất là một lần trong đời. Chuyện này cũng xảy ra với đàn ông. Đương nhiên không giống như em. Nhưng ở tuổi đó, người ta không đủ can đảm đối mặt với hoàn

cảnh và không nghĩ về chuyện liệu sự việc đó có thể tệ hơn như thế nào. Chỉ là thấy đau khổ đến chết đi được.”

Vì lý do gì đấy Bethany chưa bao giờ liệt Ryan Kendrick vào danh sách những người có thể đau khổ vì chuyện tình cảm. Anh tạo cho cô ấn tượng thuộc tuýp đàn ông khiến phụ nữ phải đau khổ.

“Thế anh có thổ lộ không?”, cô hỏi.

Anh nheo nheo mắt nhìn cô. “Nếu không thổ lộ thì anh có khuyến khích em làm vậy không nào? Đương nhiên là có. Và sau đó cảm thấy đỡ hơn.” Anh khom người gần cô hơn nói khẽ, “Em mau đi tìm thằng cha bỏ của chạy lấy người kia cho anh. Để anh dần cho hẵn một trận”.

Cô lại cười phá lên và lắc đầu. “Không cần thiết đâu. Tám năm rồi. Thực sự em đã vượt qua được.”

“Nói dối.” Nét hóm hình tắt ngấm trên khuôn mặt anh. “Nói cho anh biết một việc em đã làm để vượt qua chuyện đó đi nào.”

Cô so vai. “Em có cách riêng của mình. Paul...”

“À há. Giờ thì ta có chút manh mối rồi nhé. Biết tên thằng cha xấu xa đó rồi.”

Cô không thể “chống đỡ” nổi nữa. Anh ta quá sắc sảo và có thể nhìn thấu được người khác. Cô cảm thấy như không thở nổi. Đôi tay run rẩy mân mê cái phong thư.

“Vâng, Paul.” Cái tên vón lại thành cục to cứng kẹt lại nơi cuống họng khiến cô nuốt mãi không trôi. “Cậu ấy thực sự không xấu, chỉ là một thanh niên dễ thương muốn có một cuộc sống bình thường, và không có gì đảm bảo được rằng cậu ấy sẽ có được điều ấy với em.”

“Và thế là cậu thanh niên dễ thương đó cứ thế mà cắt đứt với em luôn.”

Ký ức dội về đau đớn. Cho dầu không còn cảm giác gì với Paul nữa nhưng cái ý thức bị phản bội vẫn như một lưỡi dao lam bén ngọt cửa lấy

lòng cô. Cô cúi đầu và khảy khảy móng tay lên một cụm lông xù trên áo choàng. “Vâng.”

“Và em vẫn cho cậu ta là người dễ thương ư?”

“Thật vậy, cậu ấy cũng chỉ mới mười tám tuổi, còn quá trẻ để có thể đương đầu với một chuyện như vậy. Giờ nhìn lại, em không còn trách cậu ấy vì đã từ bỏ em.” Cô nhún vai và cố mỉm cười. “Nhiều đàn ông trưởng thành khi đối mặt với một chuyện tương tự thế còn không đương đầu nổi nữa là.”

“Đừng có biện hộ cho hắn nữa. Em đâu phải mẹ của hắn.”

Bethany trợn tròn mắt.

“Nào”, anh quở mắng. “Khi em bị tổn thương thì đừng bao giờ bào chữa cho thằng cha đã làm đau lòng em. Đó là việc của mẹ hắn.”

“Ta hơi lạc đề rồi đấy anh. Em chỉ muốn cố giải thích cho anh tại sao em...”

“Không cần đâu. Anh có thể thấy em chưa sẵn sàng với bất kỳ điều gì ngoài tình bạn, và anh cũng muốn vậy.”

“Em không chắc đó là điều mình muốn.”

“Anh không nói về kiểu tình cảm yêu đương trai gái. Chỉ là tình bạn thôi. Thế thì có gì rủi ro đâu nào?”

Bethany đỏ bừng hai má. “Có thể. Để em nghĩ lại. Có thể.”

Anh chạm một đầu ngón tay lên đầu mũi cô, rồi đưa ngón cái quệt đi giọt nước mắt vừa rơi xuống. “Còn nghĩ ngợi gì nữa? Ai cũng cần có bạn bè. Bọn mình sẽ rất vui.”

Bethany nắm chặt hai tay trong lòng, chặt đến nỗi móng tay đâm lún vào chỗ thịt mềm. Tim cô lạc nhịp. Cô sợ anh có thể nhận thấy sự mong mỏi hiển hiện trong đôi mắt mình. Cô tìm kiếm một cái gì đó để tập trung và nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm vào một cái cúc trên áo sơ mi của anh.

Ngay lúc đó cửa trước bật mở. Bethany ngược nhìn lên và trông thấy Jake đứng án ngữ ở đấy, hai chân dạn ra, đôi mắt xanh sắc lạnh găm vào Ryan, rồi chuyển sang cô. Khi anh chuyển ánh nhìn vào khuôn mặt cô và trông thấy dòng nước mắt trên má em gái, nét mặt anh chuyển từ ngạc nhiên sang giận dữ chỉ trong tích tắc.

“Cái quái quỷ gì xảy ra ở đây đây?”, Jake gầm lên.

Bethany giật nảy mình. Khi anh nổi cơn thịnh nộ thì tốt nhất là không nên dấy vào, và không gì khiến anh nổi cơn tam bành nhanh hơn việc ‘ngủ’ thấy mối đe dọa nào đó đang rình rập Bethany, dù thật hay tưởng tượng. Cô hy vọng Ryan cứ giữ nguyên tư thế ngồi xồm như này giờ. Ít nhất là như thế thì cô còn chắc được là Jake sẽ không đánh anh.

Nhưng không. Ryan điềm nhiên đứng lên. Hai người đàn ông nhìn rất ngang sức, đều cao, vai và cánh tay đầy cơ bắp, đủ rắn rỏi để ra đòn nhanh như chớp. Bethany lo lắng liếc nhìn mấy chậu hoa bằng đất nung vẽ thủ công trên sàn nhà ở góc ngay lối vào. Rồi cô bất giác tự hỏi không biết đầu óc cô đang đi đàng nào. Anh trai cô và Ryan sẽ lao vào nhau một trận sống mái đến khi một trong hai gục xuống mới thôi. Vậy mà cô còn ngồi đấy mà lo cho mấy cái chậu đất?

“Chào anh Jake”, Ryan chìa tay. Thấy Jake không tỏ vẻ gì muốn đáp lại, Ryan vẫn để tay chìa ra như thế và nói, “Tôi xin được trả lời câu hỏi của anh, không có gì xảy ra ở đây cả. Bethany và tôi chỉ đang nói chuyện”.

Jake gầm gừ, “Nói chuyện gì?”. Bethany không hiểu sao anh lại có thể phát được ra tiếng từ hai hàm răng nghiến chặt như thế.

“Tính khả thi của việc kết bạn giữa chúng tôi.”

Bethany thót hết cả tim. Lúc đó nếu có thể được cô chỉ muốn khế đá Ryan một cái để nhắc anh. *Đừng nói sự thật*, cô muốn hét lên. *Đừng nói cho anh ấy nghe sự thật*.

“Tính tình tôi và cô ấy rất hợp nhau”, Ryan nói. “Chúng tôi rất vui khi ở bên nhau.”

“Đừng hợp là tốt hơn cả.” Jake hạ giọng.

Cuối cùng Ryan cũng hạ tay xuống, anh liếc nhìn xuống Bethany khi đội lại chiếc mũ lên đầu. Rõ ràng là anh không nhận thấy Jake đang phải kiềm chế đến thế nào. Hoặc là thế, hoặc là anh không có khả năng đánh hơi được mỗi nguy hiểm sờ sờ ngay trước mắt. Đã thế anh còn *nháy mắt* với cô nữa.

“Đừng lảng vảng quanh em gái tao”, Jake nghiêng răng. “Nếu một mình tao không đá được đít mày thì còn bốn anh em nữa xếp hàng đằng sau tao đấy. Không ai được làm con bé khóc rồi cứ thế bỏ đi.”

Bethany cuống quýt quệt hai dòng nước mắt trên má. “Em đâu có khóc, Jake. Có cái lông quặm rơi vào mắt. Ryan đã cố thổi cho nó bay ra.”

Cả hai người đàn ông đều nhướn mày lên nhìn cô ngờ vực. Được. Cứ cho đây là lời nói dối khó tin nhất Bethany từng nói ra đi. Cô không muốn có một vụ “nổ” lớn trong nhà mình.

Như thế cô chưa hề nói gì, Ryan ngoái lại nhìn Jake và nói, “Có thể anh nhìn thấy như anh muốn, nhưng quả thực tôi không làm gì để cô ấy khóc. Chúng tôi chỉ nói chuyện. Thế thôi. Tôi cũng muốn nhắc anh nhớ rằng cô ấy đã trưởng thành. Nếu cô ấy không muốn tôi lai vãng đến gần cô ấy thì tôi nghĩ chính cô ấy sẽ cho tôi biết”.

“Đừng mạo hiểm”, Jake nói giọng nguy hiểm.

“Nếu thẳng thắn nói cho anh biết sự thật là mạo hiểm, thì một trong chúng ta đang nổi nóng rồi, mà dứt khoát là không phải tôi.”

Bethany chắc chắn một trăm phần trăm Jake sẽ ra tay. Trước sự ngạc nhiên của cô, hai người chỉ lờm lờm nhìn nhau, ước lượng, thân thể căng cứng lại. Rốt cuộc cô quyết định mặc kệ, đó là chuyện giữa đàn ông với nhau - một kiểu giao tiếp không lời khó hiểu nào đó thường xảy ra giữa hai người đàn ông đang nổi máu nóng lên khiến cho phụ nữ phải sợ chết khiếp.

Ryan hích vành mũ chào cô và kịp đưa mắt nhìn Jake thật lâu lần cuối trước khi ra cửa. Cái nhìn mà Bethany thấy mặt đường chảy còn nhanh hơn.

“Chúc ngủ ngon, Bethany”, anh nói trước khi đóng cửa lại đằng sau.
“Anh sẽ liên lạc lại.”

Cô muốn nói, “*Đi đi. Nhanh lên!*”. Thay vì đó cô chỉ nói giọng run run,
“Chúc ngủ ngon, Ryan. Xin lỗi anh”.

Anh cười toe toét, nháy mắt lần nữa, “Ồi dào. Có gì đâu”.

Chương bảy

Bethan giận anh trai đến mức cô lay anh thật mạnh, “Em không tin được anh lại hành xử như thế!”, cô hét lên. “Anh đâu thể chạy ào vào nhà em rồi xua bạn em đi như thế.”

Đứng trước cô với hai nắm tay vẫn còn đặt ngang hông, “*Bạn của em?*”.

“Vâng, bạn em. Em được phép có bạn, đúng không nhỉ?”

“Tình bạn *không* phải là điều chứa trong đầu thẳng đó.” Ánh nhìn của anh hạ xuống chiếc áo choàng, rồi ngược lên khuôn mặt cô. “Tại sao em khóc? Thẳng đó làm gì không phải với em đúng không? Nếu vậy thề trước Chúa anh sẽ bẻ nó gãy làm hai.”

Chỉ mới nghĩ đến cảnh Jake và Ryan xông vào nhau máu cô như đông lại. “Ryan không làm gì không phải với em hết. Gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu anh đi. Cái gì khiến cho anh nghĩ rằng anh ấy muốn làm gì không phải với em?”

“Chứ không phải sao? Nếu không có gì thì sao em khóc?”

“Không liên quan gì đến Ryan cả.”

Bethany quay xe lẩn về phía hành lang. Jake xăm xăm đi theo, nện bốt thành thịch xuống sàn gỗ. Cô dừng lại đặt phong bao ảnh lên giá sách.

Jake chú ý ngay đến cái phong thư.

“Cái gì đây?”

“Không có gì quan trọng cả.” Cô ném cái khăn ướt vào giỏ mây khi đi ngang qua phòng tắm đang để ngỏ. “Chỉ là vài tấm ảnh anh ấy mang đến.”

“Ảnh gì?”, anh hỏi giọng ngờ vực khi chộp lấy bao thư. Anh bất chợt dịu sắc mặt khi rút ra mấy tấm ảnh. “Ngựa ai đây?”

“Của Ryan.” Khi tiếp tục lẩn xe dọc theo hành lang, cô kể anh về cuộc hẹn đêm qua. “Anh ấy mang cho em mấy tấm ảnh này làm kỷ niệm.”

“Em đi chơi với nó mà không cho anh biết là sao? Anh dặn em biết bao nhiêu lần là đừng bao giờ như thế rồi cơ mà? Anh cũng đã cảnh báo là em phải tránh xa nó ra.”

“Thôi nào, em vẫn có thói quen tự quyết định việc của mình mà. Sao anh không cưới vợ đi cho em nhờ, Jake? Có vợ rồi anh sẽ có thêm một người để suốt ngày căn nhắc ngoài em. Nếu anh cứ thế này em sẽ trở lại Portland cho đỡ nhức đầu.”

Jake theo cô vào nhà bếp, trông mặt anh cau có đến buồn cười, tay liên tục cào cào mái tóc bù xù. “Em không thể quay lại Portland. Anh cần em trông coi cửa hàng.”

“Vô lý. Ở đây đầy người có bằng cấp vi tính mà.”

“Đừng có chơi xấu bằng cách dọa anh như thế. Hãy nghĩ xem bố mẹ sẽ thất vọng thế nào nếu em lại đi.”

“Không dọa đâu, Jake, em nói thực. Anh phải để cho em thở chứ. Em đâu còn nhỏ nữa, anh đừng trông chừng em kiểu như thế.”

“Em đăm đuổi với thằng cha họ Kendrick rồi đấy phỏng.”

Trong khi cô đặt ấm đun cà phê, lặn xe lên cái bục gỗ dốc Jake đã làm để cô với tới được bồn rửa, anh bắt đầu tuôn ra cả lô cả lốc những lý do tại sao cô nên tránh xa Ryan.

Cuối cùng cô cất tiếng hỏi, “Anh có biết chắc về điều đó không?”

“Biết chắc cái gì?”

“Rằng anh ta thay phụ nữ nhiều hơn hầu hết đàn ông thay cà vạt ấy? Thế đàn ông bao lâu thì thay cà vạt một lần, bao lâu nào?”

Jake nheo một mắt. “Đừng nói những chuyện vớ vẩn đó, anh đang rất nghiêm túc đấy.”

Cô bật ấm đun cà phê rồi trả cà phê về lại ngăn tủ thấp hơn. “Từ góc độ cá nhân, anh biết gì về con người Ryan?”

“Anh giao dịch với nó ở cửa hàng nhiều lần rồi. Theo những gì thiên hạ đồn đại, với anh vậy là đủ.”

“Chỉ dựa trên tin đồn.” Cô thở dài chán chường. “Jake à, tin đồn có bao giờ đúng một trăm phần trăm đâu. Anh đừng giận em vì nói ra điều này nhé, nhưng bản thân anh cũng có một lô một lốc các cô đấy thôi. Điều đó có thể kết luận anh là đồ sở Khanh không?”

“Đừng có so sánh anh với Ryan Kendrick. Anh với nó chẳng có gì giống nhau hết.”

Bethany lại nghĩ hai người rất giống nhau ở nhiều khía cạnh, nhưng giờ không phải lúc để tranh luận chuyện đó. “Đúng. Gia đình Ryan rất giàu có còn gia đình anh thì không. Nếu anh ta chỉ cần hắt hơi sổ mũi thôi là người ta chớp ngay lấy và ngay lập tức thổi phồng nó lên, trong khi anh thì chả ai để ý nhiều đến như vậy.”

“Ý em là gì đấy?”

“Là có thể anh ta không phải là người xấu, mà chỉ là nạn nhân của những kẻ ác mồm ác miệng.”

Jake bóp bóp sống mũi. “Thôi được”, anh nói, giọng đã bình tĩnh hơn. “Anh hiểu ý của em. Anh không biết nó nhiều lắm, và có khả năng những chuyện linh tinh anh nghe được toàn là láo toét. Giống như thế, em cũng phải thừa nhận rằng mình cũng không biết nó được bao nhiêu, và biết đâu mấy chuyện đó là thật.”

“Em không thích anh cứ lý sự với em như thế. Chẳng lẽ lại cãi nhau với anh mới được hay sao.”

Anh bật ra một âm thanh lạ lùng, một dấu hiệu chắc chắn cho thấy anh sắp nổi nóng.

“Thôi, thôi”, cô nhượng bộ. “Em không biết anh ta nhiều lắm. Đâu có dễ, anh biết mà? Có vẻ như anh ta là người dễ thương.”

“Đúng là thằng đó có sức hút. Anh thừa nhận nhưng đó lại là chuyện khác. Có những tên đàn ông không biết tôn trọng phụ nữ, Bethany à. Điều

duy nhất chúng quan tâm là làm sao đưa được các cô gái lên giường, và bọn đó không biết giới hạn là gì. Anh không muốn em trở thành hương vị mới cho tháng này của nó.”

Bethany đóng cửa tủ bếp hơi mạnh so với ý định. “Anh ta không giống như vậy.”

“Ừ, đấy? Thế làm sao em biết được nào?”

Trước khi cân nhắc xem nên nói thế nào cho phải cô đã thốt ra không kịp giữ lại, “Kinh nghiệm cá nhân”.

Những lời nói đó hết một nhát dao chém vào không khí.

“Ý em là gì?” Jake hạ giọng.

Bethany đỏ bừng mặt. Cô ước sao mình có thể thu lại được những lời vừa nói, nhưng đã quá trễ. “Thì như em nói. Khi anh ấy đưa em về nhà, giống như mọi đàn ông khác anh ấy hôn chúc em ngủ ngon. Đó tuyệt đối không phải là một hành động xúc phạm đáng lên án.”

“Thế sao em khóc?”

“Không liên quan đến anh ấy. Phần còn lại hoàn toàn là lỗi của em.”

“Phần còn lại?”

Bethany đưa một bàn tay che lấy mắt. Không phải là lần đầu tiên cô tự nhủ rằng cuộc đời lẽ ra đã có thể đơn giản hơn nếu cô sinh ra với một cái khóa kéo ở miệng. “Không có gì cả Jake à. Chỉ là một nụ hôn xã giao thôi. Chỉ là - ừm, có hơi mất tự chủ một chút. Anh ấy rất quyến rũ, em thích anh ấy, và em không hẹn hò với ai đã lâu rồi.” Cáu tiết, cô ném sang anh mình một cái nhìn đầy uất ức. “Có cần em phải nói ra hết như thế này không hả?”

Jake chau mày quắc mắt, “Em định nói gì nữa, rằng em muốn hơn nữa và rồi nó từ chối?”.

“Không chính xác là như thế.” Cô cố nghĩ một cách hay hơn để nói ra nhưng không thể nghĩ được gì. “Nhưng đại loại vậy.” Cô thở dài và nhắm

nghiền hai mắt. “Vâng, đúng thế đấy, anh ấy đã từ chối. Cố moi cho được đến từng chi tiết nhỏ nhất như thế anh hài lòng rồi chứ?”

Im lặng bao trùm nhà bếp, một sự im lặng bức bối và kinh khủng, nghe rõ mồn một tiếng nước sôi ùng ục từ ấm cà phê và tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường. Trong khi chờ đợi phản ứng của Jake, cô nín thở, không hoàn toàn chắc chắn mình mong đợi điều gì nữa. Dù vậy cô vẫn sững sốt trước cơn giận bùng bùng của anh trai.

“Nó từ chối em? Nó nghĩ nó là cái quái gì chứ?”

Bethany bật cười rữ. *Jake*. Ôi, sao mà cô yêu anh trai mình quá. Trong tất cả những phản ứng cô có thể ngờ đến, không hề có sự phẫn nộ. Cô dán chặt ánh mắt choáng váng vào gương mặt đanh cứng lại của anh.

“Nó dám khước từ em? Anh sẽ giết nó. Thề có Chúa, nó sẽ chết với anh.”

Bethany lại bật cười, lần này cười đến chảy nước mắt. “Không thể tin nổi. Ban đầu thì bảo sẽ bẻ anh ấy gãy làm đôi vì nghĩ anh ấy đang cố lợi dụng em. Giờ lại dọa sẽ giết anh ấy nếu anh ấy không làm thế.”

“Ừ đấy.” Giọng trầm trầm đầy chia sẻ của anh trai khiến cô cảm động ứa nước mắt.

Sải hai bước dài băng qua nhà bếp anh ngồi xổm xuống bên cạnh xe lăn của cô, kéo cô vào lòng. Thật tuyệt vời khi lại được anh ôm trong vòng tay, gợi nhớ lại trong cô vô số lần lúc bé được anh ôm như thế. *Jake*. Anh lúc nào cũng có mặt kịp thời để đưa cuộc sống của cô đi vào đúng quỹ đạo. Không may giờ đây cô đã lớn rồi, những nỗi đau lặn sâu vào bên trong đến nỗi không dễ gì chữa lành được.

“Ôi, Chúa ơi”, cô thì thầm giọng run run xúc động, vùi mặt vào ngực anh. “Em chưa bao giờ có ý định kể cho anh nghe những chuyện thế này. Quả thực em không có thói quen ném mình vào đàn ông. Giờ anh nghĩ thế nào về em?”

“Em cũng là con người”, anh đáp, giọng âu yếm. “Và là một đứa con gái rất khờ dại vì đi đem trứng giao cho ác.”

“Em nghĩ có lẽ đó là một kẻ ác còn có lương tâm, và tin em đi, kẻ ác có lương tâm không phải chịu trách nhiệm về hành vi tự giao trứng của em.”

“Thế nào cũng được. Đồ con lợn. Sao nó *dám* khước từ em chứ? Nó có bị sao không, mù chắc?”

“Ôi, Jake, em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em, em gái. Em sẽ không bao giờ biết anh yêu em nhiều như thế nào đâu.”

Cô dụi má vào ngực anh để giấu cái miệng mếu xệch đi vì ghen ngào. Như thế khóc sẽ giải quyết được mọi chuyện. Những xáo trộn trong suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ qua đã phá hủy hoàn toàn những phòng thủ của cô, và cô bắt đầu để lộ tất cả những cảm xúc của mình - mà thế thì thật nguy hiểm.

Anh ôm lấy mái đầu vẫn còn ướt của em gái, run run hít một hơi. “À, Bethie. Anh bảo em tránh xa nó ra. Chỉ là vì anh biết thế nào em cũng sẽ kết thúc với trái tim tan vỡ.”

Cười trong nước mắt, cô nói. “Dù tin hay không, thì chuyện này cũng không thực sự là lỗi của anh ấy, Jake. Làm ơn đừng nổi điên lên với anh ấy.”

“Anh chưa bao giờ nổi điên, anh chỉ lấy lại sự công bằng cho em.”

“Chẳng có gì để mà ‘lấy lại sự công bằng cho em’ cả. Thực sự là không có gì hết.”

“Anh không chịu nổi chuyện nó hôn em ngay lần hẹn đầu tiên như thế. Nếu nó chưa sẵn sàng để tiến xa hơn thì sao lại khởi đầu làm gì? Không có gì khiến người ta đau lòng bằng việc bị cự tuyệt cả.”

“Anh ấy có cự tuyệt em đâu nào. Không hẳn vậy. Lúc đó em đã nghĩ vậy nhưng giờ em bắt đầu nhận thấy rằng chuyện đó không như thế. Đó chỉ là

một cái hôn tạm biệt hơi quá đà mà cả em và anh ấy đều không ngờ đến. Anh ấy đã có thể lợi dụng khoảnh khắc cả hai đều mất tự chủ để tiến xa hơn nhưng anh ấy đã không làm.”

Jake hơi thả lỏng bàn tay rảnh rỗi với những ngón dài đang âu yếm ôm lấy đầu cô em gái. Việc cô có nguy cơ phải lòng Ryan Kendrick đâu có gì đáng ngạc nhiên, cô nghĩ. Anh rất giống anh trai cô - to cao, vạm vỡ, nhưng đồng thời lại rất dịu dàng và tuyệt vời. Cho dù có bất hạnh nào ập xuống đời cô đi nữa thì cô cũng sẽ luôn được gia đình mình dang rộng vòng tay che chở.

“Nó khiến em bực bội phải không?”, Jake thì thầm.

“Em e là vậy”, cô thú nhận. “Em biết không hay ho gì, rằng nó đơn giản là không thể, nhưng trái tim ngu ngốc của em không chịu nghe theo.”

“Vậy giờ em định làm gì, Bethany?”

Cô thở dài. “Tránh xa anh ấy. Còn gì khác nữa? Tối nay anh ấy ghé qua đề nghị bọn em làm bạn với nhau, không hơn. Về mặt lý thuyết, chuyện này thực sự rất tốt. Tối qua bọn em đã có khoảng thời gian tuyệt vời bên nhau, và em nghĩ cả hai đều rất vui. Nhưng em bị anh ấy cuốn hút nhiều đến nỗi chuyện làm bạn khó có thể thành. Thế nào rồi em cũng sẽ phải lòng anh ấy. Em biết chắc là thế.”

Jake ôm lấy mặt cô. “Phải lòng ai đó không phải lúc nào cũng dẫn đến trái tim tan vỡ đâu em gái. Nếu đúng người, em sẽ nhận được tấm vé một chiều lên thiên đàng. Nếu cả hai người đều có cảm giác tương tự như thế thì ai nói nó không phải là một nửa của em?”

“Anh quay ngoắt một trăm tám mươi độ là sao đấy?”

Anh nhướn một bên mày. “Trước đó anh đâu biết toàn bộ câu chuyện. Cậu ta đưa em đi chơi, hai người có một thời gian tuyệt vời. Rồi cậu ta đưa em về nhà, có được em nếu cậu ta muốn nhưng lại không tiến tới?” Anh nhún vai. “Theo như anh thấy thì bao nhiêu đó cũng đủ để nói về tính cách của cậu ta rồi.”

“Vâng”, cô đáp dăm chiêu.

“Có thể em nên cho cậu ấy một cơ hội. Canh giữ trái tim em cho kỹ đấy. Anh không nói là em không nên. Nhưng ít nhất thì hãy tìm hiểu cậu ấy thêm chút nữa.”

“Để kết thúc sẽ được gì? Có quá nhiều điều bất lợi cho em, Jake, quá nhiều khó khăn tiềm ẩn. Thậm chí em không thể sinh con.”

“Chẳng phải đề cập đến chuyện đó bây giờ hãy còn quá sớm hay sao? Em có thể từ từ tính chuyện con cái.”

“Không phải em. Em không thể chỉ ngủ với anh ấy mà không có con được và mãi mãi chỉ là một cái bóng vật vờ bên anh ấy. Em sinh ra không phải để trở thành thế.”

Jake nhìn dăm dăm vào mắt em gái một lúc lâu. Cô gần như có thể nhìn thấy anh đang đấu tranh tư tưởng dữ dội bên trong. “Không. Đương nhiên là không. Anh không biết tâm trí mình đi đâu nữa.” Anh thở dài. “Dù sao đi nữa anh cũng không muốn em cố có con. Quá mạo hiểm. Còn thuốc chống đông máu em phải uống hằng ngày nữa. Nếu có thai, em bắt buộc phải ngưng dùng thuốc, thế nào rồi cũng bị nghẽn mạch máu.”

Hình như vậy. Theo lời bác sĩ Reicherton, cô có thể sẩy thai trước khi tình trạng bị tắc nghẽn mạch máu trở thành một mối lo. “Jake à, dù có quan trọng đến thế nào thì chuyện con cái chỉ là một trong vô vàn những chuyện khác. Anh ấy là một *chủ trang trại chăn nuôi*. Toàn bộ thời gian anh ấy làm việc ngoài trời. Mặt đất gồ ghề, những hàng rào. Làm thế nào xe lăn có thể thích ứng được với một thế giới như thế? Em sẽ là một khối thừa thãi, suốt ngày ngồi ủ rũ trên xe lăn mà thôi.”

“Thế giới của cậu ấy có thể điều chỉnh được”, Jake lý lẽ. Anh trở vào cái bọc gỗ dốc nơi bồn rửa chén. “Cậu ấy có tiền, sửa đổi lại toàn bộ căn nhà không nằm ngoài khả năng.”

“Ừ thì nhà cửa có thể sửa đổi. Nhưng cả ngàn mẫu đất như thế thì sửa đổi sao cho xuê. Em không thể trở thành một phần thực sự trong đời anh ấy

được. Thế còn - anh biết rồi đấy - cái vấn đề lớn kia thì sao?”, cô hỏi lơ đãng.

“Quan hệ vợ chồng, ý em là vậy phải không?” Ánh mắt Jake đong đầy nỗi xót xa cho em gái. “Em à, em đâu thể chắc chắn được điều gì nếu chưa thử chứ.”

Bethany cảm thấy như thể có một bàn tay bóp chặt lấy thanh quản của cô. “Đúng là em không chắc. Nhưng nếu như chuyện đó hóa ra rất tệ, mà khả năng này rất có thể xảy ra, anh ấy sẽ bị mắc kẹt. Mắc kẹt với em.”

“Có phải em bắt buộc cậu ấy đâu. Chính cậu ấy quyết định mà.”

“Sẽ không bao giờ được”, cô thì thầm, “không thể lâu dài được. Một người đàn ông như Ryan Kendrick, anh nghĩ mà xem? Anh ấy có thể có được bất kỳ ai anh ấy muốn”. Cô giơ hai bàn tay lên. “*Mọi thứ*, Jake à. Dù em có nhìn ở chiều hướng nào đi nữa thì cũng chỉ thấy toàn rắc rối. Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy mệt rồi.”

“Bethie à”, anh hạ giọng. “Nếu thực sự thích cậu ấy sao em không nói thẳng ra để cậu ấy quyết định? Nếu cậu ấy thực sự quan tâm đến em, thì mấy cái chuyện em đang lo lắng đấy không thành vấn đề.”

Cố gượng một nụ cười, Bethany ngồi ngả người ra sau, xoa xoa hai má. “Không tin nổi là anh đang khuyến khích em theo đuổi chuyện này đấy.”

Ryan bật cười vò vò đầu cô, rồi đặt hai tay lên vai em gái dịu dàng nói, “Đừng nghĩ ai cũng như Paul. Đó là tất cả những gì anh muốn nói”.

Hai mươi phút sau khi Jake ra về, điện thoại reo. Bethany lăn xe đến bên điện thoại, nhưng vừa định nhấc ống nghe lên thì cô nghĩ tốt hơn hết là để máy trả lời tự động lo.

“Xin chào Bethany, Ryan đây.”

Bethany ngồi ngả người ra sau.

“Anh chỉ muốn chắc chắn mọi việc đều ổn. Anh trai em hơi nóng nhì. Hy vọng sự có mặt của anh ở nhà em không đến nỗi như ‘chọc vào tổ ong

vò vè'. Bình thường anh nhất định đã ở lại để nói chuyện, nhưng anh ấy đang giận dữ nên anh nghĩ chỉ khiến mọi chuyện tệ hơn." Anh ngừng và hắng giọng. "Anh đoán là em không ở gần điện thoại." Lại im lặng. Rồi anh thở dài, và cô nghe có tiếng cộc cộc. Cô hình dung cảnh anh đang gõ bút xuống mặt bàn. "Quả thực anh rất muốn có cơ hội nói cho xong chuyện giữa anh và em. Ngày mai nếu rảnh thì gọi cho anh được không? Cả ngày mai có lúc anh ở nhà có lúc ở ngoài nhưng anh có thể kiểm tra tin nhắn."

Anh để lại cho cô cả số điện thoại nhà lẫn điện thoại cầm tay. Rồi bằng giọng đàn ông trầm trầm đầy cuốn hút khiến lòng cô xốn xang, anh cất tiếng kết thúc cuộc gọi. "Anh biết em thấy không thoải mái về việc gặp lại anh. Hãy nói chuyện về điều đó đi. Được không? Không có gì mà mình không giải quyết được hết, Bethany à. *Không có gì*. Em hãy cho anh một cơ hội. Anh chỉ cần có thể. Anh hứa sẽ không bao giờ để em phải hối tiếc." Anh ngập ngừng rồi nói tiếp, "Không tạm biệt đâu. Nói chuyện với em sau nhé".

Khi anh ngắt máy, Bethany thở ra thật mạnh, không nhận thức được rằng này giờ cô đã không dám thở. *Ryan*. Cô nhắm nghiền hai mắt, những lời nói của anh vẫn còn văng vẳng trong đầu cô. *Hãy cho anh một cơ hội*.

Ryan đang mở hộp xúp cho bữa tối thì nghe có tiếng gõ cửa hông. Liếc nhìn đồng hồ tường đóng khung bằng đồng treo ở nhà bếp, anh thấy đã hơn chín giờ. Thắc mắc không biết liệu có chuyện gì xảy ra với một trong mấy con ngựa cái không, anh chùi vội hai tay rồi ra mở cửa. Trước sự sững sốt tột độ của anh, người đến vào giờ này không ai khác, chính là Jake Coulter.

Đứng dạng chân với hai tay để trong túi áo jacket, Jake nhìn Ryan chòng chọc một lúc rồi tuyên bố, "Chúng ta cần nói chuyện".

Ryan mở cửa rộng ra và lùi lại, ra hiệu mời người đàn ông kia vào. Sau khi bước qua bậc cửa, Jake quan sát căn phòng rộng rãi bằng cặp mắt xanh biếc khiến Ryan nhớ ngay đến cặp mắt của Bethany, điểm khác duy nhất là mắt cô dịu dàng và ngọt ngào còn mắt anh trai cô thì sắc như dao cạo. Jake lơ đãng nhìn vào máy tờ báo nằm trên thảm màu ngà bên cạnh cái ghế tựa.

“Tôi đang chuẩn bị ăn tối”, Ryan nói, vừa đi vào nhà bếp kế bên. “Anh uống gì nhé?”

“Cậu có gì?”

“Coke, nước khoáng, bia.” Ryan nghĩ đến việc mời Jake uống rượu vang nhà Hazel Turk cho đáng đời anh ta, nhưng anh cưỡng lại cái thôi thúc đó. “Ngoài ra còn một số thứ linh tinh khác nữa. Anh chọn gì đi.”

“Bia.” Jake treo áo khoác lên thành ghế, rồi ngồi xuống bên cái bàn bằng gỗ sồi. Đưa mắt nhìn Ryan rồi đến bức tường gạch bao quanh lò sưởi nhà bếp, anh nói, “Chỗ này khác với những gì tôi mong đợi”.

“Ồ, thế anh mong đợi như thế nào?”

“Sành điệu hơn. Chỗ này nhìn cũng được nhưng không trau chuốt như tôi hình dung.”

Ryan mở tủ lạnh. “Chúng tôi là chủ trang trại chăn nuôi mà, ngày nào cũng dầm mình trong phân bò. Sành điệu chỉ lúc tiệc tùng hay đi nhà thờ vào Chủ nhật thôi.”

Nhịp nhịp đế giày xuống nền gạch, Jake nói. “Cậu cũng ‘cụ non’ quá hả?”

Ryan lấy khỏi giá hai chai bia và huých cùi chỏ cho cửa tủ đóng lại. Sau khi đưa Jake một ly, anh ngồi xuống phía đối diện. Vừa khui nắp bia, anh cất tiếng. “Anh chạy xe một mạch tới đây để quạt cho tôi một trận hả Jake?”

Jake khui cái nắp nảy bật ra khỏi chai, kịp ngửa tay đón lấy và để cái nắp lên bàn. Anh làm một ngụm, phà hơi, rồi ngả người tựa lưng ra ghế, mắt anh sáng lấp lánh khi bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Ryan. “Tôi đến đây để nói chuyện với cậu về em gái tôi.”

Nghĩ rằng anh trai Bethany buộc anh phải tránh xa cô, anh hốt nhiên thấy căng thẳng, “VẬY bắt đầu đi”.

Jake trầm ngâm nhìn chăm chăm vào dòng chữ màu vàng trên nhãn chai bia. “Con bé sẽ giết tôi nếu nó biết tôi đến nhà cậu thế này. Tôi xen vào chuyện của nó hơn mức mình được phép, và đó rõ ràng là gí mũi vào chuyện người khác.”

“Dù anh có nói gì cũng sẽ không khiến tôi tránh xa cô ấy đâu. Chỉ khi chính Bethany đưa ra lời đề nghị, và sau khi tôi đã làm mọi cách trong khả năng của mình mà không lay chuyển được cô ấy.”

Quai hàm Jake bạnh ra. “Và tình bạn là tất cả những gì cậu nghĩ tới.”

Ryan cả quyết rằng đôi mắt người đàn ông đối diện giờ đây thậm chí còn sắc hơn cả dao cạo. Chúng xuyên thủng qua người anh hết những tia laser. Đúng là anh đã nói với Bethany rằng anh chỉ mong được làm bạn với cô nhưng nói với anh trai cô lại là chuyện khác. “Không, không chỉ có thế”, Ryan thừa nhận.

“Bề ngoài là như vậy, tuy nhiên nếu anh cho cô ấy biết tôi đã nói như vậy tôi sẽ không thừa nhận đâu.”

“Vậy là cậu gạt con bé rồi còn gì.”

“Tôi có dối gạt hay không còn phụ thuộc vào định nghĩa tình bạn của từng người.”

“Đừng mập mờ đánh lận con đen. Tình bạn và tình cảm nam nữ là hai phạm trù khác nhau.”

“Đó là theo ý của anh. Tôi thuộc trường phái khác và tin rằng tất cả các mối quan hệ tình cảm đều cần một nền tảng, và tình bạn là nền tảng vững chắc nhất. Nhờ đó tôi và Bethany sẽ có một cái gì đó vững chắc để sau này có thể phát triển hơn, ‘sau này’ là từ khóa trong câu nói này đấy. Cô ấy cần thời gian. Tôi hiểu điều đó và tôi sẽ cho cô ấy thời gian.”

“Tóm lại là, cậu nuôi ý định tiến tới tình yêu với em gái tôi, và cậu sử dụng tình bạn làm chiêu dụ dỗ để nó mất cảnh giác.”

“Cách đó là tốt hơn cả.” Ryan đoán chắc thế nào Jake Coulter cũng nhảy bật lên khỏi ghế khi anh thú nhận.

Thay vì thế Jake chỉ gật đầu. “Rồi sao nữa?”

“Sao cơ? Ý anh là gì?”

“Sau khi làm nó xiêu lòng, kế tiếp sẽ là gì? Tôi không muốn con bé bị tổn thương, Kendrick. Nó không phải là thứ cậu dùng rồi bỏ, đừng làm thế nếu cậu còn chút lương tâm.”

Ryan đưa ngón tay quệt giọt bia sánh ra ngoài chai. “Tôi không hề có ý định dùng rồi bỏ, Jake. Tôi có ý định lâu dài.”

Jake cười chua chát. “Lâu dài? Cậu nói đi, điều đó có bao gồm lời tuyên thệ mãi mãi không? Hay khi bắt đầu thấy chán thì bỏ?”

“Mãi mãi không thay đổi.”

Jake không cố để lộ sự bất ngờ. “Như thế thôi.”

“Không, không chỉ ‘như thế thôi’. Tôi yêu cô ấy.”

“Cậu chỉ mới gặp con bé cách đây một tuần.”

“Tôi biết chắc điều đó khi tôi gặp cô ấy, và chuyện một tuần không thành vấn đề. Thời gian không quan trọng.” Ryan so vai và thở dài. “Tôi không biết giải thích thế nào về điều đó, thế nên đừng hỏi. Tôi chỉ biết vậy thôi, chỉ có thế.”

“Ấy gọi là ham muốn về thể xác thôi.”

“Tôi biết ham muốn thể xác là thế nào. Cái này hơn thế. Anh cứ cười nhạo tôi nếu muốn, nhưng với tôi đúng là vậy.”

“Cậu vẫn luôn như thế đối với đàn bà à?”

“Chưa từng. Bethany hoàn toàn khác.”

“Như thế nào?”

“Là chính bản thân cô ấy thôi.” Hình ảnh khuôn mặt cô lướt qua trong đầu Ryan, và anh khẽ mỉm cười. “Bất kỳ người đàn ông sáng mắt nào cũng có thể thấy cô ấy khác biệt, Jake à.” Anh nhướn một bên mày. “Anh còn

đến đây vì điều gì khác nữa? Anh biết chính xác cô ấy dễ bị tổn thương đến thế nào mà. Và đó là nỗi sợ kinh hoàng của anh.”

“Phải, đúng vậy. Tôi sợ cậu sẽ làm nó tổn thương.”

“Sẽ không có chuyện đó.”

Jake ngồi ngả người ra ghế. “Cậu thực sự quan tâm đến con bé, phải không?”

“Anh có thể nói thế. Tôi biết anh lo lắng. Tôi rất thông cảm. Nhưng tôi bảo đảm lo lắng là không cần thiết. Cô ấy sẽ an toàn bên cạnh tôi.”

“Có những chuyện cậu không biết, những chuyện có thể làm cậu thay đổi suy nghĩ.”

“Tôi không cho là vậy.”

Jake chồm người về phía trước, gác hai tay lên đầu gối. “Hãy nghe tôi. Nếu những gì tôi sắp nói ra đây không khiến cậu phải nao núng thì tốt thôi, nhưng trong trường hợp không được như thế thì xin cậu vui lòng tránh xa em gái tôi trước khi khiến trái tim nó tan vỡ. Ryan, con bé đã bị tổn thương nghiêm trọng một lần rồi. Mất gần hai năm nó mới vượt qua cú sốc đó.”

“Cô ấy vẫn chưa vượt qua đâu. Tin tôi đi. Vẫn chưa.”

Jake thừa nhận bằng một cái gật đầu, hớp một ngụm bia, và lau bầu. “Thế ra con bé đã kể cho cậu nghe về thằng đó rồi?”

“Chưa. Chỉ mới mỗi cái tên thôi, mà cũng bởi tôi thúc ép lắm mới nói ra.”

“Không lâu sau tai nạn, thằng đó cặp với đứa bạn thân nhất của Bethany từ hồi mẫu giáo.”

“Khốn nạn.” Ryan thấy lòng thắt lại. “Bạn thân ư?”

“Đúng thế. Vậy là nỗi đau nhân đôi. Trước khi Bethany được đưa đến Portland để phẫu thuật, hai đứa đó đêm nào cũng tới thăm con bé ở bệnh viện, ra vẻ như quan tâm lắm nhưng kỳ thực giữa hai đứa đã có chuyện. Nan có thai và Paul làm đám cưới với con bé ở Reno mà không nói với

Bethany một lời. Nhục nhã và hèn nhát. Thằng nhóc chó chết đó đã khiến con bé phải điêu đứng. Nó không dám nhìn vào mắt con bé mà thú nhận mình là đồ tồi như thế nào. Con bé biết được chuyện đó qua báo chí. Đang nằm bất động trên chiếc giường khốn khổ, trên tay vẫn còn đeo chiếc nhẫn hẹn ước, con bé vô tình đọc thông báo về đám cưới đó trên tờ báo nhà mang đến. Tôi cũng có mặt ở đấy khi con bé thấy mẫu thông báo. Mặt con bé trắng bệch.”

“Bạn thân của cô ấy ư?”

“Chính xác. Người mà con bé yêu quý và tin tưởng suốt cuộc đời nó. Tệ hơn cả là, cuộc hôn nhân đó kéo dài không quá ba tháng. Tôi không chắc điều gì khiến Bethany đau lòng nhiều hơn, Paul phụ bạc hay Nan phản bội. Tôi chỉ biết rằng đấy là nỗi đau lặn thật sâu vào bên trong đến nỗi không một giọt nước mắt nào chảy ra ngoài được. Con bé cứ nhìn trần trời vào khoảng không trước mặt bằng ánh mắt lạ lùng rồi tháo chiếc nhẫn ra. Sau đó, con bé dường như - khi thật, tôi không biết phải nói thế nào. Thu nhỏ lại, nói thế nào nhỉ, như thể sự sống rút khỏi người nó vậy.”

Im lặng. Ryan lại hình dung khuôn mặt của Bethany và đôi mắt to tròn để lộ mọi suy nghĩ và cảm xúc của cô. Anh hy vọng rằng sẽ không bao giờ tình cờ gặp Paul vì thế nào cũng giáng cho một cú đấm vào giữa mặt. “Tôi sẽ không khiến tim cô ấy tan nát lần nữa đâu Jake. Nếu đó là tất cả những gì anh lo lắng thì hãy yên lòng. Tôi không hoàn hảo và cũng có lúc mắc sai lầm, nhưng làm tổn thương cô ấy sẽ không bao giờ nằm trong danh sách những sai lầm của tôi.”

Jake nhìn anh chăm chú. “Tôi rất sợ cuộc đời con bé lại bị hủy hoại lần nữa.”

“Nếu có một điều tôi có thể cam đoan với anh một trăm phần trăm về đàn ông nhà Kendrick, đó là sự chung thủy. Chúng tôi không ruồng rẫy người đàn bà của mình, và chúng tôi dám chắc là mình không đời nào cong đuôi bỏ chạy như chó phải bồng khi sự việc trở nên không được xuôi chèo mát mái.”

“Thế cậu không lo chuyện có thể con bé không có được cuộc sống tình dục bình thường ư?” Jake hỏi thẳng đuột. “Nó mất cảm giác một số bộ phận trên cơ thể làm ảnh hưởng ít nhiều đến sự hứng thú.”

Ryan uống thêm một ngụm bia nữa rồi nói. “Phải thừa nhận là lúc đầu tôi cũng hơi lo về chuyện đó.”

“Thế bây giờ?”

“Giờ thì không.” Trước câu trả lời mập mờ đó, sự bực dọc lóe lên trong ánh mắt Jake. Ryan cố không bật cười. “Mẹ tôi là y tá. Tôi đã biết được vài điều thú vị từ bà, ví dụ như không có cảm giác chưa phải là hồi chuông báo tử. Tôi và Bethany rất hòa hợp với nhau, và điều đó không phải lúc nào cũng dễ dàng có được với các cặp vợ chồng. Nếu có khó khăn gì xảy đến hai chúng tôi sẽ tìm cách vượt qua. Tôi sẵn sàng sáng tạo nếu cần.”

“Sáng tạo.” Jake bĩu môi. “Và cậu sẽ thỏa mãn với điều đó?”

Ryan thở dài. “Tôi và anh đều đang ở độ tuổi ba mươi và chưa có gia đình. Anh có thể cứ thản nhiên mà nói rằng chỉ cần quan hệ tình dục suôn sẻ với một người mình không yêu thương, thì sẽ cho anh cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc sau đó, hay anh không muốn có được hơn nữa?”

“Không, đương nhiên là không.”

“Tôi cũng vậy, và tôi chán ngấy việc lúc nào cũng mong muốn có được hơn nữa. Tôi cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc với em gái anh. Liệu điều đó có ý nghĩa gì không?”

“Có chứ, rất nhiều ý nghĩa”, Jake nói.

“Tôi thấy thế này, nếu cuộc sống riêng tư của hai chúng tôi có những điều không giống như những cặp đôi bình thường khác, thì tôi sẽ không vui hay sao? Nếu chúng tôi hạnh phúc bên nhau và chúng tôi có thể làm cho nhau hài lòng, thì việc chúng tôi làm thế nào có khác gì không?”

“Có lẽ là không.” Jake khẽ mím cười. “Nếu con bé không thể mang thai thì sao? Điều này khả năng rất cao. Bác sĩ phẫu thuật cột sống bảo con bé không nên có con.”

Ryan bất ngờ. Anh đã đọc đâu đó rằng phụ nữ sống thực vật cũng mang thai được, thế thì bị liệt hai chân so ra đâu có nhằm nhò gì. “Cô ấy không thể có con ư? Bị liệt không ảnh hưởng gì đến sự thụ thai cả. Tôi đã đọc thông tin này trên mạng. Tôi không thấy người ta đề cập gì đến điều anh vừa nói.”

Jake nhún vai. “Reicherton, bác sĩ phẫu thuật cột sống, bảo con bé có thể bị sảy thai. Vì một nguyên nhân nào đó. Điều tôi muốn nói là có khả năng con bé sẽ không thể có con. Cậu thấy thế nào về chuyện đó?”

“Tôi chấp nhận được.”

“Tôi lại nghĩ một người có nhiều đất đai tiền của như cậu hẳn muốn có con để nối nghiệp chứ.”

“Đương nhiên, ai lại không muốn thế, nhưng tôi sẵn sàng nhận con nuôi nếu cần.”

“Đừng nói điều sáo rỗng. Em gái tôi có thể không bao giờ có con được. Nếu tôi có quyền quyết định, tôi sẽ không đời nào để con bé thử. Sau lần phẫu thuật cuối cùng, con bé bị chứng vón cục máu ở một bên chân. Một cục máu bị vón đã khiến vài mạch máu nhỏ li ti bị hẹp lại vĩnh viễn. Nếu mang thai bác sĩ sẽ cho con bé ngưng dùng thuốc và như thế nguy cơ bị vón cục máu lần nữa tăng cao. Chúng tôi không muốn mất con bé vì nguy cơ đó.”

“Tôi sẽ không đời nào để cô ấy có thai nếu bác sĩ bảo thế là nguy hiểm. Nhưng phải đồng ý một điều rằng tập thể dục và vận động hợp lý sẽ có thể cải thiện đáng kể tình trạng đó. Nếu cô ấy thực hiện một chế độ tập luyện nghiêm túc thì có thể sẽ không cần dùng đến thuốc.”

“Tập thể dục?” Jake thở ra và trợn tròn mắt, điệu bộ đó khiến Ryan nhớ đến Bethany và anh không khỏi mỉm cười. “Đúng thế. Mai tôi sẽ cho con bé bắt đầu. Chạy bộ, cậu nghĩ thế nào?”

“Làm đi. Nghe này. Tôi cũng đã đọc vài điều, như đã nói với anh rồi đấy. Thế anh có biết là có những cái cối xay guồng có lắp thiết bị để thậm

chí người bị liệt cả tay chân cũng có thể đi bộ đều đặn và giữ cho cơ chân khỏe không?”

“Có, và những thiết bị đó được đeo những băng giá với số tiền ngang bằng nợ quốc gia đấy.”

“Tôi có khả năng”, Ryan nói nhỏ.

Jake thở dài mệt mỏi. “VẬY là cậu đã nghĩ đến cả và vẫn khăng khăng theo đuổi chuyện này.”

Ryan bật cười. “Hỏi vậy là có ý gì? Thế này giờ anh vẫn hy vọng là khiến tôi hoảng lên mà bỏ cuộc hay sao? Không đời nào, Coulter. Anh sẽ không làm tôi nhụt chí được, không có gì mà tôi không tìm ra cách để xử lý. Tôi cũng muốn nhắc anh rằng tôi có điều kiện. Một trong những nguyên nhân chính những người tàn tật không thể có một cuộc sống chủ động, bình thường là vì bảo hiểm của họ hạn chế và họ không có nguồn tài chính nào để sửa đổi môi trường xung quanh họ.”

Jake nheo mắt. “Thế nếu như bang không cho con bé nhận con nuôi thì sao?”

“Thì có những tổ chức tư nhân, và như tôi vừa nói đấy, tiền không phải là vấn đề. Chúng tôi có thể nhận con nuôi, bảo đảm đấy.”

“VẬY gia đình cậu sẽ cảm thấy thế nào về chuyện này? Liệu họ có chấp nhận con nuôi không?”

“Mọi người sẽ yêu thương con của tôi, dù là con nuôi hay con ruột.”

“Cậu thực sự nghiêm túc trong chuyện cưới con bé”, Jake trầm ngâm.

“Đúng vậy, tôi nghiêm túc.”

Sau khi nhìn chăm chăm vào mắt Ryan một hồi lâu, Jake uống nốt chỗ bia còn lại, “Cậu còn bia không?”

“Từ đây lái xe về thành phố xa đấy. Anh có chắc là uống được chai nữa không?”

“Giới hạn khi lái xe của tôi là hai chai. Cho tôi chai nữa.”

Ryan lấy cho mỗi người một chai nữa. Khi anh ngồi lại ghế, Jake nói, “Có vẻ như cậu đã thực sự sẵn sàng và biết mình đang và sẽ làm gì”.

“Đúng thế.”

“Nếu thực như vậy rồi tôi chỉ còn một điều nữa muốn nói với cậu thôi, Kendrick. Sau khi nói xong chúng ta có thể trở thành bạn bè.”

Ryan nhún vai, “Trước đây tôi không thích anh lắm, nhưng những điều kỳ lạ hơn đã từng xảy ra”.

Jake cười toe toét. “Tôi cũng đâu thích cậu, nhưng em gái tôi thì ngược lại. Lần này con bé thắng rồi. Tôi chịu thua. Không xen vào chuyện của nó nữa. Cậu tự do tìm hiểu nó. Chỉ cần biết một điều.” Nụ cười anh nhạt dần nhường chỗ cho ánh mắt lóe lên hăm dọa. “Nếu cậu làm cho con bé đau khổ - nếu cậu khiến nó phải rơi dù chỉ một giọt nước mắt thôi - là biết tay tôi. Và cũng nói cho cậu biết luôn rằng khi tôi xử cậu xong thì cậu sẽ ước gì mình đừng có mặt trên đời này.”

Chương tám

Lần cuối cùng Bethany tham gia dạ tiệc do Hiệp hội chủ trang trại ở Crystal Falls tổ chức cách đây đã chín năm, vậy mà giờ đây nó vẫn giống hệt như những gì cô còn nhớ. Vẫn được tổ chức ở khu nhà hợp tác xã, nằm ven thành phố. Tại đó hàng dãy bàn đã được bày sẵn xung quanh, chính giữa là sàn nhảy. Trong suốt bữa ăn, ông Chủ tịch hiệp hội đấu tranh với tiếng lách cách liên hồi của những muỗng, nĩa, thìa, dao... va vào đồ sứ để đọc một bài diễn văn dài lê thê xen lẫn với tiếng rú cứ chốc chốc lại phát ra từ micro, và những lời nói đùa tục tĩu khiến những khán giả lịch sự cũng phải bật cười.

Trong khi Bethany dùng bữa, cô trao đổi ánh mắt thích thú với ông anh hai mươi tám tuổi, Hank. Cô bạn Jake đang hẹn hò, một cô nàng mới toanh tên là Muriel. Mái tóc đỏ chóa rực rỡ đầy khiêu gợi, điều này dứt khoát là rất vừa mắt Jake, nhưng gu thẩm mỹ của cô ta về cách ăn mặc thì đúng là thảm họa. Tối nay cô ta mặc đầm sequin lấp lánh màu ngọc lục bảo bó sát người phô bày toàn bộ những đường cong màu mỡ. Cổ khoét sâu đến nỗi bộ ngực đồ sộ cứ chực trào ra đĩa mỗi khi cô ta cúi đầu về phía trước để ăn một miếng.

Những người đàn ông nhà Coulter và mẹ Bethany nhìn cảnh đó thấy chết khiếp. Bethany cố giữ nét mặt thản nhiên một cách khó khăn. *Tội nghiệp Jake*. Cô cho rằng anh sẽ không mời một cô nào đi cùng với gia đình trong lần hẹn đầu tiên nữa. Bethany và mẹ mặc đầm đen giản dị: Chiếc của Bethany bằng len dệt kim, của Mary len mỏng.

“Úi trời ơi!” Muriel gần như nảy bật lên khỏi ghế khi cô trông thấy ban nhạc sửa soạn biểu diễn. “Em yêu nhạc sống quá cơ. Ta nhảy đi anh Jake?”

Jake nhanh như chớp đưa ánh mắt găm vào ngay bộ ngực đang xóc nảy của cô bồ, và gương mặt vốn nâu sậm bỗng chuyển sang nâu đỏ. “Anh nghĩ bọn họ chơi toàn nhạc đồng quê. Chắc không phải món của em.”

“Ồ, em thích đủ thứ. Nhanh, chậm, vừa vừa. Gì cũng được tất.”

Jake cười gượng gạo. “Tuyệt.”

“Ít nhất cũng dành cho tôi một điệu chứ, Muriel”, Hank chen vào, đôi mắt xanh hấp háy.

Jake nhìn ông em bằng ánh mắt có thể xuyên thủng đá. Ngay giây phút đó, Bethany có thể hiểu được tại sao đa số dân ở Crystal Falls đều nhất mực tin rằng anh cả cô là một nài ngựa. Đôi mắt anh xanh biếc tương phản với làn da sẫm màu, ánh nhìn của anh như đang ủ một đốm lửa có cơ hội là cháy lóe lên.

Bethany cúi đầu vờ đang mài thường thức miếng bít tết. Ngay khi Jake nhìn đi chỗ khác, cô thúc cùi chỏ vào mạn sườn Hank. “Nghiêm túc đi.”

“Kể chúng ta nghe đi, Muriel”, mẹ Bethany, một phụ nữ tóc đen có đôi mắt xanh dịu dàng và nụ cười nồng hậu, nhã nhặn lên tiếng. “Cháu gặp con trai chúng ta như thế nào?”

Muriel chớp chớp hàng mi dày cộm mascara. Vẻ lơ mơ ngây ngô của đôi mắt màu xanh của cô rõ ràng không phải hoàn toàn là do kính sát trùng mà ra. “Con trai nào ạ?”

Mary đưa ánh mắt bối rối về phía bố của Bethany - một người đàn ông tóc đen cao to - ngồi cạnh bà. Sự thích thú nhảy múa trong đôi mắt màu xanh da trời của ông Harv Coulter. Ông so đôi vai rộng, gương mặt góc cạnh giãn ra thành một nụ cười khi ông rót thêm rượu cho vợ.

“Anh chứ ai, Muriel”, Jake nói khẽ. “Em chỉ mới gặp Hank và những người khác tối nay thôi mà.”

“À”, Muriel cười tươi hơn hớn và đưa mắt về phía Mary. “Jake và cháu gặp nhau ở Safeway. Anh ấy đang hái bơ.”

“À.” Mary nhìn cậu con trai cả bằng ánh mắt dò hỏi. “Bác hiểu.”

“Cháu vốn không biết chọn bơ ngon”, Muriel bộc bạch. “Nên cháu bảo anh ấy chỉ cho cháu. Kết quả là cả đồng bơ đổ nhào xuống. Tung tóe. Khi

dọn dẹp xong thì, như lẽ thường thôi, anh ấy hỏi số điện thoại của cháu.” Cô nháy mắt với Jake. “Cứ tưởng anh ấy không gọi cho cháu chứ. Vậy mà có. Thế nên giờ cháu ở đây.”

“Anh đang thắc mắc không biết cô ta đang mặc gì”, Hank thì thầm với Bethany. “Anh cược hai mươi đô la là Jake mờ mắt mỗi khi cô ta cúi người xuống.”

Bethany đưa khăn ăn lên miệng, cố nén cười. “Nghiêm túc”, cô lại khẽ bảo.

“Nói với em mất hứng quá”, Hank càu nhàu.

Lúc bàn ăn được dọn dẹp và ban nhạc bắt đầu chơi bản đầu tiên, ai ấy nhà Coulter nhẹ hết cả người khi nghe thấy Jake mời Muriel ra khiêu vũ. Khi cặp đôi ra sàn nhảy đông đúc, Harv bật cười, “Bố cược là Jake sẽ nghĩ kỹ trước khi đến gần khu vực trồng trọt lần nữa”.

“Cô bé cũng đáng yêu đấy”, Mary nói giọng Pollyanna^[8] ngọt ngào điển hình. “Có hơi ngờ nghệch một chút, nhưng đó không phải là lỗi của nó.”

Harv cười toe và nháy mắt với Hank. “Con bé rõ ràng là không hề giấu giếm cái trí óc ngô nghê của nó nhỉ.”

Hank, đi tiệc một mình, xin phép rời bàn và đến mời một cô tóc vàng bàn bên cạnh ra sàn nhảy. Sau khi nhìn cậu con trai tóc đen cao to đi khỏi, Harv nhìn Mary. “Sao bà xã? Có muốn làm vài điệu không?”

Mary nhíu mày. “Mình có chắc là đã khiêu vũ được chưa?”

“Bác sĩ bảo chỉ có stress mới đánh gục anh chứ không phải vài điệu nhảy cón con này. Anh làm việc cả buổi sáng. Có khác gì đâu nào?”

Mary mỉm cười và liếc nhìn Bethany. “Con sẽ không sao chứ, con gái? Mẹ không thích để con ngồi một mình.”

Bethany xua tay. “Mẹ đừng lo thế. Con thích xem mà.”

Khi bố mẹ đi khỏi, nụ cười tắt ngóm trên môi Bethany. Cô liếc nhìn những chiếc ghế trống xung quanh bàn, cam chịu một buổi tối tẻ nhạt nữa.

Cô vẫn thích ở nhà với cọ và sơn hơn.

Thôi, cũng chẳng sao. Cô xoay xe lăn để trông rõ những người trên sàn nhảy hơn, gõ gõ mấy ngón tay theo điệu nhạc. Khán phòng đột nhiên tối đi và quả cầu xoay rải đều xung quanh những đốm sáng đủ màu sắc. Cô nhìn một lượt khắp đám đông. Không thấy người nhà cô đâu, chỉ mỗi Jake là dễ thấy hơn cả như thể anh đang khiêu vũ với một cột đèn báo.

Khi bản nhạc thứ hai nổi lên, cô trông thấy một chàng cao bồi tóc đen, cao lớn sải bước vào sàn nhảy cùng với một cô tóc đen khoác tay anh. Cách anh di chuyển khiến cô chú ý, các sải chân phóng khoáng và đôi vai chuyển động theo mỗi bước đi thật quen thuộc. *Ryan*. Trang phục với sơ mi không cài cúc cổ để lộ bên trên vòm ngực rắn chắc, anh quá đẹp trai, khiến tim cô đập dồn như muốn vỡ tung trong lồng ngực.

Tóc anh ánh lên dưới ánh điện trông như mã não được đánh bóng, khi anh nghiêng đầu để nghe người phụ nữ đi cùng nói gì đó. Anh mỉm cười thật tươi để lộ hàm răng trắng lóa. Rồi anh ngửa cổ bật cười lớn, xoay cô để hai người đối diện nhau khi bắt đầu điệu nhảy. Họ tạo thành một cặp đẹp đôi. Anh cao lớn, rắn rỏi, và ngăm đen, cô ấy xinh xắn và yêu kiều. Điệu nhảy miền Tây sống động này đòi hỏi phải di chuyển nhanh, vậy mà hai người không mắc một lỗi nào dù nhỏ nhất. Đôi giày cổ cao của anh làm cho đôi giày cao gót thanh thoát của cô như thấp đi khi anh lướt một vòng quanh cô rồi xoay nhanh cô vào vòng tay anh. Nhìn thế là biết hai người nhảy với nhau nhiều lần.

Bethany dồn hết sự chú ý của mình vào người phụ nữ, chăm chú nhìn chiếc áo kiểu bằng lụa màu rượu burgundy và chiếc váy dài ôm gọn cặp chân thon thả của cô. Khi Ryan đặt tay nơi bên dưới lưng cô, Bethany không thể không để ý những ngón tay anh xò ra chạm vào đường cong của eo cô. Vóc dáng mảnh khảnh của cô làm nổi bật thân hình rắn rỏi của anh, hai người họ làm thành một cặp đôi tương phản.

Bethany không thể tin nổi việc anh khiêu vũ với một người đàn bà khác khiến cô đau lòng đến thế. Cả khổ sở nữa. Cô cuộn bàn tay thành nắm, rồi

thả lỏng khi nhận thấy việc mình đang làm. Với cô thì có gì khác đâu nếu anh đến với một phụ nữ khác?

Một phụ nữ rất xinh đẹp khác.

Một cơn đau thít lấy tim cô. Bethany cố đưa mắt sang hướng khác và nhìn những cặp đôi khác nhưng ánh mắt vẫn lì lợm dán chặt vào Ryan. Ôi, cô ước gì mình là người phụ nữ đang trong vòng tay anh biết bao. Cô sẽ đánh đổi hết mọi thứ lấy lại đôi chân lành lặn để có thể khiêu vũ cùng anh đến tận bình minh.

Khi bản nhạc kết thúc, Ryan dìu bạn nhảy ra khỏi sàn và lia mắt một vòng tìm bàn trống thì bất chợt trông thấy cô. Anh khựng lại. Hồi hộp. Dù ánh sáng mờ mờ Bethany vẫn có thể trông thấy quai hàm anh nghiến chặt. Anh quay người đi về phía cô, kéo người phụ nữ theo cùng khi chen qua đám đông.

Điều cuối cùng Bethany muốn là chạm mặt bạn gái của Ryan Kendrick. Cô tính lặn xe vào nhà vệ sinh để tránh trong ấy nhưng làm thế thì trẻ con quá. Thay vào đó, cô cố gượng một nụ cười.

“Chào!”, cô nói to khi hai người đến gần.

Đôi môi mím chặt của Ryan hơi nhếch lên hai bên khóe, rồi bung ra thành một nụ cười toe khiến xương trong người cô như muốn tan chảy. Anh quàng tay ngang đôi vai thon của người phụ nữ khi hai người dừng lại gần bàn cô đang ngồi. “Bethany.” Anh chậm chậm đưa mắt nhìn cô từ đầu đến chân. “Anh không nghĩ là em lại đến đây tối nay đây.”

Người phụ nữ, nhìn gần trông lại còn xinh đẹp lúc ở ngoài sàn nhảy, nở một nụ cười thân thiện, đôi mắt nâu to trong trẻo không chứa đựng chút gì thù địch. Cô liếc nhìn Ryan chờ đợi.

Bắt gặp ánh nhìn của cô, anh nói, “Maggie, em muốn chị gặp một người bạn rất tốt của em này, Bethany Coulter. Bethany, đây là vợ anh Rafe, Maggie”.

Hai má Bethany đỏ bừng khi cô bắt tay chị dâu Ryan. “Rất vui được gặp chị, Maggie.”

“Chị cũng vậy”, mắt Maggie sáng lên ấm áp. “Nghe Ryan kể em thích đi xem kéo bunn lamm.”

“Vâng, rất thích ạ.”

“Chị cũng vậy. Một ngày nào đó bốn chúng ta có thể cùng nhau đi xem nhỉ.”

Bethany đưa mắt sang Ryan. “Em rất mong đến lúc đó”, cô hưởng ứng.

“Vây thống nhất thế nhé? Sẽ vui lắm đây. Chị sẽ nhờ mẹ anh Rafe trông hộ bọn trẻ, và ta sẽ đi chơi cả buổi tối luôn. Em thích đồ Mexico không?”

Mất một lúc cô mới hiểu ý chị. “Em thích đồ ăn Mexico lắm. Càng cay càng tốt.”

Maggie gật đầu quả quyết, “Chị sẽ thích em đấy. Đậu và bánh ngô tuyệt cú mèo! Bọn chị đã tìm thấy một nhà hàng rất tuyệt. Không khí ở đây không chỗ nào chê, rất thoải mái và gần gũi”.

“Cứ mang cho Maggie một phần đầy ngập snack ngô giòn tan béo ngậy và một tô đại salsa^[9] cay nồng là thế nào chị ấy cũng chấm chỗ ấy có không khí tuyệt vời ngay.”

Maggie thúc cùi chỏ vào mạn sườn anh. “Đừng nghe chú ấy, Bethany. Sự thực là chú ấy chẳng đời nào nhận ra được đồ ăn đích thực Mexico hay không khí thú vị, nếu như những thứ đó không nhảy xổ tới đớp cho chú ấy một nhát vào chân.”

Ryan rên rỉ và xoa xoa tay lên bụng.

“Tội nghiệp em tôi chưa kìa.” Maggie nháy mắt tinh nghịch. “Không gì buồn cười hơn việc trông thấy một người đàn ông sợ hết hồn khi nghĩ đến món *enchilada*^[10].”

Cô nhìn sang Bethany toét miệng cười. “Chú ấy có thể tay không đấu với một con bò mộng suýt soát năm tạ nhưng một chai tương cay có thể

khiến chú ấy bỏ chạy khiếp vía.”

Bethany không nhịn được cười. Maggie rất thú vị và Bethany hoàn toàn bị cuốn hút bởi màn tung hứng trên chọc qua lại của hai người. Cô và các anh trai của mình cũng thường đùa cợt nhau như vậy.

Maggie xoay người sang Ryan chạm nhẹ vào tay áo anh. “Chị phải đi bắt ông chồng để kéo lờ mất bài thứ hai. Anh ấy hứa sẽ khiêu vũ với chị.” Cô quay trở lại Bethany và chìa bàn tay mảnh khảnh ra. “Gặp em rất vui, Bethany. Mau bảo Ryan đưa em đến Rocking K chơi nhé. Bọn mình sẽ xua mấy ông đi chỗ khác để cùng uống cà phê nói chuyện phiếm.”

“Em rất muốn thế ạ”, Bethany đáp, và thực sự ý cô là vậy. Maggie Kendrick là một người dễ mến.

Khi cô đi khỏi, Bethany nhìn Ryan dò hỏi, lúc này anh đang cười trề nài và đứng đằng sau một chiếc ghế đối diện cô, hai tay bắt chéo gác lơ trên lưng ghế. Sau khi nhìn cô dăm dăm cho đến khi cô sắp ngượng đến nơi, anh lên tiếng, “Chào em”, giọng anh trầm trầm âu yếm khiến cô cảm thấy toàn thân nóng lên. “Không ngờ lại gặp em ở đây.”

“Thế giới thật nhỏ bé, đúng không.” Câu nói nghe thật ngu ngốc và cô ước giá như đã nói điều gì đó khác. Mà nói được điều gì khác cơ chứ? Khi anh nhìn cô như thế, nào cô cứ đông cứng hết lại.

Ryan gật đầu nhìn cô tinh nghịch và lại cười thật tươi. “Quá nhỏ để em có thể tránh được anh đúng không. Có phải em đang nghĩ như thế?”

Lúc này cô cảm thấy chả nghĩ ra được gì để đáp lại cả.

“Tất cả đàn ông đều khiến em căng thẳng vậy sao?”, anh đột nhiên hỏi.

“Căng thẳng?”

Ánh nhìn của anh hạ xuống hai tay cô đặt trong lòng, lúc này đang nắm chặt khiến các khớp xương trắng bệch đi. “Anh có cắn em đâu.” Ánh nhìn của anh chột trở nên nóng bỏng. “Mà nếu có thì cũng không đủ mạnh để làm em đau.” Anh khom người chạm một ngón tay lên chóp mũi cô. “Em làm gì mà ngồi ở đây một mình thế?”

“Mọi người sẽ quay lại ngay. Ra sàn nhảy hết rồi.”

Anh liếc nhìn cái bàn trống trơn. “Thế này không vui lắm đúng không?”

“Em không sao.” Cô nhún vai. “Thời được nhảy nhót của em đã qua rồi, nhưng thế không có nghĩa là những người khác không được tận hưởng niềm vui ấy.”

Anh nhìn cô đăm chiêu. “Anh cực là em đã rất thích.”

“Thích gì?”

“Khiêu vũ.”

Ký ức. Bethany cố không bao giờ nhắc lại những điều mà giờ đây cô không thể làm được nữa, nhưng khiêu vũ vốn là một trong những thứ cô rất say mê. Nhất là lúc này cô đang ngồi bên ngoài sàn nhảy và nhìn thiên hạ lướt trên đôi chân của mình. “Vâng, em đã rất thích”, cô thú nhận. “Bố em dạy cho điệu Waltz khi em lên bảy, và kể từ lúc đó em như bị nó bỏ bùa. Bất kỳ khi nào cả nhà đi dự tiệc có khiêu vũ là em khiến ông và mấy anh trai phát điên bằng cách nài nỉ họ nhảy cùng mình. Em thích tất cả các loại, nhanh hay chậm gì cũng thích.”

Ryan ngửa lòng bàn tay ra nhìn chăm chú vào các đường chỉ tay. Khi nhìn Bethany lần nữa, anh nói, “Hẳn là em nhớ nó kinh khủng?”.

Bình thường Bethany đã nói dối cho qua chuyện, nhưng cô nhận thấy thật khó, thậm chí không thể nói với anh bất kỳ điều gì khác ngoài sự thật. “Vâng, rất nhớ.” Cô cố nở một nụ cười (mà cô hy vọng là) rạng rỡ. “Em cũng nhớ nhiều thứ khác.”

“Chắc tình bạn phải là một trong số ấy?”

Bethany phì cười không nhịn được. “Thế đã có ai từng nói với anh rằng anh dai như đĩa khi quyết tâm làm chuyện gì đó không?”

“Mẹ anh, gần như chính xác từng từ luôn.” Anh so vai, hai tay đơng đưa. “Anh có thể nói gì nào? Anh đã đề nghị rồi mà em thì chưa cho lời đáp. Là bạn bè hay không?”

“Em vẫn đang suy nghĩ.”

“Trong khi em suy nghĩ, để anh thuyết phục nhé?”

Bethany lại bật cười. “Anh không thể đâu.”

“Hãy nghĩ là hai chúng ta sẽ có rất nhiều niềm vui.”

Mắt anh lấp lánh đầy hứa hẹn. “Làm gì để vui?”, cô không thể ngăn mình hỏi anh.

“Vô vàn.”

“Nói cho qua chuyện đấy à.”

“Này, nếu tất cả đều không được thì em dạy anh vẽ vậy.”

Bethany bật cười đến chảy nước mắt. Khi cô gần như lấy lại được bình tĩnh - *gần như* - thì cô nhìn thấy bàn tay to lớn của anh và lại bắt đầu cười.

“Anh thấy tổn thương đấy.”

Bethany đưa tay quệt mắt. “Xin lỗi. Thật đấy. Chắc chắn là anh có thể học được. Chỉ là...” Giọng cô yếu đi do đang cố nén những tiếng khúc khích. “Không hiểu sao em cảm thấy anh không thuộc kiểu người đủ kiên nhẫn với môn vẽ.”

Ryan cười toe, nghĩ thầm điều đó còn tùy thuộc vào việc anh sẽ vẽ lên gì. Làn da trắng mịn không tì vết của cô chắc chắn có thể duy trì được sự thích thú của anh. Anh sẽ bắt đầu vẽ những cánh hoa cúc xung quanh rốn cô và lên dần bên trên.

“Nói thực đi”, anh nói khom người qua cái ghế vẫn tiếp tục nhìn cô chăm chú. “Ngay lúc này, chính lúc này này, chẳng lẽ em không thấy vui sao?”

Nụ cười của cô vụt tắt, thay vào đó là ánh mắt tối sầm lại đong đầy âu lo. “Có chứ.”

“Vậy đã rõ rồi nhé. Chẳng làm gì mà chúng ta cũng vui đấy thôi. Cứ nghĩ mà xem, ta sẽ vui vẻ nhiều chừng nào nếu dồn tâm trí vào đấy.”

“Có thể là rất nhiều.”

Anh gạt đầu và đứng thẳng người lên. “Nói lời phải giữ lấy lời đấy nhé.” Cô cau mày bối rối, đó là chưa kể đến việc trông như bị bỏ rơi và có hơi lạc lõng khi anh đi khỏi. Biết mình sẽ sớm quay lại, Ryan mỉm cười khi anh chen đám đông đi về phía ban nhạc đang chơi.

Mọi người trong nhà cô quay lại bàn rồi trở ra sàn nhảy thì Bethany trông thấy Ryan đang sải bước xuyên qua đám đông về phía cô. Cái khóa thắt lưng bằng bạc lấp lóe trong ánh sáng mờ mờ theo mỗi cử động của đôi hông rần rỏi. Anh quá đẹp trai đến nỗi cô tự cho phép mình được tưởng tượng một chút, vờ như anh là một người lạ không biết gì về đôi chân bị liệt của cô và đang tiến tới mời cô khiêu vũ. Thôi đi nào. Nếu đã muốn mơ mộng sao không mơ là cô thực sự đi được?

Ryan đứng đĩnh đi về phía Bethany rồi dừng lại, nở một nụ cười chậm rãi lém lỉnh khiến mạch máu trong người cô tuôn chảy hồi hải. “Cho phép tôi được nhảy cùng cô điệu kế tiếp nhé, tiểu thư Coulter?”

Ngay lập tức Bethany có cảm giác như anh vừa thoi một cú vào bụng cô. Anh không nhận ra rằng cô muốn nhảy cùng anh đến thế nào sao? Đôi lúc, nếu Bethany tự cho phép mình nghĩ về những năm tháng dài tù túng ở phía trước cô lại có cảm giác mình giống như một con chuột ở trong lồng.

“Rất sẵn lòng”, cô đáp giọng hơi bỡn cợt.

“Anh đã mong là em sẽ nói thế.”

Ryan bước vòng qua để nắm lấy tay vịn xe lăn. Khi anh đẩy cô ra cửa trước, Bethany ngoái đầu lại nhìn anh. “Anh định làm gì?”

Anh cười thật tươi và nháy mắt. “Đợi đấy.”

Khi ra đến tiền sảnh với chức năng kếp là nơi để áo khoác và mũ, anh bắt đầu tìm áo khoác và áo choàng treo trên cái thanh ngang bắt dọc theo tường.

“Mình ra ngoài sao?”, cô hỏi.

“Ừ.”

“Anh quên chỗ để áo khoác của mình à?”

“Không.”

“À, vậy nếu anh đang tìm áo của em thì nó ở đâu bên kia.”

Anh đến chỗ một cái áo len màu đen dày cộp, nhìn chăm chặp vào nó một hồi lâu rồi bảo, “Hơi rộng một chút nhưng sẽ ấm”. Anh quay lại chỗ Bethany, và bắt đầu xỏ tay cô vào áo. “Áo khoác của em to hơn anh tưởng đấy.”

“Nhưng - đây đâu phải áo em.”

“Anh biết”, anh nói khi kéo áo phủ qua vai cô.

“Của ai?”

Đôi mắt xanh lấp lánh tinh quái. “Chẳng biết nữa, nhưng ta sẽ trả lại nó trước khi ai đó nhận ra bị mất áo.”

“*Ryan!*”, cô kêu lên khi anh đẩy cô ra cửa trước.

“Gì?”

“Em không thể cuõm áo người ta thế này được.”

Anh bật cười, “Em đâu có cuõm nó”.

“Còn không nữa?”

“Chứ sao. Anh cuõm, em chỉ mặc nó thôi.”

“Cũng vậy thôi! Em không thể lấy áo người khác.”

“Được mà.” Anh chồm người qua cô để mở cửa và đẩy cô ra ngoài.
“Thư giãn đi nào. Họ có thể làm gì chứ, truy đuổi mình vì tội ‘mượn tạm’ áo ấm một lúc thôi ư?”

Bethany biết ơn cái áo khi không khí se lạnh của đêm phủ lấy cô. “Anh điên rồi. Và anh sẽ chết công ngoài này vì không mặc áo khoác. Thế ta đi đâu đây?”

“Em sẽ thấy, tin anh đi, anh sẽ không chết cóng đâu. Anh ở ngoài nhiều đến nỗi miễn nhiễm với cái lạnh rồi.”

“Miễn nhiễm? Tưởng cao bồi thì không biết những thuật ngữ như vậy chứ.”

“Không dám đâu, thưa quý cô. Cứ thử đỡ anh một câu xem, nếu không trả lời được thì kiểu gì anh cũng chịu. Nói gì thì nói anh cũng học được vài thứ ở trường đại học chứ.”

“Em không biết anh đã học xong đại học. Thế anh học ngành gì?”

“Chăn nuôi gia súc và nông nghiệp. Có bằng cả hai ngành.” Anh quay sang trái để đẩy cô dọc theo lối đi tráng xi măng vòng quanh phía sau tòa nhà. “Chẳng thể hiểu nổi tại sao một người đàn ông có đầu óc bình thường lại muốn suốt ngày lẫn quẩn bên mấy con bò. Vậy mà cũng đạt điểm cao ở môn Nhập môn giải phẫu sinh lý nữ đấy.”

Bethany bật cười khi nghe tới đó. “Em cược là anh giỏi môn đó.”

“Khi về nhà với mấy tấm bằng trong tay, anh có thể đoán kích thước ba vòng của một phụ nữ cách xa hàng trăm mét. Sau tất cả số tiền bỏ ra cho con trai mấy năm trời ăn học, ông già anh rất hài lòng.”

Bethany mỉm cười, hình dung một Ryan trẻ trung lúc mới ra trường. Với vẻ ngoài đó, hẳn anh là một thứ rất dễ gây chết người. “Anh học trường nào?”

“Oregon State. Hầu hết những gã chăn dê đều đến đó học để có thể vênh váo lượn khắp sân trường trong chiếc mũ cao bồi và khạc nước bọt đúng điệu. Khạc nước bọt cũng đòi hỏi phải có nghệ thuật đấy. Sly, quản đốc trại anh, có thể tóm được một con ruồi ở độ cao mười feet.”

“Anh nên nhớ là em cũng lớn lên ở trang trại. Em biết tất cả các trò của cao bồi bọn anh. Theo như em thấy đó toàn là chuyện bậy bạ.”

“Đúng vậy. Em lớn lên ở xứ cao bồi mà. Thế có nghĩa là anh nên từ bỏ ý định nói nhăng nói cuội đi đúng không.”

“Tốt đó.”

“Anh chưa từng học môn Nhập môn giải phẫu sinh lý nữ. Nhưng phần còn lại là sự thực. Anh có tật hay chú ý đến ba vòng của phụ nữ, không bỏ được. Em, chẳng hạn. Anh có thể mua một chiếc đầm vừa khít người em. Tin không?”

“Ồ, không phải chứ.”

“Phụ nữ thực là. Sao họ không thích nhìn một người đàn ông gây ấn tượng nhỉ?”

“Bởi vì bọn em không dễ bị gây ấn tượng.”

“Vòng một 81, cỡ B. Vòng hai 53. Ấn tượng chưa nào?”

Ryan đưa ra con số chính xác đến kinh ngạc, và biết rằng anh đã nhìn cô từ khoảng cách rất gần khiến da cô nóng ran. “Nếu anh là người ưa nói khoác thì anh đã làm rất tốt đấy.”

Anh bật cười, rồi trở nên lặng lẽ. Ở bên phải họ là bãi đậu xe. Dưới ánh trăng, những chiếc xe hơi và xe tải giống hệt những con bọ cánh cứng bóng loáng. Bên trên họ, mặt trăng tròn vành vạnh như một chiếc đĩa sứ nổi bật trên bầu trời khuya trong vắt điểm xuyết những ngôi sao lấp lánh. Từng đợt gió lạnh thổi tới mang theo hương linh sam và thông, lôi kéo ánh nhìn của Bethany về phía dãy núi ôm quanh con vịnh.

Bethany thở ra. “Đêm nay đẹp thật. Nhìn lên bầu trời mà xem.”

“Không có gì hoàn toàn giống như thế này cả, phải không? Anh có nghe nói Montana được biết đến như là một nơi mà bầu trời luôn xanh ngắt. Chắc người nói câu đó chưa từng đến Oregon vào một đêm trời quang thế này.”

Ryan đẩy cô đến một lối đi có mái che ở phía sau tòa nhà. Những cửa sau để mở nên có thể nghe nhạc rõ như ở bên trong. Ban nhạc sắp chơi xong bản thứ hai. Trước khi họ bắt đầu bản kế tiếp, Ryan bước vòng sang trước mặt cô, khom người xuống gần như mũi chạm mũi với cô.

“Nào, ôm lấy cổ anh đi.”

“Để làm gì vậy?”

Anh nắm lấy hai cổ tay cô và nhắc tay cô lên. “Bởi vì”, anh thì thầm, “mình sẽ khiêu vũ bản này”.

“Ồ, không, em...”

Trước khi Bethany kịp kháng cự, anh quàng một cánh tay vòng qua eo cô và kéo cô lên khỏi ghế xe lăn. Không còn lựa chọn nào khác, cô giật mình hét lên và túm lấy anh. “*Ryan!*”

“Không sao đâu. Anh thề là sẽ không đánh rơi em.” Anh áp cô sát vào mình, đưa bàn tay to lớn đỡ lấy hông cô. “Ôm chặt vào nhé. Bám chắc rồi đúng không?”

Hết đường lùi rồi. “Vâng, anh cũng vậy đấy. Không phải chuyện đùa đâu. Em có cảm giác ở chỗ đó đó, biết không?”

“Em có cảm giác ư?”, anh trượt cánh tay quanh eo cô và tay kia di chuyển xuống bên dưới hông. Đan hai bàn tay vào nhau thành bệ đỡ, anh nhắc hông cô lên sát vào anh. “Anh tưởng người bị liệt thì hoàn toàn mất cảm giác từ eo trở xuống chứ.”

“Em khác. Cột sống của em bị tổn thương ở đốt số 2 và không ảnh hưởng đến tất cả...” Cô giật nảy mình nhìn anh. “Anh đang làm gì đấy?”

Ryan cười toe và nháy mắt. “Anh thấy mỗi ngón cái. Em thực sự có *cảm giác ở đấy hả?*”

Bethany nheo mắt. “Vâng, nếu anh còn ngo ngoậy bất cứ ngón nào nữa sẽ biết tay em đấy.”

“Không nữa đâu. Hứa đấy.”

“Sẽ không bao giờ được đâu. Anh có ý rất hay, rất thú vị, nhưng...”

“Im lặng nào”, anh thì thầm.

Những nốt nhạc đầu tiên của bản kế tiếp đã trỗi lên, và cô nhận thấy đó là bài hát nổi tiếng của Montgomery. “*I Swear.*” Cô ứa nước mắt, ngay khi nhận ra giai điệu cô biết Ryan đã yêu cầu họ chơi bản đấy.

“Nhảy cùng anh nào”, Ryan thì thầm.

“Em thấy kỳ lắm.”

“Ai thấy nào? Chỉ có anh thôi, mà anh là bạn tốt nhất của em nên không tính vào. Vả lại em kỳ vì lẽ gì chứ?”

“Chân em lủng lẳng thế kia. Sẽ đập vào cẳng chân của anh mất.”

“Đôi dép thấp đó mềm như vậy không làm đau anh đâu”, anh trấn an cô.

Và như vậy anh dìu cô vào điệu Waltz.

Bethany những tưởng sẽ rất vụng về. Khi anh di chuyển những bước đầu tiên cô căng cứng người lại vì hồi hộp, sợ anh vấp ngã rồi làm rơi cô, hoặc cô quá nặng sẽ khiến anh mệt đừ.

Nhưng ngược lại, nó thật tuyệt vời, cô thấy mình như đang bay, sức mạnh của anh và tinh thần hăng hái của cô. *Khiêu vũ*. Đương nhiên không phải là khiêu vũ đúng nghĩa. Cô liên tục tự nhủ như thế. Nhưng vẫn có vẻ đúng thật. *Khiêu vũ*. Ôi, Chúa ơi. Tám năm qua cô đã ước ao được khiêu vũ đến hàng trăm lần, và giờ đây điều ước đó đã thành hiện thực. Trong cô có cảm giác gì đó rất khó tả. Tự do và phơi phới như một cánh chim, được nâng đỡ trong đôi tay chắc chắn của một chàng cao bồi to cao vạm vỡ.

Bethany duỗi thẳng hai tay ngửa đầu ra phía sau khép mắt lại, ước gì cảm giác này không bao giờ kết thúc. “Ryan.”

“Tuyệt chứ?”

“Ồ, vâng.Ồ, vâng. Anh không thể biết được đâu.”

Ngắm nét mặt của cô, Ryan nghĩ ý tưởng của anh hoàn toàn đúng đắn. Cô cảm thấy thế nào, anh tự hỏi, khi vốn luôn mắc kẹt trong cái xe lăn khốn kiếp bỗng nhiên được xoay tròn dưới ánh trăng thế này?

Khi thật, cô ngọt ngào quá đỗi. Ôm cô trong tay thế này, anh cảm thấy mình gần như chạm chân tới thiên đường. *Bethany*. Một nụ cười mơ màng phảng phất trên môi cô, thể hiện niềm sung sướng mà anh không tin cô có

thể diễn đạt thành lời. Trong đầu anh lớn vồn ý nghĩ sẽ làm cô phải cười như thế khi làm tình với anh, làm cô phải thở như thế khi hôn anh.

Một ngày nào đó...

Còn bây giờ chỉ ôm cô như thế này dưới ánh trăng, ngắm cô cười, biết cô đang hạnh phúc với anh thế là đủ, và trong chừng mực nào đó anh thấy mình có trách nhiệm về điều đó.

Khi bản thứ hai vừa chấm dứt, Ryan bắt đầu cảm thấy mỏi. Cô không nặng lắm nhưng di chuyển không ngừng trong khi phải mang thêm một sức nặng hơn năm mươi ký lô cũng đâu phải chuyện đùa. Anh ghét phải đưa cô về xe lăn, và ước ao mãnh liệt rằng không phải làm điều đó.

Không may, bất kỳ điều gì, dù tốt đẹp đến mấy cũng phải đến hồi kết. Anh cố đi hết bản thứ ba, rồi chân anh bắt đầu kêu gào phản đối.

Bethany chớp chớp mắt khi nhạc tắt, và anh dừng lại trong tiệc nuôi. Ánh mắt mơ màng gần như mù mịt ấy cho anh biết cô đã thích thú đến thế nào và cô sẽ nâng niu khoảnh khắc này rất lâu sau khi tối nay kết thúc.

“Ryan.” Cô nở một nụ cười rạng rỡ nhìn anh, ánh mắt cô lấp lánh niềm vui và nước mắt. Cô không nói gì thêm, nhưng chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ để cho anh hiểu được rất nhiều, nhiều hơn những gì cô có thể nhận thấy. Một niềm biết ơn quá sâu sắc để có thể diễn đạt thành lời, và cả sự hoài nghi đến bối rối vì anh đã làm một điều quá bất ngờ, đơn giản là để mang lại niềm vui cho cô.

Sự ngờ vực ở cô làm anh thấy cảm động nhất. Đó chỉ là một việc rất nhỏ thôi mà, thực đấy, nhắc cô lên khỏi xe lăn và xoay vài vòng quanh lối đi có mái che. Anh đã từng làm nhiều việc nặng nhọc hơn thế hàng tỉ lần, nhưng những gì nhận được ít hơn thế rất nhiều. Liệu còn có món quà nào ngọt ngào hơn nụ cười của Bethany?

Ryan tự hứa với lòng mình rằng sẽ không bao giờ để cô trải qua thêm một buổi tối nào ngồi một mình ở bàn, trong khi những người khác đều ra sàn tận hưởng những khoảnh khắc tuyệt vời. Không bao giờ nữa.

Ryan nhẹ nhàng đặt cô vào lại xe lăn, ngay lập tức nhận ra rằng đây là một nhà tù không chấn song. Khom người xuống anh đưa ngón tay cái gạt nước mắt cho cô, nói khẽ, “Này, gì đấy? Anh làm vậy là để em vui chứ không phải khóc đâu nhé”.

“Ồ, vui mà anh”, cô nói. “Em chỉ...” Cô lắc đầu quệt nước mắt hai bên má. “Em xin lỗi. Thật ngớ ngẩn. Chỉ là em đã muốn nhảy rất nhiều lần rồi, và em không nghĩ mình có thể. Mình gần như đã khiêu vũ nhỉ. Em không thể nói cho anh biết được với em nó tuyệt vời đến thế nào.” Bethany mỉm cười bên lên. “Cảm ơn anh, Ryan.”

Đặt hai tay lên thành ghế xe lăn, anh nhìn đắm đắm vào mắt cô một lúc lâu. “Mình có thể rất vui bên nhau, em và anh. Không rủi ro, không mong đợi, chỉ tình bạn thôi. Anh có thể làm được như thế nếu em cho anh một cơ hội.”

“Em bị dụ mất rồi”, cô nói và cười trong nước mắt. “Anh khiến em thật khó từ chối đấy.”

“Vậy thì đừng từ chối.”

Bethany cắn cắn môi dưới, ánh mắt biểu lộ sự do dự và thiếu chắc chắn. “Để em nghĩ đã nhé.”

“Nghĩ gì chứ?”

“Nếu cứ ở bên anh nhiều thế này, em sợ mình sẽ làm điều gì đấy nhẹ dạ và ngốc nghếch, kiểu như phải lòng anh chẳng hạn”, cô run run thừa nhận.

Ryan trông đợi từng ngày đến giây phút đó.

Chương chín

Chiều hôm sau trên đường về nhà từ cửa hàng Bend, nơi cô đến để lấy một đơn hàng đệm lót yên ngựa đặt làm cho cửa hàng, Bethany gặp phải thời tiết xấu. Thoạt đầu, cô không hoàn toàn tin vào mắt mình khi một đốm trắng đậu xuống kính chắn gió. Dự báo thời tiết không hề nói đến tuyết rơi.

Chỉ trong thoáng chốc, gần như không còn nhìn thấy gì nữa. Cô bật cần gạt ở số cao nhất và cố nhìn xuyên qua lớp tuyết trắng phía trước mặt. Từng đợt gió thốc tới làm nghiêng ngả hàng linh sam và thông hai bên đường, quét sượt qua vỉa hè xoáy thành những rãnh nhỏ.

Không thể như thế được. Giờ đã cuối tháng Tư, lạy Chúa, quá muộn để tuyết rơi. Cô giảm tốc độ và nắm chặt vô lăng. Ngay lúc này cô đang ở trên dốc. Chỉ trong ít phút nữa thôi là mưa sẽ kéo đến. Mưa, cô có thể đối phó được. Miễn là không phải bão tuyết thì không sao.

Chừng mười phút trôi qua. Hai cái cần gạt tiếp tục *soàn soạt soàn soạt*, cái âm thanh đều đều đó như muốn chế giễu cô khi liên tục gạt đi những lớp tuyết dày. Đường cao tốc giờ đã phủ đầy tuyết trắng. *Lạy Chúa*. Xe tải của cô không đi tốt được trên băng. Mới hôm qua đây thôi trong bữa tối Chủ nhật, mấy ông anh nói với nhau về việc mua cho cô một chiếc SUV bốn bánh trước mùa đông tới. Giờ mà nghĩ đến chuyện đó cũng chả giúp được gì.

Sau khi bật radio lên và chuyển từ chế độ CD sang FM, cô cố dò kênh đài Crystal Falls. Khi định vị được kênh ưa thích, một kênh nhạc đồng quê miền Tây chơi toàn nhạc nổi tiếng, cô căng tai lắng nghe lời bình luận của DJ về thời tiết trước với sự bất an ngày một tăng dần. *Một cơn bão tuyết khó lường*. Anh ta khuyên không nên lái xe ra ngoài, ngay cả trong thành phố, trừ phi có việc khẩn cấp. Nhiều vụ xe đâm nhau đã xảy ra ở các vùng ngoại ô Crystal Falls.

Căng thẳng khiến mồ hôi túa ra trên mặt Bethany. Cô cảm thấy đuôi xe cứ loạng choạng và muốn trượt về phía lề đường. Cần lắp thiết bị tăng ma sát. Chuyện lớn rồi. Bây giờ mà ra khỏi xe có họa là điên nặng. Nếu xe tải mà trượt kiểu này thì xe lăn của cô cũng lâm vào tình huống tương tự thôi.

Soàn soạt soàn soạt. Bethany tắt đài để tập trung lắng nghe những âm thanh khác. Một âm thanh rin rít đều đều cho biết hai lốp sau đang mất độ bám và lão đảo. Cô căng mắt nhìn ra đằng trước, không có dấu hiệu cho thấy tuyết sẽ ngừng rơi. Ngoài trời bây giờ chỉ thấy mỗi tuyết và tuyết, làm thành một bức tường trắng toát. Nếu cô mất tay lái và trượt xuống lề đường - ôi, cô không dám nghĩ tới.

Tích cực lên nào. Bethany tự nhủ. Nếu cô cứ lái từ từ và cố đi giữa lòng đường thì có thể sẽ không sao. Cứ mãi lo nghĩ đến những chuyện chưa xảy ra thì thật là ngớ ngẩn. Đúng không?

Vừa nghĩ đến đây thì chiếc xe tải bắt đầu chệch choạng. Bethany cố xoay vô lăng và giữ chặt tay lái, nhưng cái xe ngoan cố không chịu nghe lời. Trong tích tắc, mọi thứ nhòe dần, những con dốc hai bên đường sượt qua cửa sổ như những hình ảnh trong một cuộn băng video nhanh đến chóng mặt. Cây cối, tuyết, đá và bầu trời. Cô bám chặt lấy vô lăng, cái neo duy nhất khi bị ném ngược về phía cửa sổ bên kia do lực hấp dẫn.

Lạy Chúa. Câu nguyện chưa kịp hoàn tất thì đã bị cắt ngang bởi cái xe đột nhiên tròng trành rồi lao bổ vào cái hào với một lực khiến cho bộ phận giảm xóc trước cày xới sườn sượt vào lớp băng tuyết. Hai hàm răng Bethany va đánh cộp vào nhau. Cái đai nylon giữ cô bám vào ghế thít chặt một bên vai cô. Cô thét lên và cuống cuồng cố giữ tay lái nhưng phanh tay không còn ăn nữa.

Khung gầm nảy mạnh trên mặt đất gồ ghề. Mỗi lần kim loại va vào đá gây nên âm thanh hệt như một tiếng nổ lớn. Qua màn mưa như thét gào bên ngoài cô thoáng thấy một cái gì đó xam xám và trắng mờ từ từ hiện ra đằng trước. Vẫn ghì chặt phanh, cô cố dừng xe nhưng mặt đường quá trơn.

Chiếc xe tải vẫn lì lợm lao về phía trước cho đến khi đâm sầm vào một vật cản gì đó. Một tiếng động chói tai dội vào đến tận óc.

Đầu cô bổ về phía trước, suýt nữa đập mặt vào vô lăng. Một lúc sau, cô cứ chong cặp mắt đờ đẫn nhìn chòng chọc vào kính chắn gió, nhận thấy hai cần gạt nước vẫn còn làm việc. Cứ mỗi nhát sượt qua màn kính, cần gạt bên trái lấy theo cùng nó một tia đất trộn lẫn bùn, âm thanh *soàn soạt* chẳng mấy chốc làm cô phát điên. Bethany với tay định tắt cần gạt và rời chân chửi hình dung mình sẽ cảm thấy sợ hãi bị mắc kẹt ở đây và không thể nhìn thấy được gì bên ngoài như thế nào.

Cô đang nghĩ đi đâu thế? Đó là điều ít tồi tệ nhất bây giờ. Xe cô vừa bị đổ chổng kèn. *Đổ chổng kèn*. Xăng có thể sẽ chảy ra từ chỗ nứt bình xăng - hay cô có thể chảy máu đến chết từ một vết cắt mà cô không biết mình đang có. Bethany khịt khịt mũi. Nếu bình xăng bị nứt hẳn cô đã ngủi thấy.

Trong cô đột nhiên bỗng xuất hiện thôi thúc muốn bật lên một tràng cười thật lớn. Cô nhận thấy đó là một cảnh báo mơ hồ và tự hỏi liệu mình có đang bị sốc không. Chiếc xe tải bị cắm đầu xuống một góc thật oái ăm. Ví và áo khoác của cô, lúc trước vẫn nằm trên ghế phụ giờ rớt xuống sàn xe cách xa tầm với. Hay ho thật, không còn gì để nói nữa.

Một hòn đá, cô quả quyết. Chiếc xe tải chắc đã đâm vào một hòn đá. Nhưng hóa ra là một tảng đá to. Cô ngھn cổ lên nhìn qua bảng đồng hồ cố ước lượng hư hại. Qua màn tuyết rơi mịt mù, tất cả những gì cô có thể nói chắc chắn là mui xe bị méo mó nặng.

Lạy Chúa. Lạy Chúa. Cô phải làm điều gì đó. Mà làm gì được bây giờ? Tất cả những gì neo giữ được ghế của cô cố định một chỗ là cái đai bảo hiểm. Nếu liều cởi khóa ra, cô có thể ngã khỏi ghế.

Run rẩy vì căng thẳng, Bethany kiểm tra người mình, chú ý kỹ ở hai chân vì một vết thương ở đó cũng sẽ không có cảm giác đau. Tạm thời cô biết là mình không bị thương gì. *Tạ ơn Chúa*. Ít nhất cũng ba mươi phút đã

qua mà cô không thấy xe cộ gì qua lại nên chuyện nhờ vả một người qua đường không thể tính đến.

Chiếc xe vẫn nổ máy. Tốt. Có lẽ cô có thể ra được khỏi con hào và chạy nhanh về nhà. Ý nghĩ đó vừa lướt qua đầu thì cô nghe một âm thanh rít lên và trông thấy một đám hơi nước bốc lên từ bên dưới cái mui xe tải sứt sẹo. Động cơ nổ lên khùng khục hai cái, kêu phì phì rồi tắt ngóm.

Im lặng. Không khí xung quanh như đông đặc lại bức bối, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng *lách tách* yếu ớt phát ra từ kim loại đang nguội.

“Tuyệt thật!”

Bethany xoa xoa lớp kính mờ làm thành một lỗ nhòm ghé mắt nhìn ra bên ngoài. Tuyết phủ dày khiến cô không thấy mặt đường nhựa nữa, ngay cả vệt lốp xe chà sát trên đường cũng bị phủ kín.

“Bình tĩnh đi nào.” Bethany hít một hơi thật sâu và từ từ thở ra. “Chưa có gì đến mức thảm họa cả. Chỉ là một va chạm nhẹ và bộ tản nhiệt bị hỏng thôi. Chẳng có gì đáng kể.”

Chỉ có điều đối với một người như cô, *đúng* là đáng kể thật. Hàng cây trĩu nặng tuyết sừng sững hai bên đường, hệt như những bóng ma đầy hăm dọa từ từ hiện ra từ đám sương mù, trở thành nhân chứng cho sự cách biệt của cô. Cánh rừng trải dài xa tắp tứ hướng. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy sợ hãi nơi hoang vắng.

Tâm trí cô đột nhiên trở nên hoảng loạn. Nếu có cơ thể bình thường thì ít nhất người ta có thể leo qua học để đồ để lấy áo khoác. Bộ tản nhiệt không hoạt động, cô có thể dễ dàng bị lạnh cho đến chết cóng ở đây.

Bethany run rẩy mồ mẫm trong học để đồ, mọi thứ trong đó giờ đây vắng tứ tung. Điện thoại đâu rồi? Cô luôn để nó ở đây mỗi khi lái xe. Cô lia ánh mắt lo âu về phía cái ví. Sau khi xong việc ở Bend có phải cô đã quên để điện thoại về chỗ cũ?

Đúng vậy rồi. Một việc làm ngu si, xuẩn ngốc, và *dại dột* chưa từng thấy.

Bethany nghĩ về tất cả những lần cô ca cẩm các anh trai vì quá bảo bọc lo lắng cho mình. *Em đã là một phụ nữ trưởng thành. Em không cần ai trông nom hết.* Những lời nói đó giờ trở về ám ảnh cô. *Em không cần bất kỳ ai - Em không cần bất kỳ ai.* Chỉ ngạo mạn là giỏi. Vào những lúc thế này, những lúc cần giúp đỡ mới nhớ đến người nhà.

Chết thật rồi... không có cách nào cả. Nếu cái ví không tự đến với cô thì cô phải tự đến với nó. Điện thoại là thứ duy nhất giúp cô tìm được người đến cứu. Cô không thể chỉ ngồi ì ra đấy mà đợi cho đến khi rốt cuộc có ai đó tình cờ đi qua và tìm thấy mình.

Vô cùng hồi hộp, Bethany với tay xuống bên dưới để cởi khóa đai bảo hiểm neo giữ cô và xe lăn đằng sau tay lái. Cái yếm khóa mở ra dễ dàng. Trong một chốc, không có gì xảy ra cả. Bethany vừa định thở ra nhẹ nhõm thì bất thành linh trước sự sững sốt của cô, cái ghế đổ sang một bên, tay vịn bên phải đâm bổ vào hộc để đồ.

Bethany ngã chúi sang một bên, ngực đập vào bảng đồng hồ. Giây tiếp theo, cô nằm còng queo ra sàn xe, đầu đụng vào cửa phụ, cổ vẹo đau nhói, đôi chân vô dụng đổ vật ra vẹo vọ. *Chúa ơi.* Cô gắng gượng nhích người điều chỉnh sang một tư thế dễ chịu hơn. Nhưng lực hấp dẫn không ủng hộ cô, chiếc xe tải cắm chúi vào con hào đến nỗi cô gần như “đứng” bằng đầu.

Nhanh chóng mất sức do gắng gượng, cô nghỉ một lúc, hoảng hồn nhận ra mình đang nằm đè lên ví và áo khoác. Khi lấy lại được hơi thở bình thường, cô lờ đi cơn đau ở cổ, giật mạnh cái ví. Thời gian như kéo dài vô tận, rốt cuộc cô cũng rút nó ra được. Bethany tức tốc lấy điện thoại ra sẫm soi, sợ rằng lúc ngã xuống cô đã làm hỏng. Trông nó vẫn còn lành lặn.

Bethany gọi cho cảnh sát, cầu mong đường dây không bị ngắt. Khi nghe giọng một phụ nữ ở bộ phận điều hành, cô nhẹ cả người và nhanh chóng trình bày sự việc.

“Có nhiều tai nạn ở cung đường ấy”, người phụ nữ nói. “Ở vài chỗ, giao thông bị ngưng trệ hàng dặm ở cả hai đầu. Chính xác là cô đang ở đâu?”

Bethany cố nhớ lại bảng hiệu tên đường cuối cùng cô nhìn thấy và đưa ra suy đoán tốt nhất của mình. “Tôi không thể thấy cột mốc nào để xác định được vị trí chính xác.”

“Vậy là đủ rồi. Cô đang trên đường cao tốc, không xa thành phố mấy. Vấn đề là làm sao để cho xe tới đây. Có thể mất một giờ đồng hồ hoặc lâu hơn, tùy thuộc việc có còn người hay không và mất bao lâu nữa thì mới dọn đường xong. Chúng tôi hiện giờ đang phải xử lý nhiều vụ khẩn cấp, cần phải ưu tiên.”

Bethany nhìn chăm chăm vào cửa sổ đang mờ đi bên trên, nghĩ vụ của mình cũng thuộc diện khẩn cấp. “Tôi hiểu. Chỉ là tôi cũng đang trong tình trạng khá nguy cấp. Chắc chị nghe tôi nói tôi bị liệt rồi chứ? Tôi bị ngã xuống sàn xe và đang nằm đè lên áo khoác. Tôi không chắc mình có thể ngồi dậy được.”

“Cô có bị thương gì không?”

Bethany muốn nói có, chỉ để được giúp đỡ. Không phải chuyện đùa khi nằm với tư thế cổ nghẹo sang một bên thế này. Nhưng rồi cô nghĩ về những người khác trên đường bị tan nạn, những người có thể bị thương và cần sự giúp đỡ mà có khi họ sẽ không nhận được nếu cô nói dối. “Không, tôi không bị thương”, cô thành thật. “Chỉ là tôi đang nằm dưới sàn với tư thế vô cùng khó chịu và đang trở nên lạnh cóng.”

“Tôi sẽ điều xe tới đây nhanh nhất có thể nhé”, cô nhân viên điều hành đáp giọng đầy quan tâm. “Cô có thể cầm cự được một tiếng gì đó không?”

Bethany miễn cưỡng ngắt cuộc gọi. “Tôi sẽ đợi”, cô nói, cố nặn ra một nụ cười.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Bethany lại ngược nhìn chăm chăm lên cánh cửa phụ vì cái xe đổ nghiêng sang bên nên không hoàn toàn bị tuyết phủ hết. Nhìn tuyết rơi tại góc độ này cô cảm thấy chóng mặt, thấy như thể mình đang bên trong một ống kính vạn hoa toàn một màu trắng toát. Chẳng mấy chốc nữa cái xe tải của cô sẽ hoàn toàn bị lấp kín. Bethany chỉ hy vọng

con hào không quá sâu đến nỗi nhân viên tuần tra đường cao tốc lái xe ngang qua không trông thấy cô.

Một cơn rùng mình chạy xuyên khắp người. *Lạnh*. Nó thấm xuyên qua sàn xe, trườn những ngón tay buốt giá cuốn lấy Bethany. Chân cô vốn tuần hoàn máu kém, nên càng tệ hơn. Cô có xu hướng dễ bị lạnh hơn người khác.

Bethany bắt đầu tính đến việc lôi cái áo khoác bị đè bên dưới ra. *Không thể được*. Mông cô ép chặt cái áo sát sàn, và độ nghiêng chúi của cái xe khiến cô khó lòng nâng được thân người lên. Cô đẩy rời vụn vẹo người các kiểu nhưng không ăn thua. Rốt cuộc, cái áo khoác ngu ngốc đó vẫn nằm ì ra bên dưới mông cô, không nhúc nhích.

Chớp mắt xua đi những giọt nước mắt chán nản, cô đành chịu thua cố kéo một góc chiếc áo len phủ lên chân phải, tự an ủi mình ít ra cũng ủ ấm được một chút.

Từng giây lê thê trôi qua. Để nhìn đồng hồ, cô phải đưa tay quệt màn hơi nước trắng đục trên bề mặt kính.

Cô nhân viên điều hành đã bảo cô sẽ phải đợi một giờ nữa, có thể lâu hơn, mới có người đến cứu. Tự biết lúc này mình đã run lấy bầy vì lạnh như thế nào nên cô ghét phải đợi lâu đến vậy.

Mười phút trôi qua, và Bethany đi từ chỗ run rẩy đến run lập cập. Bethany không biết nhiệt độ bên ngoài lúc này là bao nhiêu. Chiếc váy len và chiếc áo đang mặc trên người chỉ thích hợp trong phòng có lò sưởi, nhưng ở đây thì cứ như không mặc gì.

Cô liếc nhìn cái điện thoại. Chắc Jake giờ đang ở cửa hàng. Cô biết nếu gọi cho anh thì có chết anh cũng tức tốc chạy đi tìm, đó chính xác là lý do tại sao cô lưỡng lự. Tình huống của cô chưa quá thảm khốc đến độ phải để anh mạo hiểm lái xe trong điều kiện thời tiết thế này.

Chỉ trong vòng năm phút mà Bethany cảm thấy người mình như một trụ băng đang rung bần bật. Cô nhớ lại cảnh Ryan cuõm cái áo khoác to đùng

của ai đó cho cô mặc tối qua và ước sao được có nó lúc này. Rồi cô nhớ tới cánh tay anh ôm chặt lấy cô khỏe khoắn và ấm áp đến thế nào.

Ryan. Bethany chớp mắt nhìn đăm đăm ra kính chắn gió phủ đầy tuyết bên trên cô. Trang trại của anh không xa đây. Chắc đường cao tốc từ đây đến chỗ anh chưa bị tắc nghẽn.

Bethany chộp lấy điện thoại, rồi chần chừ. Nếu gọi cuộc điện thoại này, có nghĩa là cô không có đường lùi. Tình bạn. Bình thường cô không thấy có gì phải e ngại. Nhưng Ryan nói, không ai có thể có quá nhiều bạn. Nhưng có bao nhiêu phụ nữ có bạn khác phái quá đẹp trai đến nỗi chỉ một nụ cười thôi cũng đủ khiến trái tim họ lạc nhịp?

Ngu ngốc, quá ngu ngốc. Không có vẻ gì giống một người đàn ông cố có được một mối tình lãng mạn ướm át bằng cách bóng gió xa xôi, hay thậm chí gián tiếp gợi ý nhẹ nhàng. Nhớ lại cách anh ôm cô thật dịu dàng tối qua và sự chân thành lấp lánh trong mắt anh khi đề nghị được làm bạn với cô, theo bản năng cô tin anh.

Đến lúc quyết định. Cô hoặc là một con đại ngốc chịu nằm ì ra mà chết cồng một cách không cần thiết ở đây, hoặc chấp nhận lời đề nghị của Ryan.

Bethany cố nhớ số điện thoại của Ryan nhưng không nhớ nổi, nên đành gọi đến tổng đài. Một lúc sau cô bấm số gọi cho anh. *Làm ơn ở nhà, Ryan. Làm ơn, làm ơn ở nhà.*

Ryan đang nhóm lửa thì điện thoại reo. Anh quệt vội hai tay vào quần jean rồi bước tới cái kệ, nhấc điện thoại ra khỏi giá đỡ. Nghĩ chắc mẹ lại gọi nữa nên anh không a lô gì cả mà nói luôn, “Không, con không muốn đi ăn kem tuyết cùng mẹ và bố đâu”, anh bật cười. “Họa diên mới ra khỏi nhà vào thời tiết thế này.”

“Ryan?”, một giọng nữ run rẩy cất lên. “Bethany đây.”

Giọng cô nghe rất lạ và tim anh thắt lại vì lo sợ. “Bethany? Em khóc sao?”

“Không, không. Em chỉ đang run thôi.”

Anh dựng tóc gáy. “Run?”

“Vì lạnh. Em xin lỗi vì đã gọi cho anh thế này, nhưng em đang gặp chuyện không may.”

Bethany giải thích tình hình. Ryan nắm chặt ống nghe. Anh liếc nhìn ra bên ngoài cửa trượt - bão tuyết đang hoành hành. “Chúa ơi, em bị mắc kẹt ư?”

Giọng nói run lập cập của cô làm anh sợ đến rụng rời. “Em không bị đau ở đâu hay bị thương gì hết. Thế nên anh đừng lo lắng. Không vấn đề gì lớn cả. Em nghĩ bộ tản nhiệt bị hỏng. Động cơ nổ khùng khục rồi tắt ngóm luôn, nên em không thể cho máy sưởi hoạt động được.” Anh lại nghe thấy cô thở ra run bần bật. “Em... nằm một đồng ra sàn xe.” Cô bật cười run rẩy. “Đè lên áo khoác, dĩ nhiên rồi. Định luật Murphy^[11] cấm có sai.”

Ryan bắt đầu đi tới đi lui. Những bước sải dài trên thảm, người căng lên vì sợ. “Chết tiệt. Em đang ở đâu vậy?”

Nỗi sợ hãi choán lấy anh khi anh hình dung trong đầu cảnh cô nằm xoải ra sàn xe. Cô có thể chảy máu đến chết vì một vết thương nào đó trên chân mà thậm chí cô còn không biết.

“Em kiểm tra xem người có bị thương gì chưa?”

“Rồi. Không chỗ nào bị thương cả. Em ổn, thật mà. Chỉ lạnh quá thôi.”

Lạnh? Giọng cô nghe như đang nằm trên một chiếc giường rung. “Em đang ở đâu?”, anh hỏi lại.

“Anh biết khúc cua Eagle Ridge không? Em nhớ có thấy tấm biển hiệu đó ngay trước khi gặp sự cố. Không xa nhà anh lắm đúng không? Ý em là - nếu xa thì để em đợi cảnh sát đến cũng được vì đường sá lúc này rất tệ. Từ chỗ em về Crystal Falls có nhiều tai nạn xảy ra, nhưng họ đang tiến hành dọn đường nên một giờ nữa hoặc hơn thế họ mới tới được.”

Không đời nào Ryan chịu để cô nằm trên sàn xe lạnh cóng như thế một giờ nữa. Anh biết chính xác cô đang ở đâu, và đi theo đường chim bay anh

chỉ cần hai mươi phút là tới nơi. “Đừng lo. Anh quen đi ra ngoài dưới trời tuyết.”

“Em chỉ...” Bethany đột ngột tắt lời, thở ra, nghe có tiếng rên run rẩy và mệt nhọc, anh ước gì mình đã có mặt ở đó lúc này. “Cẩn thận nhé, Ryan. Em sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu anh có việc gì khi đang cố đến chỗ em.”

“Em chỉ cần cố cầm cự là được, nhé. Anh tới đó ngay đây. Mèn lúc nào cũng có sẵn trong thùng để đồ của chiếc xe trượt tuyết. Rafe và anh là thành viên của đội Tìm kiếm và Cứu nạn mà. Chẳng mấy chốc nữa là em sẽ được vùi trong lớp chăn ấm áp.”

Sau khi gác máy, Ryan phóng như tên bắn ra khỏi nhà, vừa đi vừa mặc áo khoác. Vài giây sau, anh mở tung cửa đi lấy chiếc xe trượt tuyết, vừa tạ ơn Chúa và tất cả những Thiên thần rằng anh và Rafe lúc nào cũng sẵn sàng cho những tình huống khẩn cấp. Anh buộc đằng sau xe một cái thùng bằng nhựa dày chứa mấy tấm mền, khẩu phần lương thực khẩn cấp, và một bộ đồ dụng cụ sơ cứu y tế. Vợ mấy sợi dây thừng có móc hai đầu từ cái móc treo trên tường và nhét chúng vào cùng với những dụng cụ cứu hộ. Rồi đổ xăng đầy bình.

Không đầy năm phút sau anh đang trên đường thẳng tiến đến Eagle Ridge, băng qua cánh đồng cỏ ngập tuyết và xuyên qua những khoảnh rừng rậm tuyết đóng lại thành ụ vẫn chưa tan.

Bethany nằm co người lại hết cỡ trên sàn xe, run đến nỗi hai hàm răng va vào nhau lập cập. Cô có cảm giác như đã hàng giờ trôi qua, rồi đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ xa xa. Quá đổi vui mừng, cô ngھnh cổ lên cố nhìn ra bên ngoài cửa sổ bên trên, nhưng tuyết rơi dày đặc khiến tầm nhìn chỉ còn chưa đầy một mét.

Cuối cùng cô nghe âm thanh giống như tiếng xe trượt tuyết của Ryan đang tiến về đường cao tốc từ phía bắc. Tiếng động cơ yếu dần cho biết lái xe đã quay sang hướng ngược lại. Rồi sau đó không còn nghe thấy gì nữa.

Nếu anh không tìm thấy cô thì sao? Giờ cô không thể nhìn ra ngoài kính chắn gió được nữa. Nếu không ai có thể nhìn thấy được xe tải của cô nữa thì sao?

Vài phút sau cô nghe thấy tiếng động cơ chiếc xe trượt tuyết quay trở lại. “Ryan!”, cô hét lớn. “Ryan, em ở dưới này!”

Khi chiếc xe rớt cuộc cũng dừng lại ở đâu đó gần chiếc xe tải, Bethany suýt phát khóc vì mừng. Tiếng động cơ khục khặc rồi tắt hẳn. Rồi cô nghe tiếng giày bột nghiêng lạo xạo trên bề mặt tuyết.

“Bethany?”

Nghe thấy giọng anh thật tuyệt. Bethany chưa kịp đáp thì cửa bên ghế phụ bật mở và cô suýt chút nữa vọt ra ngoài đập đầu xuống đất.

“Ôi, tìm thấy em rồi.”

“Ryan!”

Chưa ai mang lại cho cô cảm giác ấm áp đến thế. Đúng như cô hình dung, anh ôm lấy cô bằng đôi tay vạm vỡ. Bethany nép sát vào thân người ấm nóng của anh, run lập cà lập cập.

“Ryan.”

Bethany cảm thấy bàn tay anh rờ rẫm quanh hông cô. “Anh xin lỗi, nhưng anh phải tự mình kiểm tra để chắc chắn là em không bị thương chỗ nào.”

Bethany chớp mắt và liếc qua vai, một cảm giác lạ lùng lập tức xâm chiếm khi cô quan sát anh kéo váy cô lên, và lần tay dọc theo chiều dài đôi chân tàn tật. Những ngón tay dài miết vào làn tất da, và cô nhận thức được rằng anh đang tìm chỗ xương gãy. Bình thường cô đã xấu hổ không chịu nổi rồi. Hai chân cô nằm vẹo vọ tênh hênh thế kia. Chỉ vì là Ryan. Không phải là người đàn ông nào khác. Nhìn cách anh tỉ mỉ rờ rẫm người cô như vậy Bethany không khỏi có chút ngượng ngùng.

Ryan thở ra, âm thanh ấy cho thấy anh đã thực sự an tâm. “Em có vẻ không sao.” Anh kéo váy xuống, rồi xếp hai chân cô lại cho ngay ngắn, một tay đỡ bên dưới đầu gối cô khi thả hai chân xuống sàn. “Tạ ơn chúa vì điều đó. Nhi?”, anh khum hai vai che chở cho Bethany và ôm cô chặt hơn, áp sát mặt mình vào tóc cô. Tuyết tan chảy long tong từ vành mũ xuống tay áo anh. Cô cảm thấy bớt căng thẳng. “Khỉ thật. Làm anh hoảng quá. Anh sợ em bị thương.”

Xuyên qua hàm răng đánh vào nhau lập cập, Bethany nói, “Đ...ã ... nó... l...à... khô...ông ...s...ao m...à”.

Ryan bỏ tay ra khỏi đầu gối cô, và cô cảm thấy anh vận thân người. Kế tiếp đó là chiếc áo khoác nặng trĩu của anh được quàng quanh vai cô, vẫn còn hơi ấm cơ thể anh. Hơi ấm thật dễ chịu.

Anh với qua người cô lấy điện thoại và bấm số cảnh sát. Không lâu sau đó anh nói chuyện với một nhân viên điều hành. Anh giải thích ngắn gọn rằng hiện giờ không cần thiết phải cho người đến nữa. Sau khi kết thúc cuộc gọi, anh nhét điện thoại vào túi áo khoác đang ủ ấm cho cô. Rồi anh mỉm cười, lại ôm cô vào lòng. Trông anh khỏe mạnh và có thể che chở cho cô, chiếc cổ áo lật phật bay trong gió. Chiếc mũ cao bồi màu đen vẫn thường trực ngự trên đầu anh giờ phủ một lớp tuyết dày.

“Em mặc áo mình cũng được, Ryan”, Bethany phản kháng. “Anh sẽ lạnh cóng mất.”

“Anh miễn nhiễm với cái lạnh. Nhớ không? Hơn nữa áo của anh đã ấm sẵn rồi. Nó có thể giúp em đuổi cái lạnh đi nhanh hơn. Ta sẽ dùng cái áo đó phủ chân cho em.”

Vừa nói xong anh nhắc cô lên cầm theo luôn cái áo khoác. Bethany ôm lấy cổ anh, vui mừng đến nỗi lần đầu tiên cô không thấy giật mình khi được anh bồng lên.

“Nghe hỏi này. Em làm *cái quái* gì ở đây hôm nay hả?”

Áp mặt vào cổ áo ướt đẫm của anh, cô nói. “Bản tin dự báo thời tiết không nói sẽ có tuyết. Em đến cửa hàng Bend để lấy một đơn hàng.”

“Oregon mà, không biết sao? Và lại ở đây cao nữa. Đừng bao giờ, ý anh nói là *không bao giờ* tin vào bản tin thời tiết ở xứ sở này. Đúng ra cơn bão này được dự đoán là đi qua miền Bắc nhưng nó lại chuyển hướng. Hai ngày trước anh đã ‘đánh hơi’ thấy tuyết trong không khí rồi.”

“Thật ư?”

Anh bước lên bờ con hào, đến chiếc xe trượt tuyết, đặt cô trên ghế, rồi phủ áo khoác kín hai chân cô. Bethany chộp lấy tay nắm để ngồi cho vững trong khi anh lục trong thùng nhựa đằng sau. Anh lôi ra hai tấm chăn ủ chân nặng trĩu và một cái mền cách nhiệt bằng bạc. Anh quấn quanh người cô hết cả ba tấm, lớp ngoài cùng là tấm mền bạc để chắn gió.

Trong lúc quấn mấy cái mền quanh hai chân cô, anh luôn miệng ‘lên lớp’. “Lần tới có đi đâu xa thế này thì gọi để anh đưa đi. Có biết là trên những con đường kiểu này thường có bọn điên khùng không. Nếu lớp xì hơi thì làm sao?”

“Em gọi cho trung tâm cứu hộ giao thông là được mà.”

“Anh có người bạn làm cảnh sát. Cậu ta chuyên giảng giải cho những nhóm phụ nữ về an toàn đường cao tốc. Ngay cả em có gọi cho trung tâm cứu hộ giao thông đi chẳng nữa, thì ở lại một mình với chiếc xe là một việc hết sức nguy hiểm. Những tên biến thái luôn luôn rình rập, và một phụ nữ đơn độc với chiếc xe hỏng hóc trên đường cao tốc vắng tanh không người là mục tiêu lý tưởng nhất trần đời. Em có nghe người ta nói hãy gắn cờ trên cột ăng ten và khóa hết cửa xe lại không?”

“Có.”

“Ừ, đó là điều tệ nhất em có thể làm đấy. Em gần như gửi tín hiệu cho bất kỳ ai chạy xe ngang qua rằng em một mình, xe bị trục trặc, và không ai giúp đỡ. Một thằng cha căng chú kiết nào đó dùng đòn bẩy tháo lốp đập vỡ kính, và kế tiếp là em.”

“Ôi trời.”

“Ừ, ở đó mà ‘ôi trời’.” Những bông tuyết đáp xuống mặt hai người khi đôi mắt xanh sẫm bắt gặp đôi mắt cô. Nhìn sâu vào mắt anh, cô thấy nhiều nỗi sợ hơn là giận dữ. “Anh không muốn có bất kỳ điều gì xảy đến với em. Không được đi đâu xa một mình nữa. Nghe chưa?”

“Thỉnh thoảng em cũng cần đi chỗ này chỗ nọ”, cô chống chế.

“Từ giờ trở đi, muốn đi đâu cứ nói, anh sẽ đi với em. Lúc nào anh cũng có thể sắp xếp công việc để nghỉ được vài giờ.” Anh thở ra, nhắm nghiền mắt trong vài giây rồi níu đầu cô sát vào anh, hai trán cụng vào nhau. “Chết tiệt. Anh xin lỗi. Anh không cố ý lớn tiếng. Trên đường lái xe đến đây, anh cứ nghĩ đến tất cả những chuyện có thể xảy ra và cầu mong sao không có ai khác dừng lại.”

Trước khi cô kịp mở miệng, anh đã quày quả quay lại chiếc xe đỗ. Cô đôi mắt nhìn anh lấy chìa khóa và ví, rồi cố lôi chiếc xe lăn ra, khóa cửa xe và leo lên bờ hào.

“Em còn cần thứ gì khác tối nay không?”, anh hỏi.

“Chắc chắn là đường sẽ được dọn sạch trước khi trời tối.”

Anh đặt xe lăn vào cái giá gác đằng sau chiếc xe trượt tuyết và cột chặt nó vào đáy bằng mấy sợi dây chun có móc hai đầu. “Nhìn tuyết rơi kìa. Đường cao tốc này sẽ không lưu thông được cho đến khi tuyết được cào sạch, và ngay cả khi đã sạch sẽ thì đường vẫn còn trơn trượt. Em về làm gì trong khi luôn được chào đón tại nhà anh?”

“Trong ví là tất cả những thứ em mang theo đấy. Em đâu có dự định ở ngoài qua đêm.”

“Em có mang theo đủ thuốc không?”

“Không. Đã nói là em không định ở ngoài qua đêm mà.”

“Thế em thường dùng những thuốc nào?”

“Coumadin, thuốc kháng đông và thuốc chống mô cơ trước giờ ngủ để tránh bị chuột rút ở chân.”

Anh ngẫm nghĩ một lúc. “Hai ly rượu sẽ giữ cho máu lưu thông, và đồng thời giúp em thư giãn gân cốt. Để đảm bảo, anh sẽ tham khảo thêm mẹ anh.”

Sau khi xếp gọn ghê toàn bộ đồ của cô vào thùng chứa, anh leo lên xe ngồi đằng sau cô. Cô ngồi một bên, vai áp sát ngực anh khi anh kéo cô lại gần. Anh nổ máy sau khi bảo cô ôm lấy hông anh.

“Ngồi vững chưa?”, anh hỏi.

“Chắc là rồi.”

“Em ôm chặt nhé. Anh sẽ đi thong thả thôi.”

Bethany vùi mặt vào lớp áo sơ mi của anh, thấy dễ chịu hơn nhờ hơi ấm mạnh mẽ xuyên qua lớp vải ấm. Sau khi về số xe, anh quàng chặt một cánh tay quanh người cô. Chiếc xe rồ lên rồi phóng đi.

Thật lạ lùng, cô cảm thấy an toàn tuyệt đối khi chiếc xe trượt tuyết lờng lờng khiến cô trượt một chút trên ghê. Ryan ôm chặt lấy cô. Tiếng ồn của động cơ khiến khó có thể nói chuyện được, nên cô chỉ im lặng ôm chặt anh và thả lỏng cơ thể. Thật tuyệt diệu khi lại cảm giác được hơi ấm từ anh một lần nữa cho dù qua mấy lần vải.

Vì đi bằng đường tắt nên chẳng mấy chốc đã tới nhà anh. Anh thật biết ơn vì đoạn đường đã được rút ngắn đi vài dặm đó. Tuy thế, anh vẫn có thể cảm thấy Bethany run bần bật. Cần làm ấm cho cô - thật nhanh.

Con Tripper nhảy loi choi dưới tuyết mừng rỡ khi Ryan chạy xe đến gần nhà. Anh nói gì đó nựng nịu con chó lai nhưng không gãi tai và vỗ đầu nó như mọi khi, mà thay vào đó bằng Bethany lên và chạy vội vào trong. Anh mang cô thẳng vào phòng lớn nơi lúc này anh chuẩn bị nhóm lửa thì điện thoại cô gọi. Sau khi đặt cô xuống sofa, anh chộp lấy điện thoại và quay số nhà bố mẹ.

Đến hồi chuông thứ ba thì mẹ anh nhắc điện thoại. Ryan mau chóng tóm tắt tình hình. “Con cần cho cô ấy ngâm nước nóng mẹ ạ”, anh kết luận. “Mẹ đến được không?”

Ann thở dài một cách cường điệu, âm thanh văng đến tai Ryan từ đầu dây bên kia. “Con yêu, con có nhìn bên ngoài không? Đang bão tuyết đấy.”

“Con biết. Chỉ lên xe trượt tuyết vèo cái là tới nơi mà.”

“Tuyết rơi lớn thế này, mẹ đâm xuống hồ mất.”

Mẹ anh có thể vừa lái xe men theo bờ hồ vừa nhắm mắt còn được nữa là. “Thì mẹ đi chậm thôi. Con cần mẹ thật. Cô ấy là phụ nữ, mẹ không hiểu sao?”

Ann thở ra lần nữa. “Ryan, là Bethany, cô gái suốt cả mấy tuần qua khiến con đứng ngồi không yên đúng không?”

“Dạ phải.”

“Ừ. Cũng là cô Bethany con đã tìm kiếm suốt cả đời có đôi mắt màu hoa păng xê xanh biếc chứ gì?”

“Ý mẹ là sao?”

Ann bật cười. “Mẹ nghĩ một người đàn ông khôn ngoan có thể tự mình xử lý tình huống khẩn cấp này.”

Ryan nghĩ mẹ đang trêu và cười vang, “Cảm ơn mẹ đã gợi một ý hay nhưng chuyện gì cũng phải đợi đúng nơi đúng lúc. Giờ chưa phải”.

“Cái đầu của con đâu phải chỉ để đội mũ, hãy nghĩ mà xem”, Ann vừa nói vừa cười cười. “Cơ hội gõ cửa nhà con rồi đấy. Con bảo con sẽ kết bạn kết bè gì mà.”

“Vâng ạ.”

“Vậy... thì là bạn đi.”

“Mẹ à, con...”

“Thôi chết. Máy bấm giờ reo rồi. Mẹ phải nhanh lên không thôi bánh cháy hết.”

“Mẹ, đừng gác...”

Đường dây bị ngắt. Ryan nhìn chăm chăm xuống điện thoại, cố cưỡng lại thôi thúc muốn xoắn một tràng chữ thề.

“Chuyện gì thế anh?” Bethany hỏi, vẫn còn run cầm cập.

Ryan đặt điện thoại trở lại giá đỡ. Mẹ anh bị làm sao ấy, nhưng anh không nghĩ mình nên nói cho Bethany biết, vì vậy anh chỉ mỉm cười gượng gạo, “Không có gì, em à. Tuyết đang rơi dày. Với tầm nhìn hạn chế như vậy mẹ anh sợ gặp sự cố”.

“Ừ”, cô thu lu người trong mấy tấm mềm, mắt mở to nhìn anh lo lắng. “Em hiểu mà.” Cô dừng lại, run lên một đợt, rồi nói tiếp. “Thực sự em cũng không cần phải ngâm nước nóng, nhưng cảm ơn anh vì đã nghĩ đến.”

“Em đang chết cóng kia kìa. Nếu không ngâm nước nóng thì sẽ mất nhiều thời gian em mới ấm người được, trong khi chân em máu lại lưu thông kém.”

“Vậy để em xoay xở.”

“Xoay xở?” Ryan bồng cô lên khỏi sofa. “Được rồi, ta sẽ xoay xở.”

“Em không làm được nếu chỉ có mỗi mình anh giúp.”

“Chắc chắn em sẽ làm được. Khi đã để tâm vào rồi thì anh cũng sáng tạo lắm đấy.”

Ngồi trên ghế bành bên lò sưởi, Keefe Kendrick nheo mắt nhìn vợ. Bà cười tinh nghịch hết con mèo Cheshire của Lewis Carroll^[12] khi gác máy. “Mình lại bày trò gì nữa đây?”

Bà giật mình quay lại nhìn ông, ánh mắt màu xám lấp lánh. “Bày trò?”

Ông mỉm cười khi bà tiến về phía mình. “Mình đâu có lo bị ngã xuống hồ, còn nếu đúng thực là mình đang nướng bánh thì lấy cho anh một ít đi.”

Bà so đôi vai mảnh khảnh. Dù ở tuổi sáu mươi, Annie của ông vẫn còn mẫn mà lẫm, cặp lông tròn trịa gói gọn trong chiếc quần jean bó sát, đôi chân thon dài và khuôn ngực căng mẩy trong chiếc áo len màu đỏ khiến ông nhìn mãi không thấy chán. “Đôi khi Ryan cũng cần một cú đẩy để tiến tới trước.”

Bà ngồi phịch vào lòng ông và quàng tay quanh cổ chồng. Keefe biết tổng khi nào vợ ông cố đánh trống lảng. Ông nhướn một bên mày, “Chứ mình định làm gì?”.

“Hừm.” Bà nhăn nhăn môi ông. “Bên ngoài có bão tuyết. Em nghĩ tuyết *thật là* lãng mạn. Mình không thấy sao?” Bà cựa quậy khiến ông bị khuấy động. “Sao không mở một chai vang và vợ chồng mình vui vẻ một chút bên lò sưởi nhỉ.”

Keefe cắn vào môi dưới của vợ hơi mạnh để cho bà biết ông không khờ khờ như bà tưởng. “Annie, mình đang xen vào chuyện tình cảm của thằng Ryan đấy à?”

Bà hôn ông, chiếc lưỡi tinh quái điệu nghệ khiến ông suýt quên câu hỏi của mình. “Đời nào. Em chỉ làm một bà mẹ tốt và hoàn toàn cưỡng lại được thôi thúc muốn xen vào. Cô bé Bethany đó hiện đang ở nhà Rye. Cô Bethany đó.”

Tay Keefe mân mê ngược lên vùng ngực vợ. Annie của ông thật đầy đặn ngọt ngào. “Cô gái có đôi mắt xanh biếc đó hả?”, ông hỏi giọng khàn khàn.

“Đúng rồi. Con bé gặp sự cố trên đường, thằng Rye đến đưa nó về nhà mình. Con bé lạnh cóng và cần ngâm nước nóng. Nó muốn em đến đó giúp. Cái thằng đến là đại. Cơ hội đến tận tay mà còn chần chừ. Mãn tắm nước nóng có thể là một khởi đầu tốt cho những cảnh hay kế tiếp.”

Keefe đột ngột đứng lên. Bà kêu lên khe khẽ đầy bất ngờ khi ông xăm xăm đi về phía nhà tắm. Tâm trí Keefe đang bận rộn với những hình ảnh của bà, người hồng rục lên vì nước nóng và bóng mượt xà phòng thơm ngát. “Mãn tắm nước nóng cũng có thể là một khởi đầu tốt cho những cảnh

hay kế tiếp”, ông đồng tình giọng trầm đục. “Annie, thỉnh thoảng bà trò
thế cũng mang lại kết quả ngoài mong đợi đấy.”

Chương mười

Bethany ngồi trong phòng tắm, nhìn chăm chăm vào tấm gương có gắn đèn trên một thanh gỗ sồi chiếu ánh sáng chói lòa khắp người cô và mọi thứ khác xung quanh. Nhìn vào gương, cô thấy mình giống hệt một người que đang run lẩy bẩy với đôi mắt to tướng và nùi tóc rối bù. Chả trách mà Ryan lo lắng đến thế. Cô không thể co duỗi chân như hầu hết mọi người để cho máu lưu thông, thế có nghĩa là một nửa cơ thể cô không thể kiểm soát nhiệt độ hiệu quả.

Bethany xoa xoa hai cánh tay nhưng vẫn không hết lạnh. Kéo gấu váy lên, cô sờ vào đầu gối và thấy nó lạnh như đá, dầu được mặc kín tất nylon. Ôi chao, sao mà cô muốn được ở nhà mình trong phòng tắm quen thuộc với tất cả những thiết bị hỗ trợ đáng tin cậy đến thế.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ khiến cô giật nảy mình. “Vào đi”, cô cố nói giọng bình thường hết sức có thể nhưng chỉ được một nửa.

Người phục vụ buổi tắm cho cô bước vào - có chiều cao hơn một mét tám. Chiếc quần jean vẫn còn ướt sũng vì tuyết dính bết vào đôi chân dài rần rỏi của anh. Mỗi bước đi đôi bốt gỗ cộp cộp lên lớp gạch men màu nâu đất, âm thanh sắc và dứt khoát. Anh đã kịp thay một chiếc sơ mi khô, chưa cài cúc để lộ khuôn ngực vạm vỡ và chòm lông xoắn thu hẹp dần chạy dài đến cái bụng phẳng nổi rõ những múi cơ rần rỏi.

Miệng Bethany bỗng trở nên khô khốc, tất cả những gì cô có thể nghĩ được để thốt lên là. “Hi.”

“Hi”, anh đáp, giọng trầm hơi rung. Âm thanh khiến làn da cô như ngấm lên râm ran. “Sẵn sàng chưa nào?”

Bethany chưa bao giờ sẵn sàng cả. Số lần mẹ cô giúp cô thay quần áo đủ nhiều để cô biết anh không thể làm điều đó mà không nhìn cho đầy mắt.

Ryan nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt sắc sảo với sự quan tâm ân cần. Từ eo trở xuống cô vẫn còn mặc nguyên quần áo. Bên trên cô đang mặc áo

phông rộng thùng thình của anh. Áo của cô và chiếc nịt ngực xếp gọn gàng trên bàn gương, nịt ngực được lèn bên dưới để anh không trông thấy.

Điểm sáng sửa duy nhất trong cái đồng lộn xộn khốn khổ này là anh đã đưa cho cô mặc áo phông màu xanh dương thay vì màu trắng. Theo kinh nghiệm bản thân, cô biết áo phông trắng sẽ trở nên trong suốt ngay khi bị ướt.

“Tuyết vẫn còn rơi à?”, Bethany hỏi.

“Ừ, vẫn còn. Rất tiếc. Cho đến giờ có lúc nào ngừng rơi đâu. À, anh đã gọi cho Jake rồi. Anh không muốn nhà em lo. Anh ấy nói sẽ qua nhà em cho con mèo ăn uống.” Anh làm cô giật mình khi đột ngột quỳ gối trước mặt cô. Nở một nụ cười thật tươi và chồm tới vén lọn tóc ướt đang che mặt cô. “Này em, hy vọng em run lập cập thế này là do lạnh chứ không phải do căng thẳng. Em không sợ anh đấy chứ?”

“Ôi trời, làm gì có.” Bethany vừa cười vừa run rồi cắn chặt hai hàm răng lại với nhau để khỏi đánh lập cập.

“Chắc không?” Anh lướt một ngón tay dọc theo gò má cô, rồi dừng lại mân mê cái rãnh nhỏ nơi chiếc cằm chẻ. “Anh cũng đã cố đặt mình vào vị trí của em rồi. Hơi khó khăn. Anh biết.”

“Em không sao, Ryan. Thật đấy. Em chỉ ước là không cần phải tắm nóng.”

“Anh biết phải làm thế nào.”

À há. Rõ ràng là anh không hề tính đến chuyện rằng không có thanh hỗ trợ và yếm đỡ thì thậm chí cô sẽ không thể cởi được quần con và tất ra nếu không được giúp đỡ. Ở nhà đầy đủ thiết bị hỗ trợ mà cô còn chật vật nữa là.

“Tin anh đi”, anh nói khẽ khàng. “Bạn bè tốt thì không làm cho nhau thấy xấu hổ.”

“Em chỉ ước mình đang ở nh...à. Chỉ có vậy thôi. Ở đây có mọi thứ em cần.”

“Anh xin lỗi vì ở đây không có mọi thứ em cần. Anh sẽ sớm trang bị cho em.”

“Ồ, không. Anh không cần phải mua những thứ đó cho em.”

“Sao không?”

Bethany biết có hàng tá lý do thuyết phục nhưng cô không thể nghĩ ra được điều gì. “Vì gì chứ?”

Anh bật cười. “Một trong những thuận lợi của việc có quá nhiều tiền không biết làm gì cho hết, là có thể mua những món đồ cho bạn bè bất kỳ khi nào thấy thích. Em có biết với năm mươi triệu thì lãi suất hằng năm là bao nhiêu không? Tiền thuế anh phải đóng hình như ngang bằng nợ quốc gia đấy.”

Bethany không thể hình dung có nhiều tiền vậy thì như thế nào. “Tội nghiệp anh quá.”

Ryan nheo mắt. “Anh điều hành công việc ở đây, và bất kỳ thứ gì anh mua để hỗ trợ cho người khuyết tật, như em chẳng hạn, sẽ là một khoản vay miễn quyết toán.”

“Ồ.”

“Cũng có những người khuyết tật đến xem ngựa để mua. Nếu anh muốn mua những thiết bị để em cảm thấy thoải mái hơn khi ở đây thì anh sẽ mua, không tranh cãi gì hết. Được không?”

“Được.”

Ryan khẽ mỉm cười. “Ta đang đối đãi nhau như hai người bạn rồi đấy, đúng không?”

“Em chứ...a khi nào mặc đồ người khác thế này, nên có thể nói em đã coi anh như là một người bạn rất tốt của mình rồi.”

Anh phì cười. “Vậy anh không cần phải nói gì thêm để chứng minh điều đó, phải không?”

“Làm ơn đừng. Anh mà càng nói thì em lại càng trì hoãn đấy.”

“Đấy, em thấy chưa? Tình huống hiện giờ rất tệ. Em cần tắm nóng, đưa em vào bồn là việc quan trọng nhất, mà em thì đang căng thẳng và hồi hộp thế kia. Anh muốn lắp đặt những thiết bị cần thiết để em cảm thấy ở đây cũng tiện như ở nhà mình vậy. Rồi mỗi khi muốn tắm em có thể tự vào bồn.”

“Anh có phải là người siêu sạch không?”

“Người gì?”

“Nếu anh hay đưa nách lên người thì chắc em cần phải xem lại có nên làm bạn với anh không.”

Ryan thở ra rồi lắc đầu. “Lẽ ra anh nên biết là ngay cả khi căng thẳng thì em vẫn láu lỉnh.”

Chính thế. Bethany thường đùa cợt khi thấy kém thoải mái, và ngay lúc này cô cảm thấy vô cùng bứt rứt khó chịu.

“Ở đây lúc nào cũng có thể gặp ‘sự cố’ và phải tắm rửa ‘cấp tốc’. Sống chung với bọn súc vật cơ mà. Nếu bị một con ngựa quất cái đuôi đầy bùn của nó vào người, thì em sẽ hài lòng khi mọi thứ đã sẵn sàng cho bất kỳ tình huống nào.”

Bethany xoa xoa hai cánh tay. “Em chỉ ước sao hiện giờ các thiết bị có sẵn ở đây rồi.”

“Anh hiểu.”

Giọng Ryan trầm đục, cô biết anh hiểu cô đang cảm thấy kém thoải mái đến thế nào. Không hiểu sao chuyện này giúp cô rất nhiều.

Bethany hít một hơi dứt quãng vì vẫn còn run. “Thôi được”, cô nói, cố giữ giọng tự tin hết sức có thể. “Em đã sẵn sàng. Ta bắt đầu đi. Mọi việc sẽ lại đâu vào đó.”

“Không biết em có thấy dễ chịu hơn khi biết rằng anh đã gọi cho ông quản đốc Sly và hiện ông ấy đã có mặt ở xưởng hàn đang khẩn trương làm mấy thanh vịn tạm thời dùng trong nhà tắm cho em không nhỉ?”

“Thật không?”

“Xong ở đây, anh sẽ đến đó phụ ông ấy một tay. Có thể sản phẩm sẽ không hoàn mỹ nhưng em sẽ phần nào cảm thấy thoải mái ở đây cho đến sáng mai.”

Thanh vịn nhà tắm ư? Bethany suýt ôm chầm lấy anh. Cô cố cưỡng lại cái thôi thúc đưa mắt nhìn về phía chiếc tủ com mốt. Tạm thời cũng được. Hoan hô thanh vịn tạm thời. Cô không quan tâm liệu những cái thanh vịn đó đẹp hay gì gì miễn là chúng có thể hỗ trợ cho cô để khỏi phải phiền đến sự giúp đỡ của người khác.

Vẫn quàng tay quanh mình, cô nói. “Em ghét phải phiền anh đến thế này, Ryan.”

“Có phiền gì đâu. Ở trại bọn anh vẫn thường hàn luôn đấy mà, và anh có hàng tấn ống nằm rải rác quanh đây. Chỉ ít phút là có đủ mọi thứ cần thiết để làm thanh vịn cho em.” Anh đứng lên và khom người xuống. “Ôm cổ anh nào. Để anh đưa em vào bồn. Anh bắt đầu thấy lạnh rồi, tại nhìn em đấy.”

Ồ, sao mà cô ghét thế này quá. Dù vậy chẳng còn cách nào khác. “Anh chỉ cần quấn em trong chăn điện là được. Vậy cũng làm ấm người lên mà.”

“Anh không có chăn điện. Xin lỗi em. Chỉ toàn chăn bông thôi.”

“Vậy để em ngồi bên lò sưởi.”

Cũng giống như tối hôm trước, anh nắm lấy cổ tay cô và đặt hai cánh tay cô vòng qua cổ anh. “Em run ghê quá? Nào ta vào bồn nhé. Có anh chăm, em không lo bị viêm phổi đâu. Jake sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Jake. Ôi, sao mà cô ước gì có Jake ở đây đến thế.

“Tin anh một chút đi”, Ryan nói khẽ.

Bethany mừng rỡ tưởng anh cố giữ cô thẳng người bằng một tay và tay kia vụng về giúp cô cởi quần áo trong khi thân người cô áp sát vào người

anh như thế. *Ôi, trời ơi...chết mất thôi.* Mặt cô nóng bừng lên xấu hổ.

“Chuyện này sẽ xong trước khi em kịp thốt lên ‘Hallelujah^[13]’ đấy.”

Bethany mong chờ vô cùng những thử thách quen thuộc từng trải qua cùng mẹ vào những đêm đi bơi, trong khi anh lăm bầm căng thẳng và hai chân cô đơng đưa như hai cọng bún mềm oặt. Lẽ ra cô nên biết nhiều hơn. Sau khi ôm lấy hông cô chỉ bằng một tay, Ryan đứng thẳng người lên như thể trọng lượng của cô chẳng là gì. Điều kế tiếp Bethany biết khi ôm chặt lấy anh là phần dưới của cô buông thông lủng lẳng.

“Ồi!”

“Không sao. Anh sẽ không làm rơi em đâu.”

Ryan dò dẫm bên dưới áo sơ mi để cởi khóa váy cô. Xong xuôi anh cởi cùng một lúc cả váy, cả quần tất, cả quần con. Bethany cảm thấy những ngón tay của anh đỡ sau gáy cô, nhưng không có biểu lộ gì thân mật quá mức. Điều kế tiếp cô biết là anh kéo gấu áo phông xuống rồi đặt cô trở lại xe lăn.

“Đấy, em thấy chưa?”, anh lại cúi xuống để cởi đôi tất chân. “Chẳng sao cả. Đâu có tệ như em nghĩ, đúng không?”

Quả thực là không tệ chút nào, và điều dễ nhận thấy nhất là cô không còn run dữ dội như lúc nãy nữa.

Ryan nắm lấy hai bên mắt cá chân cô để cởi đôi dép lê da hoẵng màu đen rồi xếp gọn ghề đồng hồ của cô sang một bên. “Chết thật, chân em lạnh như đá ấy.” Anh vuốt ngược bàn tay lên bấp chân cô. “Thảo nào mà em run đến thế.”

Bethany túm lấy gấu áo phông cố che hai đầu gối lại. “Em không thể tin được sao lại dễ dàng đến thế. Lần nào mẹ giúp em cũng chặt vật.”

Ryan đưa mắt nhìn cô thích thú. “Anh thấy mẹ em tối qua rồi. Bà đâu lớn con nên có gì là ngạc nhiên chứ.” Sau khi đặt đôi dép của cô sang một bên, anh đứng lên. “Giờ anh sẽ bồng em lên đặt vào bồn nhé. Nếu em bầu chặt lấy cái gấu áo như thế thì khi vào bên trong bồn nó sẽ không tọc lên

được. Anh đã mang vào đây một cái kẹp quần áo rồi, khi nào đặt em xuống xong xuôi anh sẽ ‘neo’ nó lại.”

Một cái kẹp quần áo ư? Anh đúng là định liệu hết mọi thứ.

Khi anh cúi xuống bên cô, Bethany chuẩn bị tinh thần, trông thấy anh luôn một cánh tay dưới đầu gối cô và cảm giác một cách rõ ràng khi cánh tay trái của anh trượt xuống giữa lưng cô và thành sau xe lăn. Một cánh tay to lớn ôm gọn lấy cô, những ngón tay rắn rỏi xòe rộng trùm hết mạn sườn bên dưới ngực cô.

“Nào”, anh nói khi nhắc cô lên. “Anh bồng chắc rồi nhé.”

Đúng là anh bồng chắc rồi. Bethany cảm thấy sự mạnh mẽ đàn ông bao quanh mình. Sức nóng tỏa ra từ vòm ngực trần của anh xuyên qua áo phông, và mái tóc đen bù xù cọ xát vào một bên khuỷu cô. Trong vòng tay anh thật tuyệt vời, Bethany suýt nữa cắn nhẹ vào chiếc cần cổ cứng cáp của anh. Nó có màu caramel, xếp thứ hai đằng sau chocolate, là một trong những vị yêu thích của cô.

Ryan quỳ một đầu gối xuống bên cạnh bồn tắm, nhắc cô qua thành bồn rồi nhẹ nhàng hạ người cô xuống bên trong. Anh vẫn giữ một tay bên dưới đầu gối để từ từ sắp chân cô cho ngay ngắn.

Như Ryan gợi ý lúc này, cô túm lấy gấu áo phông để nó không trôi ngược lên. “Anh giỏi ghê.”

“Tự nhiên thôi mà.” Anh liếc mắt nhìn cô cười tủm tỉm khi lôi một chiếc kẹp quần áo ra khỏi túi sơ mi. Kéo tay cô ra và túm lấy gấu áo phông, anh kéo nó xuống phủ qua đầu gối cô rồi cố định bằng cái kẹp.

Bethany quan sát anh bật máy nước nóng lạnh, rồi xòe bàn tay bên dưới dòng nước để kiểm tra nhiệt độ. Khi điều chỉnh van, anh nói, “Em sẽ ấm lên ngay thôi”.

Bethany thở ra cảm kích và chuôi người thấp hơn một chút vào bồn nước. “Để chịu quá.” Làn nước ấm chảy từ vòi xuống ngập ngang hông cô. “Cảm ơn anh rất nhiều. Xin lỗi vì phiền anh nhiều quá.”

“Phiền gì chứ. Em ở đây là vui rồi.”

Nước ấm giúp cô thôi run, và cơ bắt đầu giãn ra. Ryan bắt đầu xoa bóp hai chân cô, đôi bàn tay rậm nắng của anh đối nghịch với làn da nhợt nhạt của cô. Nhìn bàn tay anh, cô ước ao có thể cảm nhận được những động chạm ấy. Cô mừng rỡ tựa lòng bàn tay anh hẳn phải hơi chai sần, những ngón tay dài rảnh rỗi chắc phải ấm nóng. *Dừng lại đi Bethany. Chỉ là bạn bè thôi. Không hơn, không kém.* Cô không được cho phép trái tim đàn bà khờ khạo của mình vẽ ra những viễn cảnh đầy ảo tưởng và có nguy cơ hủy hoại những gì đang hứa hẹn là một tình bạn đẹp.

Bắt gặp Bethany đang nhìn tay mình chăm chăm, anh nói, “Anh nghĩ làm thế này cho máu lưu thông. Em không thấy đau chứ?”

“Không. Giá như em có thể đau.”

Ryan nhìn cô bối rối, rồi chớp mắt. “Anh xin lỗi. Hỏi gì mà ngốc. Anh chỉ nghĩ - khi thật, anh không biết mình đã nghĩ gì nữa.” Anh lăn tay ngược lên bên trên đầu gối cô. “Em đâu có cảm thấy gì đúng không? Không ở đâu hết hả? Thế nên anh khó mà biết được. Về mặt kiến thức anh biết điều đó, nhưng thỉnh thoảng theo bản năng anh vẫn tự động nghĩ em có cảm giác.”

Bethany cố nở một nụ cười gượng gạo. “Đừng xin lỗi. Em mới là người bất thường, chứ không phải anh. Em cũng còn vài chỗ có cảm giác.” Cô chỉ một ngón tay vào má trong đùi trái. “Chỗ này này.”

Ryan nhìn chăm chăm vào chỗ đó như thể đang ghim nó vào trí nhớ. “Chỉ chỗ đó thôi hả?”

“Vài chỗ khác nữa chứ. Tổn hại dây thần kinh đôi khi rất lạ lùng, nhất là trường hợp của em, những tổn hại nặng nề nhất nằm ở một bên cột sống. Em có cảm giác ở những nơi không nên và mất cảm giác ở những nơi cần phải có. Ngay sau khi em bị thương, bác sĩ riêng của nhà em và chuyên gia địa phương đứng cả bên em, cau mày và gãi đầu liên tục. Trường hợp của em không tìm thấy trong sách vở cũng như các bài nghiên cứu.”

Anh chau mày trầm ngâm. “Vậy là hai chân em không hoàn toàn bị liệt đúng không?”

“Không hoàn toàn. Những điểm bị mất cảm giác nằm rải rác từ chỗ bị thương xuống tới bẹn và trở nên tẻ dần cho đến khi hoàn toàn không có cảm giác gì nữa.” Cô hạ thấp giọng như một lời thì thầm bí ẩn. “Chẳng hạn như ở hông em vẫn còn cảm giác bình thường, và có thể phát hiện ra một bàn tay lạ xâm phạm.”

Bethany tưởng anh phải cười phá lên. Thay vào đó tia mắt anh phóng chiếu vào điểm giao hai đỉnh đùi cô. “Đừng có túm tóc anh và dúm đầu anh xuống nước vì hỏi câu này nhé. Được không? Chỉ là bạn bè thôi. Em có bị mất cảm giác nơi ấy không?”

Bethany không chắc mặt cô đỏ đến mức nào trong khi cô vẫn còn lạnh thế này nhưng đúng là mặt cô đỏ bừng lên.

Ryan ngay lập tức rút lại. “Anh xin lỗi. Câu hỏi không phải phép.” Anh đưa ánh nhìn về lại vòi nước, rồi kiểm tra độ nóng của nước trong bồn. “Anh chỉ tò mò thôi. Hình như em tự thuyết phục mình rằng em có thể không có được cuộc sống chẵn gói bình thường như người khác. Nếu em có cảm giác ở tất cả những nơi đó thì anh thắc mắc đấy.”

“Bác sĩ đã nói thẳng với em là em không thể rồi.”

“Bác sĩ cũng có thể sai mà.”

“Em biết, nhưng ông ấy nổi danh là chuyên gia hàng đầu về cột sống, ý kiến của ông ấy có trọng lượng. Ông ấy là một trong những bác sĩ giỏi nhất ở West Coast.” Bethany đưa mấy ngón tay nghịch nghịch mặt nước, ý nhị nhìn về hướng khác. “Sự tổn hại về thần kinh rất lạ lùng. Có sợi thì vẫn còn hoạt động tốt nhưng sợi ngay bên cạnh nó lại vô dụng. Kiểu như một cái chuông bị điếc ấy, nhỉ?”

Ryan phì cười. “Thì rung cho nó kêu.”

“Cứ cho là có ai đó rung đi nữa thì liệu ai có thể dám chắc em có cảm giác ở những nơi đó không? Em chỉ có thể sống với những gì bác sĩ

Reicherton đã nói, mà những gì ông nói thì không hứa hẹn chút nào.”

Anh nhướng một bên mày. “Vậy là em không bao giờ, ừm, thử tự mình kiểm tra xem sao ư?”

Bethany đưa mắt nhìn anh. “Không. Em, ừm...” Cô nhún vai, bất giác cảm thấy khó chịu. Làm sao cô có thể giải thích rằng cô chọn cách sống kiêng khem tình dục? Nhen lên ham muốn thể xác và những khao khát không bao giờ có được để làm gì cơ chứ. “Em không hẹn hò cùng ai kể từ sau vụ tai nạn, và em nghĩ là có tự kiểm tra thì cũng chẳng để làm gì.” Cô nhìn anh mỉm cười tinh quái. “Vả lại một trong các anh trai em suýt nữa bị mù vì làm chuyện đó.”

Ryan bật cười vang, cần cổ bỗng nhiên đỏ rần. Lần này đến lượt anh nhìn lảng sang hướng khác. “Anh xin lỗi. Lẽ ra anh không nên hỏi.” Anh lại thử nước. “Anh nghĩ giờ đã đủ nóng rồi đấy. Em thấy được chưa?”

Bethany nghĩ anh không thoải mái lắm với cuộc nói chuyện vừa rồi, nhưng lạ lùng là cô cảm thấy dễ chịu hơn. “Rất vừa.”

Ryan khóa vòi nước, rồi ngồi bệt xuống sàn bên cạnh bồn, tựa tấm lưng rộng vào lớp gạch men chạy lên đến một phần hai bức tường. Anh co một chân lên, một cánh tay gác hờ lên đầu gối, ánh mắt lấp lánh nhìn cô chăm chăm.

Bethany đưa tay xuống đùi, dừng lại nơi đầu gối rồi đi ngược lên trở lại. Lúc nhìn lên, cô trông thấy anh đang kéo kéo dải tai, một cử chỉ cô nhận ra ngay là thói quen của anh khi cảm thấy căng thẳng. “Anh thực sự xin lỗi”, anh nói giọng khàn khàn. “Anh không biết đầu óc mình bị gì mà lại đi hỏi em lung tung như thế. Thực sự đó không phải là việc của anh, vả lại tọc mạch như thế thì thật khiếm nhã.”

Bethany trầm ngâm một lúc. “Em không nghĩ gì đâu, thật đấy. Em chỉ không biết trả lời như thế nào. Kiểu như sống trong thành phố và sở hữu một khẩu súng trường có sức công phá lớn. Nếu anh biết sẽ không bao giờ có dịp sử dụng nó thì chỉ cần cất kỹ nó ở đâu đó thật an toàn và quên rằng mình đang có nó.”

Ryan mỉm cười gật đầu. “Anh có thể liên tưởng được như thế.” Anh lại kéo kéo mái tóc. “VẬY... kể anh nghe về gia đình em đi. Em và Jake có vẻ rất thân. Với những anh khác thì em có như vậy không?”

Thấy vui khi chủ đề đã được đổi, Bethany khởi sự vấn đề về mấy ông anh trai. “Trong một gia đình có đông người như gia đình em, làm con út không bao giờ dễ dàng cả, nhất là khi mình là con gái thì lại càng khó khăn hơn. Quá nhiều bảo bọc. Lúc nào cũng có người canh giữ em. Nên em cứ phải khéo léo tìm cách thoát khỏi họ.”

“Anh dám chắc là bố mẹ em đánh giá cao nỗ lực của mấy anh trai em.”

“Ồ, vâng. Họ không bao giờ phải lo lắng nhiều về em. Khi Jake vào đại học, thì có Zeke ‘tiếp quản’ việc lo lắng cho em, và rồi anh ấy cũng đi nốt thì đến lượt cặp anh song sinh không lúc nào chịu rời em nửa bước.”

“Họ đều học làm bác sĩ thú y hết đúng không.”

Bethany gật đầu. “Anh kể em là Hank, hai tám tuổi còn em hai sáu. Anh ấy suýt soát tuổi em nên đối đãi với em theo cách một người bạn hơn là mối phiền toái thì lúc nào cũng kè kè dạn dò này nọ. Có khi anh ấy còn tiếp tay em gây chuyện và xúi em làm bậy nữa.”

“Thế bố mẹ em? Anh có gặp bố em ở cửa hàng rồi. Ông có vẻ là người tốt. Thế mẹ em thì như thế nào? Tối qua anh thấy bà từ xa thôi. Có vẻ như bà rất hiền lành.”

“Đúng thế.” Bethany xoa xoa một bàn tay quanh thắt lưng. “Anh phải biết bà để có cái nhìn toàn cảnh. Bà - nói thế nào nhỉ? - một nữ tu sĩ béo tròn trong trang phục thường dân tình cờ kết hôn rồi có sáu đứa con, và bà thề rằng đứa nào cũng nhờ một phép lạ nào đấy rơi vào ủng của bố vào ban đêm khi hai người đang ngủ. Đôi khi em gần như nghĩ rằng chính bà cũng tin vào điều đó.”

Ryan bật cười khi nghe chuyện. “Hẳn là em yêu bà lắm.”

Bethany gật đầu. “Bà giản dị. Chỉ có hơi ngây thơ một chút. Bố em là người thủ cựu và lúc nào cũng che chắn cho bà. Cho cả em nữa. Chỉ là

những gì ông đạt được không tương xứng với công sức ông bỏ ra. Nếu lúc nào chỉ có hai bố con, em sẽ được ông giảng giải về chim chóc, về lũ ong với những thông tin cơ bản nhất cần phải biết.”

“Rằng chim thì hót véo von còn ong thì bay vo ve.”

“Chính xác. Khi nhà em vẫn còn trang trại chăn nuôi, lúc nào ông cũng cố hết sức đến khổ sở để đảm bảo là em không bao giờ chứng kiến cảnh ngựa ‘hót’ nhau.” Cô nhìn anh mỉm cười. “Sự giữ gìn đó của bố khiến em vất vả ghê gớm.”

“Em lén xem chứ gì.” Anh cười tùm tùm vẻ như đi guốc trong bụng cô.

“Đương nhiên.”

Ryan lắc đầu. “Tội nghiệp ông ấy. Nuôi em lớn lên hẳn phải là một việc khó khăn lắm nhỉ.”

“Đối với bố hay với em? Là thiên thần nhỏ của bố có thể khiến đứa con gái bị kìm hãm đến ngột ngạt không chịu nổi ấy chứ. Nếu được quay lại tuổi thơ thì năm mười hai tuổi em sẽ chủ động trong chuyện ấy.”

“Mười hai tuổi sao? Kinh nhỉ. Heidi mười hai đấy.”

“Heidi là ai?”

Mắt anh ánh lên vẻ hãnh diện khi miêu tả cô em gái nhỏ của Maggie. “Con bé luôn miệng bảo anh đợi nó lớn để nó có thể cưới anh. Nó cứ bắt anh phải để ý đến nó. Anh yêu nó ghê gớm và không muốn làm nó tổn thương. Đồng thời anh cũng không muốn khuyến khích nó. Đó là giới hạn không được vượt qua. ”

“Con bé chắc dễ thương lắm.”

“Ừ.” Cái rãnh nơi má anh hằn sâu khi nụ cười nở rộng trên môi. “Chẳng mấy nữa mà con trai sắp hàng đầy ngoài cửa. Lúc đó chắc phải đến phụ Rafe đuổi cổ tụi nó về.”

“Khi còn ở tuổi ấy em mê ngựa đến nỗi không màng gì đến bọn con trai, mãi cho đến khi gặp Paul. Có thể Heidi cũng như thế thôi.”

“Có thể. Con bé muốn tham dự cuộc thi đua ngựa vượt chướng ngại vật.”

“Thật à?” Thông tin đó khiến Bethany quan tâm và cô sắp sửa nói tiếp chủ đề đó thì anh cắt ngang. “Về Paul ấy. Sao em quen với một cậu mà ở tuổi đó rồi vẫn chưa biết hôn thê?”

“Một lẽ là bọn em vẫn còn nhỏ, lẽ nữa là bố cậu ấy là mục sư nên cậu ấy rất sùng đạo. Bọn em hầu như chỉ...” Cô bất giác cảm thấy ngượng ngùng và thắc mắc không biết sao hai người lại lang thang sang chủ đề này. “Bọn em đợi cho đến ngày cưới.”

Ryan mím chặt môi. “Vậy chuyện cậu ta không giữ được khóa kéo quần với cô bạn thân của em đúng là tệ. Tên cô ta là gì nhỉ?”

“Nan. Sao anh biết cô ấy?”

Lại có gì đó ám muội le lói trong mắt anh, và anh bất giác đưa mắt chăm chú nhìn lên trần nhà. “Đám cưới hai người đó được đưa tin trên báo mà. Có phải bí mật gì ghê gớm đâu. Đúng không?”

Bethany thấy ran ran ở gáy. “Sao đàn ông hay nhìn lên trần nhà khi nói dối thế?”

Ryan thả rơi ánh nhìn trở xuống. “Đúng là em có nhiều anh trai nên khó qua mắt thật.”

“Là Jake đúng không?”, cô hạ thấp giọng. Đó không thực sự là một câu hỏi.

Ryan thở dài. “Em thật may mắn đấy, biết không. Có ông anh yêu thương em đến thế còn gì. Anh ấy có thể tay không chiến đấu với một con sư tử vì em đấy.”

“Anh ấy gọi điện cho anh à.”

Ryan lại thở ra. “Khi thật. Cái miệng hại cái thân rồi. Anh không có ý định phản bội anh ấy.” Anh lắc đầu. “Anh ấy không gọi. Anh ấy tới đây hôm tối thứ Bảy. Bọn anh đã nói chuyện vui vẻ với nhau hồi lâu.”

“Vui vẻ ư? Anh và Jake?”

“Ừ thì ban đầu thì đúng là không vui thật. Nhưng anh ấy dịu lại khi bọn anh bắt đầu nói chuyện và anh thuyết phục anh ấy những gì anh đối với em đều có ý tốt.”

“Rằng bọn mình chỉ muốn làm bạn thôi?”

Anh khẽ cười. “Ừ. Bạn tốt nhất. Anh ấy không phản đối chuyện đó. Anh ấy đến đây không có ý gây hại gì cho anh. Chỉ là muốn bảo vệ cho em thôi. Anh ngưỡng mộ anh ấy vì điều đó.”

“Đợi đó. Rồi anh sẽ còn ngưỡng mộ anh ấy hơn nữa cho mà xem.”

“Anh định thế mà”, anh cả quyết.

“Định gì?”

“Đợi.”

Nằm trước lò sưởi ôm chặt vợ trong tay, Keefe cảm thấy bà hơi căng thẳng. Sau lần gần gũi đầy cuồng nhiệt vừa rồi, ông cảm thấy chắc chắn một điều rằng tâm trạng ấy của bà không phải do thiếu thỏa mãn mà ra.

“Sao thế, mình?”, ông hỏi, vuốt nhẹ tóc bà rồi hôn lên chân mày bà.

“Lương tâm cắn rứt”, bà thú nhận. “Lẽ ra em phải đến nhà Ryan mới đúng. Bình thường không xen vào chuyện của nó là điều nên làm, nhưng cứ nghĩ về cô gái tội nghiệp đó. Nếu có một phụ nữ giúp mình, con bé sẽ thấy dễ chịu hơn.”

“Hừm.”

“Mình có nghĩ là em nên qua bên ấy không?”

“Năm thế này thích hơn. Lái xe trượt tuyết đi dưới thời tiết thế này nghe không được hấp dẫn cho lắm.”

“Mình không phải đi đâu.”

Ông thở dài. “Để cho vợ ngã xuống hồ à?”

“Em không ngã xuống hồ đâu, đừng lo. Có bị mất em cũng đi được.”

Keefe chống khuỷu tay ngồi dậy. “Nếu ở nhà sẽ không được gặp con dâu mới, tiếc lắm.”

“Con mình đã cưới con bé đâu.”

Keefe bật cười. “Ừ thì thế... Ryan lúc nào cũng từ từ tà tà thôi. Nó sẽ lựa lúc thích hợp để hành động.”

“Từ từ tà tà? Dòng giống nhà ai chứ?”

“Kendrick chứ ai. Nếu anh là nó, anh đã đưa con bé đến thành phố Reno rồi trở về rồi. Chẳng hiểu nổi cu cậu ra sao nữa. Chuyện gì cũng nghĩ cho nát ra rồi mới làm.”

Ann ôm lấy cổ ông. “Em sẽ để mình đi cùng với một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Đừng khuyên bảo con nó gì hết.”

Keefe làu bàu. “Sao lại không?”

“Vì hiện giờ nó đang làm chủ tình hình tương đối ổn, và em không muốn nó làm bất cứ điều gì khinh suất, như lừa con bé rồi đưa nó đi đâu đấy.”

“Anh có lừa mình đâu.”

“Mình giả bộ ta bị lạc rồi giữ em lại trong rừng những năm ngày trời còn gì. Thế không gọi là lừa thì gọi là gì?”

“Sao mà anh thông minh thế không biết. Đưa mình về đến nhà là mình đồng ý lấy anh ngay. Thế là anh khỏi mất công thất vọng hàng mấy tuần lễ.” Ông nháy mắt và cười toe toét. “Anh cũng giúp mình giải tỏa được nhiều băn khoăn rồi còn gì. Lúc anh đưa mình về nhà là mình đã biết rõ cuộc chàng sinh viên nhỏ người gầy gò đó không quá ‘hot’ đến như vậy. Mình cũng không nghi ngờ gì nữa việc liệu anh có lo được cho mình dù bất kỳ hoàn cảnh nào không.”

“Còn nói nữa.” Ann nằm lăn ra sàn, khúc khích cười, mắt lim dim.

“Thậm chí mình còn nhen lửa chỉ bằng hai cái que nữa. Nhớ không? Sau nó

em mới phát hiện ra mình mang theo hộp quẹt trong túi suốt thời gian đó.”

“Anh còn mang theo một cái chăn nữa trong túi yên ngựa.”

“Cái gì?”

Keefe khom người xuống hôn vào chóp mũi vợ. “Mình nghe rồi đấy. Anh mang theo hai cái chăn.”

Ann tóm lấy hai tai chõng. “Đồ xấu xa này, đồ tồi này.”

Sáng khoái sau buổi tắm nước nóng, Bethany ngồi hong trước lò sưởi đợi Ryan quay về từ xưởng hàn. Từ chỗ ngồi, cô có thể nhìn qua cửa kính trượt thấy tuyết đang rơi bên ngoài, tạo nên một bức tranh mùa đông đẹp mắt. Mặt hồ sẫm lại óng ánh như được tráng một lớp thủy tinh bóng láng, tuyết phủ đầy trĩu nặng trên những tàn cây cao chót vót dọc theo hai bên bờ hồ. Trời bắt đầu nhá nhem tối, khiến cho vạn vật nhòe nhoẹt không rõ hình thù đầy ma mị, như những vệt than chì được quét vôi vàng lên bầu trời.

Rúc sâu hơn vào ghế xe lăn, cô nhắm nháp sự tĩnh lặng để có chút thời gian ngẫm nghĩ chấp nhận tình thế khó xử này. Vì đúng là chuyện này thực sự khiến cô khó xử. Cô bị lật xe, và bây giờ mắc kẹt qua đêm ở đây, một tình huống mà hội đủ tất cả những yếu tố cấu thành một vụ tai nạn đối với một người ngồi xe lăn. Nhưng cho đến lúc này, Ryan đã đáp ứng mọi nhu cầu của cô và đã làm được theo giúp cô cảm thấy được nâng niu hơn là ngỡ ngàng.

Đúng như Bethany nghĩ, anh giúp cô mặc quần áo có hơi chật vật một chút. Sau khi lột ghế xe lăn bằng một chiếc khăn tắm, anh bồng cô ra khỏi bồn, đặt cô lên đấy rồi đi ra. Cô cởi áo phông ra, vắt cho ráo nước, mặc vào áo mới. Rồi anh quay vào để giúp cô mặc chiếc quần ấm màu xám lông gấu và lưng rút giây, dễ dàng hơn nhiều so với lúc cởi váy và quần tất. Bộ quần áo quá cỡ đó được hoàn chỉnh bằng một đôi vớ len màu xám to sụ có hai miếng đắp hình tam giác ở gót và ngón chân.

Sau khi mặc quần áo cho Bethany xong, anh đẩy cô vào phòng lớn để ngồi gần lò sưởi, quàng tấm khăn lớn quanh vai cô, rồi dịch chuyển một số

đồ đạc để chứa lối rộng hơn cho xe lăn. Trước khi qua xưởng hàn, anh còn kịp pha cho cô một cốc cacao nóng. Tư lự về tình cảnh dở khóc dở cười mà cô phải đối mặt trong suốt gần hai giờ đồng hồ qua, Bethany có cảm giác như thể mình đang lạc vào một giấc mơ đẹp, nơi không có điều gì có trong đời thực.

Ryan. Nghĩ đến anh, cô nhoẻn miệng cười. Có bao nhiêu lần ông nghĩ ra được việc dùng kẹp quần áo để giữ cho áo phông khỏi tốc lên dưới nước nhỉ? Anh thật ngọt ngào và tuyệt vời.

“Hey! Anh đến rồi đây!” Một giọng trầm cất lên.

Bethany giật nảy mình, rồi quay lại trông thấy Ryan ở cửa. “Nhanh vậy.”

Vừa nói xong cô nhận thấy người đó không phải Ryan, mà là một người lạ giống anh như đúc. Người đó đứng sững lại, rõ ràng cũng ngạc nhiên không kém. Khi anh lấy chiếc nón cao bồi màu đen xuống, tuyết tan ra trên vành rơi xuống long tong.

“Chào em. Hẳn là Bethany nhỉ.” Anh phúi phúi đám bông tuyết vương trên tay áo khoác. “Xin lỗi đã làm ướt sàn. Anh đã cố giữ cho sạch bên ngoài rồi nhưng tuyết lì lợm bám theo mãi tới hiên nhà.”

“Chắc anh là...”

“Rafe. Tối qua em gặp vợ anh rồi đó.”

Bethany gật đầu. “Chị ấy rất xinh.”

“Ừ.” Anh đưa tay cào cào tóc, cử chỉ đó gợi đến hình ảnh của Ryan. Cô có nghe nói hai anh em nhà Kendrick rất giống nhau nhưng không nghĩ đến mức như thế này. “Xin lỗi đã đường đột.” Anh đưa mắt nhìn bộ quần áo thùng thình cô đang mặc. “Anh không biết Ryan đưa bạn về nhà.”

“Dạ vâng, Ryan cũng không biết trước.” Cô nhanh nhẩu vặn tắt những tình tiết đưa đẩy đến việc có mặt của cô ở đây.

“Em không bị thương gì, phải không?”

“Không ạ. Quả thực cũng không đến nỗi gọi là bị tai nạn. Chỉ mỗi tội xe em bị ngã dúm xuống con hào trong điều kiện thời tiết bất lợi gây khó khăn cho bất kỳ ai đến đưa em về nhà. Nếu thời tiết khá hơn thì sáng mai người nhà em sẽ đến đưa em về.”

“Chắc thằng Ryan nhà anh đã cuống cuống chạy đến chỗ em đúng không. Nói đúng hơn là chạy đua cùng bà Chúa Tuyết.”

“Sao ạ?”

Cổ anh đỏ rựng lên. Anh kéo kéo một bên tai, lại một cử chỉ nữa khiến cô nhớ đến Ryan. “Không có gì.”

Luồng hơi lạnh xộc vào từ lối cửa để ngỏ khiến Bethany thu người lại co ro. Rafe với tay định đóng cửa nhưng rồi chần chừ. “Anh đóng cửa liệu em có sao không?”

Bethany không nhịn được cười, “Ồ, không. Anh đóng lại đi. Hôm nay em đã lạnh buốt đến tận xương rồi”.

“Xin lỗi.” Anh đóng cửa lại. “Anh chỉ, ồ, em biết rồi đấy, anh vẫn là người lạ mà. Anh nghĩ có thể em là người ranh mãnh. Hay láu cá, như cách nói của Sly.”

Bethany cười khanh khách. “Em không thuộc tuýp người đấy đâu.”

Ngay cả bị lấp dưới lớp áo khoác cô vẫn thấy vai anh giãn ra. “Ừ. Anh có thể nhìn thấy em không như vậy. Thế là tốt. Ta khỏi phải giữ ý giữ tứ gì cho phiền.”

“Đa số chủ trại đều vậy mà.”

Anh cười toe, cái cách khuôn miệng từ từ nở rộng thành một nụ cười khiến cô càng thấy giống Ryan hơn. “Chứ còn gì. Em không ngại bọn bò đúnng không?”

“Vâng, mặc dù lâu rồi em không đến gần chúng. Anh giống Ryan đến mức không tin nổi.”

“Người ta nói hai anh em hơi giống nhau.”

“Hơi á? Hai anh em cứ như là sinh đôi ấy.”

“Gì. Anh đẹp trai hơn nhiều.” Hai bên khoe miệng anh nhếch lên.
“Maggie lúc nào cũng nói vậy mà.”

“Em tin chắc là chị ấy nói thật lòng.”

“Cô ấy đeo kính màu hồng khi nhìn anh.”

“Bọn em chỉ nói chuyện với nhau vài phút thôi nhưng chị ấy để lại trong em một ấn tượng về sự nồng hậu và chân thành. Em thích chị ấy lắm.”

“Anh cũng thích cô ấy.”

Anh tựa vai vào cửa. Một lần nữa, cái cách anh đứng, đặt cả sức nặng của cơ thể lên một bên chân, lại khiến cô nhớ đến Ryan. Anh nhìn cô chăm chú một lúc, ánh mắt màu xanh xám dường như không bỏ sót một chi tiết nào. Rồi anh mỉm cười từ tốn. “À mà Ryan đâu rồi ấy nhỉ? Anh thấy bất ngờ là nó không quanh quẩn bên em đấy.”

“Anh ấy sang xưởng hàn rồi ạ.”

“Thế nó làm gì bên ấy?”

“Anh ấy, ừm...” Bethany cố nghĩ cách nói sao cho thật tế nhị. “Anh ấy hàn mấy cái thanh vịn.”

“Thanh vịn gì?”

“Cho phòng tắm.”

Cô cảm thấy giờ Rafe đã hiểu. Anh đứng thẳng người lên, vỗ vỗ cái mũ vào đùi. “À, anh nghĩ chắc mình phải chuồn đây.” Anh nghiêng nghiêng đầu nhìn cô. “Rất vui được gặp em. Maggie bảo em sẽ đến chơi. Ở đây cô ấy không có người bạn gái nào cả, lại sống xa thành phố, thế nên anh mong em sớm đến chơi.”

“Em cũng mong ạ.”

Anh mở cửa, bước ra nhưng rồi dừng lại. “Chắc anh chưa thể chuồn ngay được. Ryan về rồi này.”

Bethany nghe giọng đàn ông và tiếng giày bột lạo xạo trên tuyết, theo cùng là âm thanh gì đó giống như tiếng xe trượt tuyết đang tiến về phía ngôi nhà.

“Ủa bố, mẹ”, cô nghe Ryan hớn hở. “Sao bố mẹ lại đến đây lúc này?”

“Thì con nói cần giúp gì mà”, một giọng phụ nữ đáp lại. “Bố con bảo đưa mẹ đi kéo mẹ lại sa xuống hồ.”

“Mọi việc ổn cả rồi mẹ.”

“Thật à? Vậy thì tốt”, người phụ nữ đáp lại. “Chúng ta chỉ đến gặp Bethany một chốc rồi về, được không?”

Ryan lầm bầm gì đó rồi có tiếng kim loại kêu lách cách. “Không được đầu mẹ. Hiện giờ quần áo cô ấy đang mặc không thích hợp để gặp nhiều người, và con không muốn cô ấy cảm thấy... Mẹ, về đi mà.”

Rafe nhìn Bethany cười toe rồi mở toang cửa. “Chào mẹ.” Một phụ nữ tóc vàng nhỏ người bước vào. Bà đưa những ngón tay mảnh khảnh xới xới mái tóc giữ những bông tuyết đang bám trên đó, rồi chìa một bên má cho Rafe hôn. “Chào con yêu”, bà nói giọng vui vẻ, đôi mắt to màu xám hấp háy nhìn qua Rafe và trông thấy Bethany ngồi trước lò sưởi bằng gạch. “Hoa păng xê kia rồi. Thảo nào mà cậu chàng suốt ngày tơ tưởng.”

Bối rối trước câu bình luận ấy, Bethany cúi đầu chào. “Chào bác. Chắc bác là mẹ của anh Ryan.”

“Bác tên Ann”, bà chữa lại một cách thân thiện vừa băng ngang qua phòng, tay phải chìa ra. “Vậy cháu đây chắc là Bethany rồi. Ryan kể cho chúng ta nghe rất nhiều về cháu.”

“Thật ạ?”

“Ừ. Toàn chuyện tốt thôi.”

Ann Kendrick bắt chặt tay cô, ánh mắt thân tình. Bethany thấy mẩn bà. Không làm bộ làm tịch, không một khoảng cách nào được dựng lên giữa hai người xa lạ. Bà chỉ đơn giản là Ann, trong chiếc quần jean ôm, đôi boot đi

ngựa cũ sờn, và áo khoác mòn vẹt ở hai khuỷu. Nhìn bà, Bethany không bao giờ có thể hình dung nổi bà là một trong những phụ nữ giàu có nhất thành phố. Không kim cương, không vàng. Thứ duy nhất tỏa sáng lấp lánh ở Ann Kendrick là nụ cười khả ái.

Sau cái bắt tay, Ann vẫn cầm tay Bethany ngồi xuống trước lò sưởi. “Cháu chẳng có vẻ gì là mới trải qua tai nạn cả. Nghe nói xe lật hả?”

“Dạ không hẳn thế, chỉ là đâm phải một tảng đá lớn.” Bethany bắt đầu có cảm giác như cái băng đĩa đang chạy bỗng mắc kẹt. “Cháu không bị thương.”

“Ừ, vậy là tốt rồi. Ryan bảo cháu bị lạnh cóng.”

Bethany giải thích áo khoác và ví của cô bị văng xuống sàn xe do cú va đập đó như thế nào. “Cháu chưa từng biết hơi lạnh len vào xe xuyên qua sàn buốt đến thế nào cho đến khi cháu nằm trên đấy.”

Ann thở ra. “Bác mừng vì cháu đã nghĩ tới việc gọi cho Ryan.”

Vừa lúc đó Ryan, người phủ đầy tuyết bước vào lối cửa để mở, chập vạt với một tấm chăn chịt những ống không chịu lọt qua cửa. Bethany há hốc miệng. Rốt cuộc thì họ nghĩ cô cần bao nhiêu thanh vịn?

“Trời đất ơi”, Ann khẽ kêu lên. “Nó làm cho con nguyên một tòa nhà chọc trời đấy.”

Bethany khúc khích cười. Đúng là giống hệt một tòa nhà chọc trời thu nhỏ.

“Chó chết.” Ryan đưa khớp ngón tay bị trầy da lên miệng.

“Mười đô la nhé”, Ann nói lớn. “Mẹ vẫn đang theo dõi đấy.”

Ryan lia ánh mắt sang mẹ lầm bầm.

“Mang cô em vào băng cửa trượt đi”, Rafe gợi ý.

“Rồi sao? Nếu lối này không vừa thì sẽ không vừa được cửa nhà tắm mất”, Ryan nói.

Một cao bồi luống tuổi rắn chắc với cần cổ da đỏ sần như cổ gà tây, và khuôn mặt rám sạm đen và đầy nếp nhăn nhìn trông như cái bao bằng giấy màu nâu nhàu nhĩ đặt ở phía bên kia tòa nhà chọc trời. Chiếc nón cao bồi màu nâu cũ kỹ cúi bần nhìn gần giống như màu da của ông khiến người ông như bị kéo dài thêm ra. Bằng ánh mắt nghiêm nghị ông nhìn Ryan qua mấy thanh vịn. “Con có nghĩ là nếu ta lật ngược cô em lên thì sẽ vừa không?”

“Sao vậy không biết”, Ann trầm ngâm, “Cứ hễ có chuyện gì khó khăn là cánh đàn ông tự động xem đây thuộc phái yếu là sao?”

Bethany cười đến suýt tức thở. “Cháu không biết nữa. Trong trường hợp này, cháu vui vì họ gọi nó là ‘cô em’ đấy. Vì chắc chắn con sẽ nhờ cậy đến nó rất nhiều.”

Đôi mắt Ann lấp lánh niềm vui khi bà lại đưa mắt quan sát mấy người đàn ông.

Vẩy vẩy bàn tay bị trầy, Ryan bước lùi lại sẫm soi cái khung từ mọi góc độ. Vành mũ và vai áo khoác bám đầy tuyết, còn quần jean thì ướt tới tận đầu gối. Nhìn anh, Bethany không khỏi nhớ lại anh đã nói rằng việc này mình sẽ không thấy phiền gì cả.

Ngay lúc đó một người đàn ông lớn tuổi hơn nhưng trông rất giống Ryan và Rafe xuất hiện ngoài hiên nhà bên cạnh người đàn ông luống tuổi rắn rỏi mà cô đoán đó là Sly. “Con nghĩ cô gái của con là gì đấy, con trai, diễn viên nhào lộn hả?”

“Đủ rồi, bố. Bọn con không biết làm cái này cao cỡ nào, nên làm hai cái. Và Sly nghĩ một cái xà đơn là được nên bọn con làm nó cao lên. Nếu không thì đàn ông chúng ta bị cụng đầu mỗi khi...” Anh bất giác dừng lại đưa mắt nhìn Bethany. “Mỗi khi muốn trốn khéo ai đó hay gì đó đại loại vậy.”

Bố Ryan nhìn Bethany qua cái khung. “Bác là Keefe Kendrick. Làm quen nhau theo cái cách khỉ gù thế này không biết?”

Nói thế là còn nhẹ. Cô không thể nhớ nổi có lần nào chủ đề chính được trao đổi giữa những người không quen là thiết bị phòng tắm của cô.

Lạ thay, sau khi một thoáng căng thẳng ngượng ngập qua đi, cô lại có thể nhẹ nhõm dễ chịu trở lại, chủ yếu là do mọi người ai nấy đều giản dị chất phác. Tất cả đều xắn tay vào giúp Ryan, rốt cuộc cũng đưa được cái khung vịn vào nhà, rồi lại cùng nhau lắp nó vào nhà tắm. Tiếng cười nói, đùa ghẹo nhau ầm ĩ cả lên, và Bethany cũng mau chóng hòa nhập vào không khí rộn rã ấy, cô cũng khúc khích hòa theo.

“Hoan hô!” Keefe Kendrick la lớn khi công việc rốt cuộc cũng hoàn thành. “Ngạc nhiên chưa! Ai mà tin nổi cơ chứ. Bố nghĩ cái này nhất định sẽ được việc đấy, con trai. Bảo con bé thử xem nào.”

Bethany giật mình đưa mắt nhìn bố Ryan, nghĩ thầm chẳng lẽ ông muốn cô thử nó ngay bây giờ.

“Nào”, ông hỏi thúc.

Lạ Chúa, đúng là ông nghĩ như thế rồi.

“Đâu có làm thật”, Ryan trấn an. “Bọn anh chỉ muốn xem thử cái khung có ổn chưa. Nếu chưa thì anh sẽ chạy ra xưởng lấy cái que hàn về chỉnh lại luôn.”

Không thể tin nổi là lần đầu tiên Bethany thử cái khung vịn cao ngất ngưỡi trong khi mọi cặp mắt đang đổ dồn vào cô. Cái thanh xà chứng tỏ là một cải tiến tuyệt vời so với cái của cô ở nhà. Cô có thể nắm lấy nó và đu ra khỏi ghế xe lăn một cách dễ dàng. Cô reo lên hớn hờ. Mọi người vỗ tay khiến Ryan và Sly mặt vênh lên hân hoan vì cái món đồ do mình tạo ra lại được việc đến vậy.

“Ryan, *tuyệt* quá.”

“Em thực sự thích nó chứ?”, anh hỏi khắp khởi hy vọng.

“Ồ, em *rất thích*. Cho em mang về được không?”

“Không được. Con quái vật này phải ở yên đó. Nếu em thích bọn anh sẽ làm một cái nữa để em mang về.”

Bethany cau mày. “Anh không có ý để nó nguyên ở đây đấy chứ.”

“Nếu em chịu sơn cho nó thì nó sẽ không còn xấu xí như thế này.”

Cô nhìn anh ngờ vực. “Sơn ư?”

Anh nháy mắt. “Trước tiên anh sẽ phun sơn lên, rồi em có thể vẽ bông hoa hay hình trang trí gì đó. Thế nào cũng đẹp hơn bây giờ.”

“Vẽ như vậy cũng phải mất mấy ngày đấy.”

“Anh làm được.”

Keefe này giờ vẫn đứng nơi cửa một tay quàng qua vai vợ, chăm chú nhìn cái khung.

Ông nói với Bethany, “Nếu cháu không muốn cánh đàn ông chúng ta kêu ca như đám đàn bà về việc đập bệ bồn cầu, tốt hơn hết là cháu nên nhớ quàng sợi xích đó quanh thanh vịn sau khi dùng xong nhé. Nếu không thì ai đó sẽ vấp ngã chúi đầu”.

Ann mỉm cười ôn hòa. “Cháu định đặt tên cho nó là gì, Bethany? Một thứ gì đó to bụi và thô kệch cần một tay cầm ấy.”

Vẫn còn vắt vẻo trên cái khung vịn, Bethany ngẫm nghĩ một lúc rồi đập đập cái xà. “Cháu nghĩ cháu sẽ gọi cô em này là ‘*Sự trả thù ngọt ngào*’.”

Chương mười một

Mọi người ăn tối ở nhà Ryan, một buổi họp mặt gia đình không sót một ai khi Rafe chạy xe về đón Maggie, mẹ vợ anh Helen, và ba đứa nhỏ. Chỉ có Becca, quản gia kiêm vú em xin nghỉ tối nay là không có mặt. Sau một hồi bàn cãi nặng nề, mì Ý được chọn là món chính với bánh mì tỏi, salad và đậu cô ve là món dự phòng.

Người ta thường nghĩ rằng Bethany không thể phụ việc nấu nướng. Nhà Kendrick, ai nấy muốn ăn đều phải ‘lăn’ vào bếp, cả Sly - ông ấy chạy về nhà Ann để lấy tỏi. Bethany được phân công lo món bánh mì. Ryan và mẹ anh đảm nhiệm làm nước sốt. Helen phụ trách việc dọn bàn, Maggie và Rafe trộn salad. Ông nội Keefe và Heidi trông nom em bé - một việc mà có vẻ như hai người rất thích thú.

Nhìn cảnh mọi người quây quần nhau Bethany nhớ đến nhà mình, và cô dễ dàng thích ứng với họ, mỉm cười khi mọi người chế giễu nhau, cười khanh khách khi những câu đùa chĩa sang mình. Cô ước buổi tối sẽ kéo dài mãi - hay, chính xác hơn là, cảm giác thuộc về nơi này không phải kết thúc.

Ryan. Thi thoảng mắt hai người chạm nhau, và ánh nhìn của anh khiến tim cô đập rộn lên. *Thấy chưa! Có vẻ như anh nói với cô như vậy. Đã nói là được mà, chỉ cần em cho anh cơ hội.*

“Coi chừng trúng chân!” Bethany cảnh báo khi cô lấy bánh mì để đút vào lò đã được làm nóng. “Em lăn xe tới chỗ lò nướng đây này.”

“Đừng có mà mơ thoát được việc lau chén bát.” Maggie vừa nói vừa cười. “Không may thế đâu, cô gái. Hên xui thôi.”

Ngay lúc đó đứa bé tỉnh giấc khóc văng lên. Đang đọc truyện cho Jaimie, Keefe la to từ phòng lớn. “Heidi đang nghe điện thoại. Có ai đến trông hộ Amelia với không? Jaimie và ông nội đang đọc đến chỗ gay cấn.”

“Bethany, em tới coi con bé hộ chút được không? Chị đang dọn dờ chỗ này.” Maggie chặm khăn lên hai má Jake nựng nịu. “Thương quá. Lúc nào

bóc hành cũng chảy nước mắt.”

“Em không rành trẻ con đâu”, Bethany nói. “Em chưa khi nào trông em bé hết.”

“Vậy bây giờ làm quen đi là vừa”, Maggie đáp lại vui vẻ. “Chắc con bé tè rồi đấy. Tã giấy chị để ở trong túi trên sofa đấy.”

Bethany ra phòng lớn. Amelia đang khó chịu. Nằm trên sofa với cả đồng gối lèn xung quanh, con bé vừa khua tay chân loạn xạ vừa khóc thét. Sly đứng gần đó, chống nạnh, cầm vêu ra, mắt nheo lại lom lom nhìn con bé. Nét mặt và bộ dạng ấy cho thấy ông nên ở nhà với mấy con bò thì tốt hơn. Chẳng nhờ được gì cả.

“Chú đã từng thay tã cho em bé chưa?” Bethany thấp thỏm hỏi.

“Chưa từng lo đũa nào hết cho đến khi chúng nó biết đi và quệt mũi.”

Sly không bỏ chạy sau khi tuyên bố. Một cao bồi đích thực thì lúc nào cũng ung dung, ngay cả khi đang dập một đám cháy. Sly cũng ung dung nhưng mà ung dung quay ngoắt đi khỏi đấy với tốc độ đáng kinh ngạc.

Bethany nhắc Amelia lên khỏi mấy tấm chăn. Mặt con bé hết cau có ngay. Nó nhìn Bethany chăm chặp bằng cặp mắt nâu tròn xoe và nhovn miệng cười lộ ra hai chiếc răng sữa bé xíu.

“Cúc cu”, Bethany nựng nịu. Cô thử sờ bên trong cái tã và, y như rằng, nó ướt nhẹp. Chưa từng thay tã cho trẻ con lần nào, Bethany rên rỉ. “Chết rồi, cô không chắc có làm được cho con không đây, Amelia.”

Keefe đang đọc truyện ngược nhìn lên. “Không khó gì đâu, cháu. Tã giấy có băng dính. Dễ như không ấy mà.”

“Nhà cháu chưa có trẻ con, nên cháu không có kinh nghiệm gì về việc này cả.”

“Amy không quấy quả gì lắm đâu.” Ông ôm Jaimie chặt hơn và lật sang một trang khác. “Nếu không làm đúng thì nó cũng chẳng lấy đó làm phiền đâu.”

Bethany tay run run lục trong túi lấy ra một cái tã. Cô cứ chuẩn bị sẵn tinh thần để nghe đứa bé kêu la ầm ĩ vì sốt ruột, nhưng Amelia chỉ mỉm cười ê a như thể sung sướng lắm.

Heidi quay lại vừa lúc Bethany cởi cái tã bẩn ra. Nó chồm qua thành trường kỷ, đôi mắt nâu to tròn đầy hiếu kỳ nhưng thân thiện. “Anh Ryan nói chị từng là một vận động viên đua ngựa vượt chướng ngại vật rất cừ.”

Bethany ngược nhìn lên. “Không tồii lắm. Chị nghe nói em cũng vậy.”

Heidi nhăn mũi. Con bé trông rất giống chị gái của mình, Maggie, cũng vóc dáng thanh mảnh và sợi tóc nâu sẫm. “Em đang cố gắng. Anh Ryan bảo em hỏi chị nếu không phiền thì lúc nào đến xem em biểu diễn rồi mách cho em vài chiêu.”

“Ồ, chị...”

“Được chứ chị?” Heidi cắt ngang. “Anh ấy bảo chị vô địch ba lần đua ngựa vượt chướng ngại vật mà.”

“Chị không giỏi đến thế đâu.” Bethany cười ngượng nghịu.

Heidi liếc mắt xuống đứa bé. “Chị phải lau bé sạch đã chứ.”

“Vậy à.” Bethany cảm thấy mất mặt khi để cho một cô nhóc mười hai tuổi dạy thay tã như thế nào. Nhưng lau thế nào đây. “Biết lấy gì lau cho bé bây giờ?”

“Khăn chứ gì nữa.” Heidi đi vòng lại phía đầu kia sofa màu xanh ngọc lục lạc trong túi xách. Cuối cùng nó cũng tìm được một hộp nhỏ bằng nhựa màu trắng đựng khăn dùng một lần. Con bé rút ra một cái và giơ trước mặt cô. “Chị chưa từng làm việc này sao?”

“Chưa.” Bethany vỗ nhẹ cái mông trần của Amelia. “Lần đầu tiên.”

“Chị sẽ làm được thôi”, Heidi động viên. “Mà chị cũng không cần phải cẩn thận nhẹ nhàng gì đâu. Cứ lau cho sạch chỗ đấy, nhất là phải chú ý mấy cái kẽ. Nếu không Maggie sẽ bảo con bé bị rôm. Rồi chị bôi phấn lên.”

Bethany làm như được hướng dẫn, và không mất nhiều thời gian Amelia đã trở lại thơm tho sạch sẽ. Đứa bé cười nắc nẻ và hai chân mồm mĩm quẫy đạp trong chiếc đầm màu hồng có xếp nếp ở gấu.

“Bọn mình làm thành một đội cừ ầy nhỉ”, Bethany nói với Heidi khi cô ôm đứa bé đặt lên lòng mình. “Khi bùn khô, nhất định buổi chiều nào đó chị sẽ đi xem em biểu diễn.”

Heidi mở tròn mắt. “Chị sẽ ư? Chắc chứ? Oa. Em phải cho Alice biết chuyện này mới được. Nó sẽ tha hồ mà ghen tỵ.”

Bethany lại bật cười. “Alice? Chắc cũng là một vận động viên đua ngựa vượt chướng ngại phải không?”

“Dạ, nó giỏi hơn em nhiều. Giờ thì em đã có lợi thế hơn rồi.”

“Chị không dám chắc mình sẽ giúp em được nhiều. Có ngòi trên ngựa được đâu.”

“Anh Ryan có cách gì không?”

Bethany ngược nhìn lên trông thấy chủ đề của cuộc nói chuyện giữa hai chị em dừng đình bước tới. Anh khom người chống hai khuỷu tay lên lưng sofa. “Em định đòi anh làm chuyện gì không công đấy hả, cô Heidi?”

“Chỉ là tìm cách để chị Bethany có thể đi xem em biểu diễn thôi mà. Chị ấy lo bùn khô không đi được.”

Ryan nhìn Bethany mỉm cười. “Chị ấy thì lúc nào chả bị bùn ám ảnh. Không lo đâu. Anh có thể lót ván, nếu không có gì khác. Thứ Bảy tới được không? Vậy cho dễ sắp xếp hơn là sau giờ học trong tuần.”

“Thứ Bảy chị rồi”, Bethany thống nhất. “Ngày đó tiện đấy.”

Heidi vô cùng phấn khích, nhảy cẫng lên. “Thật *hết ý*.” Bất thành lình con bé cúi xuống ôm cô và hôn lên má cô. “Trước đây em cứ đinh ninh là em sẽ không ưa chị *chút nào*. Vậy mà chị lại dễ thương thế này, em không thể không mến chị.”

Bethany vẫn còn cười khi cô bé nhảy chân sáo vào phòng ngủ gọi điện cho bạn. “Lý do gì mà con bé đình ninh là sẽ không ưa em nhỉ?”

Ryan bật cười. “Chắc nó xem em là đối thủ ấy mà.”

“Hử.”

Anh nhìn cô, mắt hấp háy. “Em không lo gì nữa nhé. Theo thứ tự quan trọng, anh bị xếp dưới môn đua ngựa vượt chướng ngại vật, ơn Chúa.”

“Trong bất kỳ trường hợp nào em cũng không phải là đối thủ trong chuyện tình cảm của anh.”

“Ừ. Bất kỳ trường hợp nào”, anh đồng tình.

Thời gian kể chuyện đã hết, Keefe thả Jaimie xuống và nhìn theo nó chạy vụt vào nhà bếp. Thằng bé là một bảo sao bé tí của ông nội, mái tóc đen nhánh và làn da không lẫn vào đâu được của dòng họ Kendrick.

Bethany chuyển ánh nhìn sang Ryan. “Thằng bé giống anh ghê.”

Ryan dõi theo cu cậu, nét mặt anh trầm tư. “Ừ, đúng vậy. Anh luôn miệng cáo buộc Rafe đã núp trong đồng gỗ nhà Maggie ba mùa đông trước nhưng anh ấy một mực thề thốt rằng anh không hề ở gần Prior, Idaho vào thời điểm Maggie mang thai.”

Bethany cau mày và đột ngột đưa ánh mắt trở lại cậu bé. “Anh nói sao?”

“Nó không phải con ruột của Rafe. Khi anh ấy gặp chị Maggie, nó được một tháng rồi. Nhưng dù gì chuyện đó cũng không thành vấn đề.” Anh nhìn vào mắt cô, nét mặt bỗng nhiên căng thẳng. “Chỉ là anh nghĩ cần cho em biết vậy thôi.”

“Không phải con của Rafe ư?” Cô lắc đầu. “Không thể tin nổi. Thằng bé giống hệt đàn ông nhà anh, và ai cũng yêu thương nó hết mực.”

“Đúng vậy. Huyết thống quan trọng khi chọn giống ngựa thôi, với người thì không. Dù có thế nào Jaimie cũng là con của Rafe, và khi thằng bé đủ khôn lớn để hiểu thì nó cũng sẽ không bao giờ cảm thấy mình ít chất

Kendrick hơn bất kỳ đứa nào thuộc huyết thống nhà này. Nhà anh là vậy đấy. Gia đình anh là vậy đấy. Đúng không, bố?”

Keefe thình lình đập mạnh vào lưng anh. “Chứ còn gì nữa. Bố giống nó nhất.”

Khi Keefe đi về phía nhà bếp, Bethany để ý thấy dáng đi trẻ nai thông dong giống hệt hai con trai ông. Một ngày khi Jaimie trưởng thành liệu nó có đi với dáng điệu như thế chỉ vì được nuôi dạy bởi những đàn ông của nhà này?

Cô đưa ánh mắt bắn khoản nhìn Ryan. Vậy mà cô đã tin chắc như đinh đóng cột rằng Ryan sẽ không đời nào chịu nhận con nuôi.

Anh cũng đăm đăm nhìn lại cô, ánh mắt lấp lánh. Cô chắc mẫm anh sẽ nói gì đó, nhưng anh chỉ đứng thẳng người lên đi ra khỏi phòng, để lại cô một mình ngổn ngang những suy nghĩ với đứa bé trong lòng.

Amelia không để cho Bethany chìm đắm trong tư lự lâu. Năm yên ổn trong lòng cô, con bé sẵn sàng hóng chuyện, và nó huơ tay huơ chân giãy đạp cho đến khi Bethany dồn hết sự chú ý vào khuôn mặt nhỏ xíu rạng ngời ấy. Sai lầm lớn. Con bé đúng là một thiên thần, mũm mĩm, mềm mại và thơm tho. Ôm nó, nựng nịu nó, chơi cùng nó, Bethany không thể không ước ao có một đứa con của chính mình. Một đứa con mà cô không thể nào có được. Ông bác sĩ phụ trách các ca phẫu thuật của cô đã nói rõ như thế rồi. *Có thể là cháu sẽ không bao giờ có con. Theo tôi nghĩ đó là điều may mắn. Một phụ nữ ngồi xe lăn chẳng việc gì phải có con cho vất vả cả.*

Nhớ lại những lời nói này đến giờ vẫn khiến tim Bethany thắt lại. Một điều may mắn. Chưa ai nói với cô bất kỳ điều gì tàn nhẫn đến như vậy bao giờ. Lần phẫu thuật thứ ba diễn ra vào năm cô bước sang tuổi mười chín. Chỉ mới mười chín tuổi, và một bác sĩ không nói gì khác ngoài việc cô sẽ không thể có cuộc sống vợ chồng bình thường và một gia đình bình thường có cha mẹ con cái sum vầy. Những điều đó mà không có thì còn có gì được chứ? Không gì cả.

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bé nhỏ của Amelia, Bethany cố dứt ra khỏi những cảm xúc đó. Thật ngu ngốc. Thêm nữa, thật chẳng ra làm sao nếu có ai đó trông thấy cô đang ngồi thừ ra như thế. Chỉ là - *Lạy Chúa*. Ở nhà Ryan, làm quen với người nhà của anh... cô không thể cưỡng lại được cái ý nghĩ đây có thể là nhà cô, gia đình cô.

Ở anh có gì mà khiến cô đâm ngớ ngẩn thế này? Ừ, có gì đâu mà. Anh trai anh nhận nuôi một đứa con không phải con ruột của mình, và ngay lúc này, tại giai đoạn này của cuộc đời, Ryan cũng có thể nghĩ anh sẽ sẵn lòng làm như vậy. Nhưng trường hợp của Rafe thì khác. Anh ấy đã có một đứa con với Maggie, và có thể còn có thêm con nữa. Ryan thì chẳng bao giờ có được một đứa con với Bethany.

Anh sẽ cảm thấy thế nào khi bước sang tuổi ngũ tuần? Đa phần đàn ông vẫn muốn có con nối dõi. Cô nghĩ đàn ông ai cũng mang tư tưởng đó, vì sĩ diện và muốn chứng tỏ mình đáng mặt là một đấng tu mi. Những gì Ryan bây giờ xem nhẹ có thể trở thành mối bận tâm lớn sau này. Anh là một chủ đất giàu, con nhà dòng dõi. Lúc xế chiều chẳng lẽ anh lại không muốn gia sản của mình về tay hậu duệ nhà Kendrick hay sao?

Mà cô đang nghĩ đi đâu thế? Như thế việc không thể có con là trở ngại duy nhất. Đừng mơ mộng. Phần lớn thời gian anh làm việc ở ngoài, cưỡi ngựa, quăng dây, leo lên mấy mái hiên gỗ ghè, và lúc rỗi anh cũng tham gia các hoạt động thư giãn ở ngoài. Một cặp vợ chồng cần chia sẻ với nhau cuộc sống chứ không phải tồn tại ở hai thế giới khác nhau.

Chẳng cách nào cô có thể chia sẻ cuộc sống thực sự của Ryan. Nếu ngay lúc này đây mà cô ra ngoài thì không đầy một mét là xe lăn đã bị ngập trong bùn và tuyết. Thế nào Ryan cũng phải bế cô và vác cả xe lăn mỗi khi cô cần đi đâu. Phải chẳng đây là điều cô muốn? Trở thành một gánh nặng ư? *Không*. Cô muốn là người bạn đời có thể chung vai gánh vác cùng anh mọi việc chứ không phải một kẻ bàng quan chỉ biết ngồi nhìn.

Mà trong trang trại này cô có thể làm được gì ngoài việc ngồi nhìn.

Đứng ở quầy bếp, Ryan nhìn về phía cô đúng lúc hai cặp mắt giao nhau. Ngay lập tức Bethany cảm thấy như thể xung quanh không còn gì hiện hữu, chỉ còn mỗi hai người trong căn phòng lớn.

Bethany nhìn lảng sang hướng khác trước. Cô làm như thế cũng chỉ muốn tốt cho anh, cô không còn cách nào khác. Có thể Ryan chấp nhận chuyện cô bị liệt nhưng anh sẽ không bao giờ có thể chấp nhận những hệ lụy theo cùng - hay còn hơn thế nữa là việc không bao giờ có được những đứa con do chính mình sinh ra và một người vợ đi đứng bình thường.

Có chẳng là chỉ người phụ nữ nào vô cùng ích kỷ mới đòi hỏi anh hy sinh đến vậy.

Sau bữa tối đầm ấm quây quần bên bàn ăn trong nhà bếp, Ryan mở phim video, và mọi người xúm xít ngồi lại với nhau trong phòng lớn để cùng xem. Một bộ phim dành cho trẻ con về hai con chó và một con mèo cùng nhau tìm đường về nhà xuyên qua một cánh rừng. Bethany tưởng mình sẽ ngồi trên xe lăn để xem cùng như vẫn thường làm thế lúc ở nhà mình, nhưng Ryan lại nghĩ khác. Anh bồng cô lên đặt vào chiếc ghế nằm và ngồi xuống bên cô.

Sau khi kéo một tấm chăn phủ lên cả hai, anh bật cái giá để chân lên và quàng một cánh tay qua vai cô. “Dễ chịu không?”

Còn hơn thế. Thật không thể đòi hỏi gì thêm khi lại có thể ngồi lún sâu vào trong chiếc ghế bọc nệm êm ái như một người bình thường. “Em thấy rất tuyệt.” Cô nói giọng chắc nịch.

“Ừ, trông em đúng là như vậy thật”, anh đồng tình, giọng hơi khẽ. Trước khi cô kịp thắc mắc thế là có ý gì thì anh đã hỏi, “Em xem phim này chưa?”

“Chưa. Còn anh?”

Anh đưa mắt nhìn bọn trẻ, đang ngồi trên đầu bên này sofa cùng với Rafe và Maggie. Giống hệt như cái ke giữ sách lệch nhau, Sly và Helen yếu ớt ngồi sánh vai ở đầu bên kia. “Bọn anh đã xem khoảng trên dưới hai mươi

lần rồi đấy. Bộ phim yêu thích của Jaimie. Sally Fields lồng tiếng cho con mèo và Michael J. Fox lồng tiếng cho con chó bé hơn.”

“Thật vậy sao?” Bethany nhìn chăm chăm vào mẹ của Maggie, Helen, đôi mắt màu nâu dễ thương đang dán chặt vào màn hình một cách háo hức. Nếu bà đã xem bộ phim này ngàn ấy lần như vậy rồi sao vẫn nôn nóng muốn xem lại đến thế.

“Bà hơi lơ lửng”, Ryan thì thào.

Sly liếc nhìn hai người cau mày, khiến Bethany thắc thỏm không biết liệu ông có nghe lời bình phẩm vừa rồi và thấy bất bình không.

Bethany bất thần nhìn Ryan. “Anh nói vậy là sao?”

“Bệnh tim”, anh từ tốn giải thích. “Thiếu ôxy não. Bà rất dễ thương, chỉ là hơi trẻ con.”

Bethany nhìn chăm chăm Helen với cặp mắt khác. Suốt cả tối nay, cô cứ thấy mẹ của Maggie là lạ. “Bà vẫn còn trẻ đẹp mà bị vậy rồi. Thương quá.”

“Anh nghĩ điều đó còn phụ thuộc vào cách nhìn của em. Phần đời còn lại, tư duy của bà đúng là chỉ tương đương với một đứa trẻ lên mười nhưng lại là người hạnh phúc nhất em từng gặp đấy. Năm mươi tuổi nhưng vẫn còn tin vào Peter Pan^[14].”

Bethany nhìn Helen chăm chú một lúc lâu nữa rồi quả quyết rằng Ryan nói đúng. Người đàn bà tội nghiệp đó dường như rất hạnh phúc, đôi mắt bà sáng bừng lên khi bộ phim bắt đầu. Dường như bà cũng mê mẩn bộ phim hết bọn trẻ.

Bethany hướng ánh nhìn về phía tivi, hy vọng mình cũng sẽ thích xem. Không dễ chút nào. Để dồn hết tâm trí vào việc thưởng thức bộ phim, cô cần phải ý tứ dứt bàn tay của Ryan đang ân cần đặt trên vai cô ra. Anh vê vê tay áo cô, khiến các đầu dây thần kinh nơi ấy rung lên thon thót. Chỗ nào có tay anh chạm vào là chỗ đó nóng ran lên.

Cả tá lần Bethany chồm mở miệng bảo anh bỏ tay ra, vì chỉ khi nào cô nói ra anh mới biết bàn tay anh khiến cô bồn chồn đến thế nào. Thực ra đấy

chỉ là cái động chạm hồn nhiên - những ngón tay nhịp nhịp lơ đãng lên bề mặt vải cotton.

Nhìn Bethany chau mày cau có, Ryan cười thầm. Anh biết chính xác tại sao nét mặt cô lại như vậy nhưng anh vẫn tiếp tục không chút xấu hổ. Bất kỳ người con gái nào chưa từng thực hiện ‘*một chuyến bay đơn*’ đều cần đến vô cùng bàn tay của một người đàn ông, và ví dụ như lúc này, không phải bàn tay của bất kỳ người đàn ông khác. Khi có cơ hội, Ryan nhất định chính mình sẽ dạy cô ‘bay’.

Ryan nhìn về phía bên kia căn phòng và nháy mắt với mẹ, bà đang ngồi trong lòng bố anh trong chiếc ghế nằm. Ann Kendrick mỉm cười uể oải và rúc sát vào chồng, tựa cằm lên vai ông.

Khi hết phim, Bethany không nhớ được mấy nội dung.

“Tối nay thật vui”, Ann nói khi đứng dậy khỏi ghế. “Nhưng giờ đã đến lúc bà già này về với chiếc giường êm ái rồi.” Bà ôm chào Rafe và những người khác rồi quay vòng lại đằng sau ghế Bethany đang ngồi. Sau khi cúi xuống hôn má Ryan, bà đặt một tay lên vai Bethany. “Gặp cháu thật vui, Bethany. Bác hy vọng từ nay sắp tới sẽ gặp cháu nhiều.”

Bethany đang cố nghĩ điều gì đó để đáp lại thì Keefe băng ngang qua phòng đến chỗ vợ. Ông khoác cánh tay lực lưỡng quanh bà. “Về nhà thôi, Annie. Nghe mình nói anh cũng nhớ cái giường ở nhà quá.”

Mái tóc muối tiêu lấp lóa như bạc dưới ánh sáng dịu nhẹ trong nhà, Keefe dụi đầu vào hõm cổ vợ và thì thầm gì đó khi hai người ra phía cửa.

Ann vung bàn tay thanh mảnh lên gõ nhẹ lên đầu ông. “Keefe Kendrick, có thôi đi không. Bọn trẻ đang ở đây đấy.”

“Ngủ hết rồi mẹ ời”, Rafe nói với ra khi anh cúi xuống mặc áo khoác cho Heidi. “Bố mẹ quên chuyện cứ thế mà ra về hết một đôi mới lớn đi. Con cần phụ một tay sắp xếp mọi thứ lên xe.”

Helen lóng ngóng đằng sau con rể, suýt chút nữa va vào Sly khi ông đột ngột đứng lên. “Gượng nào”, ông dịu dàng nói khi đỡ lấy bà. “Đừng đứng

nguyên một chỗ thế.”

Hai má Helen đỏ lên, và bà nguýt Sly hết một cô gái mới lớn. Người quản đốc đặt tay lên vai bà vỗ nhẹ khiến hai má bà càng đỏ tợn.

“Tôi chỉ muốn phụ một tay thôi”, bà phân bua.

“Chắc chắn là Rafe sẽ có việc gì đó cho bà ngoại làm nhì”, Sly châm chọc. “Đúng không, Rafe?”

Rafe mỉm cười. “Mẹ mang giày cho Heidi nhé. Vậy là phụ con rồi đó.”

Keefe quay lại phụ con trai cả. Ryan nhìn thấy vậy cũng đứng lên và giúp một tay. Trong khi Rafe giao việc cho nhóm bên kia căn phòng, Ryan bỗng Jaimie đến ghé nằm và bắt đầu cố xỏ những ngón tay nhỏ mềm của nó vào găng. Ngay sau đó Bethany cũng bắt đầu cố phụ anh, và trong phút chốc cả hai cùng phá lên cười.

“Giống như cố buộc giày bột bằng dây da ướt vậy”, Ryan giải thích. “Khỉ thật, Rafe, sao anh không chịu mua cho nó loại găng dành cho trẻ con ấy?”

Rafe nhìn qua vai Ryan. “Cu cậu muốn có đôi găng thực sự như bố mà lại.”

Jaimie ú ớ trong giấc ngủ và vùng tay ra khỏi nắm tay của Ryan. “Gớm chưa này”, Ryan nói.

Vừa lúc ấy Maggie bước tới. Không thể giúp được vì đang bế Amelia, cô chỉ quan sát một lúc rồi phì cười lắc đầu. “Rafe, nhét đôi găng vào túi áo khoác cho nó đi.”

“Anh không muốn tay thẳng bé bị lạnh”, Rafe gạt đi khi quỳ xuống bên cạnh Ryan. “Nào, cộng sự của bố.” Anh xốc đứa bé lên bằng một tay. “Jaimie tỉnh dậy chút đi con.”

Jaimie dụi dụi đầu vào ngực bố nó. “Bố”, nó nũng nịu.

Để Rafe lo vụ găng tay, Ryan bắt đầu cố nhét hai chân thẳng bé vào đôi bột cao bồi. Ngay lập tức mọi người đều thấy rằng lại thêm một công việc

khó khăn nữa. Bethany liếc nhìn Maggie đang đứng tùm tùm cười.

“Anh em mấy người khéo lo”, cô lên tiếng. “Không cần phải chặt vật đến như vậy, cứ để mặc thế đi.”

“Anh không khéo lo”, Rafe vặn lại. “Trời bên ngoài rét thế kia.”

“Jaimie có mập mạp gì đâu”, Ryan xen vào. “Thằng bé hơi gầy nữa là khác. Rafe nói phải đó. Tối nay bên ngoài trời rét căm căm đấy chứ.”

Keefe gạt hai ông con trai sang một bên. “Mặc quần áo cho một đứa con nít làm gì mà vất vả thế không biết.”

Ai nấy đều vây quanh xem ông nội Keefe đánh vật với đứa bé đang ngủ oạt ọ ra sức mặc găng tay và bột cho nó. Sau khi cố hết sức mới đeo được một chiếc găng, ông ngồi ngả người ra xoa xoa cằm, “Ta quán quanh nó bằng một chiếc mền bông được không nhỉ?”. Ai nấy hớn hờ đón nhận lời gợi ý đó.

Trước khi ra về, Keefe cúi xuống ôm chào Bethany. “Chúc ngủ ngon nhé. Cháu làm món bánh mì tỏi khá lắm. Ta nghĩ chúng ta ‘chăm’ cháu rồi đấy.”

Bethany nhìn trần trối vào màn hình tivi đã tắt trong khi Ryan ra tiễn mọi người. Cô cầu sao anh biết giữ khoảng cách vì giờ này chỉ còn có hai người. Nếu anh ‘tấn công’, cô không chắc mình có thể cưỡng lại.

Khi Ryan quay về phòng lớn, nhìn mặt cô anh ngay lập tức nhận ra cô đang căng thẳng. Anh đứng bên lò sưởi, dặng hai chân, khoanh tay trước ngực. Theo như anh thấy chắc cô đã chịu đựng được tất cả những lượn lờ, chồn vờn đầy khơi gợi của anh và cô đã chế ngự được. Nếu khôn ngoan, anh nên lùi một bước để tiến hai bước. Nếu thời điểm này anh xử sự đúng đắn và làm cho cô cảm thấy thoải mái để có thể còn quay lại nhà anh nhiều lần nữa sau này, thì anh sẽ còn nhiều cơ hội khác để có thể chiếm được tình cảm của cô.

“Em có vẻ mệt lắm rồi”, anh quan sát cô. “Chắc nên bế em vào giường nghỉ thôi. Ở đây cách xa thành phố, khó mà biết được khi nào có khách ở

lại qua đêm, nên anh có cất một số bàn chải đánh răng dự trữ và vài vật dụng cá nhân khác.”

“Tốt quá. Có bàn chải là tốt lắm.”

Anh chợt nhớ rằng cô không mang theo thuốc. “Chết thật. Anh không nhớ là em đã uống nhiều rượu trong bữa tối.”

“Em sợ mình say rồi làm gì đó không phải trước gia đình anh.”

Ryan đi về phía nhà bếp. “Nhà anh về hết rồi. Nếu em có say trước mặt anh thì cũng không sao.”

Anh nhanh chóng lấy chai rượu vang còn một nửa và hai cái ly ra khỏi tủ bếp. “Em có muốn ăn nhẹ gì đó trước khi ngủ không?”

Anh nghe tiếng bánh xe lăn trên sàn và quay lại thấy cô đi vòng qua lại gần anh. Khi lấy dưa trong hũ và xắt một lát phô mai anh hỏi, “Xe lăn của em chạy bằng gì?”

“Pin sạc. Em cần ổ điện để cắm sạc đêm nay.”

“Không vấn đề gì.” Anh mỉm cười khi bón một mẩu phô mai vào miệng cô và rồi đưa cho cô một ly vang đầy nhóc. Anh sẵn lòng sạc pin cho cô gái này bất kỳ khi nào. “Cạn nhé. Hai ly đầy đấy.”

“Anh không cần phải nói đi nói lại thế. Em đâu muốn chân mình bị vọt bẻ.”

Không hiểu vì lý do nào đó mà Ryan chẳng mảy may có ý nghĩ rằng những người bị liệt có thể bị đau nơi chân. Thực ra, anh lại nghĩ hoàn toàn ngược lại là đằng khác, rằng họ không cảm thấy được gì cả, điều đó khiến anh băn khoăn không biết có bao nhiêu điều anh tự nghĩ ra là sai. Ngắm khuôn mặt đáng yêu của cô, khuôn mặt mà hầu như lúc nào cũng hiện diện nụ cười tươi tắn. Anh bắt đầu nhận thấy mình đang băn khoăn nhiều điều về cô như vậy bởi vì giờ này anh đang bắt đầu biết về cô nhiều hơn, chẳng hạn như cô cười thường xuyên như thế nào trong khi thực sự là cô đang rất muốn khóc.

Anh nhớ từng xem một bộ phim có tên *Passion Fish* kể về một phụ nữ bị liệt. Có một cảnh vẫn còn đọng mãi trong tâm trí anh - người phụ nữ đó ngồi trong nhà bếp, tuyệt vọng vô cùng về sự tàn tật của mình, và bất thành linh hét to lên. Vò đầu bứt tóc và hét đến rát cả phổi và chỉ có bức tường lắng nghe. Có lúc nào Bethany muốn vò đầu bứt tóc và hét to lên không? Có thể lắm. Chắc chắn nhiều lần cô muốn như vậy.

“Xoa bóp thì có tránh bị vọp bẻ không?”

“Để xoa bóp được chân em phải cúi căng người xuống làm lưng đau nhói, còn tệ hơn ấy chứ”, cô cười.

Ryan không thấy nề hà gì khi lại được chạm tay mình vào đôi chân xinh xắn ấy một lần nữa để xoa bóp cho cô, đặc biệt lưu tâm đến chỗ cô vẫn còn cảm giác bên trong má đùi trái. Ý nghĩ đó khiến anh thêm một bản khoản mới, rằng Bethany ít nhất cũng còn có cảm giác gì ấy nơi nữ tính của cô. Có thể đấy chỉ là hy vọng hão nhưng cơ hội để cô có được cuộc sống chẵn gối bình thường, biết đâu lại còn tuyệt vời nữa, nếu như cô vẫn còn có cảm giác vài chỗ.

Lập luận đó khiến anh bất giác với tay lấy ly rượu. Nếu mong ngủ được đêm nay, thì liệu mà khôn hồn đưa vào người một lượng rượu cần thiết. Ngồi trên ghế cùng với Bethany gần hai giờ đồng hồ cũng đã khiến ham muốn của anh dâng cao.

Anh tập trung sự chú ý của mình vào thức ăn và rượu vang, nhất định không để ánh mắt của mình lạc sang những đường cong mềm mại nơi cơ thể cô. Sau khi cho đồ ăn lên đĩa cho cô, anh bắt đầu ăn. Bethany nhón một miếng dưa muối thìa là. Thay vì cắn cô đưa lưỡi đón lấy một đầu và nhâm nhi chỗ nước rỉ ra từ đó. Ryan đưa mắt nhìn, miếng phô mai vừa mới đưa lên miệng vẫn còn nằm giữa hai hàm răng anh chưa kịp cắn và cứ để nguyên thế. *Quý thật*. Anh gặp rắc rối mất rồi. Nhìn cô nhâm nhi thức ăn kiểu này cũng đủ cho anh chạy ào ra hồ lao ngay xuống làn nước lạnh giá.

Lừa miếng phô mai vào trong miệng, anh ngồm ngoàm hỏi, “Em thích dưa chua à?”.

“Ừm.” Cô lại đưa lưỡi nhâm nhi miếng dưa muối khiến anh cứ phát cuồng. “Anh thích không?”

Ryan không nghĩ mình có thể thưởng thức một miếng dưa muối một cách ngon lành đến vậy. Mạch máu hai bên thái dương rần rật như gót giày gõ trên nền bê tông. “Anh thích nhìn em ăn hơn.”

Cô khựng lại, ánh mắt bối rối rơi xuống mũi. Hai má đỏ ửng lên và cô hạ miếng dưa chua xuống.

Ryan cười toe toét, cảm thấy hí hửng rất đàn ông khi khiến cho cô phải đỏ mặt. Cô không phải là không động lòng trước anh như cô cố tỏ ra, và anh khiến cô hơi căng thẳng một chút - tín hiệu đáng mừng. “Em ăn tiếp đi. Ngắm một cô gái ăn, anh cảm thấy thích thú thôi mà.” Một trong những điều anh không thích là phụ nữ lúc nào cũng ám ảnh chuyện tăng cân. “Hiện nay có quá nhiều phụ nữ ăn kiêng. Anh không biết lý do gì nhưng họ làm cái kiểu như ăn uống là một tội lỗi ghê gớm. Khi dọn ra món bít tết thịt thăn, anh thích nhìn thấy một phụ nữ thưởng thức món đó thật thoải mái.”

Cô nhìn vào mắt anh và cắn một miếng dưa muối rõ to. Chính Ryan cũng muốn ăn kiểu như vậy. Anh suýt nữa bật cười, vì anh biết rất rõ rằng cô cố tình làm như vậy, cốt để khiến anh phải nể phục. Ánh mắt cô lấp lánh tinh nghịch. Ở cô có một sự pha trộn thật thú vị, anh nghĩ âu yếm, cực kỳ thiếu kinh nghiệm với đàn ông, nhưng sắc bén như một cái đinh mũ và đọc được những ẩn ý của người khác. Anh thích đấu khẩu với cô.

“Vậy thì em là người phụ nữ của anh đây này”, cô thông báo với anh khi đang nhai miếng dưa muối. “Em thích đồ ăn lắm. Cứ mua cho em món bít tết thịt thăn đi, và em sẽ không chừa lại một miếng nào.”

Anh bật cười trước ánh mắt tinh quái của cô. “Được thôi. Thế tráng miệng bằng gì nào?”

Cô nhướn hai hàng chân mày thanh tú. “Còn hỏi nữa.”

“Sô cô la hả?”

Cô lim dim. “Càng giàu dưỡng chất và chất béo càng tốt. Anh không tin được em thềm món đó đến thế nào đâu.”

Ryan tự hỏi liệu cô có biết rằng những thành phần trong sô cô la được cho là bắt chước những cảm xúc của phụ nữ lúc đang yêu không. Óc anh vừa thoáng nghĩ đến bản khoản đó thì cô nói, “Sô cô la là thứ thay thế tuyệt vời cho khoản đó đấy, chắc anh cũng biết nhỉ. Đã được khoa học chứng minh hẳn hoi”.

Lần này anh cười rõ to. “Em đang cố làm anh sốc đúng không?”

Cô mỉm cười hí hửng. “Để kiểm tra dũng khí của anh mà. Có năm ông anh, em sớm học được rằng tốt hơn cả là nên giữ một người đàn ông luôn tập trung sự chú ý vào hành động và lời nói của mình. Tại sao ư? Liệu anh có lo lắng khi tiếp đón một vị khách có lối suy nghĩ khác lạ về khoản đó như vậy không? Nếu lo thì ăn gấp đôi chứ có khó gì đâu.”

Ryan đã tìm được cách chữa trị nỗi đau trong cô, và chắc chắn một trăm phần trăm không phải là sô cô la.

Chương mười hai

Hai ly vang đầy nhóc giúp Bethany ngủ một giấc say cho đến tận sáng hôm sau nhưng lúc tỉnh dậy lại thấy bứt rứt khó chịu. Với những người khác, có khi còn hát dưới cơn mưa tuyết, rồi lại dang rộng hai tay ôm lấy ngày mới. Còn cô, khi tỉnh dậy chỉ muốn một cốc cà phê, ở một mình trong im lặng tuyệt đối cho đến khi sự bức bối trong người từ từ dịu hẳn. Cứ thế suốt mấy năm qua kể từ sau vụ tai nạn - khủng khiếp làm sao cái cảm giác bị mắc kẹt không lối thoát trùm lấy mỗi khi cô mở mắt ra để nhận biết một điều rằng, những giấc mơ tươi đẹp của mình sẽ không bao giờ thành hiện thực. Những giấc mơ được đi, được chạy, được cười ngửa, được khiêu vũ, được giải thoát khỏi cái nhà tù là chính thân thể cô.

Ánh bình minh rọi xuyên qua cửa sổ, phản chiếu màu trắng của tuyết làm lóa mắt. Những tấm rèm che bằng vải mộc không ngăn nổi thứ ánh sáng chói lòa ấy. Bethany mở hé một mắt, rên lên, một tay vắt ngang qua mặt. Ngay cả tiếng sột soạt của áo gối dường như cũng tạo nên một âm thanh khó nghe đối với cô.

Muốn từ từ làm quen với ánh sáng chói chang bên ngoài, Bethany nhích cánh tay xuống từng chút một. Những bức tường trắng toát trở nên trắng hơn bình thường. Chẳng có gì phá vỡ sự đơn điệu - không ảnh, không tranh, hay bất kỳ thứ gì. Tủ gương và bàn cũng gần như trống trơn, không một món đồ lặt vặt nào, không cà vạt, không khăn lót cốc. Phòng ở nhà nghỉ thậm chí còn nhiều đồ cá nhân hơn thế.

Đàn ông đúng thật là. Sao họ có thể sống được như thế? Mấy ông anh của cô cũng chẳng khác gì. Muốn trang trí phòng à? Thì treo một tấm lịch để mở ngay phần đầu của tháng Giêng. Xong.

Bethany thấy ngán ngẫm, dang hai cánh tay ra hết như một đứa trẻ chuẩn bị làm một thiên thần tuyết vậy. Nhìn đăm đăm lên trần nhà, cô cố nhớ lại mình đã vào giường như thế nào. Những hình ảnh mờ mờ hiện ra

trong đầu. Cô nhớ Ryan ngồi bên cạnh sau khi cô đã nằm ngay ngắn trên giường, nhưng cô không thể nhớ hai người đã nói với nhau những gì. Điều duy nhất cô còn nhớ rất rõ là ánh mắt anh sáng rực lên dưới ánh sáng mờ mờ trong phòng ngủ như thế nào - màu xanh xám dịu nhẹ khiến người cô cứ râm ran hết cả lên mỗi lúc nhìn vào mắt anh.

Nằm ườn người ra trên giường, Bethany thầm rửa xả đôi chân nặng như chì, ước sao mình có thể nghiêng người để làm dịu đi chỗ vẹo giữa hai vai. Không được. Lật nghiêng người đòi hỏi nhiều sức hơn bình thường. Tốt hơn hết là cứ nằm nguyên thế như một con cá voi bị mắc cạn và chấp nhận sự thật không mong muốn này.

Với ánh mắt vẫn còn ngái ngủ, Bethany chăm chú nhìn những họa tiết trên trần nhà trát thạch cao, cũng toàn một màu trắng toát đến lì lợm. Làm cách nào cô có thể ra khỏi giường bây giờ? Cửa phòng đang đóng, và mặc dù cố lắng nghe cô cũng không thấy có dấu hiệu gì chứng tỏ Ryan đã dậy. Ngay khi ngủ dậy lúc nào cô cũng cần đi nhà vệ sinh trước hết. Bình thường thì đó chỉ là một chuyện nhỏ nhưng không có thanh vịn ở giường, cô bị mắc kẹt.

Bethany ghét phải hét toáng lên gọi làm Ryan thức giấc. Cố chống hai khuỷu tay gượng người dậy, cô đưa mắt tìm xe lăn, lúc này đang đứng sát vào tường nơi có ổ cắm điện để sạc pin. Cách giường chưa đầy hai mét, nhưng đối với cô khoảng cách ấy phải ngang bằng từ đây đến miền Bắc Canada là ít.

“Bực mình quá đi!”, cô thốt lên. “*Bực* quá. Bực quá, bực quá, *bực* quá!”

Có tiếng gõ cửa gấp gáp vài giây sau đó. “Anh vào được chưa?”

Bethany giật mình, chớp chớp mắt. “Được rồi. Anh vào đi.”

Cửa bật mở, Ryan thò đầu vào. Người vẫn còn ướt vì mới vừa tắm xong, mái tóc đen nhánh lượn sóng bóng mượt, quai hàm nhẵn nhụi trắng lên dưới ánh sáng buổi sớm mai - chắc vừa mới cạo râu. Trông anh tỉnh như sáo với vẻ mặt hơn hở đến phát ghét. Bethany không ưa những người mới sáng ra

đã nở một nụ cười tươi như thế. Nó cứ khiến cô muốn vả vào mặt một cái cho bõ tức.

“Chào”, anh nói, hàm răng trắng sáng lấp lóa sau nụ cười, rồi đẩy cửa rộng ra.

“Sao anh biết em dậy rồi?”, cô cúi kính hỏi.

Anh trở ngón tay cái qua vai chỉ vào một cái hộp nhựa màu trắng gắn trên tường gần cửa ra vào. Có phải trong nhà anh mọi thứ nằm bên trên sàn nhà đều khoác một màu trắng toát như thế không? “Hệ thống liên lạc nội bộ. Anh đang uống cà phê và đợi em gọi”, anh lại cười để lộ hàm răng trắng. “Nghe có vẻ như em đang bực nhỉ.”

Bực là đã nói giảm đi một nửa rồi. Ra khỏi giường mãi mãi là một công việc vô cùng khó khăn. Rồi tiếp theo đó là chặng đường đến nhà vệ sinh. Như hầu hết những người khác, cô cũng muốn một cốc cà phê ngay khi mở mắt nhưng phải mất nửa giờ đồng hồ mới thấy được nhà bếp.

Anh đến bên giường, Bethany nhìn lên, căm ghét một sự thật rằng mình không thể tự ngồi dậy mà cứ phải nằm ì một chỗ thế này đợi anh đến giúp. “Tường nào cũng trống trơn. Anh không thấy chán khi cứ phải nhìn mãi một màu thạch cao trắng toát này hay sao?”

Anh đưa mắt nhìn quanh phòng. “Anh có nhìn vào những bức tường này nhiều đâu.”

Nói vậy mà cũng nói? “Không, anh cần phải trang trí một chút mới được. Ngôi nhà thể hiện tính cách chủ nhân.”

“Ờ.”

“Ờ gì mà ờ. Nếu tường nhà mà trống trơn thế này có nghĩa là anh không có cá tính.”

Anh bật cười và nói, “Anh sẽ mời một nhà trang trí nội thất đến”.

“Anh không cần mời ai hết. Cần *vật liệu* thôi.”

“Vật liệu gì?”

“Em không biết. *Vật liệu*. Đồ đạc trong nhà phản ánh chủ nhân.”

“Nhà tắm có gương mà. Đủ để anh nhìn thấy mình rồi.”

“Buồn cười quá nhỉ. Chẳng lẽ anh không có thứ gì có ý nghĩa lớn đối với mình hay sao?”, cô giật mạnh tấm khăn trải giường, một góc bị mắc kẹt bên dưới mông. “Anh cần phải treo một vài thứ lên tường để bày tỏ điều gì đó.”

“Bày tỏ điều gì mới được chứ?”

“Rằng anh là một ai đó. Rằng anh đã sống và có những trải nghiệm. Có thể là mấy tấm ảnh chụp bọn ngựa. Còn không cũng là mấy tấm ảnh những người anh yêu quý chứ.”

“Có một đôi boots cũ anh cực thích.”

Cô chăm chăm nhìn khiến anh phì cười.

“Sáng sớm nào em cũng như thế này à?”, anh hỏi giọng bỡn cợt.

“Ừ.”

“Ôi trời.” Anh cúi người gạt tấm mền ra khỏi người Bethany rồi đỡ cô ngồi dậy.

Bethany túm lấy áo anh, vẫn còn chưa hoàn toàn dễ chịu khi anh bồng cô lên. “Em không chấp nhận bất kỳ lời kêu ca nào trước buổi trưa đâu.”

Anh đặt cô vào xe lăn. “Anh sẽ ở trong nhà bếp. Có cà phê sẵn cho em rồi đấy.”

Khi Bethany ra trước nhà với anh vài phút sau đó, Ryan nhìn cô với ánh mắt dè chừng. “Em thấy ổn chưa?”

Bethany lăn xe đến gần quầy và dụi mắt. Tóc cô rối bù, nách thì bốc mùi, và theo như cô được biết thì đàn ông không xài lược chải, chỉ có lược thẳng như muốn búng tóc ra khỏi gốc. Bethany là người tôn trọng thói quen của mình, với những thủ tục cần thiết để bắt đầu một ngày mới. Ở đây, cô thậm chí không có quần áo sạch để thay.

“Cho em cốc cà phê được không?”

Ryan vội chạy tới chỗ ấm đun rót cà phê vào cái cốc chờ sẵn. “Em uống thế nào?”

“Đậm đặc.”

“Không kem hay đường gì sao?”

“Không. Đen và chạy thẳng vào mạch luôn. Em thích vậy.”

Ryan bật cười, lãnh thêm một cú liếc xéo nữa. “Em có muốn một cái móng tay để gặm không?”

Bethany phớt lờ câu trêu chọc, đón lấy cốc cà phê, và lăn xe tới gần lò sưởi ngồi ở đấy nhìn lơ đãng vào bếp lửa trong khi cố gắng tỉnh người. Sau khi uống hết cốc cà phê, cô bắt đầu cảm bình tâm hơn và thấy có lỗi vì đã cáu gắt với Ryan.

“Em xin lỗi vì đã quá gàn dở.”

Ryan ra khỏi bàn và đến đứng gần Bethany bên lò sưởi, dồn sức nặng về một bên chân chăm chú nhìn cô. “Em không cần áy náy đến mức phải xin lỗi như thế. Cầu nhau một chút thì đâu có hại ai.”

Bethany cố gượng một nụ cười. “Anh thật khéo nói. Anh Jake thì bảo con lững còn dễ thương hơn em lúc sáng sớm.”

“Thế à?” Ryan so vai mỉm cười. “Vậy mới đúng là một ông anh. Lúc nào cũng nói với em sự thật trần trụi không màu mè vòng vo, dù em có muốn nghe hay không.”

Bethany bật cười khanh khách.

Jake đến ba mươi phút sau đó. Bethany đã làm xong phần vệ sinh cá nhân, không được thoải mái như ở nhà nhưng tạm chấp nhận và đang nhâm nhi cốc cà phê thứ hai thì Ryan và anh trai cô thong dong đi vào nhà, vừa nói chuyện vừa cười đùa như thể thân thiết nhau lắm.

Bethany không mấy hứng thú với cái trò chào hỏi của cánh đàn ông. Cô nheo mắt nhìn anh trai và mỉm cười vẻ ngoan hiền. “Ui, anh của em tài quá nhỉ? Tìm được nhà Ryan dễ như không ấy.”

Jake nhìn vội sang Ryan, rồi đưa ánh mắt vợ vẩn quanh căn phòng, tới trần nhà thì dừng lại. “Trước đây anh có công chuyện đi qua nơi này.”

Ryan hắng giọng và cố ra hiệu cho Jake bằng cái liếc mắt, nhưng Jake hoàn toàn không thấy bởi vì anh mãi đếm những vết nứt trên trần nhà và cố tỏ vẻ ngây thơ.

“Thật sao?”, Bethany dăm chiêu. “Công chuyện gì vậy?”

Jake gãi gãi vành tai, liếc mắt sang cô, rồi chuyển sự chú ý từ trần nhà xuống sẫm soi sàn gạch. “Rocking K luôn đặt hàng ở nhà mình mà. Em biết rồi còn gì.”

“À, thế lý do để anh từng có mặt ở nơi này là để giao hàng?”

Jake thở phào nhẹ nhõm. “Ừ, chính xác là thế. Mới đây anh có đến giao hàng cho Ryan. Đúng không, Ryan?”

Ryan nhún vai và nhìn Bethany với ánh mắt dè chừng. “Đúng rồi đó. Anh ấy mang đơn hàng đến cho anh.”

Jake chau mày. Anh hết nhìn Ryan rồi nhìn cô em gái. Miệng anh dẩu ra, và ánh mắt trầm ngâm. “Cậu bán đứng tôi rồi đúng không”. Anh hạ giọng.

Ryan giơ tay lên. “Chỉ là lỡ lời thôi. Chúng tôi đang nói chuyện thì cô ấy bắt được bài và dồn tôi vào thế bí, tôi không muốn nói dối cô ấy.”

Jake nhìn Bethany hồi lỗi. “Có gì to tát lắm đâu, Bethie. Anh chỉ muốn trao đổi thẳng thắn vài chuyện với Ryan thôi. Chỉ có thế.”

“To tát đấy anh. Anh lúc nào cũng can thiệp vào chuyện của em. Không được như thế nữa đâu.”

Anh so vai. “Ừ, sẽ không như thế nữa.”

“Sao tự nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ vậy? Em không bỏ lỡ điều gì đấy chứ?”

Jake mỉm cười với em gái. “Đâu có. Tại anh nhận ra là có thể em sẽ không cần anh trông nom nữa.”

Ryan đột ngột chen ngang. “Uống một tách cà phê rồi mới về chứ?”

“Ừ.”

Ryan lấy từ tủ bếp ra một cái cốc, “Không gì bằng một cốc cà phê nóng hồi thơm phức vào một buổi sáng tuyết rơi đầy trời bên ngoài thế này nhỉ”.

“Ừ. Không gì bằng.” Jake ngồi vào bàn với Bethany. “Anh được phép vấn an em chưa? Hay chuyện này cũng khiến em gắt um lên?”

Bethany có cảm giác như hai ông tướng này đang sốt sắng đối đờ tài, và vì đã nói rõ ý mình nên cô thấy dễ chịu hẳn. “Không gắt gỏng gì đâu, và nhân tiện trả lời câu hỏi của anh luôn, em ổn. Không một vết bầm nào, và Ryan đêm qua đã tiếp đón em vô cùng nồng hậu.” Rồi cô kể cho Jake mọi chuyện. “Anh ấy có một gia đình rất dễ mến. Ai cũng cố làm cho em cảm thấy được chào đón ở đây.”

“Nghe thế anh cũng yên tâm.”

Ryan ngồi ghé đối diện hai anh em. Bethany có cảm giác anh có vẻ căng thẳng, nhưng tuyệt nhiên cô không tìm được cách lý giải nào. Chẳng phải là tại vì Jake đang ở đây. Anh trai cô đã đến đây nói chuyện thẳng thắn với anh rồi, và cũng đã cố tỏ ra thân thiện hết mức.

Hai người đàn ông chuyện trò về gia súc một vài phút. Rồi cuộc nói chuyện trôi sang lũ ngựa, một chủ đề Bethany vô cùng quan tâm. Có vẻ như biết được điều đó, Jake đột ngột đứng lên. “Nào, em gái? Về được chưa đây?”

Bethany thở ra. “Chỉ nói chuyện về ngựa thôi, có làm sao đâu Jake?”

Jake cười toe toét. “Nếu em cứ tiếp tục quan tâm đến ngựa nữa, bố sẽ không lột da anh đâu. Mà Ryan sẽ bị cho vào nôi.”

“Em đâu có định cười ngựa trở lại.”

Jake nhìn vào mắt Ryan. “Có ai nói là em sẽ đâu.”

Về nhà là chuyện ít khó khăn nhất trong tất cả các vấn đề của cô. Chiếc xe tải được trang bị đặc biệt vẫn còn nằm dưới con hào. Jake bảo em gái

đừng lo lắng, rằng mọi người ở cửa hàng có thể xoay xở mà không cần có cô cho đến khi xe được mang về, nhưng Bethany vẫn lo. Có những hóa đơn cần phải trả, và cô nhất định phải tự kiểm tiền. Cũng phải mất một ngày tuyết mới được dọn sạch, đến chừng đó công nhân trong đội sửa chữa mới kéo xe cô lên và đưa đến garage. Có trời mới biết bao lâu nữa cái xe mới được sửa xong.

Ryan gọi điện đến vào buổi chiều hôm đó và nghe giọng Bethany là anh nhận ra ngay cô đang buồn bực. Biết được lý do, anh cố trấn an. “Nếu em cần đi đâu thì để anh đưa đi.”

“Không, không. Chỉ là em ghét phải bỏ việc vì không biết cái xe khi nào mới sửa xong. Không đi làm, thu nhập của em sẽ hổng một lỗ thật lớn.”

“Để anh cho em vay tạm một ít.”

“Không phải vậy. Jake sẵn lòng cho tiền đủ để em có thể xoay xở được.”

“Thế vấn đề ở đây là gì?”

Cô thở dài và quấn dây điện quanh ngón tay. “Vấn đề nằm ở chỗ đó đấy. Không có gì khiến gia đình em vui hơn việc em nương tựa vào họ và không làm gì hết. Điều đó làm em...” Cô đột ngột dừng ngang. “Nghe có vẻ ngớ ngẩn thật nhưng biết mình có thể không đi làm một tuần hay lâu hơn khiến em cảm thấy rất sợ.”

Đầu dây bên kia không thấy nói gì một lúc lâu, “Thế em sợ gì? Nội tuần sau là em đi làm trở lại rồi”.

“Và Jake sẽ đứng sẵn đó chìa tiền ra, hơn hờ khi được chăm lo cho em.”

“Ngốc quá đi.”

Bethany bật cười và nhắm mắt lại. “Ừ, đúng là ngốc thật. Chỉ là - em không giải thích được.”

“Cố lên.”

“Lâu nay em luôn cố gắng làm việc để không phải dựa dẫm vào bất kỳ ai. Đối với người khác chuyện này không to tát gì, nhưng đối với em, được

độc lập, được tự kiếm sống là tất cả. Nói ra thì nghe thật tẻ nhạt nhưng gia đình em lúc nào cũng quanh quẩn bên em như một đàn kèn kèn chờ cho em ngã xuống. Nhà em ai cũng muốn em trở về nhà để bố trông nom em còn mẹ thì có thể chiều chuộng em. Họ sẽ rất hài lòng nếu em nghỉ làm, nếu em để họ làm mọi thứ cho em. Ý nghĩ đó chỉ khiến em ngạt thở.”

“Và việc em không có xe tạo điều kiện cho họ đạt được điều ấy.”

“Chính xác. Không có nó, em mất chỗ dựa. Họ luôn có ý tốt. Và lúc nào em cũng yêu họ. Chỉ cảm thấy thôi cũng đã đủ kinh khủng rồi.”

“Anh hiểu mà. Chúng ta ai cũng cần cảm thấy được độc lập.”

“Nhà em muốn em quay lại tổ.”

“Mình sẽ không để chuyện này xảy ra được, thế nên em đừng buồn phiền nữa. Nếu ‘đàn kèn kèn’ đó cố kéo em vào lại tổ thì anh sẽ dùng gậy xua đi, được chưa nào?”

Bethany cười buồn. Chuyện Ryan cảm thấy cần giúp đỡ cô khiến Bethany lại thấy mình thật ngốc nghếch. “Cảm ơn, Ryan. Anh thật là một người bạn tốt.”

Sau khi gác máy, Bethany đến cửa sổ nhìn tuyết đang rơi bên ngoài. Ở Portland, cô chưa bao giờ bị chết dí một chỗ thế này. Dù có tuyết thì đường sá cũng không tẻ nhạt như ở đây. Ít nhất cô cũng không bị sa vào hào trên một con đường núi ngu xuẩn nào đó.

Bethany cần chiếc xe. Đây là tự do của cô. Không có nó, cô thậm chí không đi mua bánh mì được. Còn chưa mang được nó về nhà lúc nào cô còn làm một tù nhân trong chính ngôi nhà của mình, và dựa dẫm vào người khác từ A đến Z lúc đó.

Tối đó vào lúc gần nửa đêm có tiếng chuông cửa rung lên khiến Bethany đang ngon giấc giật nảy mình. Cô quờ lấy dây quàng để ra khỏi giường, sợ đến thót tim. Không người nhà nào của cô đến muộn thế này ngoại trừ có chuyện gì đó rất khủng khiếp đã xảy ra. Bố. Ý nghĩ đầu tiên là ông bị lên cơn đau tim. Ôi, *lạy Chúa*. Đừng là bố.

“Chết tiệt!”, cô cúi lên với cái dây quàng, cảm ghét một thực tế rằng cô không thể chỉ cứ thế phóng xuống giường và nhào ra cửa. Khi chuông rung lên lần nữa, cô tự hỏi không biết có phải một ông anh nào đó của cô không. Ai cũng có chìa khóa, phòng trường hợp cô bị ngã hay gì đó đại loại thế. Sao lại bấm chuông?

“Đến đây!”, cô kêu lên.

Vài phút sau cô mò mẫm mở khóa, hé cửa nhìn ra ngoài. Cô quên bật đèn, và tất cả những gì cô nhìn thấy được là cái bóng đen thui to cao của một người đàn ông đứng ở bậc cửa. *Ryan*. Cô giết anh mất thôi. Điên hay sao mà lại đến giờ này?

“Anh làm em sợ chết khiếp.”

“Anh xin lỗi. Anh không đưa nó đến sớm hơn được.”

“Đưa *cái gì* đến?”

Anh đừng đưa xâu chìa khóa xe trước mũi cô. “Chiếc xe tải của em. Nàng chạy lại rồi. Bọn anh đã hàn tạm bộ tản nhiệt. Không bền nhưng sẽ không kịp hỏng trước khi anh tìm một cái khác ở cửa hàng đồ cũ trong tuần này.”

Có gì đó chặn ngang họng Bethany. Cô mở cửa rộng hơn để nhìn ra ngoài, và trước mắt cô là chiếc xe tải đang chồm chệ ngay lối vào nhà. Đứng đằng sau nó là một chiếc ô tô sẫm màu, đèn đồ quét ánh sáng màu hổ phách loang loáng bên trên bề mặt tuyết.

“Sly giúp anh kéo cô nàng vào thành phố.” Ryan cúi xuống hôn vào trán cô. “Anh phải đi ngay đây kéo ông ấy đợi lâu. Xin lỗi đã lôi em ra khỏi giường vào giờ này, nhưng anh nghĩ chắc em sẽ rất vui. Sáng mai có thể đi làm được rồi.”

“Ryan...” Cô ứa nước mắt. “Em không biết phải nói gì. Thực ra anh không cần làm vậy.”

“Có to tát gì đâu. Bọn anh chỉ dùng thời để kéo cô nàng lên khỏi cái hào và đưa về nhà sửa tạm thôi.”

Sao lại *không* to tát chứ. Rất to tát nữa là khác. Giờ mắt đã quen với bóng tối, cô có thể nhận thấy anh mệt như thế nào. Cô đoán anh đã phải loay hoay với cái xe hàng giờ đồng hồ để bắt nó chạy trở lại.

“Em không biết nói lời cảm ơn thế nào.”

“Bạn bè không cần cảm ơn đâu. Hiểu ngầm thôi. Thứ Bảy em đến xem Heidi thi đấu, Sly và anh sẽ lắp bộ tản nhiệt khác cho em. Em còn phải đến Cửa hàng phụ tùng xe hơi để họ sửa lại tấm lưới calăng và capô nữa, nhưng ít nhất cô nàng sẽ chạy được.”

Nói xong anh ra về, để Bethany ngồi lại đó, run lên dưới làn gió lạnh, đăm đăm dõi theo anh trong màn nước mắt. *Bạn bè không cần cảm ơn đâu.* Người đàn ông đó. Người đàn ông to cao, tuyệt vời, *không thể có được* đó. Anh đã khiến cô phải lòng anh mất rồi, dù có muốn hay không.

Chương mười ba

Chi là bạn thôi. Suốt mấy ngày sau đó, câu nói ấy trở thành câu chú cầu thần của Bethany. Cô không bao giờ có thể là người phụ nữ Ryan cần hay xứng đáng được có, không ở trên giường và cũng không bất kỳ nơi nào khác. Cô luôn cương quyết dặn lòng rằng tơ tưởng hay ấp ủ ý nghĩ hai người có thể vượt qua giới hạn tình bạn là một điều hoàn toàn điên rồ. Và dù cái ý nghĩ đấy có sức cám dỗ đến thế nào thì cũng không công bằng với Ryan.

Vào thứ Bảy kế tiếp, khi đến trại xem Heidi cười ngựa, cô nhất định giữ vững thái độ đúng mực của một người bạn. Ban đầu, việc này không mấy khó khăn vì Ryan bận loay hoay với chiếc xe của cô ở chỗ khác. Khi bộ tản nhiệt rất cuộc đã được thay và anh đến cùng cô xem Heidi cười ngựa, Bethany luôn tự nhủ không được để lòng biết ơn lẫn át quyết tâm của mình.

“Cảm ơn, Ryan. Em nợ anh gì đây?”

Anh chuyển ánh mắt sáng lấp lánh sang cô, “Không nợ gì cả. Anh mua cái bộ tản nhiệt đấy ở một cửa hàng đồ cũ, chỉ tốn có vài đồng thôi. Nhà anh có cửa hàng động cơ riêng với đầy đủ các dụng cụ nên lắp đặt nó cũng không mất mấy thời gian”.

“Em quả thực muốn trả tiền cho anh.”

“Thôi.” Anh nháy mắt với cô. “Anh thích được trả công theo cách khác.”

Bethany đã từng nghe kiểu nói đấy. Hai má nóng bừng, cô nhìn lảng đi, không biết phải đáp lại thế nào trong một lúc. Rồi những năm tháng đấu khẩu với mấy ông anh kịp cứu cô. “Em rất ghét lợi dụng bạn bè. Nếu mà mình trao đổi theo kiểu như vậy dứt khoát anh sẽ thiệt thòi.”

Anh bật cười, “Lúc nào đó nấu cho anh một bữa tối. Thế nào?”

“Sao anh biết em nấu ăn được?”

“Bất kỳ người phụ nữ nào biết thưởng thức đồ ăn như em thế nào cũng nấu được món gì đó.”

Sự căng thẳng được nối lỏng, và Bethany có thể thấy thoải mái trở lại. Thật dễ dàng cười cợt, vui đùa với một chủ trang trại sở hữu một con bò rất hay vòi vĩnh và một con chó rất múp máp, thêm nữa người đó lại đang bắt tay vào xây một chỗ quây ở gần hồ để cứu những con vịt bơ vơ khỏi bọn động vật ăn thịt háu đói. Ryan lại hài hước ghê gớm, không chấp nhận, và không dễ tự ái khi bị chế giễu là người ủy mị.

Khi con bò xuất hiện, anh dặn cô, “Nếu con Cốt Lết bô bô lên và vòi vĩnh ở bên ngoài cửa trượt khi em ở nhà một mình thì cứ thả cho cu cậu một củ cà rốt. Nhất định phải đóng cửa lại thật nhanh đấy nhé, kéo nó xô vào trong đấy”.

“Con bò đó vào nhà ư?”, Bethany hỏi giọng sừng sốt. “Chết mất thôi.”

“Cu cậu muốn vào nhà vệ sinh ấy mà”, Ryan ôn tồn giải thích. “Khi còn bé nó bị viêm phổi, nên anh ủ nó ở đây dưới hơi nước nóng cho đến khi nó khỏe hẳn. Nó vẫn còn nhớ và có vẻ như là không hiểu tại sao mình không được vào nhà nữa.” Anh gãi gãi đầu và cau mày. “Đàn ông phải biết đâu là giới hạn chứ.”

Một vài phút sau con Cốt Lết sán tới quấy Ryan đòi ăn. Bethany cười đến chảy nước mắt. Con bò húc đầu vào Ryan khiến anh suýt ngã bổ chửng. Cuối cùng Ryan đành phải vào nhà lấy cà rốt. Con Cốt Lết chưa một lần thất bại trong việc vòi vĩnh ông chủ.

Khi buổi học cưỡi ngựa của Heidi kết thúc, Bethany lăn xe trở lại trên mấy tấm ván ghép Ryan đã trải dọc theo con đường để bánh không bị mắc kẹt trong bùn, anh đi bên cô. “Em là cô giáo cừ khôi đấy. Có bao giờ em định mở một trung tâm dạy cưỡi ngựa không?”

“Khi mà bản thân em không cưỡi được ư?”, cô bật cười.

“Nếu có thiết bị cần thiết và yên ngựa đặc biệt, em có thể cưỡi được. ‘Đừng bao giờ nói không thể’ chứ.” Anh nhìn cô hăm hở. “Châm ngôn của

Sly đấy, và ông đã khiến anh phải tin vào điều đó. ‘Không có gì trên thế gian này là không thể cả’, và thực tế đã chứng minh như vậy.”

Bethany thở hắt ra khi đến gần chiếc xe tải. “Em không có ý phản đối Sly nhưng em nghĩ người ta có lúc cũng phải chấp nhận những hạn chế của mình.”

“Em rất có năng khiếu”, anh ôn tồn nói. “Em đã bắt ở Heidi những lỗi sai mà anh không bao giờ nhìn thấy. Và con bé nói đúng. Tên của em đã thành huyền thoại. Nếu ta quảng bá tốt, học viên sẽ lũ lượt kéo đến đăng ký những lớp học cưỡi ngựa và những buổi chuyên đề trại hè. Cứ ngồi đằng sau cái máy tính thế thì phí lắm.”

Bethany mỉm cười. “Nghĩ thì hay lắm.”

“Thì việc gì cũng phải nghĩ rồi mới thực hiện.” Anh đứng né sang một bên khi cô vào ngồi bên trong xe tải. Rồi anh khoanh hai tay đặt bên trên cánh cửa ghế tài. “Cảm ơn vì em đã đến. Con bé Heidi vui lắm.”

“Em cũng rất vui.”

Con Cốt Lết ở đâu đùng đình sán lại húc vào hông Ryan. Anh cười vang, “Nếu anh đãi em món bít tết Cốt Lết, em sẽ đến xem Heidi cưỡi ngựa nữa chứ?”.

“Rất sẵn lòng.” Bethany nhào người ra vuốt ve đầu con bò. “Đừng thèm nghe anh ấy nói nhé, Cốt Lết. Anh ấy sẽ không bao giờ ăn thịt mày đâu.”

Ryan cười toe toét và gãi gãi tai con vật cứng. “Tao ăn chứ sợ gì mà không. Thử húc tao một cái nữa xem, mày thành món nướng ngay đấy, Cốt Lết. Chỉ nghĩ thôi mà tao đã thèm rõ dãi rồi này.”

Bethany vẫn còn tùm tùm cười khi lái xe đi. Chiều hôm nay cô rất vui và mong lại được đến đây lần nữa để xem Heidi cưỡi ngựa. Tuy thế, cô không nghĩ rằng sẽ được gặp lại Ryan sớm. Trang trại của anh cách xa thành phố, còn cô thì phải làm việc ở cửa hàng, mà nếu có ra ngoài thì hai người chắc cũng hiếm chạm mặt nhau.

Nhưng Ryan lại nghĩ khác. Ngay tối hôm đó anh xuất hiện trước cửa nhà Bethany, một tay bê hộp pizza, tay kia cầm hai cuộn băng video. Liệu cô có nghĩ gì khi anh đến chơi bất ngờ thế này không?

Bethany không thể tránh đi đâu được nên đành mở cửa, và khi làm vậy cô không hề biết được rằng anh không chỉ có mỗi một ý định là vào được bên trong nhà cô.

Ryan muốn chiếm được cảm tình của cô nên đã lên kế hoạch kỹ càng. Những bộ phim tình cảm giúp không khí bớt đi phần ngưng ngập. Suốt cả buổi tối hai người mở xẻ cốt truyện, bình phẩm diễn viên, và cười ngặt nghẽo trước những tình tiết ngớ ngẩn trong khi nhấm nháp pizza, nhâm nhi Coca, và ngồi bên nhau trên sofa dưới tấm chăn len do bà ngoại của Bethany đan. *Là bạn bè thôi*. Không ánh nhìn đăm đõi, không hôn, không bóng gió gợi tình.

Nếu mạch Bethany đập loạn lên khi Ryan quàng tay qua vai cô thì chỉ mình cô biết. Nếu tim cô một thoáng lạc nhịp khi anh vâng vâng tay áo cô thì đó là vấn đề của cô - hay cô tự nói với mình như vậy.

Thực ra mọi cái Ryan đã tính hết cả - là một con sói đội lốt cừu.

Từ hôm đó trở đi Ryan thường xuyên đến nhà cô. Một vài tối anh đưa cô đi ăn ngoài rồi vào rạp xem phim. Đôi ba lần anh thắp tùng cô và mẹ cô đến “Y” vào những tối cô có lịch đi bơi, và thua thê thảm khi thách Bethany bơi thi trong hồ. Cô bơi như một con cá heo, bù lại đôi chân bị liệt là những cái sải tay khỏe và nhịp nhàng. Còn Ryan thở hổn hển và nhìn cô bằng một ánh mắt mới, tự hỏi trước tai nạn thì cô như thế nào. Có tinh thần cạnh tranh, chắc chắn rồi, và sự cương quyết không thể tin nổi. Chắc anh sẽ không dám thách cô tham gia cuộc đua tài trên ngựa. Trước đây hẳn cô cười ngựa rất cừ, thế mới đoạt chức vô địch quốc gia và được cả nước biết đến như một vận động viên đua ngựa vượt chướng ngại vật, trước khi số phận giáng xuống đời cô một đòn cay nghiệt.

Vào những đêm khác hai người ngồi với nhau ở bếp nhà cô chơi game. Cô dạy cho anh cách chơi bài pinooc, trò anh đã chơi suốt bao năm qua,

nhưng cứ giả ngu giả ngơ vờ như chưa hề biết đến vì như thế sẽ khiến hai người thân mật hơn. Anh dạy cô cách chơi bài xì phé, cũng thân mật không kém - chỉ có điều không thân mật bằng việc nếu như hai người thách đố nhau người nào thua một ván sẽ mất một món đồ mặc trên người, mà chiêu này anh không dám giở. Ngoài ra họ còn chơi những trò khác - Cờ tỉ phú, Cờ cướp chỗ (thực sự trái tim anh đã bị “cướp”), trò súc sắc kiểu Yahtzee, trò đố vui Trivia Pursuits và cờ domino kiểu Mỹ. Dù chơi bất kỳ trò nào hai người cũng thấy rất vui.

Ryan thường nhìn vào khuôn mặt ngọt ngào của cô và tự hỏi làm thế nào mà cô không nhận thấy điều mà đối với anh rõ như ban ngày - rằng hai người có ý nghĩa lớn lao với nhau biết bao. Anh yêu cách cô cười - giữa đầu ra sau và cứ thế cười say sưa, âm thanh nghe như tiếng nhạc. Anh yêu cái khiếu hài hước không biết đường nào mà lẫn của cô. Anh thích cách cô chơi là phải thắng cho bằng được và mỗi khi lừa được anh là mặt cô lại hí hửng. Ổn Chúa, anh thích cả việc tranh luận cùng cô. Đầu óc cô lanh lẹ và lúc nào cũng cố thuyết phục người khác theo ý mình cho bằng được - bướng bỉnh hệt giống lừa Missouri, nhưng cô cũng sẵn sàng đón nhận những ý kiến mới và nhìn nhận một điều gì đó có lý mà không tỏ vẻ hằn học hay bực bội nếu anh có thể chứng minh được cô sai, mà điều này thì không thường xảy ra mấy.

Ryan thích nhất là những khi hai người cùng xem phim, lúc mà anh có thể đặt Bethany ngồi lên sofa, đắp chung với cô tấm chăn len của bà ngoại, và miệt mài giở trò quyết rũ cô trong suốt hai ba giờ đồng hồ. Anh cảm thấy chắc chắn rằng những ve vuốt tưởng chừng như vô tình đó là tấm vé để anh tiến sâu vào ‘vòng trong’ theo một cách hết sức tự nhiên và cô không thể đoán ra nổi ý định của anh - cho đến khi quá muộn.

Ryan là một con sói chính hiệu. Anh không mất quá nhiều thời gian để khám phá ở cô vài điểm vô cùng nhạy cảm, hai chỗ anh thích nhất là chiếc gáy mượt mà như lụa và cái hõm sau tai cô, mấy ngón tay quý quái của anh cố tình mơn trớn hai nơi đó. Anh giả vờ xem phim trong khi âm thầm tấn

công cô, thực tế anh quan sát Bethany từ khoeo đuôi mắt và mỉm cười - ranh mãnh.

Khi chạm nhẹ mấy ngón tay vào bên dưới tai Bethany, Ryan có thể cảm thấy mạch cô đập dồn và hai bên hõm cổ rần rật như đôi cánh của một con chim đang hoảng hốt. Nếu anh rê những ngón tay dọc theo cần cổ và men tới xương quai xanh, hai má cô sẽ từ từ bừng đỏ. Anh yêu hơi thở bị lạc nhịp và đôi môi hé mở của cô, hàng mi khê rủ che đôi mắt mịt mờ vì khao khát. Cô thường đưa mắt nhìn anh sẫm soi - ánh mắt cho thấy cô đang nghi ngờ động cơ của anh. Anh đáp trả lại ánh mắt dò hỏi của cô bằng cái vẻ ngây thơ đã được dày công rèn luyện suốt những năm tháng trai tráng đi “cua” gái.

Bethany, một sự kết hợp vô cùng hoàn hảo giữa đôi mắt mở to ngây thơ và sự hiểu biết. Ryan thường vô thức nhìn vào đôi mắt to tròn xanh biếc thảng thốt của cô và cảm thấy mình hết một kẻ đê tiện đáng khinh khi đang tâm đối gạt cô.

Nhưng anh nhất quyết không để cái mặc cảm tội lỗi đó ngăn mình lại.

Anh muốn cô - trên giường mình - trong cuộc đời mình. Bằng cách này hay cách khác anh cũng phải có được cô. Khi không cùng với Bethany, anh làm việc như lên đồng ở trại, sửa sang lại nhà bếp, lắp bục dốc, và tráng xi măng khắp các lối đi cho đến khi toàn bộ khu đất biến thành một mạng nhện khổng lồ, để cô có thể lăn xe đi khắp nơi, thậm chí tới tận hồ nước. Anh cũng gọi cho Jake và nhờ anh ấy tìm kiếm dấu vết con ngựa của Bethany, con Wink, để anh có thể thương lượng mua lại nó.

Khi Bethany đến đây lần tới, anh muốn tất cả mọi thứ phải xong xuôi và gần như hoàn hảo, mục đích của anh là để cô không thể e ngại hay tìm được bất kỳ lý do gì để khước từ lời cầu hôn của anh. Ryan đã nghe rất nhiều lần câu “hành động đáng giá hơn lời nói” và anh muốn tỏ rõ cho cô thấy, bằng nỗ lực của chính mình, rằng anh yêu cô biết bao nhiêu và rằng hai người có thể thành vợ chồng, miễn là cô cho anh một cơ hội.

Tuy vậy, trong khi Ryan đang bận bịu với việc sửa sang lại khu trại, Bethany khổ sở về việc làm thế nào để thoát khỏi tình bạn giữa họ. Một tháng nay hai người đã gặp nhau thường xuyên và đã đến lúc cô cần phải đối diện với thực tại. Cô không thể xây dựng một tình bạn thuần túy cùng anh. Càng bên Ryan, cô càng thấy khó xem anh một người bạn. Bethany đã cố gắng rất nhiều - và cô đã có thể dối bản thân được một thời gian, chỉ ước sao có thể tiếp tục dối mình để lại được gặp Ryan. Anh thật vui tính, và luôn khiến cô bật cười dù cho họ đang làm bất kỳ điều gì. Không còn được bên Ryan, cuộc đời cô như chết mất một nửa.

Nhưng những mong muốn và niềm vui của chính cô không phải là điều đáng nói. Cô phải làm điều đúng đắn, và dù cho khó khăn nhưng cô cần phải trả lại tự do cho anh. Cô biết nếu vì bản thân mà cứ cố níu giữ chỉ khiến mọi việc càng trở nên bế tắc. Ngày tiếp nối ngày, lòng quyết tâm của Bethany cứ thế cạn đi từng chút một, khiến niềm tin rằng mình có thể đáp ứng mọi mong muốn của anh có cơ dày thêm, khi mà thực ra cô không bao giờ có thể là người vợ anh cần hay xứng đáng được nhận.

Bethany đáng thương ngốc nghếch. Ngay từ đầu cô đã sợ điều này sẽ xảy ra, và giờ nó đến thật. Cô đã phải lòng anh mất rồi - điên cuồng, mê dại, và không chắc mình có thể tiếp tục giả vờ là không phải thế được bao lâu nữa.

Đúng ra mọi chuyện có thể đã ổn - cô có thể vẫn tiếp tục dối gạt anh và bản thân mình - nếu như Ryan biết giữ khoảng cách, nhưng anh lại không như vậy. Anh là người miệng nói tay làm và rất tình cảm, luôn ôm cô, mân mê và *ve vuốt*. Tóc. Tai. Cổ. Má. Anh khiến cô cứ phát sốt. Có những lúc sau khi anh ra về, cô nằm nhìn chằm chằm lên trần nhà hàng giờ liền, tự hỏi không biết cảm giác sẽ như thế nào nếu anh hôn lên tất cả những chỗ đó.

Thỉnh thoảng vào buổi sáng, Jake tạt qua văn phòng tra vấn cô, “Thế nào, chuyện em với cậu Ryan đến đâu rồi?”

“Em và anh Ryan có gì đâu”, lúc nào cô cũng đáp vậy. “Bọn em chỉ là bạn bè thôi, Jake. Đừng có vớ vẩn nữa được không?”

Jake lúc nào cũng cười toe toét khi nghe cô nói vậy. “Thôi thôi, để anh hỏi lại nhé. Em và cậu *bạn* Ryan của em sao rồi hả?”

“Ồn.”

Jake cau mày. “Chỉ có thể thôi ư?Ồn?”

“Chứ anh đòi gì khác nữa. Bọn em là bạn bè.Ồn. Anh ấy rất tử tế, và em thích làm bạn với anh ấy. Chấm hết.”

Vào buổi sáng Bethany quyết định thôi gặp gỡ Ryan, Jake lại giở câu hỏi cũ rích đẩy ra, nấn ná ở cửa văn phòng cô trong lúc nhâm nhi một cốc cà phê.

“Sao rồi, em gái, chuyện em với cậu Ryan đến đâu?”

Bethany đang chán chường và mệt mỏi, không lấy đâu ra sức để “trả bài” vanh vách như mọi bận. Cô chỉ so vai và nói, “Cũng tốt”.

“Ờ. Nghe hơi bất ổn nhì. Có chuyện gì sao?”

“Không hẳn”, Bethany đáp, trong khi thực sự ra cô chỉ muốn khóc nức lên mỗi khi nghĩ đến cuộc sống của mình sẽ trông trải biết chừng nào nếu thiếu Ryan. Cô biết làm gì để lấp đầy những buổi tối không có anh đây? “Có gì mà em gái anh không xử lý được.”

“Này, em ổn đấy chứ?” Jake bước tới gần hơn sẫm soi khuôn mặt em gái. “Mắt em thâm quầng hết đây này.”

“Mấy tuần rồi em ngủ không được ngon.”

Hai tay khum lại bê lấy cốc cà phê, Jake tựa hông vào cạnh bàn. “Có điều gì khiến em khó ngủ sao?”

Bethany tự hỏi không biết ông anh mình sẽ nói gì nếu cô thổ lộ vấn đề của mình - rằng cô em yêu quý của anh, người mà anh xem như là bảo bối, đang bị tình yêu làm cho rối trí và đang sắp sửa mất hết lý trí. “Không đâu. Chắc là bị chứng mất ngủ. Rồi sẽ hết thôi.”

Cau mày tư lự và nheo mắt vì hơi nóng bốc lên từ cốc cà phê, Jake từ từ nhấp một ngụm. “Nếu cứ tiếp tục mất ngủ như vậy anh nghĩ em nên đi bác

sĩ xem sao.”

Bethany đi bác sĩ từ trước đến giờ đã quá đủ rồi, cộng vào đó là cô thực sự không nghĩ rằng có bác sĩ nào giúp cô giải quyết được vấn đề này. Ngay cả Ryan cũng chưa chắc có thể xử lý được những phức tạp ở cơ thể của cô. Sẽ như thế nào nếu số phận buộc cô phải hứng chịu căn bệnh ngứa mà không cách nào có thể gãi cho hết được? Chỉ nghĩ thế thôi cũng khiến Bethany muốn khóc thét. Cô thở dài rồi gõ mạnh ngón tay lên phím delete, xóa đi một danh mục bị lỗi trên máy tính.

Ryan đang ở trong nhà kho, lúi húi thay một hàm thiết ngựa thì điện thoại cầm tay reo lên. Anh thở ra và với lấy áo khoác móc trên một chiếc đinh đóng tường để lấy điện thoại từ trong túi.

“Kendrick nghe”, anh cúi bản.

“Ryan hả? Jake Coulter đây.”

Ryan mỉm cười và ngả người ra tựa vào giá treo yên ngựa. “Chào, Jake. Thế nào?”

“Chẳng thế quái nào cả. Giữa cậu và Bethany đang có chuyện gì?”

Ryan dịch điện thoại ra xa tai. “Có gì đâu.” Rồi ngay lập tức thấy hối tiếc. “Anh nói về chuyện gì vậy? Tôi chưa hề đụng đến cô ấy.”

“Tôi cũng nghĩ vậy”, Jake nói. Im lặng hồi lâu. Rồi anh thở ra. “Quái quỷ thật.”

“Vậy là sao?” Ryan hỏi dè chừng. Jake Coulter không phải là người anh muốn dây vào nếu có thể tránh được.

“Con bé mất ngủ”, Jake nói. “Sáng nay trông nó có vẻ như bị ai nện cho hai cú vào mắt.”

“Mất ngủ?” Ryan cau mày lo lắng. “Cô ấy đâu đau ốm gì, đúng không?”

“Ây da. Thế là đã rõ. Con bé mất ngủ, còn cậu thì bảo chưa hề đụng đến con bé lần nào. Đâu cần là thiên tài mới hiểu ra vấn đề nhỉ.”

Ryan cười toe toét như một thằng ngốc. “Anh nghĩ vậy ư?”

Jake lại thở ra. “Ryan này”, anh nói với sự từ tốn khoa trương. “Cậu có nhớ cuộc nói chuyện giữa chúng ta vào đêm tôi đến chỗ cậu không?”

“Nhớ chứ.”

“Thế khi nào cậu định cầu hôn?”

“Tôi vẫn đang tiến hành đấy thôi.”

“Này, nếu cậu yêu con bé thật lòng thì làm tới luôn đi.”

Ryan nhướn mày, “Anh nhắc lại được không, tôi sợ mình nghe nhầm”.

“Đừng chần chừ nữa. Nhân tiện nhắc cho cậu nhớ luôn, nếu không chịu cưới em gái tôi thì biết tay tôi đấy. Rõ chưa?”

Ryan bật cười. “Hiểu. Đừng lo, Jake.”

Quyến rũ một cô gái như Bethany cần phải lên kế hoạch từng bước một cho đâu ra đấy. Ryan thích dàn cảnh quyến rũ cô ở nhà anh. Ít có nguy cơ bị cắt ngang. Anh không muốn một trong mấy ông anh ghé qua để kiểm tra xem em gái có ổn không, giữa lúc anh đang tiến hành âm mưu của mình. Anh có thể dặn người nhà của mình không được đến hay điện thoại gì, có là chết với anh.

Ryan đã hy vọng là có thể hoãn lại việc đưa Bethany đến trang trại chơi thêm một tuần nữa. Yên ngựa cho cô vẫn chưa được mang tới, mà anh cũng chưa lắp xong cối xay guồng. Nhưng, không sao. Tình huống khẩn cấp cần giải pháp khẩn cấp. Thâm quầng mắt à. Được đấy. Anh đi guốc trong bụng cô. Giờ anh chỉ còn mỗi việc là gặt hái thành quả của mình thôi.

Chiều hôm đó Ryan đến cửa hàng mời Bethany đến nhà mình ăn tối. Trông cô mỗi một thiếu sinh khí, và trong một thoáng anh sợ cô từ chối.

“Anh muốn cho em xem một thứ đặc biệt”, anh vội nói thêm.

“Vâng... được thôi. Em cũng có chuyện cần nói với anh. Đến nhà anh rồi nói luôn cũng được.”

Anh không thích nghe thế chút nào. “Này”, anh nói giọng mềm mỏng. “Có gì không ổn sao em?”

“Không có gì không ổn cả, thật đấy. Chỉ là... phức tạp một chút. Tối nay em sẽ nói với anh. Được không? Sáu giờ ba mươi nhé?”

“Được.”

Ryan cau mày khi ngắt máy. Cô định nói với anh chuyện gì nhỉ? Chia tay ư. *Bỏ mẹ*. Anh xoa xoa chân mày. Cơn đau đầu anh đã cố đánh vật từ cuộc điện thoại của Jake từ lúc sáng đến giờ trở nên tệ hơn. Thôi, đừng lo. Anh yêu cô, và anh biết rất rõ cô cũng có ý với mình. Nếu cô đang nghĩ về việc không gặp gỡ anh nữa, anh sẽ có cách thuyết phục cô từ bỏ ý nghĩ đó.

Anh uống một ít thuốc giảm đau, thu dọn hết chỗ vớ bẩn và đóng báo vớt bữa bãi trong phòng sinh hoạt chung, và rồi lấy hai miếng bò bít tết ra khỏi tủ lạnh để rã đông. Xong xuôi đâu vào đó, anh đi tắm.

Những tia nước ấm giúp cái đầu đang đau nhức của Ryan trở nên minh mẫn hơn, và anh bắt đầu vạch chiến lược hành động. Đương nhiên anh muốn mình trông có vẻ chín chu, nhưng đồng thời lại không muốn chải chuốt quá. Anh tự nướng bít tết. Đừng ăn mặc quá cầu kỳ. Phù hợp hoàn cảnh là được. Anh quyết định mặc quần jean đen, áo sơ mi đen dài tay, và đôi bốt cũng màu đen được đánh xi bóng loáng như gương. Phụ nữ thích màu đen. Lý do gì thì anh không biết, nhưng anh không định làm đầu óc rối beng lên vì cố nghĩ cho ra lý do họ thích màu đen. Không phải tối nay.

Có phải người đàn ông nào cũng cảm thấy nôn nao trước khi nói lời cầu hôn với cô gái anh ta yêu không? Dạ dày của anh đang giống hệt một chiếc vớ ướt bị lộn trái. Anh áp khuỷu tay lên nền gạch ốp tường phòng tắm và tỉ tỉ vào má ngoài cổ tay. Từ trước đến nay chưa khi nào anh thấy hồi hộp bồn chồn vì một người đàn bà như thế này. Sau những năm tháng lộn lộn trên tình trường và có chút ít kinh nghiệm lận lạng anh luôn tặc lưỡi, “Có quái gì đâu mà”, và chưa bao giờ thực sự lo lắng về việc mình muốn tìm kiếm cái gì hay nên nói năng như thế nào.

Phải lòng ai đó quả là không phải chuyện giỡn chơi.

Đến giờ hẹn rồi mà vẫn không thấy cô đâu. Ryan liếc nhìn đồng hồ. Sáu giờ ba mươi hai, và kim giây vẫn đều đặn nhích tiếp. *Mới trễ hai phút*. To

tát gì đâu. Từ thành phố về đây khá xa, và người ta đâu thể lúc nào cũng căn được chính xác thời gian. Cô sẽ đến thôi.

Anh đi tới đi lui. Qua nhà bếp, vào phòng lớn. Vòng quanh sofa. Ngang qua cửa trượt. Dừng lại một chút liếc mắt ra đường lớn. Tại đây anh có thể trông thấy cô chạy vòng quanh hồ trước khi đến nơi. Vào lại nhà bếp. Anh kiểm tra chỗ bò bít tết không biết là lần thứ bao nhiêu rồi để xem nó đã đông hết chưa. Mở cánh cửa tủ lạnh mới được sắp xếp lại, liếc mắt vào chỗ salad vừa cho vào. *Vẫn còn đó, vẫn tươi.*

Ryan thở ra và bước tới bồn rửa đã được điều chỉnh độ cao để rửa chỗ khoai tây thêm một chút nữa. Lại nhìn ra cửa sổ. Cô ở đâu rồi? *Quái quỳ thật.* Ruột anh quặn thắt. Ryan miết một bàn tay ngang mắt, huy động nhanh trí nhớ về những gì mình đã nói với cô trong vài ngày vừa qua. Trong chùng mực Ryan biết, anh chắc chắn mình đã không làm gì để khiến cô phải quyết định không gặp anh nữa.

Ngay lúc chiếc xe tải màu xám thấp thoáng hiện ra sau rặng cây, tim Ryan nhảy múa điên cuồng trong lồng ngực, khiến anh cảm thấy như sắp sửa lên cơn suy tim. Anh hít một hơi thật sâu, nhận thấy mồ hôi túa ra, và tự rủa sả mình không tiếc lời. *Đừng bao giờ để bọn họ thấy ta đổ mồ hôi.*

Ryan quyết định đợi trong nhà. Nếu ra hiên anh sẽ trông có vẻ quá nôn nóng. Nghĩ vậy nhưng anh lại bước chân ra ngoài hiên. Đúng là... anh nôn nóng thật. Vấn đề quan trọng mà. Anh muốn cưới cô gái này làm vợ. Cô là dành riêng cho anh. Để cho cô biết cảm giác thật sự của anh thì cũng đâu có hại.

Bethany đậu xe ở lối đi tráng xi măng nối khu vực chuồng trại và ngôi nhà mà anh đã cặm cụi làm suốt mấy ngày qua. Rồi cô cứ ngồi nguyên trong xe như thế mà nhìn trân trân ra bên ngoài. Ryan bước xuống thềm bằng cái bực dọc dành cho xe lăn anh đã kê ngoài hiên nhà bếp, rồi sải bước dọc theo lối đi về phía cô, nụ cười như được khắc sẵn trên mặt từ lúc nào. Anh đưa một tay lên vẫy chào.

Khi rốt cuộc Bethany cũng chịu kéo kính xuống, anh nói. “Chào em.”

Cô dán chặt cặp mắt xanh to tròn vào anh, mặt tái đi như bị rút hết máu. “Trời ơi, Ryan, anh *làm* gì thế này?”, cô kêu lên.

Không hiểu sao anh không ngờ rằng cô lại tỏ ra không vui tí nào như thế. Nói không quá, đó không phải là phản ứng anh hy vọng được nhận. Đúng ra cô phải thốt lên *Oa* mới phải chứ. Ryan đưa mắt nhìn xung quanh, nuốt khan. Anh định mở miệng giải thích những việc mình đã làm nhưng rồi chợt nghĩ làm vậy thật dở hơi. Rõ ràng anh đã cất công làm những lối đi này cho chiếc xe lăn của cô chứ để làm gì nữa.

“Em thích không?”, anh ướm. “Em có thể ra hồ nước và đi dọc theo bờ hồ bằng lối nào cũng được.”

Mặt Bethany càng tái hơn, làm nổi bật hai bên quầng mắt mà anh đã nghe Jake nói đến. “Chúa ơi. Anh *làm* gì thế này?”

Từ trước đến giờ Ryan cũng có vài ngày tự nhủ lẽ ra cứ ở nguyên trên giường ngủ tiếp có khi lại tốt hơn. Hôm nay cũng có vẻ là một ngày như thế. Nghe giọng cô, một con ngựa trong chuồng bắt đầu khịt khịt, hí vang, và giậm chân bồm chồm. Ryan không cần phải kiểm tra xem đó là con nào. *Chết tiệt*. Anh hy vọng là sẽ mang đến cho cô sự bất ngờ về con Wink nhưng không phải lúc này. Quá nhiều bất ngờ đến dồn dập cùng lúc sẽ mất hay.

Không được rồi. Con ngựa nhận ra giọng Bethany. *Thật không thể tin nổi*. Đã tám năm rồi còn gì. Tám *năm* khốn khổ. Đa số ngựa có khả năng nhớ dai nhưng anh chưa từng nghe nói có con nào nhận ra giọng chủ sau ngần ấy năm trời.

Bethany đưa ánh mắt bối rối về phía chuồng ngựa. “*Có chuyện gì ở đằng ấy vậy?*”

Giọng Bethany nghe như thể cái chuồng ngựa sắp sửa gập lại như một ngôi nhà được xếp bằng những quân bài. Ryan nhìn theo luồng mắt cô và gãi cằm. “*Có gì đâu*.” Anh hy vọng Sly vẫn còn loanh quanh đâu đó và sẽ làm gì đó để khiến con Wink bình tĩnh lại. *Nhanh lên*. “*Bọn anh mới mua được một con ngựa mới ấy mà. Nó hơi...*”

Con Wink phun phì phì ba lần và hí lên bồn chồn. Ryan chưa bao giờ nghe con ngựa này gây ra âm thanh tương tự như thế từ lúc đem về đến giờ, nhưng anh nhận ra nó muốn nói chuyện. Ruột anh cồn lên, và anh chỉ có thể cầu sao cho Bethany không liên tưởng đến con ngựa trước đây của cô.

“*Wink?*” Bethany khê thốt lên, rồi mở tung cánh cửa xe. “*Wink!*” Cô chăm chăm nhìn Ryan bằng đôi mắt mọng nước đầy ngỡ vực khi thiết bị nâng ra. “*Ngựa của em!*”

Ryan nghĩ. Ừm...ừm. Anh ngập ngừng. “Anh không định dồn cho em một lúc nhiều bất ngờ như thế này. Anh, ừm... mua nó lại cho em đây.”

Bethany dịch chiếc xe lăn ra sàn, cài phanh, rồi hạ thiết bị nâng xuống nền đất. “*Anh làm gì cơ?*”

Anh lạp lại.

“*Anh làm gì cơ?*”, cô lại hỏi.

Ryan không định lạp lại lần thứ ba. Bethany dịch xe lăn ra khỏi thiết bị nâng vào nền xi măng và cứ thế lăn xe ào ào về phía chuồng ngựa. Ryan theo sau, gần như ước rằng có thể ngăn không cho cô vào bên trong. Nhưng anh đã lát đường rồi, sao ngăn được.

Ngay lối vào Bethany đột ngột kéo phanh, nhìn trân trân một lúc vào lối đi rộng rải nhựa đường kéo dài thẳng tắp như một viên đạn, dọc theo chiều dài của lối đi chính đến những cánh cửa rộng gấp đôi mở ra khu vực cưỡi ngựa. Trước mỗi chuồng ngựa, có một bục dốc bằng bê tông dành cho người ngồi xe lăn.

“*Ryan*”, Bethany thì thào run rẩy.

Đứng ngay đằng sau cô hơi chếch sang một bên, anh có thể trông thấy một giọt nước mắt lăn dài trên gò má trắng nhợt. Cách đó phân nửa đường, con Wink vờn đầu ra khỏi cổng chuồng, những vệt trắng lốm đốm quanh mắt, hai cánh mũi nở rộng khi nó thở phì phì. Nó lại hí vang ba tiếng phấn khích. Rõ ràng là chỉ để chào mỗi mình Bethany. Nhìn con ngựa không chớp mắt, Bethany khê kêu lên một tiếng rồi đưa hai bàn tay ôm lấy mặt.

“Chúa ơi, Ryan, tại sao anh lại *làm thế?*” Bethany buông hai tay ra và quay ngoắt sang anh. “Chỉ là bạn thôi, anh đã nói vậy mà. Không rủi ro, không mong đợi!” Cô rít lên từng tiếng. “Jake đã bán con Wink hai mươi lăm ngàn. Em biết Hunsacker không đời nào bán lại ít hơn thế một xu. Anh đã trả bao nhiêu?”

Ryan quệt một bàn tay ngang miệng. Thay vì cảm thấy mình là một người hùng như đã hình dung, anh lại thấy như vừa phạm phải một tội lỗi ghê gớm. “Tiền bạc không quan trọng đâu, cưng.”

“Có quan trọng đấy! Và đừng gọi em là *cưng!*”

“Bethany, anh...”

“*Bao nhiêu?*”, cô lớn tiếng.

“Ba mươi mấy gì đấy”, anh thú nhận. “Chuyện nhỏ mà, Bethany. Anh từng trả một trăm cho một con ngựa đẹp mà không lăn tăn gì.”

“*Ba mươi mấy gì đấy?*” Bethany chòng chọc nhìn anh nét bàng hoàng không giấu nổi. “*Gì đấy là bao nhiêu?*”

“Sáu.”

“Ba mươi sáu ngàn?” Bethany đưa tay đỡ lấy trán. Cô đang run lấy bầy. “Thật không thể tin nổi anh lại làm chuyện đó! Em không có khả năng trả lại cho anh số tiền lớn như vậy. Không khi nào.”

“Anh không đòi em phải trả lại.”

Bethany nhìn Ryan chăm chăm bằng ánh mắt kết tội. Cứ nhìn như thế một hồi lâu như thế trước đây cô chưa từng thấy anh. Sau một lúc yên lặng tưởng chừng như vô tận, cô nói, giọng mỏng và nông. “Ngay từ đầu đó đã là một lời nói dối, đúng không? Anh chưa bao giờ có ý định chúng ta chỉ là bạn bè. Anh nói dối vậy để em tiếp tục gặp gỡ anh.”

Ryan nghĩ về việc tiếp tục nói dối. Vào lúc này làm vậy dường như là lựa chọn khôn ngoan nhất. Thừa nhận sự thật không giúp anh tiến thêm được bước nào vào ‘vòng trong’ như đã dự tính.

“Phải”, anh nói khẽ. “Anh cũng có nói dối đôi chút. Thực ra, điều này còn phụ thuộc vào việc em định nghĩa như thế nào về tình bạn và tình yêu. Liệu ta có thực sự nhận được một trong hai mà thiếu cái còn lại được hay không?” Anh so vai, cố hết sức để tỏ ra mình có lý. “Anh không cho là vậy. Một tình cảm trai gái mà thiếu đi tình bạn đẹp thì không phải là tình yêu hay bất kỳ cái gì gần như vậy. Anh đã từng trải qua rồi, tin anh đi, nó không có ý nghĩa gì cả.”

Bethany quàng tay quanh mình và ngồi ngả người ra sau, ngáp ngừng khi con Wink đá đá vào cổng chuồng và hí lên. Cô nhắm nghiền hai mắt, và các cơ trên mặt căng cứng lại. “Em đã nói với anh từ đầu rồi, Ryan. Em không tô vẽ nó. Chúng ta không bao giờ có thể hơn mức bạn bè được. Không bao giờ. Và em đã định nói với anh tối nay rằng ngay cả tình bạn cũng không được nốt.”

“Vì Chúa, tại sao không chứ?”

Bethany ngược lên nhìn anh đăm đăm bằng đôi mắt xanh thẳm mà anh đã đem lòng yêu từ giây phút đầu tiên nhìn vào đấy. Một màu xanh biếc trong veo như không thể chứa đựng điều gì, nhất là nỗi đau - nỗi đau lặn sâu vào trong đến nỗi ngăn không cho nước mắt tràn ra ngoài và vô cùng nhức nhối, không thể diễn đạt bằng lời.

“Em không thể là điều anh cần được”, cô nói khẽ.

Bethany lăn xe vòng qua anh và hướng về chiếc xe tải. Ryan dõi mắt theo cô một lúc. Rồi anh vội đuổi theo cô. “Bethany, chúng ta nói chuyện được không?”

“Chẳng có gì để nói cả.”

Ryan bắt kịp vừa lúc cô đến được thiết bị nâng. Cô lăn xe lên bục dốc, nâng nó lên để vào trong xe, rồi dịch chuyển xe lăn vào đằng sau vô lăng. Anh lặng lẽ nhìn cô nhấn nút điều khiển để rút thiết bị nâng vào và cúi người móc các khóa an toàn.

“Em định đi à?”

“Vâng”, cô nói nhỏ, rồi đóng cửa xe.

Ryan gác tay lên thành cửa sổ xe để mở và chồm người vào trong. “Em nghĩ anh sẽ cứ để em về thế này hay sao?”

“Anh không có lựa chọn nào khác.”

Khi Bethany với tay mở khóa khởi động xe, anh vội chộp lấy cổ tay cô. “Anh nặng hơn em gần sáu mươi ký lô. Không thắng được anh đâu.”

Bethany thất thần nhìn anh. “Để em đi, Ryan.”

“Em không được đi khi anh chưa nói hết.” Anh lớn giọng.

Cô giằng tay ra. “Dù anh có nói gì cũng không lay chuyển được em.”

Ryan biết mình sắp nổi nóng. Trong đầu anh, từng hồi chuông cảnh báo vang lên. Nhưng anh mặc kệ. “Được rồi!” Anh hét lên. “Về đi, Bethany. Em giỏi thế lắm mà. Đúng không? Đó là tất cả những gì em làm trong suốt tám năm qua, lúc nào cũng chôn chặt xúc cảm của mình và chạy trốn.”

Những lời Ryan thốt ra đủ khiến cô quay lại nhìn anh. Mặt đối mặt, anh nhìn cô trừng trừng. “Suốt thời gian qua anh cứ tưởng em là người có nghị lực. Anh nghĩ anh đã sai. Em không chỉ mất đi khả năng của đôi chân trong vụ tai nạn đó. Em còn mất cả sự dũng cảm nữa.”

Bethany co rúm người lại như thể vừa bị anh giáng cho một cái tát. “Nói thế là không công bằng.”

“Công bằng? Trong chuyện chúng ta có công bằng hay sao? Anh xin lỗi. Anh nghĩ là anh đã không nhận ra đấy. Anh yêu em, khốn kiếp!”, anh vung tay một vòng quanh khu trại. “Anh đã dốc công làm hết chỗ này suốt gần một tháng nay, điều chỉnh lại mọi thứ để cho em thấy một điều rằng anh và em có thể sống cùng nhau. Thay vì vui mừng - thay vì dũng cảm ít nhất là thử một lần - em lại trốn chạy! Quả thực là, anh sợ em đến chết đi được. Anh chàng Paul đáng nể thật, lúc nào cũng quay lại ám chúng ta. Em sợ bị tổn thương, và quá hèn nhát đến nỗi không dám đón lấy cơ hội dành cho mình.”

“*Không đúng!*” Bethany hét lên. “Em làm thế là vì anh!” Nước mắt dâng trào. “Chỉ là anh mù mới không nhận thấy thôi!” Cô nhăn mặt đau khổ, đưa một bàn tay run rẩy lên trán. “Em *yêu* anh.”

“Em thể hiện lạ lùng như vậy thì sao anh hiểu nổi.”

“Đó là cách duy nhất! Anh nghĩ là em không muốn tất cả những điều này hay sao?”, giọng cô nghẹn ngào. “Rằng em dễ dàng quay lưng với chúng lắm hay sao? Em muốn chúng vô cùng đến nỗi có thể *thường thức* được nó! Anh mang đến cho em *mọi điều!* Mọi điều em từng muốn, từng ước ao, được sống cùng anh, trở thành một phần thế giới của anh! Chúa ơi. Ngay cả con *Wink!* Anh thậm chí cũng đã mua lại nó cho em!”

Giọng cô đầy đau khổ khiến lòng Ryan chùng xuống. Cơn nóng giận phừng phừng bỗng chốc tắt lịm hết ngọn nến đang cháy bị dội cho một xô nước đá. Anh sai rồi. Anh đã cố biến tất cả những ước mơ của Bethany thành hiện thực. Anh đã làm việc và lên kế hoạch và rồi lại làm việc, tạo ra một thế giới dành riêng cho cô - để khi muốn cô có thể đi bất kỳ nơi nào - để cô có thể đến gần bọn ngựa và cưỡi ngựa trở lại - để có thể vào rừng chơi bất kỳ khi nào cô muốn.

Nhìn sâu vào mắt Bethany, Ryan cố hình dung nếu anh là cô thì việc quay lưng lại với người mình yêu và bỏ đi như thế sẽ khó khăn đến thế nào. Anh không chắc mình sẽ làm được. Anh đã nhiều lần nhìn thấy những mong mỏi khao khát nơi cô - những ước ao cháy bỏng về tất cả những gì cô từng yêu quý và mất mát - đó chính là lý do khiến anh cố hết sức để mang tất cả những thứ đó trở về cho cô.

Nhưng cô lại bỏ đi... quay lưng với tất cả, thậm chí với con ngựa đang hí vang gọi chủ - một con ngựa vẫn còn nhớ và quý mến cô sau tám năm rông. Hiển nhiên tình cảm của cô đối với con vật khi ấy cũng sâu sắc và tận tâm đến mức nào.

Nhưng cô vẫn bỏ đi...

Cổ họng Ryan bỗng nghẹn cứng trong một chốc, anh không thở được. Cô đi trong khi ao ước được ở lại chỉ vì một lý do duy nhất. Cô chân thành

tin rằng đây là điều tốt nhất cho *anh*. Chứ không phải cho cô. Chưa bao giờ cho cô. Và cô đúng, anh mù nên không thấy.

“Ôi, Bethany”, anh thốt lên khe khẽ. “Anh xin lỗi.” Anh với tay ngả đầu cô lên vai anh. “Lẽ ra anh không nên nói ra tất cả những điều đó. Anh không cố ý.”

Hai tay cô bấu chặt lấy áo anh, và người run lên trong cơn nức nở bùng lên từ sâu thẳm đáy lòng. “Em... không thể... là... những gì anh cần được, Ryan! Không con cái. Không bao giờ có được. C...ó lẽ còn không bao giờ có cuộc sống *chẵn gói* bình thường nữa! Em c...ó thể chết trẻ. Và em kh... ông thể làm vợ của một chủ trang trại được. Em sẽ là g...ánh nặng cho anh và...à những người *khác* nữa!”

Ryan luồn tay vào tóc cô và áp cô sát vào anh hơn. “Không đâu. Nghe anh nói này. Em có nghe anh nói không?”

Bethany nấc lên và cố ghìm lại cơn thổn thức.

“Anh *yêu* em!”, giọng anh mãnh liệt. “Nếu mình không có con được thì xin con nuôi.”

“Không *gi...ống* nhau! Đàn ông thường không thích vậy. Và người nhà anh có thể sẽ không tán thành! Anh nên có một *gi...a* đình. Anh sinh ra là để làm một người cha. Chỉ chứng kiến a...nh và con Cốt Lết là em biết. Anh có quá nhiều tình yêu để cho đi.”

“Em à, ta sẽ có một gia đình. Em muốn một tá con? Được thôi. Ta có thể đăng ký con nuôi ở một trung tâm tư nhân nào đấy. Anh đã cho người đi hỏi thăm một vài nơi có danh tiếng rồi. Và ai nói là không giống nhau chứ? Anh sẽ yêu bọn chúng như con ruột của mình.”

“Giờ thì anh nói vậy, khi về già anh sẽ c...ảm thấy ra sao?”

“Cũng vậy thôi. Nếu anh không thể có con với em thì anh cũng sẽ không bao giờ có con với ai hết. Anh có thể là một người bố đơn thân và xin con nuôi và sống như thế dù không có em, chứ không bao giờ lấy bất kỳ người phụ nữ nào khác. Chỉ có em thôi.”

“Ng...ốc quá. Anh không định vậy thật chứ.”

“Dứt khoát là thế.” Ryan dụi mặt vào tóc cô. “Dứt khoát là thế đấy, Bethany. Anh nói thực lòng.”

“Ngay cả khi em không thể mang đến cho anh cuộc sống chăn gối bình thường ư?”

“Chưa thử thì làm sao biết được. Có thể rất tuyệt, có thể không. Điều quan trọng là ta sẽ tìm cách, cách nào đó mà cả hai đều thích.”

“Tại sao anh phải chấp nhận như vậy chứ?”

“Phải chấp nhận? Bethany à, anh yêu em. Anh đã mất bao nhiêu lâu mới tìm thấy em. Không một phụ nữ nào có ý nghĩa với anh đến thế này. Chỉ có mình em thôi. Anh không ‘phải chấp nhận’. Nếu anh có thể hái được mặt trăng và sẽ có được bất kỳ người phụ nữ nào trên thế gian này, anh cũng vẫn chọn em.”

“Anh không nghe những điều em nói hay sao? Những người như em sự sống rất mong manh. Những rủi ro về sức khỏe, những điều ta không thể ngăn được! Biết đâu tuần tới em bị đông máu và chết trên tay anh. Thế là anh một mình với một tá con nuôi không có vợ đỡ đần chăm sóc chúng. *Không!* Em không làm thế với anh được. *Không!*”

Ryan ghì chặt lấy Bethany, sợ rằng nếu anh buông lỏng cô thì anh sẽ đánh mất cô ngay lúc này. “Vậy thì hãy ở lại với anh cho đến tuần sau”, giọng anh lạc đi. “Cho anh bảy ngày. Biết đâu anh sẽ gặp may, rồi mình sẽ có thêm một tuần nữa, rồi một tuần nữa. Hãy cho anh cơ hội. Ở lại với anh đến chừng nào em có thể. Anh sẽ để em đi khi Chúa gọi em, và anh sẽ biết ơn mỗi giây phút Ngài mang đến cho anh, nhưng anh không để em đi như thế này được.”

“Anh điên mất rồi.”

“Ừ. Em nói đúng. Điên vì em. Hãy cho anh những gì em có thể. Không ai dám chắc điều gì về đời mình cả, Bethany. Không một ai. Tất cả chúng ta đều rất mong manh. Và em còn biết điều gì nữa không?”

“Không. Là điều gì?”, giọng cô run rẩy.

“Em sẽ không chết trên tay anh. Hãy quên điều đó đi. Anh sẽ không để điều đó xảy ra. Anh sẽ theo dõi chế độ ăn uống của em. Anh sẽ giúp em luyện tập với cối xay guồng mỗi ngày, và anh sẽ giúp em vận động đôi chân bằng những cách khác nhau để tránh nguy cơ đông máu. Thêm nữa anh sẽ có em cùng chia sẻ công việc trang trại, sống tích cực và tươi vui. Em nhất định sẽ không chết trẻ dưới bàn tay chăm sóc chu đáo của anh.”

Bethany lại bắt đầu sụt sịt, lần này trái tim cô như tan nát. Ryan đưa cánh tay còn lại ôm trọn lấy cô vào người. Anh biết mình sẽ thắng khi cô thôi chống cự và ôm lấy cổ anh.

Ryan cứ ôm cô như thế một lúc, để cô thỏa sức khóc. Anh có cảm giác những giọt nước mắt này đã dồn nén trong suốt tám năm qua, cô đã kìm giữ chúng quá lâu. Khi những cơn thốn thức của cô bắt đầu dịu dần, anh xoa xoa tấm lưng thon của cô và thì thào, “Anh yêu em. Em không thể thay đổi được điều đó, Bethany. Không bàn cãi gì nữa. Và nếu cứ trốn chạy, em sẽ hủy hoại đời anh mất. Em đành lòng nào làm thế?”.

Bethany cười trong nước mắt, âm thanh nghèn nghẹt vì mặt đang vùi vào người anh.

“Cho anh nhé”, anh hồi thúc. “Không bảo đảm gì hết. Anh chấp nhận điều đó, và anh sẽ đón lấy cơ hội của mình. Chỉ cần cho anh thời gian em có thể. Em sẽ làm thế chứ? *Nhé?*”

“Ryan ơi là Ryan... em nói không thể nào được đây?”

“VẬY em đồng ý rồi nhé.”

Một cơn rùng mình chạy dọc theo người Bethany khi cô thở ra ngáp ngừng. “Em nghĩ mình có thể thử”, cô thì thầm. “Ít nhất cho đến khi mình biết được có gần gũi với nhau được không.”

Báo động đỏ. Ryan cúi đầu xuống để nhìn cô. “Không thử gì hết.”

Bethany ngược mặt lên nhìn Ryan đăm đăm bằng cặp mắt mở to giàn giụa nước khiến anh cảm thấy như thể mình đang bị chết đuối trong tấm

màn nhung ướt sũng đó. “Nhưng Ryan, có thể nó sẽ rất *khủng khiếp!* Không triển vọng. Không đảm bảo. Không gì hết cho đến khi mình biết.”

Dù đây là điều khó khăn nhất anh từng làm trong đời mình, nhưng Ryan vẫn ôm lấy hai vai Bethany và khẽ đẩy cô ra. “Không được, em à. Nếu đó là tất cả những gì em mang lại cho anh, anh chịu hết.”

Bethany chớp mắt và chùi hai má. “Sao?”

“Em nghe rồi đấy. Tất cả hoặc không có gì. Em hoặc dẫn thân dù kết quả là tốt hay xấu, hoặc không gì cả. Anh muốn em lấy anh.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết. Khi người ta yêu nhau, thực sự yêu nhau, dù hoàn cảnh có bi đát đến đâu họ cũng lấy đó làm động lực để cải thiện tình hình. Anh phải cố để đạt được cái mình xứng đáng được hưởng. Anh muốn một phụ nữ đứng bên cạnh anh và sống cùng anh, cho dù có thế nào.”

“Anh sẽ mắc kẹt trong hoàn cảnh bi đát đó.”

“Sao em biết chắc được? Biết đâu anh mới lại là người không xứng với em.”

Bethany lại chùi hai má, bối rối. “Đồ dở hơi.”

“Anh cũng có vài lần bị người khác phàn nàn kêu ca đấy.” Ryan đứng lùi ra xa chiếc xe một bước. “Em nói hay lắm nhưng nghe anh nói đây nhé. Không thể nào đoán trước được em sẽ cảm thấy thế nào về điều đó. Và có gì bảo đảm rằng mọi thứ sẽ giữ nguyên hiện trạng của chúng? Con người ai cũng có lúc bị tổn thương và đau khổ. Biết đâu suốt một năm trời tính từ bây giờ anh bị bắt lực và không thể làm tình với em được thì chắc là em sẽ bỏ chạy à?” Anh lùi thêm một bước nữa. “Cảm ơn, nhưng đừng cảm ơn. Anh muốn những lời hứa và cam kết. Nếu đó không phải là những điều em mang đến cho anh thì anh không cần.”

Bethany cau mày, ánh mắt sa sầm. “Ngốc quá, Ryan. Em sẽ giúp anh thoát ra.”

“Cảm ơn. Em thật tốt bụng nhưng anh không muốn ra.” Ryan đứng dặng chân, khoanh tay và nhìn cô chăm chăm, cười tủm tỉm. “Sao nào? Đi hay ở?”, anh đưa mắt nhìn quanh. “Nếu em đi mọi việc sẽ rất tệ hại. Anh sẽ không thể sống cùng những thứ này, mà bê tông thì đâu có dễ phá bỏ.”

Bethany nhìn theo luồng mắt anh vào những lối đi anh đã làm cho cô. Nước mắt lại dâng lên, và môi cô bắt đầu run run. “Ryan... Em không thể tin nổi anh đã làm tất cả những thứ này cho em.”

“Chỉ cho em thôi, và ai cũng biết hết rồi. Nếu em mà khước từ, anh sẽ biến thành trò cười cho mọi người. Những người làm công sẽ cười thầm sau lưng anh hai mươi năm nữa. Có thực là em nỡ làm thế với anh không?”

Bethany lắc đầu, đôi mắt ra hồ nước. “Chỗ nào cũng có lối đi dành cho em! Em có thể đi lúc nào cũng được.”

“Và đến bất kỳ nơi nào em muốn. Chỉ làm ơn đừng bỏ đi.”

Bethany nhìn anh đăm đăm bằng đôi mắt xanh đong đầy âu lo và căn cứ môi dưới. “Em sợ.”

“Sợ gì?”

“Rằng một ngày việc không có con sẽ khiến anh buồn bã. Rằng anh sẽ xem các chương trình về tình dục trên tivi và nhận ra rằng sao mà vợ mình chán thế và mình đã bỏ lỡ biết bao niềm vui thú.”

Chương trình về tình dục ư. Anh vẫn thường chuyển kênh. Ryan nhìn khuôn mặt xinh xắn của cô và biết rằng anh có thể ngắm nó một trăm năm vẫn chưa chán.

“Anh biết cái cô trong mẫu quảng cáo nước xả vải không?” Bethany hỏi giọng móc máy. “Cái cô mà lặn ra khỏi giường trên mặt điểm nụ cười rạng ngời và nhanh nhẹn mặc bộ đồ thể thao chạy bộ không?”

Ryan chẳng biết cô đang nói đến cái mẫu quảng cáo quái quỷ nào, hay nó ăn nhập gì với chuyện hai người. “Có.”

“Em không lăn ra khỏi giường như cô ấy được. Em nằm nguyên một chỗ. Em phải dùng tay nhấc một chân lên thả xuống giường, rồi đến chân kia, nhấc lên thả xuống. Phiền thế đấy.”

Ryan cười toe toét. “Ở trên giường với anh thì kiểu gì không lăn được. Anh chỉ cần ôm lấy em và mình cùng lăn.”

Bethany chun mũi. “Em đâu có ra khỏi giường được như cô ấy. Sáng nào việc đó đối với em cũng rất phiền, và khi làm được rồi thì em cũng chẳng thể chạy bộ.”

“Em đang cố nói điều gì đấy? Nếu việc ra khỏi giường và chạy bộ nằm top đầu trong danh sách của anh thì liệu anh có đứng ở đây với em không?”

“Em chỉ sợ thôi, Ryan. Một ngày nào đó anh sẽ xem một mẫu quảng cáo như thế, và anh sẽ thấy như em đã lừa dối và căm ghét em vì đã hủy hoại cuộc đời mình.”

Ryan từ tốn bước lại gần chiếc xe. “Không bao giờ. Anh thề đấy. Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.”

Anh mở cửa xe, khom người mở khóa an toàn cho xe lăn rồi khẽ đẩy cô ra xa vô lăng để có thể bế cô lên.

“Anh làm gì?”, cô hét lên.

“Anh quyết định thay em”, anh nói khi nhấc bổng cô lên ôm sát ngực mình.

Bethany ôm lấy cổ anh và bật cười, “Em có thể tự quyết định, cảm ơn anh rất nhiều”.

“Không. Anh học được từ Sly. ‘Đừng có đứng ì ra đó mà đợi phụ nữ quyết định. Không được trừ phi mục tiêu của mình là nhắm tới một quyết định lớn.’”

“Thế anh quyết định thay em chuyện gì?”

“Rằng em sẽ ở lại”, anh thì thào. “Em sẽ lấy anh, Bethany Ann Coulter. Anh sẽ không để em thoát đâu.”

Ryan cúi đầu hôn cô, đúng như những gì anh đã mong mỏi và ao ước kể từ cái đêm đầu tiên đứng ở ngưỡng cửa nhà cô.

Anh đã không thất vọng. Môi cô vẫn ngọt ngào không cưỡng nổi đúng như những gì anh nhớ. Thoạt đầu cô ngượng ngùng giăng ra nhưng rồi cô hé môi và dâng trọn nụ hôn ngọt lịm cho anh, và cũng như lần trước anh cảm thấy toàn thân tê dại đi như bị điện giật. Trời đất quỷ thần ơi, là tất cả những gì anh có thể nghĩ lúc này. Dù cho chuyện chăn gối có ra sao đi nữa thì cũng chẳng sao.

Anh có thể sống chỉ với những nụ hôn của cô thôi cũng đủ...

Chương mười bốn

Ryan bỗng Bethany đi về phía ngôi nhà được nửa đường bỗng dừng lại. Một vài đàn ông có thể lờ đi những tiếng rên rỉ của con ngựa đáng thương, nhưng anh không thuộc kiểu đấy. Ryan nhìn xuống và trông thấy Bethany đang cố đưa mắt nhìn qua vai anh về phía chuồng ngựa. *Phải vòng lại thôi.*

“Anh nghĩ chắc em cũng muốn đến chào nó một tiếng.”

Trong mỗi bước đi đến chuồng ngựa Ryan không ngớt tự nhủ rằng có nhiều điều còn quan trọng hơn cả tình dục, và nói một câu chào với con vật mình từng yêu thương đã rất lâu rồi mới tìm lại được là một trong số ấy. Con Wink chính một trong những thứ cô yêu thương vô cùng trong cuộc đời này. *Nếu bố không hăm he này nọ thì chắc em đã ngủ ở chuồng ngựa rồi,* cô đã nói với anh như vậy vào buổi tối đầu tiên gặp nhau. Ryan ngay từ lúc đó đã trao gần như trọn trái tim mình cho cô gái ấy - trông thấy tình yêu ánh lên trong đôi mắt cô, thấu hiểu được nỗi buồn của cô bởi vì bản chất thực trong cô đã bị bức là.

Đây là điều quan trọng - một cuộc hội ngộ sau tám năm xa cách. Anh có thể làm tình với Bethany trong suốt thời gian còn lại của cuộc đời mình, nhưng khoảnh khắc này có thể trôi đi, không bao giờ có thể lấy lại được, cả Bethany, cả con Wink. Ryan đã bỏ ra ba mươi sáu ngàn đô la để tạo ra khoảnh khắc mà anh muốn cả cô chủ lẫn con ngựa đều được tận hưởng. Số tiền ấy còn đáng vào việc gì khác hơn nữa chứ?

Khi hai người đến gần chuồng ngựa, con Wink bắt đầu làu bàu. Ryan chưa từng nghe con ngựa nào thốt ra âm thanh tương tự. “Nghe xem. Cứ như là nó nói chuyện với em đấy.”

Khi đến chuồng ngựa, anh nghĩ chắc con ngựa sẽ chòi qua cổng để với lấy cô chủ. Nhưng không. Bethany vung hai cánh tay ôm choàng lấy cổ

con Wink, nó ngúc ngoắc đầu, và tiếp sau đó là Ryan chơi trò giằng qua kéo lại với con vật để giữ chắc cô gái trong tay anh.

“Wink!” Bethany reo lên. “Wink ơi!”

Ôm chặt lấy hông Bethany để giữ ra cô xa cánh cổng tránh trầy xước hay bị thương ở chân, Ryan kêu lên “Bethany, em lỏng tay ra đi nào!”

Bethany ghì lấy con vật chặt đến nỗi phải cần đến một cái xà beng may ra mới tách được cô rời khỏi nó. Rồi mọi thứ nặng xị cả lên, con Wink khịt khịt và hí vang, Bethany thì khóc sụa sùi và hôn như mưa lên mũi nó. Ryan thậm nghĩ có khi mình phải nhúng cô nàng vào máng xối kỳ cọ ra trò trước khi hai người khóa môi nhau lần nữa.

Khi màn hội ngộ đắm nước mắt kết thúc, anh nhẹ nhàng bế vắt Bethany qua vai, khiến cô kêu lên thất thanh. Ryan đỡ sau đầu gối cô, và mở cổng chuồng. Sau khi đưa Bethany vào bên trong, anh thận trọng đặt cô lên ụ cỏ khô ở góc.

“Rồi”, Ryan cười lớn. “Giờ thì cả hai có thể thoải mái hàn huyên bao lâu cũng được, cứ coi như anh không có mặt ở đây.”

Con Wink sán tới, khịt khịt chào, ngửi Bethany từ đầu đến chân.

“Ôi, Wink. Cục cưng của chị. Em thật đẹp.” Bethany ngược đôi mắt đỏ hoe sáng ngời nhìn Ryan. “Nó đẹp quá phải không, Ryan?”. Giọng cô nghèn nghẹn vì khóc.

Ryan cũng đã nhận ra vẻ đẹp của con ngựa. Anh có nuôi một trong những giống ngựa đua đẹp nhất bang và từng thấy những con đẹp hơn. “Nó là con đẹp nhất anh từng tận mắt thấy.” Anh bước tới gần, vuốt vào mông rồi vỗ vỗ lên người nó. “Thảo nào mà nó từng vô địch trong các cuộc thi.”

“Thấy chưa Wink? Ryan là chuyên gia về ngựa mà cũng nói mày đẹp nhất đấy.” Bethany lại hôn lên mồm con ngựa. Trước lời khen của Ryan, con Wink cong môi lên rà khắp mặt Bethany. “Hôn, hôn!” Bethany reo lên, cười khúc khích, và nói riu rít. “Em đã dạy nó làm thế đấy”, cô hãnh diện cho Ryan biết. “Nó vẫn còn nhớ.”

Ryan ngồi xuống bên cạnh cô. “Nghe anh nói đây này, em phải rửa mặt, đánh răng và súc miệng trước khi hôn anh đấy.”

Bethany tròn tròn mắt. “Con Wink không có vi trùng đâu. Đừng có khó chịu thế.” Cô kéo dây cổ con Wink và đẩy đầu nó về phía anh. “Anh nói ‘hôn, hôn’ đi. Ai nó cũng làm vậy.”

Ryan đưa tay xua mồm con vật đang cong cớn lên chực phà vào mặt anh. “Thôi, cho anh xin. Hôn ngựa không nằm trong từ điển của anh.”

“Đây là chiêu đặc biệt mà”, Bethany nài.

Đặc biệt, thôi được. Ryan thở dài, buông thõng tay xuống, để mặc con ngựa rê mồm khắp mặt mình. Không tệ như anh tưởng, nhưng cũng không phải là một trong những trải nghiệm mà anh thích thú.

Đàn ông, khi đã yêu rồi thì kiểu gì cũng chiều.

Một giờ sau, Ryan thấy mình ăn tối với sandwich bít tết trong chuồng ngựa. Phần của con Wink là táo xắt lát, Bethany bón cho nó từng miếng một khi cô ăn phần sandwich của mình. Rõ ràng đây không phải là những gì Ryan hình dung về một buổi tối lãng mạn.

“Đây là buổi tối tuyệt vời nhất trong đời em”, Bethany nói với nụ cười bừng sáng khi ăn xong. Cô với tay ve vuốt cổ con ngựa. “Em không bao giờ nghĩ sẽ lại được gặp nó thế này, Ryan. Cảm ơn anh nhiều lắm.”

“Em hãy cảm ơn anh bằng cách cười nó trở lại.”

Mặt Bethany tái đi. “Em hơi sợ.”

“Tuần tới yên ngựa đặc biệt cho em sẽ đến. Cả hai sẽ có nhiều thời gian quần quýt bên nhau. Nếu anh mà là em thì chắc anh cũng hơi run khi lại ngồi trên lưng nó.”

“Không như anh nghĩ đâu.” Bethany ngả đầu tựa vào cái mũi mượt như nhung của con vật. “Chuyện xảy ra không phải lỗi của con Wink. Em luôn biết như thế và em luôn tin tưởng nó. Nếu có lúc nào em lại ngồi lên ngựa

thì dứt khoát phải là nó. Hẳn nó sẽ đau lòng lắm nếu em ngồi lên lưng con ngựa khác.”

Ryan phải cố nín cười. Cô nói về con Wink như thể đang nói về một con người. “Ngay cả khi em suýt nữa mất mạng vì nó ư?”

“Đúng vậy”, giọng cô chắc chắn. “Khi em nói đấy không phải là lỗi của con Wink, thì có nghĩa là *không phải* thật. Không phải.” Bethany nhìn xa xăm khi nhớ lại vụ tai nạn khiến mình trở nên nông nổi này. “Nó đã đưa hết sức vì em, cho em mọi thứ đúng nhiệm vụ nó phải làm. Việc sụp chân xuống hố và ngã không phải là lỗi của nó. Sau đó, em không thể đếm được bao nhiêu người đến thăm em tại bệnh viện chỉ để nói với em rằng em không nên đổ lỗi cho con Wink về những gì xảy ra. Họ nói rằng khi nhận thấy mình không thể dừng lại được, nó đã dịch sức nặng cơ thể sang một bên, cố hết sức để không ngã vào em. Cái thùng đổ và em bị ném thẳng vào đường chạy không phải lỗi của nó.”

Ryan nhìn cô lướt mấy ngón tay dọc theo hàm con ngựa, cái cách cô ve vuốt thật âu yếm và dịu dàng như với một đứa bé. “Anh không nghĩ là em có thể đòi hỏi hơn được từ bất kỳ ai”, anh nói khẽ khàng. “Dù là ngựa hay là người. Chạy với tốc độ nhanh như thế và sụp xuống hố, nó đã có thể bị gãy chân rồi. Nhiều con ngựa không dành sự cẩn trọng đặc biệt như thế cho chủ của nó.”

“Vâng”, Bethany mỉm cười, ánh mắt mơ màng. “Và việc dừng lại là bất khả đối với bất kỳ con ngựa nào.” Cô lại vỗ về con ngựa. “Nó đã cố hết sức để không ngã vào em, và em chỉ cần biết có thế. Tại sao người ta lúc nào cũng muốn đổ lỗi vào một cái gì đó mới được? Đôi khi những điều tồi tệ cứ thế xảy ra. Đội bảo dưỡng sân bãi sáng hôm đó đã cào bằng nền và dùng một cái máy cán nện chặt đất. Lẽ ra không nên có bất kỳ cái hố nào. Họ cực kỳ cẩn thận về điều đó bởi vì có một vài con ngựa có giá trị tham gia cuộc thi, và họ không muốn bị quy trách nhiệm pháp lý.” Cô nhún vai. “Một con sóc đất đã đào một đường hầm sau khi sân bãi đã được chuẩn bị xong xuôi. Em không nói đó là hành động của Chúa, vì em không thể tin được Ngài lại

muốn em phải bán thân bất toại thể này hay Ngài đã sắp đặt vụ tai nạn đó, nhưng em tin chắc rằng đó là một quy luật của tự nhiên - một điều không thể tiên đoán được, nên không thể đổ lỗi cho bất kỳ ai.” Cô chun mũi.

“Đương nhiên là ngoại trừ em muốn đổ lỗi cho con sóc đất đó.”

Ryan phui phui mấy cọng cỏ khô vương lên quần jean. “Muốn đi săn không? Quanh đây có rất nhiều sóc đất để em dùng làm bia tập.”

Bethany bật cười và lắc đầu, “Cảm ơn anh, nhưng thời gian qua em nguôi giận rồi. Em thực sự không nghĩ rằng con vật nhỏ bé tội nghiệp đó đào một cái lỗ chỉ để chơi Bethany Ann Coulter này một vỏ”.

Ryan cười toe toét. “Có cái nhìn rất lý trí. Không thỏa mãn lắm nhưng rất lý trí.”

“Nhìn theo hướng đó là cách duy nhất để lòng em được bình yên. Anh có biết rằng giận dữ là thứ cảm xúc con người dễ nhận thấy nhất không? Và khi chúng ta mất đi các khả năng thì chỉ còn lại sự giận dữ không? Đó là lý do tại sao người bị mất trí thường xuyên trở nên cuồng loạn vì trong những giai đoạn cuối cùng, tất cả những gì họ còn lại chỉ là từng cơn thịnh nộ vô cớ.” Nụ cười của cô nhạt dần, và cô nhìn sâu vào mắt anh. “Em đã từng như thế, không cảm thấy bất kỳ điều gì ngoài cơn cuồng nộ. Em không bao giờ muốn nếm trải cảm giác tương tự một lần nữa. Nỗi cay đắng và cơn giận dữ có ảnh hưởng rất lớn đến mọi mặt cuộc sống chúng ta. Em chỉ muốn sống vui và tận hưởng càng nhiều càng tốt. Người ta cần phải biết chấp nhận để sống tiếp. Cảm thấy tội nghiệp cho bản thân và đổ lỗi lung tung chỉ hủy hoại những điều còn lại mà thôi.”

“Anh lúc nào cũng muốn em sống vui”, anh đồng tình.

“Đối với em, thế có nghĩa là nếu em cười ngửa trở lại, thì con ngửa đó phải là con Wink. Cười nó có thể khiến những ký ức tồi tệ kéo về hành hạ em, nhưng đó là điều em cần phải làm. Chọn cách cười một con khác là một hành động phản bội. Em không thể làm vậy với nó. Em không thể.”

“Anh hiểu”, Ryan nói giọng khàn khàn, thực sự hiểu những điều cô giải bày, có lẽ còn hơn là cô nhận thấy. Bethany không hề hèn nhát, cô không hề

chọn cách ấy để dễ dàng né tránh những khó khăn. Cô không làm được điều mà cô nghĩ có thể gây tổn thương đến con vật mà mình rất yêu quý. “Anh chỉ có một câu hỏi. Em rất tin tưởng con Wink, thế sao lại sợ cưỡi nó?”

“Vì em biết mình không còn dùng được hai chân nữa và thế có nghĩa là không thể nào như trước được. Em sợ rằng mình sẽ mang nỗi thất vọng to lớn - rằng có thể tốt hơn hết là cứ mơ được cưỡi ngựa đi và tự nói với mình rằng chắc sẽ rất tuyệt vời hơn là cố thực hiện để rồi nhận ra rằng nó không hề tuyệt vời tí nào và chẳng bao giờ có thể như trước. Anh hiểu chứ?”

“Anh hiểu. Ước mơ thì không có giới hạn, và hiện thực hiếm khi được như mơ. Nhưng Bethany, hãy nhìn vào mặt tích cực. Nếu hiện thực trở nên khác trước nhưng vẫn rất tuyệt theo cách của nó thì sao? Nếu không bao giờ dám thử, em sẽ bỏ lỡ điều ấy.”

“Em biết.” Cô hít một hơi thật sâu và từ từ thở ra. Mắt cô rười rượi khi lại nhìn vào mắt anh. “Em cũng rất sợ rằng mình có thể ngã. Hãy hình dung ngồi trên yên ngựa mà hai đầu gối không thể ép chặt vào thân ngựa mà xem. Cứ nghĩ đến đó là lòng em cồn lên.”

“Em sẽ không ngã. Em sẽ được cài dây an toàn.” Ryan đưa tay gạt những sợi tóc đang lòa xòa trước mặt cô. “Ta sẽ thực hiện từ từ thôi. Ban đầu anh sẽ dắt em quanh bãi quây súc vật. Em sẽ quen dần và sớm yêu thích việc cưỡi ngựa trở lại.”

“Ồ, em hy vọng như vậy...”

“Sẽ như vậy.”

Ryan muốn chứng kiến điều đó.

Bethany.

Khi Ryan lên tiếng nhắc thời gian họ ở với con Wink thế là đủ, đã đến lúc vào nhà, hai má cô ửng hồng lên như màu hoa cỏ ba lá tháng Sáu. Trên đường ra xe tải lấy chiếc xe lăn, Ryan cười thầm về sự ngượng ngập của cô. Rồi anh chau mày, sự nhớ mình không hề có kinh nghiệm nhiều với những

cô gái còn trinh trắng. Ngay cả khi còn là sinh viên, Ryan cũng chỉ tìm đến những cô gái sành đời. Nếu không bố anh sẽ lột da phơi nắng ngay.

Ryan thở ra khi anh quay lại chuồng ngựa. Khi đến trước cổng chuồng con Wink, anh đặt xe lăn xuống ngay ngắn và cài khóa cố định, rồi bước vào chuồng ngựa bế Bethany ra. Tóc cô vương đầy rơm, và khi anh đặt cô vào ghế xe lăn, gấu chiếc váy xếp màu thiên thanh tóc lên để lộ một lỗ thủng trên chiếc bít tất dài, và từ chỗ rách lua tua đó một vết xước bị phơi ra.

Ryan ngồi xổm xuống xem xét chỗ trầy xước. Cô vội vàng túm lấy gấu váy kéo xuống và quây chặt lấy hai chân. Anh ngược nhìn lên. Đôi mắt to tròn cảnh giác nhìn lại anh. Ồ. Anh cố nở một nụ cười trông có vẻ vô hại. Anh chưa từng giỏi việc tỏ ra vô hại.

“Gì thế em?”, anh hỏi nhẹ nhàng.

Bethany lắc đầu. “Không có gì.”

Khi thật. Ryan hít một hơi thật sâu, hiểu được lý do tại sao những đêm tân hôn truyền thống lại có nhiều chuyện dở khóc dở cười. Kiểu như đi đến bác sĩ nha khoa. Nếu nghĩ trước về nó quá nhiều, anh sẽ lo sợ vô cùng khi ngồi xuống ghế.

“Em hơi căng thẳng hả?”

Bethany lắc đầu nhưng rồi lại thú nhận “Vâng. Hơi hơi.”

Thấy chỗ trầy xước đó không có gì nghiêm trọng, anh ôm lấy khuôn mặt cô trong hai tay, cảm thấy xương gò má cô mỏng mảnh bên dưới má trong ngón tay cái của mình - nhỏ tí so với xương gò má của anh. “Em có muốn đợi không?”

“Để làm gì?”

Đầu óc anh chột trống trơn. Câu hỏi thú vị. Ngoại trừ làm đám cưới với cô, điều mà anh nhất định sẽ làm trước khi mực trên tờ hôn thú chưa kịp ráo, thì chẳng có lý do gì để đợi cả. Đương nhiên là trừ phi anh thấy rõ nét âu lo trong ánh mắt cô. Thực sự là thế.

Bethany đưa bàn tay mảnh khảnh nắm lấy cổ tay anh. “Ryan, em không căng thẳng vì điều anh đang nghĩ. Không phải vì chuyện sắp làm với anh. Em đã...” Cô đột ngột ngưng bật, và hai má đỏ bừng hơn. “Em đã nghĩ về chuyện đó rất nhiều, và mong chờ nó xảy đến. Chỉ là...”

“Chỉ là sao?” Anh gặng hỏi.

Cô miết miết một bàn tay lên mấy chiếc cúc áo blouse. “Em, ừm... em, anh biết rồi đấy, em thấy hơi tự ti. Anh quá...” Cô đưa mắt nhìn khắp người anh. “Anh quá hoàn hảo. Điển trai và cường tráng - thuộc kiểu đàn ông mà đa số phụ nữ đều mơ ước.”

Cổ họng Ryan nghẹn lại. “Cảm ơn em. Anh nghĩ là nói vậy có hơi ngoa một chút nhưng đó là một lời khen tặng đáng giá, anh thấy tự hào khi em có cảm giác như vậy về mình.” Anh nhìn cô đăm đăm. “Điều đó có gây khó khăn gì không?”

“Không! Không gì đâu, thực đấy. Chỉ là em không...” Ryan chú ý ngay đến mấy lời cuối cùng của cô, không hoàn toàn chắc chắn được ý của cô muốn nói là gì. “Em không gì?”

“Hoàn hảo.” Cô đáp, giọng rất khẽ.

“Ồ.” Ryan ngay lập tức nhận ra rằng lâu nay đã cố hết sức chơi trò bạn tốt với cô một cách vô cùng thuyết phục, đến nỗi bỏ qua việc để cô biết anh ham muốn cô tới mức nào. Anh thậm chí chưa bao giờ đưa mắt khắp người cô. Đúng ra là có nhưng không bị cô bắt gặp thôi. “Nếu mà nàng đẹp hơn thế này nữa, tiểu thư Coulter à, thì chắc giờ hẳn ta đã mắc phải bệnh viêm phổi đến mức nguy kịch rồi.”

Bethany bối rối. “Viêm phổi ư?”

Ryan bật cười. “Vì tắm dưới vòi sen lạnh ấy mà.”

Bethany phá lên cười rồi nói, “Ồ. Viêm phổi. Dĩ nhiên rồi.” Đôi mắt đẹp của cô ánh lên niềm hy vọng xen lẫn hoài nghi. “Thế anh tắm nước lạnh thật à?”

Nhìn nét mặt ngờ vực ấy tim Ryan nhói lên lòng thương cảm. Đối với anh, dường như là một tội lỗi khi một ai đó đáng yêu nhường này, lại có thể bước sang tuổi hai mươi sáu mà chưa từng được ai bảo là cô thật đáng khao khát biết bao nhiêu. Anh muốn cho cô biết điều đó. “Hàng tá lần ấy”, anh nói giọng chắc nịch. “Từ cái lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã muốn em rồi. Mỗi lần ở bên cạnh em là anh phải về nhà đứng dưới vòi sen lạnh cho đến khi người đủ tê cóng để đi ngủ.”

Ryan cười toét miệng và đưa ánh mắt vẫn lơ đãng xuống khuôn ngực nhỏ xinh căng tràn thanh xuân của cô. Có thể đây chỉ là một ao ước nhưng anh dám thề rằng mình nhìn thấy bên dưới làn vải hai đầu nhũ hoa căng cứng lên hưởng ứng. Chỉ chờ có thể anh tiếp tục đưa ánh nhìn xuống bên dưới nữa, hai tay ôm lấy hông cô, người anh căng như lên cảm thấy được thân hình mềm mại của cô áp sát vào mình.

Khi anh nhìn, mặt Bethany đỏ hồng và đôi mắt sáng long lanh đầy nữ tính. Anh nhất quyết rằng từ giờ trở đi anh sẽ năng nhìn cô đắm đuối và đảm bảo rằng cô sẽ cảm nhận được tình cảm của anh.

“Em không thể vận động một số phần nhất định trên cơ thể mình như những người khác”, cô thú nhận run rẩy. “Tại những chỗ đó, các cơ đã bị teo và em cũng không khỏe mạnh nữa.”

“Thế có nghĩa là em sẽ mềm mại và tuyệt diệu như vẻ ngoài của mình, đúng không?”

Bethany thở dài, ánh nhìn như muốn nói lúc này không phải là lúc đùa giỡn. “Chỉ là em sợ rằng mình sẽ khiến anh thất vọng. Rằng anh có thể không thích vẻ ngoài của em và rằng em sẽ mang đến sự thất vọng to lớn ở những khía cạnh khác nữa, và rằng...”

Ryan cắt ngang bằng một nụ hôn. Chúa ơi, sao mà anh yêu đôi môi này quá thế, ngọt ngào và đón đợi, nhưng cũng đầy hoài nghi và ngập ngừng. Anh muốn cứ thế nhâm nhi cô mãi, muốn sống hết phần đời còn lại tận hưởng niềm khoái lạc này cùng cô. Anh nhất định sẽ giữ lấy cô gái này, cô gái mê ngựa và đủ thứ khác nữa.

Cố dứt ra khỏi nụ hôn ngọt ngào kia dù không muốn, Ryan thì thầm, “Em đừng lo lắng nữa được không? Anh nghĩ em rất xinh đẹp, và chỉ mình anh nghĩ vậy là được rồi. Mọi chuyện giữa chúng mình sẽ ổn. Anh vốn có trực giác tốt và trực giác của anh hiếm khi sai”.

“Ryan, cầu mong cho anh đúng. Nếu chúng mình ít ra cũng mang đến cho nhau cuộc sống chẵn gối tốt đẹp, em sẽ không ngại ngần nhận lời cầu hôn của anh. Nếu mà không có cảm giác gì chắc là em chết mất.”

Con Wink dụi dụi đầu vào vai Ryan. Anh đưa một tay lên xoa xoa cổ con ngựa. “Em có chắc đấy là em chỉ lo có thể không? Chứ em không sợ anh làm đau em à?” Nhờ đâu cô ngượng khi phải thừa nhận việc mình cảm thấy thiếu thoải mái với thực tế đó, anh vội vàng nói thêm, “Đây là lần đầu tiên của em. Phụ nữ quan tâm đến điều đó cũng là lẽ thường”.

Bethany bật cười. “Em cầu đấy.”

“Điều gì?”

“Em cầu mong mình được đau. Nếu thế thì sẽ rất tốt, Ryan à. Sẽ rất tốt.”

Hiểu ra khiến lòng anh quặn thắt. Anh thà mất một cánh tay còn hơn để cô phải chịu đau đớn. Nhưng quả thực là cô nói đúng. Anh cũng nên cầu mong để cô đau. Trong trường hợp này, cô càng đau thì hai người càng mừng.

Anh đưa con Wink vào lại chuồng và cài cổng lại, rồi đẩy Bethany đi.

“Em muốn đi dạo xuống hồ không?”, anh hỏi, nhủ thầm mình cũng nên tranh thủ cảm tình từ cô một chút. “Buổi tối ở đó đẹp lắm. Ánh sao lung linh trên mặt hồ hệt như hàng ngàn viên kim cương.”

“Để sau đã”, cô nói giọng chắc nịch. “Ta sẽ xuống đấy sau.”

Chiến thuật chiếm cảm tình thế là đi tong. Khi vào đến nhà, anh chỉ bật hai bóng đèn và vớ lấy cái điều khiển từ xa để mở dàn máy, đoạn vào bếp rót cho mỗi người một ly vang. Bethany ngỡ ngàng trước những thay đổi trong nhà bếp. Cô ngồi đối diện quầy, đôi mắt xanh biếc tròn xoe dõi theo anh bối rối.

“Ryan?”

Anh ngừng rót đưa mắt sang cô. “Gì em?”

“Ta có thể...” Bethany xoắn mấy ngón tay, hơi thở đứt quãng rồi nuốt khan. “Ta có thể...” Cô thở ra thật mạnh. “Không cần kéo dài vậy. Anh à, em chỉ muốn... ưm... ta thực hiện phần quan trọng đi. Chỉ lần này thôi, em hứa. Em xin lỗi vì hối thúc anh thế này, nhưng em cần biết.”

Tim anh thắt lại khi đọc được nỗi đau ẩn chứa trong đôi mắt cô. Cô như sắp chết vì âu lo khắc khoải, còn anh thì cứ nhẩn nha rề rà. Anh để chai vang sang một bên, rồi đi vòng ra bệ bồng cô lên khỏi xe lăn.

“Em không phải nói lại lần nữa đâu.”

Khi anh ôm Bethany áp sát vào ngực mình, cô vòng hai tay quanh cổ anh, nép mặt mình vào hõm cổ bên dưới cằm anh, thì thào, “Nói lại đi, Ryan. Em cần nghe anh nói lần nữa”.

Bethany không cần phải nói rõ đòi hỏi của mình. Anh áp môi vào thái dương của cô. “Anh yêu em, Bethany, và anh sẽ yêu em suốt đời.”

Ryan bồng cô vào phòng ngủ. Khi anh đặt cô lên giường, cô cúi đầu khiến tóc đổ về phía trước che hết khuôn mặt và rồi bắt đầu mở cúc áo bằng những ngón tay run rẩy. Trông cô thật đau khổ, ngời yên ra đấy, với đôi chân nhỏ xíu trong một tư thế buồn cười, một chân thì quặp vào trong, còn chân kia cong lại nơi mắt cá.

Ryan vuốt ve khắp hai chân cô, biết rằng cô không cảm thấy gì hết dưới đôi tay của anh nhưng bản thân anh vẫn thấy thích thú. Bên dưới lớp tất mắt lưới, làn da cô mát rượi và mềm mại lạ lùng, khiến anh liên tưởng đến sa tanh. Anh hôn vào vết xước nơi đầu gối cô khiến cô ngỡ ngàng, rồi nhẹ nhàng đặt hai chân cô lại cho ngay ngắn.

Khi nhìn lên, thấy cô đang chật vật với một chiếc cúc áo, anh đẩy tay cô ra và giúp cô làm nốt công việc đó.

“Em không phiền chứ?”, anh hỏi. “Anh vẫn thích tự mình mở quà.”

Ánh mắt cô bối rối khiến anh mỉm cười.

“Em là món quà dành cho anh, Bethany Coulter. Món quà ngọt ngào nhất, đẹp nhất mà Chúa từng ban tặng cho anh.”

Miệng cô gằn như mếu xệch đi, run rẩy. “Ryan, em quên nói với anh một điều rất kinh khủng.”

“Điều gì?”, anh hỏi, thót tim vì trông cô rất lo âu, “Gì mà tệ đến thế. Chuyện gì nào?”.

“Em có sẹo. Sẹo rất ghê.”

Tim anh lạc nhịp một thoáng rồi trở lại bình thường. “Thế thôi hả?” Anh quay lại với những cúc áo còn lại, rồi mở áo ra và kéo dây nịt váy. “Anh dám cược là sẹo của em không là gì so với sẹo của anh hết. Em muốn xem một cái sẹo không? Anh sẽ cho em thấy sẹo ra sẹo luôn.”

Anh cởi áo, rồi mở một bên ra để lộ một vết sẹo đỏ hồng lờm chờm trên ngực. “Cái sẹo này là do liềm cắt cỏ. Rafe và anh đánh nhau khi còn bé. Anh ném vào anh ấy cái gì đấy - giờ cũng không nhớ là gì nữa - trúng ngay vào sau đầu anh ấy. Khi anh ấy quay phắt lại rượt đuổi anh thì vô tình móc lưỡi liềm vào anh.”

“Ôi, không.” Bethany đưa tay sờ lên vết sẹo. “Chắc là đau lắm hả Ryan?”

Anh bật cười. “Rafe còn đau hơn ấy chứ. Anh ấy cảm thấy có lỗi ghê gớm, khóc toáng lên. Bố anh thấy tội nghiệp nên ông thậm chí còn không đánh đòn anh ấy nữa.”

Bethany mở mắt tròn xoe. “Bố anh đánh đòn các anh dữ không?”

“Ngày nào cũng đánh một lần, Chủ nhật thì hai lần. Đây là cách ông dạy dỗ bọn anh.” Ryan phì cười trước vẻ mặt hết hoảng của cô. “Không hẳn vậy. Theo như anh còn nhớ thì ông có lần quất Rafe bằng roi da khi anh ấy học năm nhất vì tội đánh một cô gái. Nguyên tắc nhà Kendrick: Không người đàn ông nào được đánh phụ nữ, kể cả khi mới lên sáu.”

“Thế anh bị bố đánh roi da lần nào không?”

“Chưa. Lần duy nhất bị bố tóm lấy là năm anh mười tám tuổi, và rồi ông cho anh lãnh một cú đấm bất ngờ vào mồm.” Ryan xoa xoa hàm. “Khiến anh nhào đầu vào ấm trà. Ông già lúc nào cũng thủ sẵn những cú đấm ra trò.”

“Sao ông đánh anh?”

Ryan bật cười, nhớ lại. “Em muốn nghe hết không? Anh lái xe về nhà từ thành phố trong tình trạng say khướt. Mẹ thấy anh đi vào bếp liền tắt tả chạy tới quát cho anh một trận về tội coi thường tính mạng. Anh nói dối và bảo anh không say, và đấy là lỗi thứ hai. Rồi anh bóng gió gọi mẹ bằng một cái tên gì đấy. Anh chưa kịp nói hết câu thì bố đã hạ đo ván anh rồi.”

Bethany rõ ràng là đã quên mất mình đang trong tình trạng “nuy” một nửa, mà điều này thì rất đúng ý anh. “Thế anh gọi bà là gì?”

Ryan cười toe toét. “Thực ra anh không gọi bà là gì hết. Anh chỉ nói rằng những đứa con trai khác uống rượu thì mẹ chúng nó đâu có hành xử như bà chần khi chúng nó về nhà đâu. Anh chỉ vừa kịp nói đến từ ‘bà chần’. Bố vung tay, và anh ngã ra đất, khi anh đang cố gượng đứng lên, thì ông nện gót giày vào ngực anh mà lớn tiếng rằng không một người nào được gọi vợ ông là bà chần mà xin lỗi bà khi đứng cả. Nếu anh sáng dạ thì sẽ nói trước rồi mới đứng lên.”

Bethany cười khúc khích. “Ôi trời, thế anh làm gì?”

“Anh nằm nguyên hệt một thẳng thông minh và nói xin lỗi mẹ trong tư thế úp sấp chứ làm gì nữa. Sau đó, bố đỡ anh dậy, kiểm tra rằng anh, bảo mẹ chườm đá lên môi anh, rồi bỏ ra khỏi nhà bếp. Ông không bao giờ nhắc lại chuyện đó, và anh chắc chắn một trăm phần trăm rằng ông sẽ không bao giờ nhắc lại.” Ryan nhớ lại tùm tùm cười. “Kể từ đó anh không bao giờ nói năng gì thiếu lễ độ với mẹ. Một lần là tổn tới già. Bố anh không phải là người khắt khe, nhưng nếu qua mặt ông là chết với ông, và cách nhanh nhất trên đời này để qua mặt ông là làm gì đó quá giới hạn với mẹ.”

Ryan kéo ống tay áo của cô xuống, vờ như không chú ý gì đến hình ảnh phơi bày trước mắt. Cô thật nhỏ nhắn và xinh xắn, nõn nà và mềm mại, những đé xương nổi lên đây đó mời gọi một làn môi áp vào.

“Sẹo ghê gồm đâu nào?” Anh hỏi, vờ tìm kiếm khi đưa tay quờ lên lớp ren áo nịt ngực. Cô có khuôn ngực đẹp như anh hình dung và đủ lớn để nắm gọn trong lòng bàn tay anh. Qua lớp ren anh có thể nhìn thấy đầu nhũ hoa vênh lên. “Ở em, anh không thấy bất kỳ điều gì không hoàn hảo cả.”

Mặt cô đỏ bừng xấu hổ. “Trên lưng em đấy. Em trải qua ba cuộc phẫu thuật, nhớ không?”

Anh khom người nhìn quanh người cô. “Thôi, anh đừng nhìn”, cô nói. “Em tự ti về chúng lắm. Chúng rất xấu xí.”

Ryan nheo mắt, “Ồ, đừng là đừng thế nào. Chắc anh phải cởi quần cho em thấy cái sẹo đích thực luôn”. Anh đưa tay lên khóa quần. “Bị mắc kẹt trong bụi thép gai. Một câu chuyện khác nữa. Cũng liên quan đến Rafe.”

Bethany để ý thấy anh sắp sửa mở nịt quần vội lắc đầu quày quật, “Đừng, đừng. Em... tin anh. Anh không cần làm thế đâu”.

Ryan nhướn mày, “Em cần cho anh thấy sẹo của em. Giữa chúng mình không nên có điều gì giấu nhau, và anh không muốn em lo lắng sau này anh sẽ trông thấy. Tốt hơn hết là việc này nên làm cho xong bây giờ luôn. Nhất trí nhé?”.

Bethany gật đầu, nhưng nhìn nét mặt ấy anh biết cô đang rất hồi hộp. Quyết định làm cho nhanh thủ tục này, anh khom người đưa mắt vòng ra sau lưng cô để nhìn vết sẹo chạy dọc theo xương sống. Lòng anh quặn lên khi trông thấy chúng, không phải vì chúng quá xấu mà là vì chúng hiện thân cho tất cả những đớn đau cô đã chịu đựng. Anh ước sao cô đã không phải trải qua những lần phẫu thuật vô ích đó nhưng đồng thời anh cũng thừa nhận rằng chắc mình cũng sẽ động viên cô tiến hành phẫu thuật để có thể đi được trở lại.

Biết cô đang đợi phản ứng của anh, Ryan cố nghĩ để nói ra điều gì đó thật tích cực, để làm yên lòng cô - rằng những vết sẹo đó không xấu chút nào, rằng anh không thấy phiền hà, rằng anh sẽ không màng đến chúng trong lúc gần gũi với cô. Tất cả đều rất thật lòng, nhưng không hiểu sao, anh không nói ra được. Vậy là anh hành động một cách ngẫu hứng - chống một khuỷu tay xuống giường để khom người vòng ra phía sau lưng cô, rồi chầm chậm ghé môi hôn dọc theo từng vết sẹo. Bethany co cứng người cong lưng lại.

“Ryan, đừng.”

Hôn xong anh ngồi ngay ngắn trở lại nhìn cô đăm đăm. “Anh yêu mọi điều ở em”, anh nói khẽ. “Ngay cả những thứ không hoàn hảo, vì chúng nhắc cho anh nhớ những gì còn lại của em tuyệt vời đến thế nào.”

Mắt cô mờ lệ. “Anh không nghĩ chúng thật xấu xí sao?”

“Không chút nào. Không có điều gì ở em là xấu xí cả.”

Ryan túm lấy mép tấm trải giường hai bên cô kéo về phía mình cho đến khi mũi hai người chạm nhau. Khi anh tiếp tục dẫn tới, cô giật mình thốt lên một tiếng rồi ngã người ra đúng tư thế anh cần. Anh chống tay xuống hai bên vai cô, từ từ hạ người. Cô rướn mắt nhìn anh dọc theo sống mũi mình. Không thể ngăn mình hôn cô, anh ghé môi lướt từ trán xuống chân mày rồi nấn ná lại đôi mắt.

“Chúa ơi, em đẹp quá”, anh thầm thì. “Chắc anh sẽ dành trọn đêm nay để nhấm nháp em mất thôi.”

Bethany nắm lấy hai cánh tay anh, và anh có thể cảm thấy cô đang run rẩy. Tim anh lạc nhịp, “Em không sợ anh đấy chứ?”.

“Ồ không.”

Ryan cố nén cười. Hầu như lúc nào cô cũng thật khôn khéo và tinh ranh khiến anh dễ dàng quên mất một điều rằng cô hoàn toàn không có chút kinh nghiệm gì với đàn ông. Làm đi, anh bạn. Dù cô có muốn anh hay không, anh cũng cần phải thật từ tốn chậm rãi.

Dịch người nằm xuống bên cạnh cô, anh nằm nghiêng người chống khuỷu tay xuống giường, ngón tay lướt dọc theo một bên dây áo nịt ngực, rồi lượn lờ qua khuôn ngực nhấp nhô đến đầu dây bên kia.

“Em có biết anh muốn em đến thế nào không?”

“Mong là cũng hết như em muốn anh vậy”, cô khum một bàn tay mảnh mai đỡ lấy cằm anh, ngón cái nhỏ xinh miết nhẹ ngược lên gò má. Chỉ một va chạm nhỏ như thế từ cô cũng khiến người anh nóng lên bừng bừng. “Em đã cố rất nhiều để không muốn anh, nhưng hình như trái tim em không nghe lời.” Cô mỉm cười mơ màng. “Rồi tình trạng ấy tệ đến nỗi khiến em không ngủ được. Em cứ nằm trơ ra đó mắt mở trân trân, nghĩ ngợi, ước ao và khắc khoải. Em không thể nào tin được rằng giờ đây được nằm bên anh thế này và em sẽ không bao giờ phải mừng tượng và bắn khoản nữa.”

Anh nhìn cô đắm đuối và tìm thấy trong ánh mắt xanh sâu thẳm ấy nỗi khát khao cháy bỏng.

Bethany cắn môi, cau mày. “Em thực sự cảm kích vì anh đã nghĩ cho em như thế. Tiếp cận em từ từ và lựa lúc thích hợp để bày tỏ tình cảm với em. Nhưng quả thật là em không cần anh phải làm thế, nếu đó là lý do của anh. Em đã sẵn sàng... để anh bắt đầu.”

Ryan cố ngăn tiếng cười chực bật ra. “Anh xin lỗi. Anh không có ý rề rà đâu.”

“Ồ, không phải em kêu ca! Em chỉ...”

“Anh hiểu mà!” Anh khẽ khàng, ngắt lời cô bằng một cái hôn âu yếm. Vẫn môi áp môi anh nói thêm, “Nhưng mà này, anh cần phải giúp em sẵn sàng đã chứ”.

“Em đã sẵn sàng”, cô cả quyết.

Anh áp một bàn tay lên hông cô và hôn cô sâu hơn. Chúa ơi. Cô đã sẵn sàng. Đôi môi mềm mại mở ra khao khát, mời gọi anh thưởng thức. Chỉ có người chết mới có thể kháng cự lời mời đó, mà anh thì còn lâu mới xuống mồ.

Xen giữa những cái hôn cuồng nhiệt, cô thì thầm, “Không bí mật hay đùa cợt gì nữa. Đúng không? Thân thể em đã sẵn sàng như thế suốt một tháng qua”.

Anh bật người ra nhìn mặt cô đăm đăm, “*Một tháng?*”.

Bethany gật đầu. “Suốt những buổi tối trên sofa, lúc mình đang xem phim ấy. Em đã nghĩ đến... *chuyện này.*”

Anh cố hết sức giữ nét mặt nghiêm túc, “Em đùa đấy à?”.

“Không, thật đấy.”

Ryan cười nịt váy của cô ra. Rồi anh không thể nào nhịn cười được nữa, và vừa rinh rích cười vừa cúi đầu xuống áp môi vào cổ cô. “Khi anh chạm vào đây phải không? Và chỗ đây nữa?” Lưỡi anh chạm vào hõm dưới tai cô. “Rồi đây nữa này?” Anh nhoài người ra sau cổ áp môi vào gáy cô. “Em thấy anh được không, hay như thế nào?”

Bethany vặn người nhìn vào mặt anh, “Anh cố tình chứ gì”.

Đấy không thực sự là một câu hỏi. Vẫn ánh nhìn đăm đăm, anh mở dây kéo bên hông chiếc váy. “Gấu sống trong rừng phải không? Dĩ nhiên là anh cố tình rồi. Anh làm tất cả cũng chỉ để ‘cưa đổ’ em thôi mà.”

Bethany khúc khích cười và khép hai mắt. “Khi xong việc này, hãy nhắc em lột da anh bằng một con dao cùn nhé. Dù vậy, hiện tại anh có thể yên tâm một điều rằng mình đã thành công mỹ mãn rồi. Em nghĩ rằng đã đến lúc anh thực hiện mọi lời hứa không nói ra với em.”

“Hứa gì?”

“Rằng một ngày anh sẽ hôn vào những nơi ấy - và có thể nhiều nơi khác nữa. Suốt một tháng trời em đã tự hỏi không biết cảm giác đó sẽ như thế nào. Giờ em đã sẵn sàng để anh thực hiện lời hứa của mình.” Cô lại bật cười. “Nói lời đừng nuốt lấy lời.”

Ryan còn hơn cả sẵn sàng để thực hiện những lời hứa không nói ra đấy. Chỉ là anh không hoàn toàn tin rằng chính miệng cô thốt ra lời yêu cầu đó,

hoặc anh đúng là người đàn ông may mắn mà cô đã chọn. Anh đã hình dung mình phải làm sao để từ từ đưa cô vào chuyện này, tưởng rằng cô sẽ ngượng ngùng và hơi chần chừ. Không ngờ cô lại háo hức một cách dễ thương và nóng bỏng hết một viên pháo nhỏ, nếu coi những nụ hôn của cô là dấu hiệu đáng tin cậy.

Chúa ơi, làm ơn. Anh muốn đêm nay thật hoàn hảo dành cho cô - một đêm tuyệt vời sẽ mãi lưu lại trong tâm trí cô. Anh yêu cô biết bao. Anh không biết trong đầu cô đã mường tượng đến điều gì trong khi nằm yên nhìn trần trần lên trần nhà trên chiếc giường lẻ loi của mình, nhưng anh muốn biến mọi khát khao của cô thành hiện thực.

Khi anh tuột váy, tất dài, quần của Bethany xuống, cô nhắm nghiền hai mắt ngượng ngịu, rõ ràng là lo sợ anh sẽ thất vọng về mình. Anh lướt mắt từ chiếc nịt ngực ren xuống đến đầu ngón chân thanh mảnh của cô, uống trọn làn da trắng mịn như sữa ấy. Thân thể cô hoàn hảo đến từng phân, từ khuôn ngực chạy xuống tạo thành một đường cong lồi lõm lại nơi eo rồi từ đó nở rộng ra ở phần hông. Không thể chịu được nữa, anh cúi xuống áp môi vào dẻ xương hông nhỏ xinh nhô lên khiến cô giật nảy người, thở dốc và mở tròn mắt.

Ryan cười toe toét và móc một ngón tay lèn vào bên dưới nịt ngực. Vừa kéo kéo nghịch ngợm, anh nói, “Hết nhé. Anh muốn chiêm ngưỡng toàn bộ cơ thể em”.

Bethany run run đưa tay mở móc áo nịt ngực ở phía trước. Khi mảnh vải ren ấy rơi ra, hai má cô nóng bừng, và cô cố tránh nhìn mặt anh. “Ngực em không lớn lắm. Anh có thích lớn không?”

Ryan mãi mê ngắm những gì phơi bày trước mắt gần như không để ý đến câu hỏi của cô. Khuôn ngực trắng mịn nhỏ nhắn, nhưng căng mẩy với đầu nhũ hoa đỏ hồng xinh xắn sẵn vãnh chìa thẳng vào anh háo hức như thể bị đốt nóng bởi ánh nhìn say đắm của anh. Anh muốn vô cùng được chạm môi vào đấy, được uống trọn nồng nàn nơi cô. Nhưng câu hỏi vẫn còn treo lơ lửng giữa hai người cần một lời hồi đáp.

Anh chăm chăm nhìn sâu vào mắt cô, nhận ra một điều rằng lời anh sắp nói ra là vô cùng quan trọng đối với cô vì đây là lần đầu tiên trong đời cô khỏa thân trước một người đàn ông không phải là bác sĩ. Cô không tự tin về bản thân mình cũng là điều bình thường. Anh cũng vậy, lần đầu tiên anh không tự tin về mình.

“Anh thích nhỏ hơn”, rốt cuộc anh cũng lấy lại tâm trí để trả lời câu hỏi của cô.

“Anh không chỉ nói, đúng không?”

Anh không nhịn được cười. “Ừ. Anh không chỉ nói. Và ngay khi thực sự bắt được em rồi, anh sẽ thực hiện đúng như những gì đã hứa.”

Khi anh khom người vượt thẳng ga trải giường, Bethany giật thót mình. Cô không hiểu tại sao lại căng thẳng đến như vậy, và dù cho cô có nghiêm khắc dặn lòng thế nào đi nữa thì cũng chẳng ăn thua.

Anh quàng một tay quanh hông cô, nhẹ nhàng xoay người cô nằm tựa đầu vào gối. Ngược nhìn anh chăm chăm, cô nghĩ mình chưa từng trông thấy người đàn ông nào đẹp đến nhường này. Trong ánh sáng mờ mờ làn da của anh sẫm lại như màu gỗ tếch, và đôi mắt xanh nhạt lấp lánh như bạc được tắm mình trong ánh trăng khi chúng chậm chậm lướt khắp thân thể cô.

Bethany nhận thấy hai đầu gối mình bị tách ra và chộp vội tấm chăn định che đi đôi chân thông thọt. Ryan nắm lấy cổ tay cô ngăn lại khi lựa thế nằm xuống bên cô.

“Đừng em”, anh thì thầm.

“Nhưng chân em...”

“Tối nay chúng là chân *của anh*.” Vẫn còn chiếc sơ mi hở cúc trên người, anh trở mình để nhìn mặt cô được rõ hơn, buông cổ tay cô ra để đưa tay mình chạm vào má đùi trái của cô. “Anh không biết em nhìn đôi chân mình ở góc độ nào, chứ riêng anh thì anh thấy chúng thật đẹp. Chưa ai nói với em như thế sao?”

“Chưa.” Bethany lại thở gấp lần nữa khi cảm thấy lòng bàn tay ấm áp rần rỏi của anh chạm vào chỗ da nhạy cảm nơi má trong đùi mình. “Không phải là em... ôi, ôi.”

“Đầu gối em có lúm đồng tiền đây này”, anh thì thào ve vuốt, “Anh chưa từng thấy đầu gối ai nhỏ nhắn và đẹp đến thế”.

Ryan ghé mặt vào sát mặt cô hơn - đủ sát để hơi ấm từ miệng anh phả lên má cô khi anh cất tiếng. Anh cúi xuống hôn cô khi hơi thở anh bắt đầu khiến da cô nóng ran lên. Môi anh mềm mướt và chạm vào cô như một lời thì thầm, anh đưa lưỡi lướt một đường nóng rẫy lên vành tai cô, rồi xuống đến dải tai nhẫn nhá ở đó khiến cho hết thảy các đầu dây thần kinh trong cô nháy múa.

Bethany lim dim mắt. Cô níu chặt lấy hai vai anh, có cảm giác như thân hình cường tráng của anh là thứ duy nhất cô có thể bám vào trong khi mọi thứ xung quanh đang quay mòng mòng. Chúa ơi. Cô yêu biết bao đôi môi anh lướt khẽ lên làn da mình hệt như cánh bướm chờn vờn đùa nghịch. Thật tuyệt vời làm sao khi vòng ngực anh sượt qua đôi gò bồng đảo của cô, và với mỗi lần sượt qua như thế, tim cô lại loạn nhịp và hơi thở bị đứt quãng. Chiếc sơ mi mỏng không che được thân thể vạm vỡ của anh với những múi cơ nhấp nhô theo từng cử động. *Ryan*. Cô còn yêu cả mùi cơ thể anh - mùi đàn ông khiêu khích mời mọc làm tắt thảy các giác quan của cô nhất loạt hưởng ứng.

Khi anh đưa môi xuống cổ cô, cô khẽ ngửa đầu ra sau và cong oằn người, thích thú với những cảm giác khi được anh mơn trớn. Một cảm giác căng nhức bỏng rát xộc tới như có lửa đốt sâu bên trong người, và nỗi khát khao mãnh liệt đến lạ lùng vẫn hành hạ cô bao nhiêu đêm thức trắng trở nên cuồng nhiệt, tới nỗi cứ muốn cong oằn người áp sát vào anh như một miêu nữ. Cả hai cùng trở nên phát cuồng lên khi anh đưa đầu lưỡi lả lướt dọc theo xương đòn của cô. Hơi thở của cô trở nên gấp gáp hơn, những tiếng rên khe khẽ chỉ chực bật ra khỏi cổ họng. Một tiếng rên bật ra khi cô cảm thấy môi anh lần xuống thấp hơn.

Đã một ngàn lần cô tự hỏi được một người đàn ông yêu thương thì cảm giác như thế nào, và phân nửa số lần như thế gặm nhấm cô trong suốt hai tháng qua. Trong bóng tối căn phòng mình, khi niềm khao khát cồn lên khiến tâm trí lấp đầy những hình ảnh tưởng tượng và *ham muốn* đến điên cuồng. Cô nằm một mình trên giường nhìn chong chong vào bóng đêm và tự hỏi.

Cảm giác thế nào nếu Ryan vuốt ve người cô?

Cảm giác thế nào nếu anh hôn lên làn da cô?

Cảm giác thế nào nếu anh ngậm lấy hai đầu nhũ hoa của cô?

Giờ thì rốt cuộc anh cũng đã sắp làm chuyện ấy, và cô gần như không thể đợi thêm được nữa. Cô hít một hơi thật sâu, mong mọi được đôi môi nóng bỏng kia áp vào bầu ngực mình.

Khi lần xuống bên dưới, anh lướt môi dọc theo xương ức rồi tẽ ra hai bên. Tim Bethany bắt đầu đập thình thịch nghe rõ mồn một. Hai đầu nhũ hoa săn lại và nhạy cảm đến nỗi chỉ một cái sượt nhẹ từ lớp áo sơ mi mỏng của anh cũng đủ khiến đầu óc cô quay cuồng. Anh hôn vào bờ ngực bên này rồi đến bên kia. Cô ước sao anh mau chóng thực hiện điều cô đang vô cùng mong mỏi, nhưng có vẻ như anh cứ muốn chờ vờn đùa giỡn để cho cô phải hồi hộp.

Anh đưa những nhát lưỡi nhảy múa về phía hai đầu nhũ hoa, rồi đột ngột dừng lại, cố tình khiêu khích cô cho đến khi cô chắc chắn là mình sẽ phát điên lên mất nếu anh cứ mãi bỡn cợt. Mỗi lần anh chạm tới quầng nhũ hoa là cô giật nảy người, trong đầu vang lên ý nghĩ muốn túm lấy tóc anh buộc anh chấm dứt cái trò đáng ghét ấy mà ‘tăng tốc’.

Khi không thể chịu đựng đòn tra tấn ngọt ngào ấy thêm chút nào nữa, cô nhanh chóng quàng tay ôm chặt lấy anh khi anh cố dứt ra. Anh ngẩng đầu lên và nhìn đắm đuối vào khuôn ngực trần của cô, đôi mắt ánh lên niềm khao khát khạo rục. Anh biết chắc điều cô muốn. Và chắc là cô bối rối lắm khi mãi mà anh chưa đáp ứng điều cô đang mong mỏi.

“Chúa ơi, Bethany, em đẹp quá”, anh thì thào trong hơi thở đứt quãng, nóng hổi phả lên bầu ngực phập phồng khiến ham muốn trong cô càng trở nên dữ dội. “Em khiến anh nghĩ tới dâu và kem, hai thứ anh thích nhất trên đời này.”

Cô chỉ muốn anh nếm ngay thôi, “Ryan...?”.

Thay vì nói gì đấy anh cúi xuống trùm lên môi cô nụ hôn dài và sâu. Đấy không phải là hành động cô đang muốn, nhưng dù thế nào nụ hôn ấy cũng đủ lâu để khiến cô quên mất mình đang mong cầu điều gì.

Cho đến khi vòng ngực anh sượt qua nhũ hoa. Ngay lập tức trí nhớ quay về. “Ryan này!”

“Sao em?”

“Liệu anh...” Bethany nuốt khan, ước sao anh có thể hiểu điều cô muốn mà không cần phải nói ra. “Liệu anh hôn em có được không?”

Anh lại ngấu nghiến môi cô. Một cái hôn sâu cuồng nhiệt khiến cô không còn biết gì đến xung quanh. Vui sướng không thể tả. Nụ hôn say đắm khiến đầu óc cô điên đảo và trái tim đập loạn nhưng vẫn chưa phải là điều cô muốn.

Khi rốt cuộc anh cũng dứt môi ra để thở lấy thở để thì cô lại nuốt khan và lên tiếng, “Không phải miệng. Ngực cơ.”

Anh đắm đắm nhìn cô một lúc lâu khiến cô hồi hộp. Rồi anh mỉm cười thật tươi và bảo, “Đợi vậy mới thích”.

“Thích thế đủ rồi. Hai mươi sáu năm đấy.”

Anh bật cười, âm thanh tinh quái hài lòng. “Em không biết đâu. Anh cũng chờ được hôn vào bầu ngực này ngọt ghét ba mươi năm rồi đấy, và anh không dại gì mà bỏ qua cơ hội này.” Anh cúi đầu áp môi xuống chính giữa hai xương đòn của cô. “Anh sẽ không bỏ sót một nơi nào trên cơ thể em và để dành chỗ này cuối cùng.”

Bethany suýt nữa thì rên lên. Cô muốn anh hôn vào đấy điên cuồng đến nỗi người cứ run bần. Cô cứ túm chặt lấy tóc anh - hoặc cố gắng như vậy - đầu óc cô quay cuồng khi môi anh trở tới má trong cánh tay cô và lướt ngược lên khuỷu. Cô không biết anh làm thế nào mà những bộ phận bình thường nhất nơi thân thể cô cũng rung lên xúc cảm mãnh liệt đến thế.

“Chúa ơi.” Cô gần như phát khóc khi anh từ từ gỡ tay cô ra khỏi tóc mình và áp môi vào lòng bàn tay cô, tỉ mỉ nhắm nháp từng đường chỉ tay như thể muốn khắc sâu vào trong tâm trí. Khi anh ngậm lấy đầu ngón tay cô và cô cảm thấy khuôn miệng ẩm ướt mềm mại và nóng hổi trùn lên da thịt mình, cô thút thít, “Ryan, đủ rồi. Em không chịu được nữa đâu”.

“Được chứ sao không.” Anh lướt môi dọc theo ngón tay cô. “Khi anh hôn thế này xong ấy, em sẽ không còn nhớ nổi tên mình, và em sẽ cầu xin anh hôn vào bầu ngực. Và khi rốt cuộc anh cũng làm thế rồi ấy, thì những cảm xúc dâng trào sẽ đưa em bay cao đến chín tầng mây luôn.”

“Ah-ah-ahhhh”, cô chỉ đáp lại được có thế. Anh đang nhâm nhi cổ tay cô. Cô có cảm giác như anh đang thưởng thức một bữa ăn với đủ thứ món.

Anh di môi ngược lên cùi chỏ và ngoạm lấy nó, lưỡi đóng đưa nhảy múa bên trên làn da cô. “Anh sẽ hôn ngực em”, anh thì thầm trong hơi thở đứt quãng, “như thế này”. Anh cho cô thấy trước việc đó sẽ như thế nào. Vừa di môi theo dọc cánh tay cô anh vừa nói, “Và cứ mỗi chuyển động như thế này anh sẽ khiến em phải nghĩ chắc mình chết vì khoái lạc mất”.

Cô đang hấp hối rồi đây. Anh rúc đầu xuống dưới cánh tay cô hôn vào mạn sườn, ngược lên trên nách cô. Nếu đầu óc cô vẫn còn đang tỉnh táo thế nào cô cũng thấy xấu hổ.

“Ryan...”, cô mấp máy môi, kéo dài từng âm tiết tên anh.

Anh nắm gọn lấy hai cổ tay cô trong bàn tay to khỏe, kéo ngược chúng lên bên trên đầu cô rồi neo lại ở đấy, đoạn ngửa người ra sau nhìn chăm chăm vào ngực cô. “Này cô em, em tuyệt thật.” Mắt anh cháy bỏng đam mê khi nhìn vào mắt cô. Anh cười tủm tỉm - kiểu cười của một người đàn ông biết chính xác điều mình sắp làm và sẽ nếm từng giây từng phút quý giá ấy.

“Anh hôn đây. Em sẵn sàng chưa?”

Đã sẵn sàng mười phút rồi. Cô gật đầu. Anh cười toe toét và rồi, với cung cách chậm rãi đến đáng ghét khiến người cô nóng ran khao khát, anh cúi đầu xuống. “Xem này”, anh thì thào.

Anh hoàn toàn không cần phải nhắc. Cô đã kịp chuyển ánh nhìn vào môi anh và dõi theo chuyển động trễ nải của nó. Khi môi anh tiến gần đến cách ngực cô chừng một phân, hai đầu nhũ hoa như cứng vểnh lên thêm, chĩa thẳng về phía môi anh đón đợi. Anh mỉm cười và khẽ thổi lên đây. Luồng khí nóng bỗng đột ngột phủ lên, tiếp theo đó là không khí mát mẻ bình thường khiến cô cong oằn người lên và không thở nổi. Cô cố giăng tay ra khỏi nắm tay anh nhưng anh càng nắm chặt hơn.

“Đừng thế chứ. Đừng làm phiền anh trong lúc anh đang hành sự, cô em. Từ bây giờ, em là của anh.”

Anh rê lưỡi một vòng quanh đầu nhũ hoa. Trong cơn lơ mơ, cô nghe có tiếng hơi thở hỗn hển xen lẫn rên rỉ và nhận ra đó là giọng của mình. Anh xoắn lưỡi quanh đầu nhũ hoa, tạo nên một luồng điện chạy dọc khắp người khiến cô giật nảy mình rung cả đệm. Cô thốn thức trước những đợt sóng xúc cảm mãnh liệt dâng tràn, và cong oằn người nài xin thêm nữa, thêm nữa, hai lá phổi trống rỗng đến nỗi cô không thể thốt nổi lời nào.

Ryan dường như hiểu hết mà không cần cô phải nói ra lời. Anh ngậm sâu hơn vào vòm miệng, quá bất ngờ và bạo liệt đến nỗi cô hét lên thành tiếng. Rồi miệng anh cứ thế hút chặt lấy chỗ da thịt đang phập phồng ấy. Đầu óc cô vánh vất không còn nhìn thấy gì nữa.

Bethany thốn thức rên rỉ, “Ôi, đúng rồi. Thế”. Cô cảm thấy anh buông cổ tay cô ra, được thế cô cuống quýt với tìm vai anh, khao khát được ép chặt vào anh. Cơ thể cô như đang bị tan chảy theo mỗi cử động của miệng anh. “Ôi, Ryan, em yêu anh, yêu anh, yêu anh.” Cô cuống cuống quờ tay kéo áo anh, cuối cùng cũng tìm được khoảng da trần, và mê mẩn trong cảm giác được chạm vào người anh. “Thế. Ôi, đúng rồi. Đừng dừng lại. Đừng dừng lại.”

Anh bật cười và dịch môi ngược lên cổ cô. Khi rê môi trở xuống khuôn ngực cô, anh thì thào, “Anh sẽ không bao giờ dừng lại. Nhưng thỉnh thoảng anh sẽ đổi chỗ, vậy sẽ thích hơn”.

Không gì có thể sánh được khuôn miệng nóng bỏng của anh khi quay trở lại bầu ngực cô, và tất cả những gì khác cô định nghĩ đến đều tan biến khỏi tâm trí. Ryan. Dù cô có những tưởng tượng điên cuồng tới mức nào thì cũng không thể tuyệt vời đến nhường này. Không bao giờ.

Anh đổi chỗ như đã nói trước với cô, di di những nụ hôn bỏng rát xuống đến rốn, lượn một vòng xung quanh, nhắm nháp một chút rồi xoáy sâu. Khi ngược nhìn lên bắt gặp ánh nhìn như thôi miên của cô, anh nhướng một bên mày, “Em thích vậy không?”.

Bethany chưa bao giờ tin được rằng rốn mình lại có thể nhạy cảm đến như thế, và cô yêu nó. Chỉ là cô không tìm đâu ra lời để nói với anh. Có gì đó gợi tình không thể tin nổi về việc quan sát anh hôn cô ở đây. Như thể đoán được ý nghĩ của cô, anh ngừng lại những cơn trớn âu yếm để ngược nhìn cô lần nữa. Miệng anh tùm tùm cười, nụ cười luôn có sức hấp dẫn chết người đối với cô. Càng chết người hơn nữa khi chiếc cằm chẻ của anh chỉ cách rốn cô không đầy một phân.

Ryan quỳ dậy cởi nốt cái áo. Anh quá đẹp, khiến trái tim cô suýt ngừng đập. Cô thoáng thấy ngực Ryan vài lần, và mới đây là khi anh mở một bên áo để chỉ cho cô vết sẹo nơi lồng ngực do lưỡi hái. Nhưng chỉ nhìn một phần như vậy chưa đủ để giúp cô chuẩn bị tinh thần trông thấy Ryan Kendrick ở trần đến eo.

Anh là điển hình của vẻ đẹp nam tính, hai cánh tay, đôi vai và vòng ngực, tất cả đều được nhuộm dưới ánh mặt trời trở thành một màu nâu sáng bóng, mỗi centimet thân người đều được mài dũa bằng công việc tay chân nặng nhọc. Bethany chưa bao giờ tin rằng có người đàn ông nào cơ bắp bằng các anh trai cô, nhưng với Ryan dứt khoát cô tin. Những cử động của anh dù rất nhẹ nhàng cũng khiến cho những múi cơ gợn lăn tăn. Cô có thể cứ thế mà ngắm anh hàng giờ không chán mắt.

Anh quăng cái áo xuống sàn, miệng cười rộng hơn khi chống hai tay xuống hai bên cô và ghé mặt xuống sát mặt cô trở lại. Anh hấp háy nhìn vào khuôn ngực cô. “Nếu trước đây anh chưa dám chắc được thì giờ anh có thể nói như đinh đóng cột rằng anh thích nhỏ hơn”, anh thì thầm, “Em đẹp tuyệt, Bethany. Anh gần như không dám tin rằng em đang nằm đây cùng anh”.

“Ryan, em cũng cảm thấy như vậy đấy, như thể mình đang trải qua một giấc mơ tuyệt vời.”

Anh hạ thấp người bên cạnh cô, chống một tay xuống giường. Tay kia ôm lấy người cô rồi cúi hôn cô. Trong khi đắm chìm trong nụ hôn cuồng nhiệt anh đưa tay mân mê những đường cong nơi cơ thể cô, những ngón tay nháy múa đốt cháy da thịt cô.

Cô lại mù người trong những đợt sóng xúc cảm, âm thanh hơi thở dồn dập dứt quãng dội ngược lên tai. Bụng cô thắt lại van vi, khao khát được xoáy sâu đến tận cùng nơi bụng dưới, như đang nhức nhối phát ra một luồng nhiệt cháy bỏng lan tỏa khắp người. Thêm nữa... thêm nữa đi cho đến khi điều gì đó bên trong cô quần quại rên xiết dưới bàn tay ve vuốt của anh.

“Ryan?”

“Anh đây”, giọng anh khàn đục vỡ vè.

Ryan nhìn đắm đắm vào mặt cô, tiếp tục những âu yếm vuốt ve cho đến khi người cô căng cứng lên và cố gắng cưỡng lại đôi hông cứ chực nảy lên nhấp nhô. Rồi anh luồn một tay xuống dưới mông cô khởi sự, xoa nắn xung quanh khiến cô thêm kích thích. Hông cô nảy bật lên không cần đến sự trợ giúp của đôi chân, nhịp nhàng một cách bản năng theo chuyển động bàn tay anh trong một vũ điệu nguyên thủy. Hơi thở cô càng trở nên gấp gáp hơn. Trống ngực đánh thùm thụp choáng đầy hai tai khiến giọng nói thì thầm vỡ vè của anh nghe như vọng về từ cõi xa xăm nào. Giờ cô không nghe được gì hết. *Ryan*.

Anh dịch bàn tay từ bụng cô xuống đến đỉnh đùi. “Chỗ này có cảm giác không em?”

Bethany đoán là anh đang rờ rẫm xung quanh nơi nữ tính, mà cô đã biết là hoàn toàn mất cảm giác. Cơ khoái cảm tuyệt diệu choáng ngợp dần lắng xuống, và lòng cô thắc thỏm âu lo. Cô nói giọng nghèn nghẹn, “Em không cảm thấy gì ở đây cả, Ryan”.

“Không gì hết ư?”, giọng anh đẩy thất vọng cửa vào lòng cô hết một nhát dao bén ngọt.

“Không, em e là không.” Hai lá phổi cô bất giác như bị đè bẹp bởi một sức nặng ghê gớm. “Bên trên một chút. Em có cảm giác ở đây.”

Anh khẽ chạm vào trung tâm nữ tính của cô. Rất nhẹ nhưng khiến Bethany nảy mạnh người, không ngờ nơi ấy lại quá nhạy cảm đến vậy. Anh đưa ngón cái mơn man phần da thịt mềm mại ấy khiến cô có cảm tưởng như tất thấy những đầu dây thần kinh của cô đang bị bào mòn bằng giấy ráp. Cô chộp lấy cổ tay anh.

“Ryan, dừng. Em thấy... đau.”

Anh nhẹ tay hơn, và khi cô vẫn còn chưa chịu buông tay anh ra, anh lầm bầm chửi thề, “Khốn kiếp, tại đôi tay thô ráp của anh”.

Đôi tay ấy thật tuyệt diệu trên làn da cô. Cứng và chai sần, nhưng thật ấm áp và cuồng say. Cô không nghĩ là lỗi của chúng. Có cảm giác như những đầu dây thần kinh của cô ở chỗ đó có vấn đề. Chúng quá nhạy cảm đến nỗi chỉ một ve vuốt dù rất nhẹ vẫn khiến cô thấy khó chịu. Cô không thích cảm giác đó nhưng vẫn cố cắn chặt răng, nhất định cứ để mọi chuyện tiếp diễn. Vài giây sau, cô thấy căm ghét cơ thể bất trị của mình và ước ao được hét lên thật to, tuy vậy cô vẫn cương quyết dẫn lòng lại để hưởng ứng bình thường với anh.

“Thả lỏng nhé...” Anh thì thầm, cúi đầu đùa nghịch với đầu nhũ hoa trong lúc tay mân mê bên dưới. “Em cứ thả lỏng người đi nhé. Em căng thẳng quá. Phụ nữ mà căng thẳng thì không làm chuyện đó được. Em cần phải quên mọi thứ và tập trung hết sức vào những cảm xúc và vào anh thôi.”

Thả lỏng với cô là điều bất khả. Giây phút mà cô mong mỗi bấy lâu giờ đã đến, và có quá nhiều rủi ro. Với cô dường như mọi thứ đang phụ thuộc vào khả năng tận hưởng chuyện đó của cô. Toàn bộ tương lai của cô với người đàn ông này, người mà cô yêu say đắm. Nếu giờ mà cô không đáp ứng được cùng anh - nếu cô không cảm thấy gì - cô lo sợ rằng anh sẽ rút lại lời cầu hôn. Và làm sao trách được anh? Không người đàn ông nào lại muốn sống cả đời với một phụ nữ khiếm khuyết như cô.

Vai cô nảy bật lên khỏi giường khi anh chạm tay vào đó lần nữa. Cô không thấy đau, chính xác là vậy, nhưng gần như thế. “Dừng lại đi, Ryan. Xin anh. Không phải như vậy. Em nghĩ chắc chỗ đó các đầu dây thần kinh có vấn đề gì rồi.” Cô cảm thấy anh khựng lại vội nói thêm, “Có thể em sẽ có cảm giác ở sâu bên trong ấy. Anh cứ... ừm... vào đi để xem thế nào”.

Anh quay lại hôn bầu ngực cô. Bethany biết anh đang cố làm nóng cô trở lại, nhưng cô quá buồn đau đến nỗi không thể lấy lại cảm xúc cuồng nhiệt khi này dù đã rất cố.

Bethany cảm thấy anh kéo quần, và nghe gót giày nện xuống sàn. Ngay sau đó, anh đứng thẳng trước mặt cô, một thân thể cường tráng chắc nịch như gỗ mun. Có tiếng sột soạt lạ lùng, có vẻ như anh đang xé một mảnh giấy nhôm. Rồi cảm thấy anh ôm lấy hông mình, cô sửa người nằm ngay ngắn.

“Anh sẽ cố không làm đau em, Bethany. Nếu thấy đau thì em nói anh biết nhé, anh sẽ dừng lại.”

Cô cảm thấy lông chân anh cọ cọ vào má trong đùi trái cô, và anh mau chóng ve vuốt chỗ ấy lần nữa. Chỉ rất nhẹ thôi nhưng vẫn khiến cô thở gấp.

Bethany cố gắng gượng, biết rằng anh sắp sửa đi vào. Chúa ơi, làm ơn cho con có cảm giác khi anh ấy vào. Làm ơn, làm ơn, làm ơn... Trong giây phút ấy, cô không thể nghĩ được chuyện gì mình từng ước ao nữa. Đơn giản là có cảm giác, có được cảm giác. Nếu Chúa ban cho cô chỉ điều đó thôi, cô tự hứa với bản thân là sẽ không bao giờ đòi hỏi gì thêm ở Người nữa. Đối với cô, điều đó là tất cả.

Cô có một cảm giác thật lạ lùng - hệt như có một lực tác động gì đó ngay bên trong. Cô chớp mắt và nhìn mặt Ryan đắm đắm. Đôi mắt xanh nhạt tuyệt đẹp của anh đong đầy thắc mắc.

“Em đau hay sao?”

Bethany biết ngay. Một cú đánh từ từ nện vào chính giữa ngực cô khiến không khí trong hai lá phổi như bị rút hết, cô muốn ứa nước mắt.

Anh đã vào trong cô - và cô không thấy gì ngoài cảm giác được làm đầy lạ lùng.

Hoàn toàn không thấy gì.

Chương mười lăm

Ryan ôm Bethany trong tay cho đến khi cô thiếp đi, rồi anh len lén ra khỏi giường đi tản bộ dọc theo bờ hồ, trái tim anh nhức nhối theo từng nhịp bước. *Chúa ơi, làm ơn.* Những lời đó trở thành một bài kinh cầu, cứ lặp đi lặp lại. Cô thật đáng yêu, và cô đã tỏa sáng làm sao. Cô như ánh mặt trời dịu ngọt mùa xuân, Bethany của anh. Hay ánh trăng lấp lánh mặt hồ, anh nghĩ khi đôi mắt ra xa. Nụ cười rạng rỡ. Mắt sáng lấp lánh. Cô đã mang ánh sáng vào đời anh, làm mọi thứ như vàng óng lên rực rỡ.

“Chúa ơi, làm ơn.” Anh thì thầm khi đến chỗ cây suy tư trên đồi.

Anh ngồi xuống bên dưới tán cọ. Đêm nay anh không tìm thấy bình yên trong bóng đêm bao trùm quanh mình. Khi đôi mắt trông ra những đỉnh núi dát bạc bởi ánh trăng xa xa hiện ra mờ mờ như những bóng ma chờ vờn trên khu rừng phía bên kia hồ, anh không nghĩ đến điều gì khác ngoài Bethany. Cô cũng như anh náo nức đón chờ giây phút hai người làm thành một, hưởng ứng hết mình trong mỗi nụ hôn và những ve vuốt từ anh. Thoạt tiên cô có hơi e ngại, nhưng chẳng mấy chốc cảm giác đó tan biến, và cô toàn tâm toàn ý dâng hiến cho anh, mắt bừng sáng niềm tin đối với anh. Vậy mà anh đã phụ lòng cô.

Anh gác một cánh tay lên đầu gối, tay kia ôm lấy mặt. Gần như Chủ nhật nào anh cũng đi nhà thờ, và anh tự xem mình là người có lòng tôn kính đối với Chúa, nếu không nói là ngoan đạo và siêng năng cầu nguyện. Không biết bao nhiêu lần anh đã cầu nguyện với nhiều tư thế - quỳ gối, vòng tay, và cúi đầu. Nhưng anh nhận thấy tất cả những lần trước đây mình chưa từng quỳ cho ra quỳ.

Giờ thì anh quỳ thực sự. Anh yêu cô gái ấy vô cùng. Anh không ngại làm bất kỳ điều gì để cô được hạnh phúc. Nhưng trên tất cả, anh đã không thể mang đến cho cô một điều giản dị mà cô ao ước nhất - đạt được cực cảm trong vòng tay của anh.

Làm tình cùng cô là một trải nghiệm trọn vẹn nhất, tuyệt vời nhất anh từng có - mang đến cho anh một cảm giác không thể nào diễn tả thành lời. Anh đã nhận được rất, rất nhiều từ cô, vậy mà đổi lại anh không thể cho cô được điều gì. *Không gì cả.*

Anh đã cảm thấy được sự căng thẳng bên trong người cô sau đó - một dấu hiệu cho người đàn ông biết rằng anh ta đã thất bại trong việc làm đẹp lòng bạn tình. *Nếu không cảm thấy gì, chắc em chết mất.* Ôi chao, cô đã cố giấu đi nỗi thất vọng của mình, ôm xiết lấy anh, vùi mặt vào vai anh và thủ thỉ rằng anh mới tuyệt vời làm sao. Nhưng anh biết, và anh muốn khóc.

Giờ anh đang một mình, có khóc thì cũng chỉ mình anh biết.

Nước mắt dâng lên cay xè. Cơ thốn thức ép chặt lồng ngực khiến anh không sao thở nổi. Ánh mắt cô - Chúa ơi - chắc anh không bao giờ có thể quên. Sững sốt, thất vọng, và rồi một nỗi tuyệt vọng kinh khủng mà anh không thể xua tan.

Vai rung lên, và anh bật khóc ồ ồ. Chúa ơi, làm ơn. Trong đêm tối, Ryan khóc hết một đĩa trẻ cho cô gái anh đang để ngủ trên giường mình, anh nguyện cầu một phép màu, và biết rõ một điều rằng nếu vì lý do gì đó mà Chúa không ban cho anh thì có thể anh sẽ mất cô.

Sáng hôm sau Bethany xỉ vả mình trước tấm gương nhà tắm. Cô đã nhận được quá nhiều điều may mắn. Cô trao trái tim mình cho người đàn ông tuyệt vời nhất thế gian, và anh cũng đáp lại tình cô. Đó là niềm hạnh phúc không thể tin nổi. Và làm tình với anh đêm qua là trải nghiệm đẹp nhất, kỳ diệu nhất trong đời cô - tất cả đều hoàn hảo trừ 'chặng' cuối.

Cô còn muốn gì hơn nữa chứ? Cô đã đắm mình trong những nụ hôn và bàn tay ve vuốt của anh. Điều đó vượt xa những gì cô từng hy vọng có được. Thật ngốc nghếch khi để cho điều tuyệt vời ấy bị lu mờ bởi một lẽ rằng cô đã không hề có cảm giác gì vào những giây phút cuối cùng của cuộc ái ân.

Không được. Cô sẽ khoác lên mặt một nụ cười rạng rỡ, và đội ơn Chúa đã ban cho cô nhiều may mắn đến vậy. Thế là đủ rồi. Đã đủ. Nếu cô có thể

già đi trong vòng tay Ryan thì cô sẽ tự xem mình là người phụ nữ may mắn nhất quả đất, và cô sẽ không để mình mơ mộng gì thêm hay cảm thấy tội nghiệp cho mình vì không thể có hơn.

Khi Bethany vào nhà bếp, anh đã có mặt bên bàn ăn, tay cầm cốc cà phê. Anh đẩy cốc kia về phía cô mỉm cười, đưa ánh mắt lơ đãng vì thiếu ngủ rải khắp người cô. “Chào tia nắng của anh.”

“Chào anh!” Bethany đáp lại giọng tươi vui, hoàn toàn không giống cô như mọi ngày. Cô đưa mắt nhìn ra cửa sổ, “Đúng là một buổi sáng tuyệt vời. Có thể mùa xuân đến muộn, nhưng khi nó đến rồi thì không gì tuyệt vời hơn.”

Ryan xoa xoa trán. “Em không cần phải làm thế.”

Các cơ trên khuôn mặt Bethany bất giác căng cứng lại khiến nụ cười trở nên gượng gạo, “Làm gì?”

Anh nhìn chăm chăm vào cốc cà phê. “Giả vờ mọi thứ đều tuyệt vời. Anh biết em đang buồn và thất vọng - rằng đêm qua không trọn vẹn, anh xin lỗi. Ta có thể tìm cách - chuyện đó rồi sẽ ổn hơn.” Anh so vai, liếc sang cô ánh nhìn buồn bã và ngượng ngùng. “Anh xin lỗi vì đã không mang lại điều đó cho em.”

Bethany có cảm giác như ai đó đang vặn xoắn trái tim mình ra thành hai mảnh, và một nỗi sợ hãi đến kinh khủng ập đến khiến lòng cô quặn thắt. Ryan có thể chấp nhận những gì kém hoàn hảo đến với bản thân mình, nhưng anh sẽ không sống nổi nếu cô bị như thế.

Bethany không thường nói dối, và cô thấy khó chịu kinh khủng khi nghĩ đến việc phải nói dối Ryan. Thế nhưng trong trường hợp đặc biệt này, cô tự hỏi liệu nói thật hoàn toàn sẽ không gây hại nhiều hơn lợi không. Có thể cô thiếu kinh nghiệm thực tế nhưng cô không ngây thơ. Bất kỳ ai có tâm, dù đàn ông hay phụ nữ, đều cần biết rằng người tình của mình thực sự thích gần gũi thân xác với họ. Bethany không thể hình dung nổi mình sẽ cảm thấy kinh khủng đến thế nào nếu hai bên hoán đổi cho nhau - nếu Ryan chính là người không đạt đến cực cảm trong vòng tay cô vào đêm hôm trước.

Cơn đau nơi ngực trở nên dữ dội hơn khiến cô gần như không thở được. Cô không thể chịu được ý nghĩ mất anh. Không phải lúc này. Không phải sau khi được gần gũi anh. Trước đây, dù sẽ rất đau lòng, nhưng cô có thể quay lưng đi chỉ vì muốn tốt cho anh. Nhưng giờ đây cô biết mình sẽ mất mát nhiều đến thế nào. Đúng là cô đã không đi được đến tận cùng miền khoái lạc nhưng phần còn lại vẫn rất tuyệt vời - *hoàn hảo* tuyệt đối. Cô không thể nào quay lại cuộc sống trống rỗng trước kia - một cuộc sống vắng bóng Ryan. Chúa ơi, cô *không thể*.

Không cho phép bản thân cứ mãi suy tính thiệt hơn, cô nhanh chóng ra quyết định. Nói dối. Trước khi gần gũi với anh lần nữa, cô sẽ xem lại bộ phim *When Harry meet Sally* và thực hành việc vờ đạt đến cực khoái cho đến khi cô có thể làm nó thật thuyết phục đến mức Ryan không bao giờ nghĩ ra được mình bị lừa. Anh sẽ không bao giờ nhìn cô như thế nữa với nỗi đau đớn hiển hiện trong ánh mắt. Sẽ không bao giờ. Cô sẽ là người tình tuyệt vời nhất anh từng có. Tuyệt vời nhất. Đêm qua, cô đã quá đắm chìm trong những đợt xúc cảm mãnh liệt mà cô chưa khi nào dám mơ mình sẽ có được đến nỗi quên mất là mình cũng cần đáp lại gì đó cho anh.

Sẽ không như thế nữa. Cô không sành sỏi chuyện gối chăn nhưng không biết thì có thể tìm hiểu, ngay cả khi điều đó có nghĩa là phải viện đến tư vấn của chuyên gia tâm lý tình dục. Cô sẽ học làm thế nào để khiến đàn ông phải say mê, học hết những mảnh khóc nhỏ để cho họ phải phát điên trên giường. Không gì có thể ngăn cô được. Bất kỳ điều gì. Cô sẽ làm *bất kỳ điều gì* để không phải mất anh.

“Ryan, sao anh lại nói thế nhỉ? Tuyệt đối không phải như vậy. Em thấy rất tuyệt.”

Anh thả lỏng người nhìn vào mắt cô, “Mình đừng như thế được không em? Thành thật là con át chủ bài trong lúc này. Nói về điều đó cởi mở và cùng nhau tìm giải pháp là hy vọng duy nhất của hai ta. Mình sẽ tìm được cách. Anh hứa đấy. Bằng cách nào đó. Chỉ là cần phải có thời gian.” Anh nháy mắt và mỉm cười nhưng nụ cười ấy đã mất đi ánh sáng rõ ràng thường

ngày. “Em biết người ta thường nói thế nào rồi đấy. Có công mài sắt có ngày nên kim.”

Bethany thấy cô họng đắng nghét. Anh cảm thấy có lỗi vì đã không đưa được cô đi đến tận cùng, và điều đó khiến anh day dứt. Từ trước đến giờ điều làm cô sợ hãi nhất là không thể mang đến khoái cảm cho anh. Giờ thì cô biết mình có thể. Đây là một phép màu kỳ diệu. Cô có như thế nào thì không quan trọng, chẳng ảnh hưởng gì đến ‘toàn cục’.

“Ryan, nhìn em đây.” Khi anh nhìn vào mắt cô, cô nói. “Em thấy rất tuyệt, đây là trải nghiệm kỳ diệu nhất trong đời em.” Đây không giống như một lời nói dối. “Đúng là ban đầu em không cảm thấy gì. Nhưng sau đó thì có.” Cô nghĩ thật nhanh. “Khi anh đi vào sâu hơn một chút ấy, em cảm thấy được. Cảm giác đó không thể tin nổi.”

Mắt anh lấp lánh hy vọng, “Thật sao?”.

“Đúng vậy.” Cô quàng tay quanh người, cầu cho anh không thấy tay cô đang run rẩy. “Em yêu anh rất nhiều, Ryan. Cùng với anh như thế thật là tuyệt. Và em vui sướng vô cùng vì rốt cuộc mình đã có cảm giác. Em tin chắc rằng nếu mình giữ được ít phút nữa thì cảm giác sẽ tuyệt hơn.”

“Sâu hơn một chút”, anh lặp lại lời cô. “Em có cảm giác khi anh đi vào sâu hơn ư? Bethany, nghe thật tuyệt.” Anh ngồi thẳng người dậy và sửa thế ngồi ngay ngắn đối diện cô. “Cảm giác thế nào nào?”

Ôi trời. Bethany không biết phụ nữ cảm thấy thế nào khi đàn ông đi vào mình. Cô nhớ lại những cảm xúc khi anh hôn bầu ngực mình và vội đáp, “Tê tê như có luồng điện đi qua ấy”. Cô ấn lòng bàn tay vào bụng dưới. “Sâu ở trong này này. Khó tả lắm.”

Anh bật cười khẽ, và ánh mắt lấp lánh niềm vui. “Vậy là tốt rồi.” Anh đứng lên khỏi ghế và đến bên Bethany quỳ một chân xuống. Ôm cô vào lòng, vùi mặt vào tóc cô và cứ thế ôm ghì lấy cô một lúc. “Vậy là tốt rồi”, giọng anh khàn khàn. “Anh có thể làm được, và mình sẽ cùng nhau đến ‘đích’.”

Bethany ôm chặt lấy anh và thề rằng hai người sẽ đến được ‘đích’ nhanh hơn anh mong đợi. “Em yêu anh, Ryan. Anh hãy vui lên. Em rất hạnh phúc.”

Bethany chống hai tay lên bàn, không để ý gì đến con trỏ nhấp nháy trên màn hình và tiếng rì rì phát ra từ ổ cứng bên cạnh cô. Quý tha ma bắt mấy cái đơn hàng cần nhập. Cô có nhiều điều quan trọng hơn cần làm, chẳng hạn như học càng nhiều càng tốt những ngón nghề làm đàn ông thích. Không có tên của chuyên gia tâm lý nào trong danh bạ điện thoại cả. Bethany rê ngón tay dọc theo danh mục bắt đầu bằng chữ S, cầu mong tìm được từ SEX in hoa. Cô cần một chuyên gia, một ai đó cô có thể dò hỏi thông tin, và là người có thể giữ kín bí mật cho cô.

“Chào em gái.”

Bethany vội gập cuốn danh bạ điện thoại và ngược nhìn lên trông thấy Jake xuất hiện ngay cửa. “Jake!” Cô đưa một bàn tay lên ngực. “Anh làm em giật hết cả mình.”

Anh chậm rãi liếc nhìn cô. “Em và Ryan thế nào rồi?”

“Ổn. Rất ổn. Anh ấy, ừm... bọn em ổn.” Cô đang nổi cơn đau đầu như thể muốn vỡ óc, nhưng điều đó không quan trọng. “Em, ừm, anh thế nào?”

“Khỏe.” Anh hát hàm về phía cuốn danh bạ điện thoại. “Để anh giúp em tìm gì đó cho được không? Trông em căng thẳng quá. Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu. Em chỉ... không có gì cả.”

Anh chăm chăm nhìn cô. Rồi bằng giọng chậm rãi dịu dàng anh hỏi, “Em hạnh phúc không, Bethany? Anh chỉ cần biết có thể thôi, cậu ta có làm em hạnh phúc không?”

Ánh nhìn hiểu biết của anh trai cô không lẫn vào đâu được. Cô đã báo với gia đình về việc đến nhà Ryan ăn tối hôm qua. Có thể Jake đã gọi cô lúc khuya để chắc chắn là cô về nhà an toàn. Khi không thấy cô nghe máy, hẳn là anh đã kết luận rằng cô đã qua đêm ở chỗ Ryan. Đến đó thì chẳng cần gì tới thiên tài cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Cô thấy hơi ngượng.

Nhưng nếu có ý định cưới Ryan, cô nghĩ là mình nên làm quen với chuyện ấy là vừa.

“Có ạ, em rất hạnh phúc”, rốt cuộc cô cũng cất tiếng. “Rất hạnh phúc, Rafe à. Em không bao giờ nghĩ mình có thể chung sống với anh ấy. Nhưng anh ấy tin là em có thể. Anh biết anh ấy đã mua con Wink về cho em đúng không.”

Jake nhướn mày, “Em đùa đấy à! Cậu ấy đã làm thế sao?”.

Nếu chưa được Ryan nói cho biết chính Jake là người dò tìm tung tích của con ngựa, Bethany hẳn đã bị lừa bởi thái độ giả bộ sững sốt của Jake. “Thật tuyệt khi lại được trông thấy nó, Jake à. Anh không biết được đâu. Bọn em ở trong chuồng với nó cả phân nửa thời gian buổi tối ấy. Ăn tối ở đấy luôn.”

“Anh cực là Ryan rất vui.” Jake bật cười. “À, em cứ mà đi kể hết với papa đi nhé. Ông mà nghe được thế nào cũng giận đến vỡ mạch máu mất.”

Bethany thở dài. “Vâng, để em xem sao đã rồi sẽ báo cho bố biết mọi chuyện. Nghe một lúc nhiều tin như thế chắc bố chết mất. Chỉ cần nghe em sắp lấy chồng thôi là bố cũng đủ sốc rồi còn gì.”

“VẬY Ạ?” Jake lại trưng bộ mặt sững sốt ra. “Tin mới ha.”

“Đồ dối trá. Em biết tổng việc anh nói chuyện với Ryan rồi. Tối qua anh ấy đã kể em nghe anh phụ anh ấy tìm thợ đến thiết kế lại nhà bếp, lại còn giúp anh ấy dò hỏi nhà Hunsacker để mua lại con Wink cho em nữa.”

Jake bật cười. “Nhắc mới nhớ, anh xuống lầu đốc thúc công việc đây.”

“Không chúc mừng em à?”

“Chúc mừng. Nhưng nhớ này, nếu cậu ta làm gì không phải với em, anh sẽ biến em thành góa phụ trẻ đấy biết không.”

Bethany vẫn còn lắc đầu khi anh trai đi xuống sảnh. Cô đợi một lúc, rồi mở lại cuốn danh bạ, lật ra danh sách bác sĩ. Chắc phải có một nơi nào đó cô có thể nói chuyện cởi mở với ai đó về chuyện sex chứ.

“Cô có thấy giấy lọc cà phê đâu không?”

Bethany giật mình, đóng ập cuốn danh bạ lại, liếc nhìn lên trông thấy Kate, một nhân viên của cửa hàng, đang đứng ở cửa, một tay cầm ấm cà phê đầy nước. “Tôi còn giấy lọc loại đặc biệt trong tủ.”

Bethany vội mở cánh cửa tủ bằng kim loại. Trong khi đợi, Kate bước vào văn phòng và đặt ấm cà phê trên mép bàn. Sau khi tìm được chỗ để giấy lọc, Bethany lấy ra một gói còn nguyên và quay lại đưa cho Kate.

“Cảm ơn.” Kate nói, đưa tay qua bàn đón lấy.

Với vóc dáng dong dỏng cao và nét mặt dễ thương, cùng mái tóc màu nâu sáng xõa vai, Kate luôn khiến Bethany thấy cô gần giống Cher với phong cách ngẫu đời và bụi bặm. Đôi mắt nâu kẻ hơi đậm sáng nay đỏ ngầu, cô nở một nụ cười gượng gạo chứa đựng ‘tàn tích’ của cuộc vui đêm qua. Theo Jake, người phụ nữ này nghiện rượu nặng và ngủ với bất kỳ ai, nhưng là một nhân viên nhiệt tình luôn đi làm đúng giờ và thậm chí còn đi làm thay cho người khác cáo ốm. Bethany không thường ra khỏi văn phòng nên khó kết bạn với nhân viên làm việc dưới lầu, nhưng cô lúc nào cũng mến Kate vì hiểu cô là người có trái tim chân thành và nồng hậu, dù vẻ ngoài có hơi thô mộc.

Kate cầm ấm cà phê lên. “Tối qua vui vẻ hơi quá đà”, cô nói bằng giọng nhừa nhựa của whisky và thuốc lá, “Cần chút caffeine cho tỉnh người”.

“Tôi biết cảm giác đó mà.” Bethany nói. “Chỉ có mỗi mình tôi là không cần vui vẻ quá đà mới có cảm giác đó. Sáng nào thức dậy cũng như máy hết pin ấy.”

Kate tia ngay cái gạt tàn thuốc Bethany vẫn để trên bàn phòng khi có ai vi phạm nội quy “Cấm hút thuốc” thì dụi điếu thuốc đang cháy vào. Kate liếc qua vai Bethany về phía cánh cửa đang để mở. “Nói này”, cô lẩm lét. “Cô cho tôi đóng cửa trốn trong này một tí được không? Jake có cái mũi thính như chó săn ấy.”

“VẬY TÔI LÀ TÒNG PHẠM TRONG VỤ HÚT THUỐC LÉN CỦA CHỊ RỒI.”

Kate đặt cái ấm trở lại trên bàn, nhìn Bethany về biết ơn và ra đóng cửa lại. Mỉm cười khi lôi bao thuốc Marlboros ra khỏi túi áo, cô nói. “Cô cho phép. Cảm ơn. Tôi dậy muộn quá, chẳng kịp cà phê thuốc lá gì ráo. Có cảm giác như người cứ nát như ra.”

Đúng là trông Kake có vẻ như thế thật. Bethany cố nén cười, quan sát người phụ nữ kia moi tìm hộp quẹt trong túi quần jean chật bó. Vừa châm lửa xong, cô rít một hơi khoan khoái, rồi thở ra đằng mũi. “Ôi trời, đã quá.”

Bethany ngửi mùi khói thuốc toả ra trong không khí. Cái mùi thật khó chịu khiến dạ dày cô nhộn nhạo. “Tôi cũng đã thử hút một lần đấy.”

Kate nhướn mày, “Tôi không hình dung cô là kiểu người ấy”.

Bethany ngồi ngả người ra, nhớ lại cái thuở cô dạo bước - hay nói đúng hơn là lăn xe - trên bờ vực của sự nổi loạn cùng với một đám bạn gái cũng bị liệt như cô. Vì tất cả bọn họ đều đi học bằng quỹ trợ cấp người khuyết tật nên ai cũng thiếu tiền, do vậy mà cả bọn có nhiều điểm chung hơn là chỉ bị khiếm khuyết về thân thể.

Nhưng trước khi Bethany kịp nói, một ý nghĩ dội vào đầu cô hết một cú đâm nhằm vào giữa trán rằng Kate chính là người cô vẫn cầu mong được gặp - một chuyên gia về khoản đó. Tìm đâu cho xa - người đó đang đứng ngay trước mũi cô.

“Kate này”, Bethany nghĩ thật nhanh. “Hôm nay sau giờ làm chị có bận gì không?”

“Để làm gì? Có việc gì cần làm thêm à? Nói thật là tôi đau đầu muốn chết luôn. Mai sẽ tốt hơn.”

“Không, không, không phải thế đâu. Chỉ là... mình đi đâu đó uống cà phê nói chuyện cho vui.”

Kate cau mày, “Tôi làm gì không phải hả? Cô không định đuổi việc tôi đấy chứ?”.

Bethany không nghĩ ra được cách giải thích như thế nào thật hợp lý cho sự thân thiện đột ngột của mình nên quyết định thành thật là thượng sách.

“Không, không phải thế. Tôi về đây cũng chưa lâu lắm, chưa kịp kết bạn với ai. Lúc nào cũng ngồi ì trong văn phòng trên tầng hai này nên chẳng biết gì nhiều về mọi người ở đây cả. Hiện tại tôi có một khúc mắc cần giải quyết, mà nói với mấy ông anh thì khá là bất tiện. Nếu có một người cùng phái để chia sẻ thì thật là tốt, và tôi nghĩ chắc chị có thể dành ra cho tôi ít phút.”

Kate thắc thỏm nhìn ra cửa, “Jake biết chuyện này không?”.

“Không đâu. Tôi hai sáu tuổi rồi. Đâu cần phải xin phép anh trai khi muốn ra ngoài cà phê với bạn.”

Kate nhướn mày. “Tôi không nghĩ anh ấy sẽ để cô yên nếu biết chuyện.” Cô nhún vai, “Được thôi. Cô trả chứ?”.

Bethany bật cười. “Cả bánh táo nữa chịu chưa.”

“OK thôi. Tới lúc đó dạ dày tôi cũng đòi ăn rồi.”

Tối hôm đó sau giờ làm việc, Bethany ngồi đợi sẵn trong xe. Khi Kate rời cuộc cũng ra khỏi cửa hàng, cô nhấn còi gọi. Kate vẫy tay và vội sai chân chạy tới. Vừa vào trong xe, cô quay cửa xuống đốt một điếu thuốc và nói, “Thích thật. Tôi chưa từng thấy bên trong chiếc xe này. Cô được trang bị đủ thứ nhỉ”.

Bethany cân nhắc không biết có nên lưu ý với Kate là không ai được hút thuốc trong xe mình không, nhưng rồi cô chặc lưỡi cho qua vì với những điều sắp được học hỏi thì sự trao đổi này xem ra cũng đáng. “Chỗ nào được nhỉ? Cách đây vài dãy nhà có một nhà hàng Denny đấy.”

Kate thở ra, “Tôi có được đòi hỏi một chút không nhỉ? Nếu được thì tôi chọn uống bia thay vì cà phê và bánh táo”.

“Bia ư?”

“Ừ. Tôi biết một chỗ nhỏ thôi nhưng yên tĩnh.”

Bethany muốn đi ăn nhà hàng hơn. Cô hiếm khi uống rượu, vì mất công điều chỉnh lượng thuốc chống đông máu sau đó. Kate vốn thích tiệc tùng, nên việc cô ấy xem một chỗ nào đó yên tĩnh có thể rất khác so với cách nghĩ thông thường. Bethany do dự.

“Nào”, Kate hồi thúc. “Xả lỏng chút đi.”

Mười phút sau, Bethany bước vào một nơi tồi tàn có tên là Suds. Một quầy bar đặt dọc theo bức tường ván ô tối màu, tường bên kia là những dãy bàn, và hai bàn bi-a nằm cạnh nhau ở chính giữa quán. Kate chỉ cho Bethany một bàn và bước thẳng tới quầy như thể cô là chủ nơi này vậy.

“Hai nhé Mike! Nhanh đi.”

“Có ngay!”, nhân viên pha rượu đáp lại.

Bethany đẩy một cái ghế đang ngáng đường cô và lăn xe đến chỗ cái bàn. Cô lấy ví ra đặt xuống chân. Bàn bên có hai người đàn ông mặc sơ mi và quần jean vương đầy mùn cửa, chắc là công nhân nhà máy. Bethany gần như không để ý đến họ khi cô quan sát Kate sải bước về phía mình với hai ly bia đầy trên tay.

“Đã thống nhất là tôi trả rồi mà”, cô nói khi Kate đặt một ly xuống trước mặt mình.

“Lướt sau”, Kate nói cho Bethany yên tâm.

Lướt sau ư? Ờ. Bethany nhấp một ngụm bia và mỉm cười. “Uhm. Đã khát ghê. Tôi không biết là mình đang khô cả họng.”

Kate nốc một hơi dài. Khi cô đặt ly xuống quanh môi xuất hiện một vành bọt. “Chúa ơi, cả ngày hôm nay tôi cứ vật và vật vờ vì cái thứ cho vào người tối hôm qua hành dữ quá. Cô khá đẩy Bethany. Tôi biết cô không quen như thế này.”

“Không biết nữa. Thực ra thấy cũng hay hay. Tôi tưởng là nơi nào đó huyền ảo hơn cơ. Nhìn chị tôi luôn nghĩ là chị thích đám đông - đàn ông phụ nữ đủ cả, để một phụ nữ độc thân hấp dẫn dễ kiếm mối cho mình.”

“Trời, cô biết rõ về tôi thế cơ á?” Kate xoa xoa một bên thái dương và thở dài. “Hôm nay tôi không được khỏe. Tối mai thử mà xem, cô sẽ thấy.” Sau khi nốc tiếp một ngụm lớn nữa, cô khom người qua ly bia vừa đốt tiếp một điều thuốc nữa. “VẬY... chuyện cô muốn nói là gì đấy?”

Bethany uống một ngụm lớn để lấy dũng khí. “Sex.”

Kate nhún vai, phả khói ra đằng miệng, “À. Mà là sao?”

Bethany lại uống thêm bia. “Chị đừng cười nhé. Quả thực là tôi rất cần lời khuyên từ ai đó. Tôi, ừm, biết nói thế nào nhỉ? - là một lính mới tò te, tôi đoán là chị sẽ nói vậy.” Cô vỗ vỗ vào chiếc xe lăn. “Nó là vật cản trong chuyện tình cảm nên đến giờ này tôi mới bắt đầu.”

Kate nheo nheo mắt, khói phả ra làm thành một đám mây màu xanh lơ lửng trước khuôn mặt thon gọn xinh xắn của cô. “Trời, không phải chứ. Đó là điều buồn nhất tôi từng nghe đấy. Hai mươi sáu năm không sex ư? Ê mặt quá.”

“Ừ. Cơ mà chỉ tính từ tuổi dậy thì thôi chứ. Vậy thì đâu có thấm đến mức chị nói.”

“Nếu không sex thì vẫn xem là dài.”

Bethany nhấp tiếp một ngụm bia nữa mỉm cười, “Tôi vẫn sống đấy thôi. Chỉ có điều là đôi lúc cũng thấy cô đơn”. Cô nhăn mũi. “Ồ, nhưng mà khi thật. Chị hoàn toàn đúng. Ê mặt quá.”

Kate bật cười. “Này, không sex. Thế còn gì là đời nữa?”

“Chính xác”, Bethany đồng tình. “VẬY mới có chuyện. Tôi đã rất thích từ đầu đến gần cuối vì lúc cuối...” Cô ngắt lời và đập đập tay. “VỚI một số người bị liệt, lúc cuối không như thông thường, và có vẻ như tôi là một trong số ấy.”

Kate nhìn cô nghiêm túc, “Thế cô không thấy gì à?”.

Bethany đưa mắt nhìn quanh để chắc chắn là không ai có thể nghe lỏm được. Rồi cô nhìn chăm chăm vào ly bia hồi lâu. Sau khi uống hết ba ngụm

lớn, đưa tay quệt ngang miệng, cô nói. “Không, không thấy gì hết. Mà tôi thì không muốn mất người ấy chút nào. Tôi yêu anh ấy rất nhiều. Ngoài vấn đề đó ra thì mọi chuyện đều rất tốt đẹp.”

“Chỉ là không bùng nổ thôi.” Kate ngồi ngả người ra ghế, rít một hơi thuốc thật dài, rồi nói. “Cút.” Cô nhìn Bethany chăm chú một lúc. “Có nhiều điều còn tệ hơn nữa đấy. Nhiều phụ nữ không đạt đến cực khoái. Họ sống cả đời vờ cực khoái, và có vẻ như họ chấp nhận sống như vậy.”

Bethany mỉm cười, “Tôi cũng nghĩ người ta cần biết đón nhận những gì cuộc sống đem lại, và học cách sống vui với những gì mình có. Đó là thái độ sống của tôi và xét cho cùng tôi cho rằng mình là người may mắn”. Cô nhún vai. “Tôi chỉ muốn duy trì mọi việc như thế. Anh ấy là điều tốt đẹp nhất từng xảy đến với tôi, và tôi không muốn đánh mất.”

“Đâu thể trách cô được.”

“Vào giờ ăn trưa, tôi có ghé tiệm băng đĩa thuê bộ phim *When Harry met Sally* để có thể thực hành một chút nhưng vẫn không ăn thua. Sách và phim không được chi tiết trong khi tôi cần những hướng dẫn cụ thể để mang lại khoái cảm cho anh ấy. Quả thực là tôi rất muốn hư trên giường. Hư nhiều hết mức có thể mặc cho những khiếm khuyết trên người, và tôi nghĩ chị có thể chia sẻ cho tôi vài chiêu thức. Chẳng hạn như mặc đồ gì. Hay một vài tư vấn nhỏ về việc làm thế nào để thực hiện những điều anh ấy thích. Tôi cần một khóa cấp tốc.”

Kate bĩu môi, “Này, đòi hỏi hơi bị nhiều đấy. Hai mươi năm kinh nghiệm mà chỉ trong vài cốc bia thì làm khó tôi rồi”.

“Tôi biết mình đòi hỏi nhiều thật. Nhưng tôi đang rất cần. Tôi có chút căn bản rồi, nhưng cần phải nâng cao chuyên môn từ sơ cấp đến trung cấp, tôi muốn mau chóng trở nên hoàn hảo và tuyệt vời hết sức có thể. Ý tôi là tôi cần phải được trang bị thêm nhiều thứ để bù lại cho những khiếm khuyết thân thể.”

Kate thở ra. “Cô mang được nịt bít tất và quần áo nylon không? Đa số đàn ông khoái vậy. Hãy đón anh ấy ở cửa mà chỉ mặc thế với một cái nịt

ngực ren. Máu sẽ chạy hừng hực trong người và hai mắt trở ra cho mà xem. Tôi mà ăn mặc thế đến đây vào tối thứ Bảy thì đàn ông sắp cả hàng dài ngoài bãi đậu xe ấy.”

Bethany bật cười. “Chỉ mặc thế thôi ư?” Cô cũng đã nghĩ đến việc mặc một áo choàng ren, nhưng đồ nylon và nịt bít tất thì chưa từng xuất hiện trong đầu cô. Đây chính xác là thứ cô cần - những chỉ giáo từ người phụ nữ sành sỏi hơn. “Tôi thấy thế nào ấy.”

“Sẽ quen thôi”, Kate nháy mắt. “Cứ thử đi. Hiệu quả bất ngờ đấy. Đàn ông lạ lắm. Nếu mà vẫn không ăn thua thì làm bữa tối cho anh ấy chỉ mặc mỗi tạp dề thôi. Phải nhớ tắt hết bếp khi thấy anh ấy có dấu hiệu không thể đợi được đến món tráng miệng đấy nhé.”

“Chỉ tạp dề thôi?”

“Giày cao gót cũng khiêu gợi lắm nhé. Lý do đàn ông thích chúng thú thật tôi cũng chả biết. Một lần tôi sơ ý chọc phải đỉnh đế giày vào mông một anh chàng, nói thật đấy, cô không tin thì thôi. Ấy vậy mà anh chàng thậm chí lại còn hăng hơn.”

Bethany cười nắc nẻ khi hình dung ra cảnh ấy trong đầu, cô phải quệt nước mắt đang chảy giàn giụa. “Kate, chị tuyệt thật đấy. Rất xui là tôi lại không mang được giày cao gót.”

“Được chứ sao không. Cô không cần phải diễn qua diễn lại trước mặt anh ấy mới khiến được anh ấy không chịu nổi. Chỉ cần nhìn thấy cô mang trên chân là được rồi.”

Bethany chồm người gần hơn về phía Kate một chút. “Câu hỏi tiếp theo đây này. Chị xem phim *When Harry met Sally* rồi phải không? Theo chị thì phim ấy có thể hiện chính xác khi phụ nữ lên đỉnh thì sẽ có nét mặt và tiếng rên giống như vậy không?”

Kate trợn mắt. “Cô đúng là không biết gì hết. Bài học số một về đàn ông đây này. Tất cả bọn họ đều muốn tin rằng mình là món quà mà Chúa đã

mang đến cho phụ nữ. Cứ giả vờ như thật hết sức có thể, rồi khen anh ta nhiều vào. Thế nào cũng sẽ ở trên mây suốt cả tuần liền.”

Bethany lại cười rử. Cô không biết đó là do bia hay tại Kate quá hóm hỉnh.

Kate uống xong ly bia và đi lấy tiếp ly nữa. Khi cô quay lại, Bethany rút ra tờ mười đô từ trong ví và đẩy nó về phía Kate. “Lượt này tôi trả.”

“Cảm ơn.” Kate chìa một ngón tay lên tờ tiền rồi di di nó theo vòng tròn. “Tôi biết đây là một câu hỏi khá là riêng tư, nhưng tôi vẫn phải hỏi. Có phải cô hoàn toàn, ừm, mất cảm giác chỗ ấy không?”

Cổ Bethany đỏ lên, và cô ngoái nhìn đằng sau lần nữa. Hai công nhân xưởng có vẻ như đang say sưa trò chuyện, và người đàn ông pha rượu thì lúi húi lau chùi mấy cái vòi. “Không thực sự như vậy”, cô nói nhỏ. “Tôi có cảm giác chỗ này chỗ kia. Chỉ là, ừm, những chấn thương nơi cột sống hơi lạ lùng. Nếu các đầu dây thần kinh của chị bị tổn thương, cũng giống như một vài cái nơi tôi, thì có cảm giác ở một chỗ nào đó không có nghĩa là bộ phận cơ thể đó sẽ hoạt động bình thường. Tôi cảm giác ở hông, ví dụ vậy, nhưng không phải tất cả các cơ ở đấy đều linh hoạt.”

“Hmm.” Kate nhú mày. “Cô làm chuyện ấy mấy lần rồi?”

Bethany nhớ lại khoảnh khắc kinh khủng đó, khi Ryan nhìn vào mắt cô và hỏi có đau không, cô bối rối cảm run run. Cô uống liên tiếp nhiều ngụm bia. “Mới có một lần.”

“Mới một lần?” Kate tròn mắt. “Bethany này, nhiều phụ nữ không lên đỉnh trong vài lần đầu tiên.”

“Không ư?”

“Khi thật, không. Tôi cũng không mà. Tôi đã rất căng thẳng và lo lắng chuyện này chuyện kia, lại còn tự ti nữa chứ. Căng thẳng và cực khoái không song hành. Cô có biết những bộ phim tình cảm trong đó cặp đôi cãi cọ cắn xé nhau âm ỉ rồi nhân vật nam bế thốc người tình lên giường trong lúc cô ta vẫn còn tru tréo.” Kate lắc đầu. “Anh ta hôn cô ta, và cô ta ngắt

ngây hường ứng. Nhảm nhí. Với tôi thì không làm theo cách đó được đâu. Cha nào cứ thử làm thế khi tôi nổi khùng xem, thế nào cũng ước giá mà đừng. Sex thường không diễn ra theo cách đó với phụ nữ.”

“Thực sự là tôi không cảm thấy căng thẳng gì cho đến ‘chặng cuối’ khi tôi bắt đầu lo lắng về việc sẽ cảm thấy thế nào. Hay nói chính xác hơn là liệu tôi có thể cảm thấy gì không. Tôi không biết căng thẳng lại gây chuyện đến như vậy.” Cô uống một ngụm lớn. “Sau đó...” Cô đưa bàn tay run rẩy che ngang mắt. “Tôi có thể tin chắc là anh ấy biết điều đó đã không xảy đến với tôi, anh ấy buồn và thất vọng. Tôi sợ mất anh ấy lắm, Kate. Chắc anh ấy sẽ không muốn đến với tôi nữa nếu như cuối cùng tôi vẫn không cảm thấy gì.”

Kate gậy đầu. “Ừ, sẽ vậy thật. Như tôi đã nói rồi đấy, đàn ông có cái tôi rất lớn. Đa số bọn họ không đủ kiên nhẫn với một bạn tình không đi được đến tận cùng. Không được cho họ ‘ăn’ suốt một món và đó là mục đích của cô. Đúng không? Để giữ được anh ấy.”

“Đúng thế. Kate à, cảm ơn chị rất nhiều vì đã nói chuyện với tôi. Chị thật chân thực. Đa số mọi người nhìn thấy chiếc xe lăn của tôi là khựng người lại. Sex ư? Cái từ đó họ không đời nào nghĩ tới. Họ ngay lập tức cho rằng tôi là một cái đầu.”

“Cái gì cơ?”

“Cái đầu.” Bethany đưa hai tay lên hai bên tai. “Tôi nói, tôi tùm tùm, tôi cười lớn. Còn lại tất cả những gì bên dưới cổ đều không phải là chủ đề thú vị cho một cuộc chuyện trò.”

Kate cười toe toét. “Có thể bởi vì cô chưa từng mời họ đi uống cà phê nói chuyện về sex đó thôi. Cô nói sao chứ hầu như ai cũng thích nói về sex.”

Bethany nâng ly lên. “Tôi rất mến chị.”

Kate cau mày. “Cô uống nhiều thế sao?”

“Không. Chỉ là có nhiều hơn gần đây thật.” Bethany đưa ly lên miệng.

“À này, cô thường nói chuyện với ai?”

“Không ai hết, từ khi về đây. Thỉnh thoảng với Jake nhưng không phải những chuyện như thế này. Anh ấy bị chứng đau tim mà.”

Kate nháy mắt. “Tôi có cảm giác anh ấy là người rất phóng khoáng, nhưng cô thì không như vậy.”

“Đúng vậy. Toàn bộ thế giới của tôi đầy những nguyên tắc cứng nhắc.” Bethany thở dài nãy nẽ. “Lẽ ra tôi nên mời chị đi uống cà phê từ lâu rồi mới phải. Giờ tôi đang có tình cảm với người đàn ông này. Chúa ơi. Anh ấy là tất cả những gì tôi hằng mơ ước, thân hình cường tráng trong sơ mi và quần jean. Chỉ nhìn anh ấy thôi là tôi đã gần như chạm được thiên đường. Gần như thôi. Đó là câu chuyện đời tôi, Kate à, khốn khổ với ‘gần như’.”

Kate bật cười, “Anh ấy tên gì?”

“Ryan Kendrick.”

Kate tròn xoe mắt. “Chúa ơi. Nói lại xem nào. Cô đã lên giường với Ryan Kendrick ư?”

Bethany gật đầu im lặng. Rõ ràng, ngay cả Kate cũng không thể tin nổi người như Ryan lại phải lòng cô.

Kate cười toe toét rồi cười phá lên. “Trời đất quý thần ơi. Vậy là cô không phí hoài thời gian và công sức rồi đấy. Ryan Kendrick? Có phải anh chàng điển trai mà phụ nữ kéo nhau mê như điên đổ không? Chính anh chàng Ryan Kendrick đó phải không? Chàng chủ trại giàu có nhiều cô xin chết nhưng chưa ai đụng được tới phải không?”

“Tôi chưa bao giờ dám nghĩ mình lại may mắn đến mức được một người như anh phải lòng. Anh ấy rất tuyệt. Nếu anh ấy không thấy hạnh phúc khi cùng với tôi, chắc tôi chết mất.”

Kate hai tay che lấy mắt chống khuỷu tay lên bàn cười rũ làm ly bia sóng sánh. “Thảo nào mà cô rối rít lên như thế. Anh ấy giống hết, ừm, một khối thuốc nổ ấy.”

“Ừ.” Bethany nuốt khan, nhìn Kate với ánh mắt nài nỉ, “Chỉ là tôi không thấy vụ nổ nào ở chặng cuối thôi.”

Kate ngả người ra ghế lắc đầu. “Nhất định phải giữ anh ấy cho thật chặt. Chẳng phải là nhiều người cố để có được anh ấy hay sao.” Cô cười trừ mếu. “Mắt cô lấp lánh như sao kia kìa.”

Bethany mừng rỡ tượng khuôn mặt Ryan và gật đầu, “Tôi yêu anh ấy rất nhiều. Tôi không quan tâm liệu mình được thăng hoa ở chặng cuối không nhưng trước đó thì thích không thể tả. Chao ôi”.

“Tôi cũng được thế chỉ vài ba lần chứ mấy.” Kate trở nên tư lự và lại xoay xoay tờ tiền mười đô. “Bethany này, một câu hỏi rất riêng tư nữa nhé. Tôi được biết anh chàng cô yêu khét tiếng ăn chơi, nhưng không phải lúc nào cũng đúng. Cô có chắc là anh ta biết rõ điều mình đang làm không?”

“Ồ, biết chứ.” Bethany uống thêm một ngụm bia nữa. “Anh ấy tung ra cả trăm chiêu trò ấy chứ. Cả trăm. Chị hình dung nổi không?”

“Ryan Kendrick?Ồ, có chứ. Tội nghiệp anh chàng. Anh ta cũng giống như những người đàn ông khác hẳn thấy được mục tiêu rồi là nhắm bắn cho bằng được. Chàng trai của cô hẳn phải nhiều phen bỗng dưng đứt gánh giữa đường hết sức cay đắng khi phát hiện ra bản chất thật sự của đối phương.”

“Cũng có thể. Đừng an ủi tôi. Tôi suýt ngất khi nghe anh ấy kể đã từng hẹn hò với rất nhiều phụ nữ. Hẳn là tất cả bọn họ đều hơn tôi. Chỉ nghĩ vậy thôi đã khiến tôi chết dở rồi. Thế nào cũng bị đem ra so sánh này nọ. Chị hiểu điều tôi đang nói đúng không?”

Kate mỉm cười. “Hoàn toàn không đến mức như thế. Không người đàn ông nào ở cửa hàng nhìn theo cô mà không ngửa ngáy đũng quần vài bận.”

“Sao cơ?”

“Chậc. Thôi quên đi. Đây cô có biết liệu anh chàng Kendrick có biết thế mạnh của mình không? Không tin được là tôi đã hỏi vậy.” Cô dụi điếu thuốc đang hút và châm một điếu khác. “Cô rất dễ mếu. Vui vẻ. Vậy mà tôi cứ nghĩ cô kiêu ngạo cơ.”

“Thế sao?”

“Lão Jake cứ làm ra cái kiểu như cô là quả trứng vàng ấy. Chưa thấy ông anh nào lại bảo bọc em gái nhiều như thế. Hẳn phải thích lắm.”

“Thích ư?” Bethany rên lên và uống cạn ly bia. Cô nhìn chăm chăm vào cái ly không, cảm thấy hơi bất ngờ vì nó lại hết nhanh như thế. “Kate này, có lẽ tôi đã tìm thấy đồ uống yêu thích rồi đây.”

“Ồi mẹ ơi. Tôi không lái được cái xe với cả đồng thiết bị của cô đâu. Chắc phải gọi taxi.”

Bethany cười khúc khích. “Ý chị là sao đây?”

“Cô sắp xin rồi đấy.” Kate đứng lên, vợ lấy tờ mười đô, “Khi thật. Cả tôi chắc cũng sắp rồi. Mới có một lượt cơ mà”.

Khi cô quay lại với hai ly bia, cô nói, “Nào, giờ cả hai đều thấy thoải mái rồi. Phá bỏ mọi rào cản đi. Hãy chia sẻ những điều tế nhị nhất”.

Bethany làm một ngụm bia lớn và mỉm cười với hàng ria mép bọt giống như Kate. “Tiến hành đi. Tôi sẵn sàng lắng nghe.”

“Trước khi bọn mình nói về những điều đàn ông thích, dành vài phút cho cô đã nhé. Tôi có một câu hỏi. Anh ta có thử cả hai cách không?”

“Hai cách? Tôi không hiểu?”

Kate chồm người về phía trước. “Cô biết không, có vài phụ nữ không thể lên đỉnh được theo cách thông thường. Anh ấy có thử *hot line*^[15] không?”

Trong đầu Bethany hiện lên hình ảnh chiếc điện thoại màu đỏ to tướng và bật cười khúc khích. “Không, chắc đường dây của tôi bị ngắt rồi^[16].”

Kate thở dài. “Thế còn *love button*^[17] thì sao? Anh ta có thử không?”

“Tôi chưa từng nghe tên gọi đó bao giờ.” Bethany thở ra và lắc đầu, “Trả lời những câu hỏi của chị đây, xin thưa là có hết, anh ấy đã thử hết. Thật lòng mà nói, tôi cảm thấy, ừm, không đau lắm nhưng khó chịu, như thể tất cả các đầu dây thần kinh ở đây bị bóc trần hết ra. Khó tả lắm. Cảm giác

giống như căn phập vào một miếng giấy thiết vậy. Tôi cứ muốn nghiền chặt răng và rùng mình”.

“Tôi hiểu.” Mắt Kate ánh lên tia nhìn hiểu biết. “Điều quan trọng ở đây là cô có cảm giác chỗ đó.”

“Thế không có nghĩa là bộ phận đó hoạt động bình thường. Tin tôi đi, đúng vậy đấy.”

“Có thể là những vết ve của anh ta chưa đủ độ kích thích. Có nghĩ đến điều đó chưa?”

Bethany nhớ lại những cơn trớn ngọt ngào bỏng cháy của anh ở những chỗ khác trên người cô và lắc đầu, “Không đâu. Tôi nghĩ rất có khả năng các dây thần kinh ở đó bị tổn thương. Không phải lỗi của anh ấy, và...”.

Bethany chưa kịp nói hết câu thì người đàn ông ngồi phía sau xoay người lại, lên tiếng, “Nếu anh ta không biết làm gì với một cái *love button* của cứng thì hãy đổi anh ta lấy một người khác khá hơn đi”.

“Xéo đi, Dave”, Kate nói. “Ai cho anh xen vào chuyện của chúng tôi?”

Người đàn ông gác một cánh tay lên thành ghế và ngoái lại đằng sau nhìn Bethany chòng chọc một lúc lâu, “Hãy da, ai bảo cô em đẹp như một bức tranh thế này”.

“Tự sướng đi”, Kate sẵn số.

Người đàn ông phớt lờ cô. Anh ta dịch ghế ra sau và ghé sát mặt Bethany, “Chào cứng. Anh không thể không nghe câu chuyện của em. Tim anh tan nát đây này. Nghe như em đã vấp phải một vấn đề lớn ấy nhỉ”.

Bethany chớp mắt và né ra. “Tôi chỉ hơi lo lắng thôi.”

Anh ta gục gặc đầu, “Cái em cần là một người đàn ông đích thực giúp em bôi trơn phụ tùng. Anh đây luôn sẵn lòng”.

Kate đứng bật dậy, “Này, đồ cặn bã, thôi cái trò ba hoa chích chòe kia đi. Tôi đã bảo, ‘Tự sướng đi’ rồi cơ mà! Để cô ấy yên”.

“Không ngờ là cô cũng biết điều đó đấy, Kate.”

“Lấy của nợ của anh nhét vào chỗ bần thiêu nào đó đi.” Kate chống cả hai bàn tay lên bàn và nhìn anh ta trừng trừng, “Để cô ấy yên. Cô ấy đi chung với tôi”.

Anh ta cũng nhìn lại cô chòng chọc. “Cô đâu có giúp được cô ấy. Cô gái nhỏ bé này muốn có một người đàn ông đích thực giúp cho máy móc của cô ấy chạy tốt mà.” Anh ta lại đưa ánh mắt dờ dẫm sang Bethany. “Thế nào, cưng? Anh sẽ làm đẹp lòng em, rồi em quay về với nhân tình.”

Bethany lại né. Cô chỉ có thể thốt lên mấy từ, “Tôi muốn đi vệ sinh”.

Anh ta có vẻ bất hăng. Bethany lùi xe lăn ra sau và mò mẫm tìm cái ví. Cô đưa mắt nhìn Kate khi cho cái ví vào túi. “Xin lỗi.” Người đàn ông chặn cô lại. “Anh làm ơn đi. Tôi cần đi vệ sinh thật.”

Anh ta thở dài và nói, “Anh sẽ đợi. Cho anh một giờ thôi. Vấn đề sẽ được giải quyết”.

Tim Bethany đập dồn. Tác động của chỗ bia vừa uống tan biến đâu mất. Người đàn ông kia sẽ không chịu buông tha cho cô. Cô rõ phải, theo các biển hiệu chỉ dẫn đi vào một hành lang dài và tối, ván lót hai bên tường cong vênh. Phòng vệ sinh nữ ở cuối hành lang bên trái.

Cô toan đưa tay với nắm tay cửa thì một bàn tay to lớn ấn mạnh lên vai cô. “Tên anh là Dave”, giọng anh ta mỏng dính. Rồi anh ta cúi xuống, chộp lấy hai bên tay vịn xe lăn quay ngược xe lại đối diện với mình. “Không ai có thể quấy quả chúng ta ở đây đâu. Để anh thử với cái *love button* của em nhé.”

Bethany ngược lên nhìn anh ta trừng trừng. Đôi mắt anh ta sáng quắc và táo tợn. Hơi thở anh ta rất kỳ cục. Cái mùi khiến cô liên tưởng đến dầu olive. “Buông tôi ra.”

“Chưa đụng đến em nhé”, anh ta trâng tráo. “Chỉ vào xe lăn thôi đấy. Vậy, bắt anh đi nào. Em muốn lên đỉnh. Anh muốn lên đỉnh. Ta vui vẻ với nhau chút đi.”

Bethany chưa kịp nhận ra ý đồ của anh ta thì anh ta đã kịp trùm cái mồm hôi hám của mình lên miệng cô, vừa sục một tay xuống bên dưới. Cô điên cuồng vùng vẫy đẩy mạnh vai anh ta ra, cú đẩy bất ngờ khiến anh ta mất thăng bằng lao đảo ngã ngửa ra kéo rách toạc chỗ vai áo Bethany.

“Được đấy”, anh ta cười khoái trá. “Em muốn bạo lực phải không? Anh chiều.”

Có tiếng thủy tinh vỡ đánh xoảng khiến cả hai giật nảy mình. Dave quay ngoắt người lại đằng sau, sững sốt không kém Bethany. Kate đứng đó lừng lững tay phải cầm cổ chai bia vỡ lờm chờm.

“Buông ngay cô ấy ra, đồ súc vật bẩn thỉu, không thì tao cho mày hát giọng nữ cao bây giờ.”

Bethany cố lặn xe vào nhà vệ sinh nhưng cái xe lặn không vừa với cánh cửa mở chưa hết. Người đàn ông giờ đang dồn hết sức tập trung vào cái chai vỡ trên tay Kate nên cô có thời gian xoay sở, lùi lại và cố lặn nữa. Chỉ trong phút chốc, cô có thể đẩy cánh cửa rộng ra, theo đà lặn xe vào hẳn bên trong. Cô hấp tấp đóng cửa, rồi tấn lại để không ai có thể dễ dàng vào được. Cô run lấy bấy đến nỗi gần như không thể lấy được điện thoại ra khỏi ví. Cô hình dung ra cảnh Kate đang xử gã Dave chết tiệt, máu bắn tứ tung vào ván lát tường cong vênh. Lạy Chúa, lạy Chúa. Cô lấy bấy bấm số cửa hàng.

Jake mở một cuốn catalog phụ tùng dày cộm. “Không biết con bé đi đâu nữa. Nếu nó không ở nhà thì chịu. Cậu thử gọi đến nhà bố mẹ tôi chưa?”

Ryan gác hai tay lên quầy. “Tôi chỉ... khi thật, tôi không biết. Tôi cứ tưởng cô ấy muốn đi chơi với tôi chứ. Cô ấy nghĩ làm lâu chưa?”

Jake rê một ngón tay dọc theo trang đang đọc, lăm bắm những con số. Khi nhận ra mình đang được chờ một câu trả lời, anh ngược nhìn lên, “Chùng một tiếng, hoặc tiếng rười gi đấy. Thế cậu đến nhà nó chưa?”

“Tôi có gọi đến đấy.” Ryan thở dài, không thể dứt bỏ được cảm giác rằng có điều gì đó không ổn. “Tôi không nghĩ là cô ấy đi đâu đó.”

Jake bật cười, “Có thể cậu không tốt như cậu tưởng đó thôi”.

“Đừng nói vậy chứ.” Ryan gãi gãi một bên mũi. Câu chế nhạo đó hơi xúc phạm đến tình cảm của cá nhân anh.

Ngay lúc đó điện thoại reo. Mắt vẫn không rời cuốn catalog, Jake với tay nhắc ống nghe, “Cửa hàng Jake Coulter xin nghe. Tôi có thể giúp gì ạ?”. Đột nhiên anh dừng phắt việc đang làm lại, hét lên thất thanh, “Cái gì? Em đang ở đâu?”.

Ryan nghe có giọng nói yếu ớt từ đầu dây bên kia. Hồn hển, hoảng loạn. Anh không rõ là ở đâu. Người anh căng cứng, mạch chạy điên cuồng. “Chuyện gì vậy?”

Jake xua tay. “Em bị sao?” Anh nghe chùng một giây. “Em cứ ở yên đấy nhé. Hiểu không, Bethany? Dù cho chuyện gì xảy ra. Vào buồng vệ sinh đóng cửa lại nếu buộc phải như vậy. Anh đến ngay đây.”

Jake dập điện thoại và hấp tấp chạy vòng ra quày. “Bethany đang ở một quán bar. Một thằng cha dồn con bé vào góc nhà vệ sinh, và Kate đang uy hiếp gã bằng một chai bia vỡ.”

Ryan đến trước cửa quán bar Suds với Jake cách anh hai bước. Khi vào được bên trong ánh sáng lờ mờ, anh lia mắt khắp phòng để tìm bóng dáng Bethany. Người đàn ông pha rượu, tóc nâu, bụng phệ, đeo tạp dề trắng chìa ngón tay cái về phía sau. “Lỗi đó. Tôi đã gọi cảnh sát rồi.”

Ryan và Jake hộc tốc tranh nhau chạy bổ đến biển hiệu nhà vệ sinh. Không biết ai nhanh hơn, nhưng có thể chắc chắn một điều là lối đi không vừa cho hai người chạy sóng đôi nhau. Ryan chạy trước một bước, khuỷu tay đâm vào bụng Jake. Nếu có thằng cha khốn nạn nào bắt nạt Bethany, anh muốn đón lấy niềm vinh dự được giết hẳn.

Khi Ryan đến cuối hành lang, hiện trường còn tệ hơn những gì anh hình dung. Một phụ nữ trông có vẻ tiều tụy và nhàu nhĩ đang ép một người đàn ông sát tường bằng một chai bia vỡ đâm vào hạ bộ. Có vẻ như cô ấy sắp sửa biến hẳn thành hoạn quan.

Ryan cũng không cam tâm để tên đó ra khỏi đây còn nguyên đùm giồng. Anh cố mở cửa nhà vệ sinh nữ. Jake cũng vừa trở tới ngay sau đó. Vừa thờ hồng học, anh vừa chụp hai bàn tay lên cửa.

“Bethany? Mở cửa đi. Jake và Ryan đây. Em có sao không?”

“Ryan?” Cô kêu lên từ bên kia cánh cửa. “Anh đưa anh ấy đi theo làm gì thế?”

Ryan khựng lại. Đây đâu phải là lời chào dễ nghe. Anh đến đây để cứu cô cơ mà. Cô là của anh. Không phải của Jake. Càng không phải của tên khốn kia, cái tên sắp sửa không có lý do gì tồn tại trên đời này. Không người đàn ông nào được phép che chở cho cô, ngoài anh.

Ryan gõ cửa dồn dập, “Bethany? Em mở cửa ra đi”.

“Cái gã gớm guốc đó đi chưa?” Cô run run hỏi. “Hắn xé áo em.”

Ryan ngoái lại và bắt gặp ánh mắt lơ đãng và anh giật mình tự hỏi thế quái nào anh lại làm nặng lên với một cánh cửa này giờ. Anh quay người, tiến thẳng về phía trước và nói với người phụ nữ, “Để tôi giữ tên này cho”.

Kate lùi ra và Ryan bước tới thế vào chỗ của cô.

Có thể anh đã không thềm đụng tay đụng chân với gã này rồi. Mẹ anh đã luôn dạy con trai những lối hành xử văn minh lịch sự. Nhưng thằng khốn nhìn Ryan một lượt từ đầu tới chân, cười vênh vác và nói, “Thế ra mà là đứa không đưa được cô em nhỏ xinh kia lên đỉnh đấy hẳn?”.

Ryan không bao giờ nhớ được chính xác chuyện gì xảy ra sau đó. Những người chứng kiến kể lại rằng anh túm lấy áo gã kia, nhấc bổng hẳn lên, và liên tục thụi vào bụng gã trong lúc ép sát gã vào tường.

Điều kế tiếp Ryan nhớ rất rõ là anh bị còng tay. Anh không chắc lý do mình bị còng. Các khớp tay nhức buốt, và có một người đàn ông bị bắt đang ôm lấy mặt, nhưng anh không nhớ được đã đánh hẳn thế nào.

Tất cả thực sự rối mù. Cảnh sát đưa Bethany ra khỏi nhà vệ sinh, và mỗi lần nhìn Ryan cô lại rên rỉ, “Chúa ơi! Chúa ơi! Em chỉ muốn nói chuyện thôi. Không ngờ lại xảy ra cơ sự này”.

Kate choàng một cánh tay quanh cô, “Bình tĩnh lại nào. Cô đã hai mươi sáu tuổi rồi. Có đi uống bia thì cũng bình thường thôi mà”.

Ryan quả quyết là mình không hề thích Kate. Cô ta gây một ảnh hưởng xấu đối với Bethany. Anh biết rất rõ về những ảnh hưởng xấu. Suốt những năm qua anh đã lâm vào những tình huống hết sức khó chịu liên quan đến Rafe. Luôn bắt đầu bằng, “Có biết anh đang nghĩ gì không?”. Rồi mọi việc xuống dốc từ đó. Ôi chao. Ryan biết rõ người ta dễ dàng rơi vào rắc rối như thế nào, chỉ vì người đi cùng với mình. Không phải anh trai anh xấu hay gì đại loại thế, chỉ khổ một nỗi anh ấy thuộc tuýp người có xu hướng gặp phiền phức, và phận làm em Ryan luôn bị liên lụy.

Ryan đang nghĩ về chuyện đó, dù có hơi lờ mờ thì Jake, người không gặp rắc rối với cảnh sát, tiến tới quầy bar. Anh nheo mắt nhìn người đàn ông đứng sau quầy hồi lâu, và Ryan biết chắc thế nào cũng có chuyện.

Hạ thấp giọng thân thiện, Jake nói, “Anh là người gọi cảnh sát khi biết một cô gái ngồi xe lăn bị mắc kẹt trong nhà vệ sinh nữ trong khi một gã say bí tỉ hứng tình cố phá cửa?”.

Người đàn ông pha rượu lễ ra nên nói vâng và thế là xong chuyện. Thay vì đó, ông ta ưỡn ngực lên, “Chứ anh nghĩ tôi là gì, đồ vật, hay bảo kê? Cô gái đó vào đây, than vãn với cô bạn về chuyện tình cảm yêu đương, rồi một gã bằng phân nửa tuổi tôi ngỏ ý muốn làm đẹp lòng cô ta. Tôi đâu dám đụng tới cái gã vai năm tấc rộng thân mười thước cao đó. Ai bảo cô ta tự chuốc lấy rắc rối? Bà nhà tôi thích tôi cứ để mặt tình bơ thế”.

“Bà ta sẽ không nữa đâu”, Jake nói giọng tỉnh như không.

Và rồi nện cho ông ta một cú.

Ngay sau đó, Ryan thấy ấm áp hơn bao giờ hết khi cùng với Jake Coulter ngồi băng ghế sau xe cảnh sát.

Nhà giam thành phố Crystal Falls huyền ảo chưa từng thấy từ trước đến giờ. Ryan có thể nghe thấy bố anh la lối om sòm bên ngoài phòng giam.

Bám hai tay vào chấn song hết một tội phạm thứ thiệt, Jake nhìn Ryan từ phòng giam đối diện. “Cậu nghĩ bố cậu bảo lãnh được cho bọn mình không hay lại vào đây luôn?”

Ryan tựa trán vào chấn song lặn qua lặn lại như thể muốn lấy nó thay cho túi chườm lạnh, chẳng đỡ mấy nhưng có còn hơn không. “Cái thời tù tội của bố tôi đã qua rồi. Từ khi cưới mẹ, bố tôi không dính líu gì đến luật pháp nữa.”

Jake lắng nghe một lúc, “Nghe có vẻ như ông ấy hơi mất bình tĩnh”.

Jake vừa dứt lời thì Ryan nghe tiếng bố quát âm lên, “Cái đất nước này đến từ chỗ quái nào thế? Một cô gái bị một thằng say quấy rồi, rồi các người lại bắt nhốt người thân khi họ đến giải cứu là sao? Giải thích cho tôi nghe xem. Ngày xưa nếu đàn ông đứng ra che chở cho một phụ nữ thì được tung hô chứ đâu lại thế này!”.

Một giọng thấp trầm đáp lại, nhỏ quá nên anh không nghe được.

“Ông ấy luôn thế à?”, Jake hỏi.

Ryan suy nghĩ một chút, “Không. Chỉ khi nào cực kỳ tức giận thôi”.

“Gọi quan tòa tới đi!” Keef gầm lên. “Cho bảo lãnh đi! Tôi không để các con trai của mình nằm trong nhà giam suốt đêm đâu! Hiểu không, anh bạn?”

Ryan cố nở một nụ cười thật tươi, “Chúc mừng. Anh vừa có được ông bố thứ hai đấy. Ông cũng tuyệt chứ nhỉ?”.

Vừa lúc đó hai người nghe thấy giọng phụ nữ cất vống lên rất tai. “Không, Keefe, *thôi đi!* Em không sao.”

Keefe quát lớn, “Không được đẩy vợ tao, đồ con lừa!”.

“Keefe, *thôi đi* anh!” Ann lại hét lên.

Có tiếng choảng nhau đánh thụi. Jake nhường mảy, hoảng hốt nhìn Ryan thì thào, “Trời đất quỷ thần ơi, chắc bố cậu nện gã cảnh sát đó rồi”.

Chương mười sáu

Sly đã trông thấy chiếc xe tải màu xám của Bethany đậu trước nhà khi ông vào khu vực chuồng ngựa nên không bất ngờ khi nghe cô nói chuyện với con Wink. Tuy nhiên ông thấy khó hiểu khi nhận ra cô đang khóc ròn. Người nhà Kendrick hiện đang ở cả tòa thị chính thành phố nên lúc này ông là chiến binh đơn độc. Sly vốn không chịu nổi nước mắt đàn bà.

Thế nên ông quyết định bỏ đi. Quay người bước ra. Có vẻ như đó là quyết định đúng đắn, nhưng khi ông ra tới cửa, tiếng thốn thức của cô cứ túm lấy gáy khiến ông không đành lòng cứ thế mà đi. Ông dừng lại và từ từ quay đầu, không hoàn toàn chắc ý mình muốn gì nhưng có cảm giác như muốn làm điều gì đó.

Khi đến cổng chuồng ngựa, ông không biết làm cách nào để Bethany biết sự có mặt của mình. Cô ngồi quay lưng lại với ông, mặt áp vào cổ con ngựa. Sly xoa xoa cằm rồi lên tiếng, “Trời như đang mưa ấy nhỉ?”.

Bethany giật nảy mình như thể vừa bị thọc cho một cú gậy lừa gia súc. Rồi cô cuống quýt quệt tay lên hai má trước khi quay lại nhìn ông. Ngay từ đầu, Sly cũng đã nghĩ cô xinh đẹp rồi, nhưng ông thực sự không hiểu tại sao cậu Ryan lại say cô đến như thế. Giờ thì ông đã hiểu. Mắt cô buồn mênh mông, tròn xoe và xanh biếc.

“Sly! Cháu, ừm, chú làm cháu giật cả mình. Cháu cứ nghĩ ở đây không có ai.”

Ông gác một tay lên cánh cổng. “Cũng vừa đến để cho bọn gia súc ăn thôi. Đêm qua Ryan không có nhà để chăm sóc chúng.”

“Cháu biết mà. Anh ấy, ừm, bị giam.” Mặt cô rúm rỏ. “Tại cháu hết.”

Mới chỉ một nửa sự thật. Có thể cô ấy chưa biết chuyện về bố của Ryan, dù vậy Sly không định kể ra. “Ồ, đừng có tự trách mình quá thế. Cậu ấy cứ

thích ầu đả luôn ấy mà. Bản chất là vậy. Sau khi gặp cháu cậu ấy đỡ đi nhiều rồi đấy.”

Bethany lại quệt hai má. Vừa xong thì một giọt nước mắt nữa trào ra. Cô chặm mũi bằng một miếng khăn giấy tả tơi có nhiều lỗ còn hơn cả cái rá vớt mỳ. Sly lục tìm khăn tay trong túi bên hông. Sau khi xem kỹ nó có sạch không ông mở cổng bước vào bên trong đưa cho cô.

“Đây này. Vẫn còn sạch.”

“Ồ, cháu...” Cô nhìn chăm chăm chiếc khăn tay lớn in hoa sắc sỡ. Rồi ngáp ngừng đón lấy. “Cảm ơn chú.”

Sly ngồi xổm xuống đồng cỏ khô trong khi cô xì mũi. “Ta vô tình nghe thấy tiếng cháu khi đến đây. Có cần ta giúp gì không?”

Cô run run hít một hơi. “Ước gì chú có thể. Cháu cảm thấy tệ lắm, Sly. “Môi cô mếu máo run rẩy. “Bố mẹ anh Ryan sẽ ghét cháu mất.”

“Không có đâu. Chuyện nhỏ ấy mà. Lâu lâu om sòm tí cũng vui. Nhưng sẽ ổn cả thôi.”

“Cháu cho là vậy.” Cô chặm khăn lên mắt. “Cháu chỉ muốn nói chuyện với một người cùng phái thôi. Vậy mà thành ra gây họa. Những mong vấn đề của mình được giải quyết, ai dè lại gây thêm rắc rối.”

“Có lúc trở trêu vậy mà. Càng vội càng bị tụt lại đằng sau.”

Bethany mỉm cười gật đầu. “Rõ ràng cháu chả giải quyết được gì.”

Sly nhìn cô chăm chú. Cô thật đơn độc khi ngồi đó, chỉ có con ngựa làm bạn. “Cháu không bạn bè gì à?”

Bethany nhún vai, “Ở Portland thì nhiều, ở đây thì chưa có bao nhiêu. Cháu đi xa khá lâu, chỉ mới về lại đây thôi, đa phần thời gian cháu phụ anh trai ở cửa hàng. À, đương nhiên là có Ryan”. Cô lại xì mũi. “Nhưng cháu không nói ra chuyện này với anh ấy được. Chỉ có Kate là khả dĩ đi cà phê cùng cháu. Nhưng, ôi chao. Bọn cháu lại đến cái quán bar ngu ngốc đó.”

Sly dàn phẳng chỗ cỏ khô trước mặt. Ông không khỏi ái ngại cho cô gái. “Nếu cháu có chuyện gì cần giải quyết, biết đâu ta có thể giúp.”

“Cảm ơn chú, Sly. Chú thật tử tế. Nhưng, ừm, chuyện phụ nữ hơi tế nhị. Có thể chú không thạo.”

“Sly Bob này chuyện gì về phụ nữ mà không biết”, ông nháy mắt.

“Sly Bob?”

“Đầy đủ là Sylvester Bob, họ Glass. Ở nhà ta được gọi là Sly Bob.”

“Có phải Galias là họ người Mỹ gốc Mễ không?”

Ông nướng một bên mày, “Không, Glass, không phải Galias”.

“Nghe phát âm giống nhau quá. Đánh vần như thế nào?”

“Như đọc vậy thôi, G-L-A-S-S.”

Áp một bàn tay lên ngực, cô bật cười ngặt nghẽo, hai mắt nhắm tịt, nước mắt tràn ra mi dưới. Cô lập lại, lắc đầu. “G-Ale-Ayys-Ayus?” Khi cơn cười lắng xuống, cô nói. “Ôi, Sly.” Cô chặm khăn vào hai bên má. “Cảm ơn chú vì đã bỏ thời gian trò chuyện cùng cháu. Cháu cảm thấy đỡ hơn rồi.”

“Ta vui vì đã giúp cháu nhẹ nhõm đôi phần.”

Bethany mỉm cười. “Đáng kể ấy chứ. Mà kể cháu nghe đi, sao mà Sylvester Bob Glass lại biến thành Sly Bob vậy? Có người không thích chú, hay là thế nào?”

“Không. Chỉ là người ta thường rút ngắn tên gọi của con trai, tên hoặc tên đệm, và mẹ ta không thích người nhà gọi tên chính thức của ta.”

Bethany nhú mày, rồi mắt sáng lên và gật đầu, “A. Cháu hiểu tại sao bà không thích rồi”.

“Dù thế nào bà cũng đã gọi ta là Sly Bob và ta chết dí với cái tên đó luôn. Ta bị mọi người trêu chọc rất nhiều, và có khi ta bắt đầu sống đúng như tên mình luôn^[18]. Không hay ho gì nhưng nhờ đó mà cuộc đời ta có những trải nghiệm thú vị cho đến năm ta gần bốn mươi tuổi.”

“Lúc đó chú bắt đầu ổn định cuộc sống à?”

“Chưa. Chỉ thấy quá mệt mỏi thôi. Đàn bà lúc nào cũng có cách khiến đàn ông chúng ta phải sức cùng lực kiệt.”

Bethany tủm tỉm cười. Sly thấy vui vì ít ra cô cũng đã thôi khóc. “Cháu cảm kích thành ý của chú. Nhưng chuyện của cháu không thể nói ra được với một người khác phái. Nhất là với chú vì thế nào chú cũng kể lại với Ryan.”

“Ta sẽ câm như hến, không hé một lời với Ryan hay bất kỳ ai khác.”

“Khó lắm. Cháu biết chú rất gần gũi với Ryan.”

Nhìn nét mặt Bethany, Sly có cảm giác đau đau lạ lùng nơi cổ họng. Có nhiều kiểu đơn độc khác nhau, và ông thấy cô gái này đang đối mặt với hầu hết các kiểu đó. Cô cũng đang gặp khó khăn gì đấy, và nếu ông đoán không lầm thì chuyện này có liên quan đến Ryan. Sly yêu chàng trai ấy như con trai mình. “Đâu phải đây là lần đầu ta giữ bí mật với Ryan.”

Bethany đỏ mặt và lắc đầu. “Không. Cháu chỉ... chuyện này quả thực là rất riêng tư. Cháu chỉ... thôi, cháu không nói được.”

Sly trầm ngâm một chút. “Cháu không phải là người duy nhất cần một người bạn để chia sẻ. Ta đây cũng có rắc rối của riêng mình mà.”

Mắt cô ánh lên vẻ quan tâm, “Thật ư?”.

“Ừ. Chẳng thể nói với bất kỳ ai trong nhà hết.” Sly quệt một bàn tay ngang miệng. “Họ mà nghe được chắc ta phải cuốn gói đi khỏi đây mất.”

“Nhà Kendrick không bao giờ sa thải chú đâu. Chú giống như một thành viên trong gia đình họ rồi còn gì.”

“Thì cứ dựa vào mức độ tồi tệ của vấn đề mà ta đoán vậy thôi.” Ông nhìn vào mắt cô. “Tiết lộ bí mật phải hai bên mới được. Cháu muốn trao đổi không?”

“Ồ, cháu không biết nữa. Như cháu nói rồi đấy, kể chú nghe chuyện của cháu thấy kỳ lắm.”

Con Wink sán tới vùi vỉnh Sly gãi đầu nó. Ông lơ đãng vuốt ve con ngựa vừa nói, “Nói với ta thì chả có gì kỳ đâu, cháu ạ. Chẳng có điều gì có thể gây sốc cho ông già này cả”.

Bethany tiếp tục vạy vẹo chiếc khăn tay, những ngón tay xiết chặt đến nỗi các đốt trắng bệch ra. “Dạ, vâng, chuyện liên quan đến sex ạ.” Cô khom người gần Sly hơn để thì thào từ cuối cùng như thể sợ ai đó có thể nghe lỏm được.

“Sex ư?” Sly bật cười. “Ồ, vậy là cháu gặp may đó. Đối với vài chủ đề chắc ta phải gãi đầu một chút nhưng với món này thì ta có nghề đấy. Ta đã từng treo quần lên vô vàn cái cột giường rồi, có lần quần bị thùng cả đấy luôn ấy chứ.”

Bethany tròn xoe mắt. “Trời đất. Thật thế à chú?”

Ông nheo mắt. “Không, không hẳn vậy. Thật ra thì chỉ bị mòn thôi. Bất kỳ điều gì về chủ đề này nếu muốn biết cháu cứ hỏi ta.”

“Cháu nghĩ nếu vấn đề của cháu mà được một người khác phái tư vấn cho thì chắc là sẽ giúp ích rất nhiều ạ.”

“Về chuyện đó thì cháu khỏi lo đi, ta là đàn ông một trăm phần trăm. Giờ sao? Ta trao đổi nhé?”

Bethany cười mỉm, rồi hít một hơi. “Vâng. Nhưng chú kể chuyện chú trước.”

“Hứa là sẽ không nói cho ai biết chứ? Không một ai.”

“Không một ai.” Cô đồng ý.

Sly xua con Wink đi và vịn vịn cổ áo mình. Rồi ông hắng giọng. Giọng ông nghiêm trang khi bắt đầu câu chuyện của mình. “Cháu biết Helen, mẹ của Maggie chứ?”

“Vâng.”

“Ừm, chuyện là thế này. Bà ấy và ta lén lút hẹn hò với nhau. Nếu ai phát hiện ra chắc ta phải cuốn gói khỏi Rocking K. Helen vốn không được bình

thường, cháu biết rồi đấy.”

Nghe xong, Bethany nhìn ông chăm chăm ngỡ ngàng trong vài giây. “Ồ, Sly. Cháu không biết phải nói gì cả.”

“Ta biết cháu không nói được gì”, ông thở dài thườn thượt. “Ngoại trừ gọi ta là đồ không ra gì vì đang tâm lừa gạt bà ấy.”

“Không phải đâu, Sly. Cháu nghĩ bà ấy rất may mắn đấy.”

“Cháu không nghĩ ta sai sao?”

“Không nếu quả thực chú quan tâm đến bà ấy. Nếu như chú chỉ muốn lợi dụng bà ấy thì đúng là chú sai rồi. Nhưng cháu thấy có vẻ như không phải vậy.”

“Ta thấy nhẹ người hơn rồi, như vứt bỏ được một gánh nặng ấy. Nhà họ ai cũng tin tưởng ta, và trong suốt ba mươi năm có lẽ làm việc ở đây, ta chưa bao giờ phá vỡ niềm tin đó. Keefe và ta - luôn sát cánh bên nhau. Khi ông ấy bắt tay vào khai khẩn chỗ này, ta đã là cánh tay phải của ông ấy, và ta ở đây kể từ khi đó. Bên cạnh ông ấy trong ngày cưới Annie. Giúp chăm sóc nuôi nấng hai cậu con trai.” Ông lấy mũ xuống xoay xoay trong tay. “Ta cố không chạm vào người bà ấy. Ta biết thần kinh bà không được bình thường và có lẽ bà nhìn ta dưới cặp mắt của một đứa trẻ, thế nên ta cố hết sức có thể. Nhưng có một sự thật đáng buồn là người ta không phải lúc nào cũng chọn yêu ai đâu. Tình yêu mà, cứ thế nhảy bổ vào đời ta mà ta không tài nào chống đỡ được.”

“Bà có yêu chú không?”

Mắt ông ánh lên tia lửa nồng nàn. “Bà ấy nghĩ ta có thể hái được mặt trăng. Đấy có thể là nguyên do khiến ta yêu bà ấy đến vậy. Cũng nhiều đàn bà đi qua đời ta rồi, ý ta nói là vào thời trai trẻ ấy, chứ không phải bây giờ. Chưa ai từng nhìn ta bằng ánh mắt như thế.” Ông cố nghĩ cách giải thích. “Khi ta nói, bà ấy lắng nghe, vô cùng thích thú. Lẽo đẽo theo chân ta như một con cún bị lạc mỗi khi ta đến nhà Rafe. Ta không được học hành đến nơi đến chốn, và nhiều người nghĩ ta dốt nát. Còn bà ấy ngưỡng mộ ta và

nghĩ ta thông minh. Điều đó khiến ta cảm thấy rất sung sướng, và mỗi khi nhìn vào đôi mắt sáng long lanh của bà ấy, người ta lại lâng lâng bay bổng.”

Bethany khom người chạm vào tay ông, “Ôi, Sly. Cháu nghĩ chú đánh giá thấp Ryan rồi đấy. Nếu cháu hiểu được cảm giác của chú thì lẽ nào anh ấy lại không? Anh ấy là người giàu lòng trắc ẩn chú à.”

Sly nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô. “Đúng là vậy. Nhưng nhà Kendrick, họ rất đặc biệt về khoản phụ nữ. Bước qua giới hạn là họ phạt ý ngay.” Ông nắn nắn tay cô. “Ta không thích lén lút mãi như thế nhưng không biết phải làm thế nào. Nếu họ mà phát hiện, chắc lớn chuyện. Đương nhiên ta sẽ cưới bà ấy. Không đời nào ta lại để cho bà ấy phải chịu thiệt thòi. Có thể bà ấy không còn minh mẫn nhưng vẫn là một phụ nữ đáng yêu.”

“Ôi, Sly, nhất định chú sẽ cưới bà mà. Có lẽ đây là giải pháp cho tình thế tiến thoái lưỡng nan này. Thế chú đã tính đến chuyện này chưa? Gia đình Kendrick sẽ yêu mến chú hơn và chú sẽ là một người chồng tốt của Helen.”

“Họ sẽ không yêu mến ta nữa đâu, nếu biết lâu nay ta lén lút đi lại với Helen. Họ biết bà ấy không bình thường nên luôn tìm cách chở che. Lỡ có chuyện gì chắc chắn họ sẽ đuổi ta đi khỏi đây. Đó là nguyên tắc, không được lộn xộn với phụ nữ. Nếu mất việc rồi làm sao ta có thể lo cho bà ấy đây? Đàn ông phải làm việc để có thể là một chỗ dựa cho người phụ nữ mà anh ta yêu, người dễ thương và tốt bụng như Helen xứng đáng được nhận những điều tốt đẹp. Bà ấy không đần độn hay thiếu năng gì cả, cháu hiểu mà. Chỉ là bà ấy chậm hơn những người khác thôi.”

Bethany cúi đầu, tóc rủ xuống che gần hết khuôn mặt. “Cháu rất vui khi chú kể cho cháu nghe chuyện của mình.” Cô ngước lên mỉm cười. “Cháu biết ý kiến của cháu không đáng cho chú lưu tâm lắm, nhưng cháu nghĩ chú và cô tìm thấy nhau đã là điều tuyệt vời rồi, cháu hy vọng rằng chú sẽ tìm ra cách để hai người được sống bên nhau đường đường chính chính.”

Giọng Sly trở nên cọc lốc, “Cảm ơn cháu. Những điều cháu nói rất có ý nghĩa đối với ta”.

“Cháu muốn nói thêm điều này nữa. Chú không được học hành nhiều không có nghĩa là chú không có hiểu biết. Hai cái hoàn toàn khác nhau.”

Ông toét miệng cười nháy mắt với cô, “Ta bắt đầu hiểu được tại sao chàng trai đó lại như gà mắc tóc từ khi gặp cháu. Lúc nào ta cũng nghĩ nó sáng dạ. Không biết sáng dạ ở chỗ nào nữa”.

“Cảm ơn, Sly. Chú quá khen ạ.”

“Thật đấy. Nào, chuyện của ta xong rồi. Kể chuyện của cháu đi chứ?”

Sau một hồi hăng giọng và ậm ừ, cô cũng nói ra được vấn đề của mình. Sau cùng, Sly gãi gãi đầu, và gần như ước gì mình đã không dính vào vụ giao kèo này. “Ừm, chuyện cũng gay đấy. Không cảm thấy gì hết à?”

“Chỗ này chỗ kia nhưng có vẻ như không chỗ nào hoạt động theo đúng ý muốn của mình”, cô nói giọng như hụt hơi. “Cháu thực sự không sao hết, có cảm giác cũng được, không cũng được. Chỉ bên cạnh Ryan là đủ với cháu rồi. Cháu chỉ sợ với anh ấy thì như thế vẫn chưa đủ.”

“Nếu nó yêu cháu, thì không sao. Nếu nó không, thì điều cháu lo sợ sẽ xảy ra. Không cuộc hôn nhân nào bền chặt mà thiếu tình yêu, cộng với nhiều thứ khác nữa. Luôn có nhiều vấn đề nảy sinh. Không phải chỉ mình cháu đâu.”

“Cháu chỉ muốn làm anh ấy hạnh phúc hết sức có thể thôi. Chỉ có vậy.”

Sly hiểu được điều đó. Không gì khiến ông vui hơn việc làm cho Helen mỉm cười.

“Làm đàn ông vui không khó. Cháu chỉ cần để ý một chút là biết anh ta thích điều gì và không thích điều gì. Còn phụ nữ, ta không chắc mình đã từng chứng kiến ai giả vờ chưa, vì cũng khó nhận thấy lắm. Nhưng ta có thể biết nếu họ thực sự thích thì họ sẽ như thế nào.”

Cô chăm chăm nhìn ông đầy kỳ vọng, “Thật hả chú?”.

Sly chìa ra một ngón tay, “Ta quay lại ngay đây”.

Ông có linh cảm xấu rằng có thể chuyện này đòi hỏi phải ‘trực quan’ chứ không chỉ nói suông. Khi không có men trong người, ông làm hầu hết mọi thứ đều tốt hơn nhưng đóng vai một phụ nữ giả vờ lên đỉnh chắc không nằm trong số đó. Ông tắt tả đi về phía văn phòng, vợ lấy chai rượu bệt và quày quả quay trở lại chuồng ngựa.

Một giờ sau Ryan về đến nhà, anh trông thấy chiếc xe tải của Bethany. Khi băng qua sân lát gạch anh nghe thấy như có tiếng chó sói đồng cỏ bên trong chuồng ngựa tru gọi ánh trăng. Cái quái gì thế? Ngay lúc anh bước vào tòa nhà anh nghe giọng lè nhè của Sly. Anh nường theo tiếng ồn tới chuồng con Wink và chứng kiến Bethany và ông quản đốc hú hét, cười lăn lộn như phát rồ.

Ryan lặng yên quan sát một lúc. Sly, say quắc cần câu, ngồi tựa lưng vào tường, một tay gác lên đầu gối một bên chân gấp lại. Ông quản đốc quan sát Bethany ngửa đầu ra sau miệng phát ra những âm thanh kỳ cục, rồi bật cười, lắc đầu bảo, “Không phải thế, cháu ơi. Nó sẽ nhận ra mất”.

“Ôi, Sly”, Bethany thở dài chán nản, “Liệu cháu sẽ làm được không?”.

“Chắc chắn sẽ được”, ông trấn an.

Bao nhiêu đó đủ để Ryan hiểu thực chất của những gì đang diễn ra trước mắt. Có vẻ như thất bại của anh đêm hôm đó đã trở thành chủ đề chính hôm nay. Nếu trước trưa mai mà tất thấy dân Crystal Falls chưa hay chuyện này thì thể nào Bethany cũng đăng một mẫu quảng cáo trên tờ Examiner để tham khảo ý kiến chuyên gia.

Anh đứng tựa người vào cổng chuồng ngựa. “Đang tiệc tùng riêng tư gì sao?”

Bethany giật mình hoảng hốt. “Ryan!” Cô reo lên. “Anh về rồi.”

Anh gật đầu, “Anh Rafe thuê luật sư. Điều đầu tiên mà ai cũng phải nghĩ đến. Cuối cùng thẩm phán chấp nhận đơn bảo lãnh. Jake cũng được thả rồi”.

Sly liếc mắt nhìn anh, “Còn bố cháu?”.

“Chưa. Thấm phán cho hay ông sẽ ở lại đây qua đêm chừng nào bình tĩnh trở lại. Đánh cảnh sát không phải là chuyện chơi.”

Bethany há hốc miệng sợ sệt, “Bố anh đánh cảnh sát ư?”.

“Thằng đó gây sự trước. Anh ta sẵn tới chỗ bố, vừa xô mạnh mẹ ra. Hồng bà đụng vào góc bàn. Bầm tím. Thế là bố vung tay nện thằng khốn kia luôn.”

“Ôi, không. Vi phạm nghiêm trọng rồi đó, Ryan.”

“Họ không đòi nào làm gì được đâu. Rafe đưa mẹ đi chụp X quang. Chỗ bị thương có chứng thực trên giấy tờ hẳn hoi, bố và hai anh trai em cũng có mặt ở đó chứng kiến tất cả. Tên cảnh sát đó làm sai.” Ryan nhún vai. “Hẳn may đó. Nếu cú đâm đầu tiên không hạ đo ván hẳn thì bố đã đập cho một trận như xương rồi.”

“Bố cháu mà”, Sly đồng tình bằng một cái gật đầu. “Nếu ông ấy đánh một người đàn ông và người đó không ngã xuống thì ta sẽ kiểm tra xem thằng nhãi nhép đó có gì chống đỡ đằng sau không.”

Ryan bước vào chuồng ngựa ngồi xuống bên cạnh Sly. Anh nhìn Bethany thật lâu. “Đừng để tôi cắt ngang chứ. Nghe như hai người đang có chuyện gì đó hay ho lắm mà.”

“Ồ, sắp xong rồi. Phải không, Sly?”

“Ừ. Ta nghĩ vậy là cũng được rồi, ổn ổn rồi.”

Ryan mỉm cười. “Tôi không biết ai trong hai người rên rỉ nghe như ốm nặng ấy. Không muốn làm méch lòng em chứ anh nghĩ em cần luyện tập thêm ít nữa mới đạt, cưng à. Nếu em mà khởi sự rên rỉ thờ hào thờ hển ra như thế thì chắc anh phải gọi y tá đến khám cho mất.”

Bethany ném ánh hoảng hốt về phía Sly. Ông quản đốc đứng lên vặn nắp chai rượu bệt lại. “Ái chà, ta nghĩ đã đến lúc mình phải phản khỏi đây rồi.” Ông hôn trán cô, “Ngủ ngon. Nếu thằng nhóc con nặng xì này mà có

trái tính trái nết một chút thì cũng cứ mặc kệ, đừng có để ý. Miệng hùm vậy chứ mà gan sứa đó”.

“Còn hơn ai đó cứ bô bô mà thiếu trung thành”, Ryan chen vào.

“Ừ. Nhặng lên rồi đấy.” Sly đội mũ lên lại. “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, Sly”, Bethany nói lớn. “Cảm ơn vì...” Cô im bật giữa chừng liếc nhìn Ryan vẻ biết lỗi, “vì sự giúp đỡ của chú”, cô nói khẽ.

“Sly à. Cảm ơn nhiều nhé”, Ryan nói. Khi tiếng bước chân của ông quản đốc xa dần, anh nhìn vào mắt Bethany, “Nào, giờ thì nói đi.”

Cô nhìn lảng đi, hai má ửng hồng. “Nói gì cơ?”

Ryan thở ra. Cô đã khóc. Chóp mũi đỏ ửng, trên tay là chiếc khăn của Sly. “Ta có thể bắt đầu bằng chuyện xảy ra chiều nay. Giải thích anh nghe lý do em lại nói chuyện với một phụ nữ lạ về sex ở chốn đông người như thế? Một quán bar, hết chỗ rồi sao?”

Cô vắn vò chiếc khăn, kéo kéo một góc rồi cuộn nó lại thành nùi. “Chị ấy không phải là người lạ. Kate làm cho nhà em. Còn chuyện quán bar, đúng ra em mời chị ấy đi uống cà phê thôi nhưng chị ấy đề nghị đến một nơi yên tĩnh uống bia. Chị ấy uống rượu quá nhiều từ đêm hôm trước và ngày ngật suốt cả ngày nên muốn lấy độc trị độc.”

“Uống từ đêm trước nữa? Lẽ ra em đã biết thế rồi thì nên tránh ra chứ. Nơi yên tĩnh? Em suýt chút nữa bị cưỡng hiếp ở tại nơi yên tĩnh đó đấy. Anh thấy em về nhà thay áo.”

“Thế nên em không đến thẳng sở cảnh sát được. Vừa thay xong là em đến đó ngay, thấy người nhà anh ở cả đấy rồi.” Cô lùa tay vào mái tóc. “Em xấu hổ quá không dám nhìn mặt mọi người. Lỗi tại em cả - anh bị bắt rồi đủ thứ chuyện khác nữa - em chỉ...” Cô lắc đầu. “Giờ bố anh vẫn còn bị giam. Chúa ơi. Chắc nhà anh sẽ ghét em suốt đời mất.”

“Không có.” Ryan co hai chân lên hai tay bó gối. Anh không nói gì một lúc lâu. “Em biết không Bethany, yêu cầu số một cho một mối quan hệ tình cảm nghiêm túc là hai bên phải cởi mở với nhau.”

“Không, không phải thế”, cô nói yếu ớt. “Cuộc sống chần gỗi hòa hợp mới là số một.”

“Và em cảm thấy anh đã không mang lại cho em điều đó.”

Cô hoảng hốt khi nghe anh nói vậy, “Không. Không đâu, Ryan. Em mới chính là người không mang lại cho anh điều đó”.

Anh có thể trông thấy nỗi đau dấy lên trong đôi mắt cô - u uất và bất lực khiến anh muốn ôm cô vào lòng. “Không, không phải thế. Anh cảm thấy rất tuyệt vời.”

“Không. Anh nghĩ em ngây thơ đến vậy hay sao? Đêm qua lúc anh ra khỏi giường em vẫn còn thức. Anh buồn bã và thất vọng vì em đã không cảm thấy gì. Anh còn bỏ ra khỏi nhà nữa.”

Ryan thối phồng khí hai bên má trong khi ngẫm nghĩ về chuyện đang xảy ra giữa hai người. “Vậy cho nên chẳng thà khiến anh buồn và thất vọng lần nữa em tìm đến Sly nhờ ông ấy bày cách vờ lên đỉnh.”

“Không, dĩ nhiên là không. Em nói với Kate trước. Gặp Sly tối nay chỉ là tình cờ.”

“Và sau khi tình cờ gặp ông ấy em liền hỏi ông ấy cách làm thế nào”, anh thêm vào. “Em nghĩ chuyện này sẽ được bao lâu hả Bethany?”

“Em không biết. Mãi mãi, em hy vọng vậy”, cô mếu máo. “Em không muốn mất anh. Nếu em không thể làm anh hạnh phúc, em sẽ mất anh.”

Anh phì phì mấy cọng cỏ bám vào quần. “Anh thừa nhận là tối qua mình có buồn và thất vọng thật. Vì muốn dành cho em một đêm trọn vẹn nhưng rốt cuộc lại không như ý nên anh khó lòng chấp nhận.”

Bethany nhìn anh bằng ánh mắt van lơn. “Anh làm rất tốt mà. Em đã được nếm trải những xúc cảm tuyệt vời. Anh không thể...” Cô ngưng bật và vắn vò chiếc khăn tay. “Anh không thể so sánh em với những người phụ nữ khác được. Trước anh, em chưa hề gần gũi với ai và gần như không chút trông mong rằng mình sẽ được cái cơ may ấy. Khi anh chạm vào cơ thể em - những chỗ không bị ảnh hưởng bởi vụ tai nạn, cảm giác rất tuyệt vời. Anh

rất tuyệt vời. Nếu em chỉ được nhận có thể thôi - nếu không có bất kỳ điều gì hơn nữa trong suốt quãng đời còn lại của mình - thì em vẫn cảm thấy mình là người phụ nữ may mắn nhất trên đời.” Cô rên rỉ và vịn vịn hai bàn tay, “Em không muốn mất anh. Hãy hiểu cho em. Nếu em có giả vờ như thế thì cũng chỉ để cho anh cảm thấy hạnh phúc hơn thôi, em tự nguyện làm việc đó”.

Ryan tựa đầu vào tường. Con Wink lại nhai tóp tép, âm thanh quen thuộc đến độ anh tập trung vào đó để bình tâm. Rồi hạ ánh mắt xuống Bethany, anh thấy hơi ngơ ngai ngoài cơn giận. “Hứa với anh điều này.”

“Hứa gì?”

“Rằng em sẽ không bao giờ nói dối anh lần nữa, ngay cả khi em nghĩ đó là điều anh cần nghe.”

Bethany nhắm nghiền hai mắt. Khi mở mắt ra, mặt cô nhợt nhạt hẳn đi. “Em xin lỗi vì đã dối anh. Đây không phải là thói quen của em, và em không trách anh đã giận dữ. Thế nhưng hãy cố hiểu cho em. Dù em có ước ao thế nào thì cũng chẳng thể thay đổi được những khiếm khuyết nơi cơ thể mình, và em có thể mất anh vì thế. Ý nghĩ đó làm em lo lắng không yên.” Cô bật cười run run. “Chẳng phải thật mỉa mai sao? Một trong những lý do chính em khước từ tình cảm của anh ngay từ đầu là bởi em sợ chính cái điều ấy. Giờ nó đã xảy ra. Em không cảm thấy gì cả. Với em nó không thành vấn đề. Dù có thế nào em vẫn muốn có anh. Và, nếu anh bỏ em, em không biết phải làm gì nữa.”

Bethany cúi đầu. “Em đã thề là sẽ không bao giờ làm thế với anh. Nín kẻo và van xin. Em rất muốn giữ anh lại, dù có thế nào, ngay cả khi sống với em anh không hạnh phúc.” Giọng cô thút thít. “Em xin lỗi.”

Ryan vịn người quỳ gối bò lại gần cô. “Anh sẽ không rời bỏ em. Và nếu như em cố bỏ anh, anh sẽ đi cùng với em. Em hiểu không?” Anh ôm chàng lấy cô, áp sát mặt vào cổ cô, và giữ nguyên tư thế đó một lúc. “Những điều em vừa nói - về những xúc cảm tuyệt vời ở những chỗ không bị ảnh hưởng bởi tai nạn, rằng những trải nghiệm ấy hơn cả những gì em

từng có. Anh sẽ nhớ. Vấn đề đêm qua không phải tại em, Bethany. Đêm qua rất tuyệt. Tuyệt đến nỗi sau đó anh cảm thấy mình có lỗi. Em đã mang đến cho anh quá nhiều, mà anh thì đã không thể đáp lại được như vậy.”

Bethany cuống quýt ôm ghì lấy anh như thể đang bám lơ lửng vào một vách đá cheo leo và anh là cứu cánh. “Anh đã mang đến cho em mọi thứ”, cô thì thào trong hơi thở gấp gáp. “Đêm qua thật tuyệt, Ryan. Anh đã mang đến cho em mọi thứ.”

“Thật?”

“Thật.”

Anh áp môi vào bên dưới tai cô. “Em có muốn ta làm lại không? Cả ngày hôm nay anh nghĩ về điều em nói lúc sáng - vào sâu hơn ấy. Đêm qua chỉ mới là lần đầu và anh sợ em đau nên không dám vào sâu. Biết đâu nếu làm thế anh lại tìm thấy một đầu dây thần kinh bé xíu xiu đang chờ đợi một cú thúc.”

“Nếu không thì cũng chẳng sao. Được trong vòng tay anh là đủ. Bên cạnh anh là đủ.”

Anh xiết chặt cô trong vòng tay và biết rằng cô nói đúng. Anh chưa bao giờ yêu ai nhiều đến thế, và nếu Chúa ban cho họ chỉ bấy nhiêu đó thôi, nếu chỉ được ôm cô và yêu cô là tất cả những gì anh nhận được, thì cũng đủ rồi.

Bởi vì, đối với anh, cô là tất cả.

Chương mười bảy

Ánh trăng chiếu rọi xuyên qua cửa sổ phòng ngủ, phủ lên mọi thứ một lớp bạc sáng sủa. Nằm trên giường ôm chặt Bethany trong lòng, Ryan đắm đắm nhìn khuôn mặt cô, thầm nghĩ sao cô lại xinh đẹp đến nhường ấy, những đường nét thanh tú mỏng manh như được tạc bằng sứ. Anh kề môi hôn theo đường chân mày rồi lần xuống mũi, thích thú với hơi thở đứt quãng của cô và cách cô bầu chặt lấy vai anh. Anh di di môi sang vành tai hình vỏ sò và nghịch nghịch mái tóc cô.

“Em có thể làm gì để đẹp lòng anh đây?” Cô đột nhiên lên tiếng, cố xoay đầu khiến anh trượt mất nụ hôn định gieo xuống môi cô.

“Chỉ cần em tồn tại”, anh thủ thỉ. “Chỉ cần ở bên anh. Đó là tất cả những gì anh muốn, anh cần, hơn những gì anh từng mơ mình có thể nhận được.”

Anh cảm thấy mũi cô chun lại bên cườm anh, một thói quen mà mỗi khi nhìn thấy anh không khỏi mỉm cười. “Đừng đánh trống lảng, Ryan. Anh hiểu rất rõ ý em là gì mà. Em vẫn còn là lính mới tò te, anh cần cởi mở để em có thể làm tất cả mọi thứ khiến anh phát cuồng. Anh có thích nịt tất và quần áo nylon không?”

Anh mỉm cười trong tranh tối tranh sáng. “Lại Kate đấy à?”

“Chị ấy bảo đàn ông thích thế.”

“Hừm, anh thích. Nhưng không thấy hứng thú khi nhìn chúng.”

“Vậy chứ anh thích gì nào? Em thực sự muốn biết, Ryan. Làm anh hài lòng rất quan trọng đối với em.”

Anh chỉ muốn ngả cô ra và ngẫu nhiên cô thôi. Dù vậy không hiểu sao anh không nghĩ rằng đó là điều cô muốn nghe. “Anh thích em. *Vô cùng.*”

Bethany bật cười và cù vào cánh tay anh. “Lại đánh trống lảng nữa rồi. Chắc chắn phải có gì đó khiến anh phát điên lên chứ. Thế anh thích giày cao gót không?”

“Không hẳn. Anh không thể nói được anh thích cái gì đặc biệt cả.” Anh tìm thấy chỗ hõm bên dưới tai cô và mơn trớn một chút ở đấy, thầm nghĩ cô khiến anh say như rượu vang, mùi hương dầu gội thoang thoang làm đầu óc anh chệnh choáng. “Em sẽ khiến anh muốn đến nhỏ dãi nếu mặc một cái bao bố.”

“Không thể nào.”

“Anh thích quần jean bó và sơ mi cao bồi”, anh thú nhận khi vùi mặt vào lọn tóc xoắn bên thái dương cô. “Loại có đính cúc ngọc trai trên túi áo ấy biết không? Không hiểu sao khi trông thấy những hạt ngọc trai đó lấp lánh là miệng anh lại trở nên khô không khốc.”

Bethany rúc rích cười và khẽ nghịch nghịch vùng lông trên ngực anh. “Em sẽ mua ngay. Thế anh có thích em chỉ mặc mỗi cái sơ mi đó trên người thôi không?”

“Chúa ơi.” Anh khựng người một lúc. “Em làm thế thật à?”

“Nếu anh thích.”

“Không phải chỉ có thích thôi đâu. Anh sẽ đi mua cùng em, được không? Anh thích cầu vai có đính tua. Tua màu trắng bóng. Nó nhấp nháy và đung đưa qua lại nhìn muốn phát rồ lên được.”

“VẬY DỨT KHOÁT EM SẼ ĐUNG ĐƯA CÁI TUA ẤY THẬT NHIỀU”, cô bật cười khanh khách. “Thế anh có thích phụ nữ nấu ăn trong khi trên người chỉ có mỗi tạp dề không?”

“Miễn là anh có thể mở được dây lưng. Trời đất quý thần ơi.” Anh di môi khắp má cô, có ý sẵn tới môi. “Em làm anh phát điên lên rồi đây này. Nói chuyện thế đủ rồi. Anh muốn em, Bethany. *Ngay bây giờ.*”

Bethany đưa tay lên ngực anh đẩy ra. “Vài câu hỏi nữa thôi, em hứa.”

Ryan thở ra. “Ừ, chỉ vài câu thôi”.

Cô ngược lên nhìn anh bằng đôi mắt xanh đẹp đến mức mỗi khi nhìn vào anh lại thấy ghệt thờ. “Anh có thích, ừm, *fellatio*^[19] không?” Giọng

cô khàn đi và ngượng ngùng khi mở lời. “Em chưa từng làm vậy, nhưng em nghĩ...”

Giật mình, Ryan nhòm người lên nhìn cô chăm chăm. Anh đã từng với rất nhiều phụ nữ đến nỗi cũng chẳng quan tâm đến việc nhớ họ là ai, nhưng chưa khi nào anh bị hỏi một câu thẳng đuột như thế. Chỉ có Bethany gọi đích danh cái tên đó đằng sau cánh cửa phòng ngủ. Anh cố nén cười, không muốn cô ngượng. “Anh nghĩ cũng được”, anh nói thận trọng, sợ nhớ đâu cô chui xuống chăn nếu anh trả lời với vẻ hăng hái hơn. “Nhưng đấy không nằm trong những điều anh thích.”

“Ồ, sao lại không? Em tưởng đàn ông thích vậy.”

Anh cúi đầu gieo lên môi cô nụ hôn sâu và dài. Khi dứt ra, anh nói, “Anh thích làm vậy cho em hơn”.

Bethany lại chun mũi. “Em muốn làm gì đó cho anh, chứ không phải ngược lại. Đêm qua em chả làm gì hết.”

Rõ ràng là cô cố bắt anh phải trả lời câu hỏi của mình, và Ryan có cảm giác tốt hơn hết là anh nên hợp tác nếu không muốn cô lại đem chuyện đi tỉ tê với Kate, bậc thầy về khoản giường chiếu. Anh thở ra và nằm xuống trở lại bên cạnh cô, gối đầu lên tay. Sau khi nghịch nghịch xoắn lọn tóc vào ngón tay, anh nói, “Anh thích hôn và âu yếm em. Anh sung sướng khi biết em thích”.

“Em rất vui vì em yêu mọi thứ anh làm cho em đêm qua”, cô thỏ thẻ. “Và em tin chắc rằng em sẽ luôn như vậy, nhưng không thể lúc nào cũng chỉ có anh làm vui lòng em thôi. Em muốn mình cũng là người mang đến khoái cảm cho anh. Em không bao giờ muốn anh cảm thấy như mình bị thiếu một thứ gì.”

“Không đời nào có chuyện đó. Bên cạnh em, làm tình với em - đó là điều khiến anh hạnh phúc nhất từ trước đến giờ, Bethany. Không thể tin nổi. Tuyệt vời. Em không cần phải làm gì thêm nữa.”

“Ryan, anh cảm thấy vậy thật sao?”

“Thật. Và anh không muốn em làm bất kỳ điều đặc biệt gì.” Anh xoay người hôn lên mũi cô. “Trừ việc đừng nói nữa.” Anh buông tóc cô đưa tay lần xuống ngực. Sau khi nhón lấy đầu nhũ hoa bằng ngón cái và ngón trỏ, anh vê nhẹ, mỉm cười khi cô thở dốc và oằn người trong cơn khoái cảm đột ngột dâng lên. Anh cúi đầu đưa lưỡi lướt vài cái qua đầu nhũ hoa đang mân mê khiến cô rên lên bầu lấy tóc anh. “Anh chỉ muốn yêu em thôi”, anh thì thào. “Lâu chừng nào tùy anh, như thế nào tùy anh. Em có phiền gì không?”

Bethany chỉ đáp lại bằng những tiếng rên đứt quãng và kéo đầu anh sát hơn vào ngực mình, ưỡn người lên hưởng ứng anh và hành động kích lệ lẳng lẳng đó là một mệnh lệnh mà Ryan không thể nào khước từ.

Biết những vuốt ve mơn trớn của mình khiến cô rất thích, nên anh cứ nhẫn nha, hôn và âu yếm khắp những nơi cô có thể cảm giác được. Anh muốn khúc dạo đầu phải thực ra trò. Nếu anh không thể đưa cô đến cực cảm, thì ít nhất anh cũng mang đến cho cô những khoái cảm và cho cô thấy anh yêu cô đến nhường nào trong từng cái hôn và ve vuốt.

Chậm rãi, những mơn trớn dịu dàng. Những cái hôn nhẹ như gió thoảng. Anh viện đến tất cả những kinh nghiệm yêu đương của bản thân, cố dẫn những thèm muốn của chính mình đang hồi thúc đến mức cứ chực dâng trào để đáp ứng trọn vẹn những khao khát nơi cô. Bethany. Cô thật đáng yêu. Anh yêu cách cô rên rỉ trong hơi thở đứt quãng, mỗi khi anh tìm thấy một chỗ nhạy cảm nào đó trên da thịt cô liền đưa lưỡi nghịch nghịch lên đấy... Yêu biết mấy cách cô cố áp sát mình vào anh hơn nữa... cách cô níu lấy anh và cuống quýt gọi tên anh trong cơn cuồng say. Bethany. Chúa ơi, sao mà anh yêu cô quá thế này.

Ryan lật cô nằm sấp và rê môi dọc theo xương sống cô, nấn ná lại bên dưới giữa hai bả vai vì anh biết phụ nữ nhạy cảm chỗ đấy. Từ đó, anh rê xuống cái hõm bên dưới cánh tay cô rồi từ từ lần tới những đé xương sườn mảnh mai đến eo, rồi tỏa ra cặp mông tròn trĩnh đang run lên bên dưới đôi môi anh, cho anh biết cơn sóng khoái lạc đang tràn qua cô mãnh liệt đến mức nào.

Khi anh ngửa người cô ra, ánh trăng len vào chiếu ngang qua khuôn ngực cô, và phủ một lớp bạc sáng lên đôi nhũ hoa tuyệt đẹp. Tùm tùm cười, anh nằm xuống cạnh cô, nhẹ nhàng ve vuốt người cô trong lúc mơn trớn đầu nhũ hoa cho đến khi chúng héch lên mời gọi, anh âu yếm đưa răng nhay nhay lấy rồi bất thần ngậm sâu vào trong vòm miệng.

“Ryan!” Cô gọi tên anh trong tiếng thốn thức và cong oằn người lên. Anh vẫn nhắm nháp, sục sạo cho đến khi người cô run lên và anh có thể cảm thấy cơ bụng cô rần rật bên dưới bàn tay anh. Lúc này ham muốn trong anh cũng đã trỗi dậy mãnh liệt đến mức gần như không chịu nổi. Trượt tay xuống bên dưới giữa hai đùi cô, anh khum bàn tay chạm vào đó để chắc chắn là cô đã sẵn sàng. Những ngón tay anh được chào đón bằng sự nóng hổi và ẩm ướt.

Khi anh rút tay lại, một ngón tay vô tình sượt qua *nơi nữ tính nhất* của cô. Bethany giật nảy mình như thể bị kim châm. Anh khựng lại, nhìn cô chăm chăm. Đêm qua anh đã thất bại một cách đau khổ khi chạm vào nơi ấy của cô để giúp cô lên đỉnh nhưng không thành công, và vì đây là lần đầu tiên của cô nên anh không dám gợi ý một cách khác vì sợ cô ngưng. Vẫn còn hơi sớm để cho cô biết kiểu âu yếm ấy nhưng chính cô là người khơi ra trước nên anh quyết định thử.

“Anh thử hôn ở đó xem sao nhé?”

Cô chau mày. “Đêm qua em thấy khó chịu lắm.”

“Thì tại tay anh thô ráp. Môi chắc mềm mại hơn.”

Đặt một bàn tay mảnh khảnh lên mu bàn tay anh như muốn bảo vệ chỗ ấy. “Ồ, em không nghĩ...”

“Chỉ tại chỗ đó quá nhạy cảm, anh hôn biết đâu sẽ khác”, anh thủ thỉ, cúi xuống ngậm một bên nhũ hoa. Cô thở dốc với cái mơn trớn đó, và lại khẽ rên rỉ. Vừa đưa lưỡi lả lướt quanh bầu ngực cô, anh vừa năn nỉ, “Nào em? Ừ đi. Nếu có thể đưa em lên đỉnh thì anh mới thực sự hạnh phúc.”

Bethany cong người hưởng ứng đôi môi liền thoảng của anh. “Nếu em thấy khó chịu thì anh thôi ngay nhé?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Vậy thì được”, cô nói trong hơi thở hỗn hển. “Em không nghĩ sẽ được đâu, nhưng nếu anh muốn thử, em sẽ không cản. Nếu anh thực sự muốn thử, thì đó.”

Ồ, anh muốn chứ. Bên dưới bàn tay anh chỗ da thịt mềm mại ấm nóng ngọt ngào ấy đã sưng phồng lên khao khát. Có thể những dây thần kinh nơi đó bị tổn hại như cô đã nghi ngờ. Mà anh đang phung phí thời gian cho những điều không chắc chắn gì cả. Chỉ có một cách để kiểm tra thôi.

Anh nhóm người dậy, tách hai chân cô ra để có thể quỳ vào giữa. Cô mỉm cười và buông tay anh ra. Ryan lấy chiếc gối bên cạnh lên vào bên dưới mông cô.

“Anh làm gì vậy?” Cô bối rối.

“Để em nằm thoải mái hơn thôi.”

Anh nhắc hai đầu gối cô lên đặt nằm duỗi xuôi theo mép gối. Nơi riêng tư nhất mở toang trước mắt anh, cô khum đôi tay mảnh khảnh che lại, rõ ràng là rất thận. Không làm như thế được. Ryan chồm người với lấy tấm chăn phủ lên để cô bớt ngỡ ngàng

Dù sao thì làm chuyện đó bên dưới một cái mền vẫn tiện hơn.

“Anh yêu em rất nhiều”, anh thì thào, “Gần đây anh có nói vậy với em không nhỉ?”.

Cô khúc khích, “Không ít hơn ba lần đâu”.

Anh cúi xuống áp vào môi cô một nụ hôn dài, tùm tùm cười trước háo hức rộn ràng của cô. *Bethany của anh*. Tim anh thắt lại, và anh thầm nguyện cầu. *Chúa ơi, làm ơn ban cho con phép màu để điều đó thành hiện thực. Xin cho con có thể mang lại cho cô ấy hạnh phúc. Con sẽ không bao giờ quên đi lễ Chủ nhật nữa, và con sẽ cầu nguyện vào mỗi bữa ăn, sẽ quỳ*

bên giường mỗi tối, sẽ là người trung thành với Chúa nhất mà Ngài từng thấy, con thề, và con sẽ biết ơn Ngài suốt quãng đời còn lại của mình. Chỉ cần ban cho con điều này thôi.

Không muốn khiến cô ngỡ ngàng, Ryan không làm ngay điều mình muốn. Thay vào đó, anh tiếp tục chuỗi khởi động, hôn môi, rồi đến những điểm nhạy cảm trên người cô, khắp nơi. Cô không giữ kẽ gì nữa, hưởng ứng cùng anh vô điều kiện và hiến trọn cho anh không chút ngại ngần. Chỉ vài phút sau, cô đã rên rỉ và người run nẩy khao khát trở lại.

Khi anh ghé môi xuống nơi muốn nhắm tới, tiếng rên rỉ của cô biến thành tiếng thốn thức đứt quãng. Những nhát lưỡi nhẹ nhàng đi qua, anh thận trọng không đi quá nhanh sợ làm cô đau. Cô bật ra một âm thanh lạ lùng từ sâu trong cổ họng, và thở hổn hển trong sự căng thẳng và rồi thở ra đầy khoái cảm. *Ôi, đúng rồi.*

Anh muốn nhanh chóng mang đến cho cô xúc cảm mãnh liệt nhất. Anh cảm thấy bộ phận nữ tính nhỏ xinh của cô phồng lên dưới những cơn trớn của đôi môi anh, và niềm khao khát trong cô được khơi dậy mạnh mẽ mỗi khi anh lia một nhát lưỡi. Anh có thể cảm thấy nhịp tim cô ở đây - mạch máu chạy điên cuồng như búa máy.

Ryan từ từ tăng nhịp độ. Khi cô không quản quai hay rên xiết, ngực anh như phồng lên và anh cố đạt tới điều mình ước ao bằng những cú rê lưỡi liên tục và bạo liệt. Cô nẩy bật lên và cong oằn người. Cô cố nâng hông lên. Anh cảm thấy sự ham muốn đang dâng cao nơi cô, và biết mình sắp sửa đạt được điều đó khiến anh ứa nước mắt.

“Ryan?”, cô hét lên, giọng lạc đi. “Em... Chúa ơi, anh ôm em đi.”

Anh khum hai bàn tay ôm lấy hông cô, nhắc thân dưới lên cao đến miệng anh. Vừa hôn anh vừa trấn an cô, “Không sao đâu. Anh ở đây. Tin anh. Em cứ thoải mái nhé. Mình sẽ làm được”.

“Chúa ơi. Ryan?”

Anh tiếp tục ngấu nghiến lấy cô với sự quyết tâm cao độ. Thân người mảnh dẻ của cô run lên bần bật như dây cung vừa buông tên, và rồi cô thốt thức khóc. Khi cô vừa bật lên tiếng hét, các cơ trên người thành linh giật mạnh và bắt đầu các cơn co thắt khi đạt lên đỉnh lần đầu tiên. *Hallelujah*.

Lần đầu tiên trong đời Ryan Kendrick khóc khi làm một phụ nữ đạt đến cực cảm.

Người Bethany như nhũn ra. Cô không thể cử động, không thể nghĩ, và không quan tâm. Cô chỉ nằm lả người ra đó, lơ mơ nhận ra Ryan đang chòm người bên trên cô.

“Em có sao không?”

Lưỡi cô như bị dính chặt trong miệng. Tim vẫn còn đập mạnh. Anh đã xóa sạch mọi suy nghĩ của cô. Tất cả xương trong người cô hết như bánh pudding bị rã. Giờ anh lại muốn biết cô có sao không ư? Có khi cô tắt thở vì một cơn nhồi máu cơ tim và giờ đang ở trên thiên đàng rồi cũng nên.

“Ừm.” Cô chỉ thốt lên được có thế.

Anh bật cười khẽ. Rồi cảm giác được làm đầy lạ lùng của đêm qua xuất hiện cho cô biết anh vừa đi vào. “Nào, bé cưng. Quàng tay lên cổ anh. Nào. Em sẽ bay lên lần nữa nhé.”

Bethany chớp mắt. Hai tay, đưa lên nào, cô tự bảo mình. Thế nhưng chúng vẫn nằm im thõng thượt, một tay xoắn ngược bên trên đầu, một tay dang ngang. Ryan chăm chú nhìn cô, miệng cười toe toét. Anh cúi đầu về phía cô.

“Ôm cổ anh đi.”

Rốt cuộc cô cũng cố gắng hết sức nhấc hai tay lên quàng hờ quanh cổ anh.

“Nào cô gái của anh”, anh thì thào rồi ngoái người ra sau nhấc hai chân cô lên kẹp hai đầu gối cô bên dưới cánh tay anh. “Em sẵn sàng bay chưa nào?”

Cô gật đầu, ước sao giờ anh cứ để yên cho cô ngủ. Suốt một tháng trời đêm nào cũng nằm thức chong chong cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn đến nỗi có suy nghĩ ích kỷ, dù gì mình cũng sẽ chẳng cảm thấy gì đâu. Dầu vậy, cô vẫn gắng thốt lên giọng rên rĩ. “Sẵn sàng rồi”, trước khi ngáp dài.

Anh bật cười và nhích thân người tiến thẳng về phía trước, chất đàn ông của anh nhanh chóng tiếp cận một nơi có rất nhiều cảm xúc. *Zing*. Bethany mở to mắt và nhìn anh chăm chăm. Anh lại cười toét miệng khi thận trọng làm cú thúc đầu tiên. Cô thở dốc lên và bấu chặt cả mười ngón tay vào vai anh.

“Anh có thể khiến em có cảm giác”, anh thì thào. “Thấy không? Anh đang kết nối với hàng ngàn đầu dây thần kinh nhỏ xíu lém linh đó rồi. Sẽ không khó chịu, anh hứa đấy. Không phải lúc này.”

Trước sự ngạc nhiên của cô. Đúng là không khó chịu chút nào. Ít nhất là chưa. “Tại sao lại thế?”

“Vì em đang thích, chỗ đó sưng phồng lên rồi cho nên bớt nhạy cảm hơn một ít.”

Bethany hầu như không biết gì về điều đó nên chỉ biết tin vào lời anh.

“Đừng căng thẳng nhé. Nếu em thấy khó chịu, anh sẽ dừng lại.” Anh cúi xuống hôn cô. Khi dứt môi nhau ra, anh thì thào, “Bay lên cùng anh nhé”.

Bethany đã tưởng sự đụng chạm đó sẽ khiến cô khó chịu. Anh đã thật chậm rãi khi hôn cô ở đấy, nhưng đó là chuyện khác. Cô cảm thấy chắc chắn rằng anh cứng như thế mà vào cô rồi chuyển động bên trong chắc sẽ gây ra đau đớn. Thế nhưng thanh kiếm của anh như thép bọc nhung, và vì một lý do nào đó, cô không cảm thấy khó chịu chút nào. Cô rên lên trong cổ họng khi anh đẩy vào lần nữa.

“Nói anh biết nếu em bắt đầu có cảm giác nhé”, anh thì thào.

Thế rồi anh tăng tốc, và trước khi cô có thể kịp nghĩ, chứ đừng nói nghĩ được gì cho ra ngô ra khoai, cô cứ tự động nẩy người lên hòa nhịp cùng anh. Đầu óc cô quay cuồng với những cảm giác không thể tả cứ liên tục ập

tới. Với mỗi cú thúc, giờ anh đã áp chặt vào cô tạo nên những luồng điện phóng khắp cơ thể cô như muốn xé rời cô ra từng mảnh vụn.

“Ryan!”, cô hét lên.

“Anh đây.” Giọng anh khàn đặc và như hụt hơi. “Anh sẽ đi sâu bây giờ nhé. Được không? Nếu thấy đau em cứ nói anh sẽ dừng lại.”

Anh ấn mạnh hông xuống và ngấp hẫng vào trong cô. Bethany hét lên. Anh khựng người lùi lại, nhìn nhanh lên khuôn mặt cô. “Đau hả em?”, anh hỏi.

“Không, nhưng em... Ryan, sâu như thế, em cảm thấy được anh.”

“Thật ư?”

Cô bật cười nước mắt giàn giụa và ôm chặt hai cánh tay anh, hối thúc anh đẩy sâu lần nữa. “Thế!”, cô hét lên khi anh lại đi sâu vào cô. “Ryan, thế, thế, thế! Em cảm thấy được rồi.”

Anh xác lập một nhịp điệu nhanh và mạnh, với nhịp điệu đó thì việc nói chuyện này nọ là không thể và cũng không cần thiết nữa. Những tiếng rên rỉ và hơi thở gấp gáp vì khoái cảm đủ để cho thấy cô đã đạt được cảm giác đó. Bay. Anh đang đưa cô lên thiên đàng trong chuyến du hành chỉ có hai người. Khoái cảm đang dâng trào. Người cô cong oằn lên đòi hỏi. Bay vút lên cao hơn nữa. Khi cô lên tới được đỉnh rồi lao mình xuống thấp, anh bỗng co cứng người lại và rồi cô cảm thấy một luồng khí nóng bỏng đặc quánh rót thẳng xuyên khắp người mình, sâu đến tận cùng.

Bethany cong người lên hết sức có thể để hứng trọn lấy, tâm trí như muốn nổ tung khi cơn cực khoái dữ dội xuất hiện khiến toàn thân rung chuyển. Mình tới được thiên đường rồi, cô lơ mơ nghĩ khi những đợt xúc cảm bắt đầu lơ lửng.

Ryan Kendrick là người đàn ông tuyệt vời nhất trên đời.

Sau khi xong anh kéo cô vào lòng và ôm lấy cô với cung cách sở hữu ghê gớm - ôm cô chặt đến nỗi cô gần như có thể cảm thấy tình yêu mãnh liệt của anh dành cho mình.

“Ryan”, cô thủ thỉ. Cô vuốt tóc anh, muốn vỗ về anh. “Ổn rồi. Giờ mọi chuyện đã ổn rồi.”

Đáp lại anh chỉ xiết lấy cô chặt hơn. Trong khoảnh khắc đó Bethany nhận ra anh đã thấy khổ sở thế nào khi không thể làm cho cô thỏa mãn.

Bethany áp mặt lên vai anh. “Ryan... em yêu anh vô cùng.”

Anh dụi cằm lên tóc cô, một cơn ớn lạnh chạy dọc theo thân người to lớn của anh. Một lúc lâu sau đó, khi đã lấy lại hơi thở bình thường, anh thở ra và nói, “Giờ anh ước gì mình có thể quay lại đêm qua và anh sẽ hôn em vào chỗ đó. Mình sẽ tiết kiệm được hai mươi bốn giờ khổ sở”.

Bethany áp má vào làn da anh, thích thú với cảm giác những múi cơ săn cứng nhưng lại đủ êm ái để cô gối đầu vào, “Mình cần trải nghiệm cảm giác như xuống địa ngục đó để thấy trân quý thiên đường. Em vẫn chưa bình thường. Khi lần đầu tiên anh vào trong em, em không cảm thấy gì cả”.

“Không sao đâu, Bethany”, anh nói nhỏ. “Ngoại trừ anh được thông tin sai, em đã có được cảm giác đúng chỗ. Nếu được cho chọn lựa, anh nghĩ hầu hết phụ nữ sẽ chọn đạt khoái cảm ‘cạn’ thôi.”

Bethany cười toe lên vai anh. Rõ ràng cảm giác ấy thật mãnh liệt - không lời nào tả xiết. “Em tự hỏi tại sao đêm qua anh chạm vào chỗ đó em lại không thấy thích.”

Anh vùi mặt vào tóc cô. “Một phần là em quá căng thẳng. Và anh nghĩ em nói đúng khi cho rằng đầu nút thần kinh ở đây bị tổn thương, khiến em nhạy cảm quá mức cho đến khi anh làm cho em thực sự ‘nóng’ lên.” Anh bật cười thỏa mãn. “Không sao hết. Em đã hỏi anh thích điều gì đúng không? Thích hôn em vào chỗ đó. Anh nghĩ chắc mình nghiện mất rồi.”

“Em vui. Thật là tuyệt”, cô thỏ thẻ.

“Anh nghe nói không có khoái cảm nào so được với nó.”

“Ai nói?”

Im lặng. Rồi húng hấn ho. “Thôi quên đi. Điều đó thì có quan trọng gì đâu, phải không?”

“Vâng”, cô cười tinh quái vùi mặt vào vai anh.

“Ừn người lên hưởng ứng cùng anh trong lúc anh đang ở trong em, anh sẽ có thể giúp em đạt đến cực khoái và cùng anh lên đỉnh. Đó mới là điều quan trọng. Anh thấy rất vui khi biết em cũng thích.”

Rất tuyệt. Cảm thấy thỏa mãn và đê mê đến nỗi cô cứ muốn nhắm tịt mắt lại. Bethany nép sát hơn vào người anh và ngái ngủ thì thào, “Em yêu anh, Ryan. Đó là trải nghiệm tuyệt vời nhất trong đời em. Cảm ơn anh rất nhiều”.

Anh bật cười rồi kéo cô áp chặt vào người mình hơn. “Chuẩn bị tinh thần để tận hưởng đi nhé. Anh cũng thích nhiều như em.”

Thức giấc trong đêm, Bethany không thấy Ryan bên cạnh, cô chống khuỷu tay ngồi dậy nhìn đảo đảo xung quanh, chớp mắt bối rối khi thấy anh quỳ bên giường, chống hai khuỷu tay lên đệm, chắp tay trước mái đầu hơi cúi.

“Ryan?”, cô gọi giọng khàn khàn. “Anh có sao không?”

Anh nhìn lên, “Trên cả tuyệt vời. Anh chỉ nguyện cầu thôi”.

“Nguyện cầu?” Bethany chưa bao giờ hình dung anh là người sùng đạo. Giờ cô tự hỏi tại sao mình lại có ấn tượng như thế về anh. Bất kỳ người đàn ông nào tử tế như Ryan đều có thể có một niềm tin sâu sắc không thay đổi để hướng cho mình đi đúng đường trong cuộc đời này. “Em không cố ý làm gián đoạn buổi cầu kinh của anh. Em xin lỗi.”

Bethany nằm xuống trở lại, có ý định để anh tiếp tục cầu nguyện. Nhưng anh buông tay xuống cười toe với cô. “Không sao. Anh xong rồi.”

Ánh mắt anh lấp lóe ham muốn. Anh luồn hai tay vào bên dưới chăn nắm lấy đầu gối cô. Điều kế tiếp Bethany biết là mộng cô trượt về phía anh, cô giật mình.

“Anh định làm gì?”

“Đâu có gì.” Anh cười ra vẻ ngây thơ khi điều chỉnh hai chân cô, tách ra hai bên anh, rồi trườn tay đến hông cô để kéo cô sát vào anh. “À, chưa thì đúng hơn.”

Phần thân thể riêng tư nhất của cô nhấn vào khoảng bụng rắn chắc của anh. Anh đan hai cánh tay bên dưới đầu gối cô, tay mân mê đùi cô.

“Xin chào”, anh nói khẽ.

Bethany khum tay che lại phần kín hở hên bên dưới. Anh đưa mắt nhìn xuống những ngón tay xò ra của cô. “Bỏ hai tay ra nào. Anh có việc phải làm ở đây, và chúng ngáng đường anh.”

Cô bật cười. “Anh không định, ưm, làm chuyện đó ngay bây giờ chứ.”

Ryan cúi đầu hôn vào chỗ nhạy cảm nơi má trong đùi trái cô. Vừa hôn anh vừa làu bàu, “Nói cho anh biết một lý do xác đáng để anh không nên đi xem nào”.

“Vì tim em không chịu được chấn động mạnh hai lần trong một đêm như thế.”

Anh mơn trớn làn da cô. “Không đâu. Em sẽ không chết vì chuyện đó được.”

Bethany cố nghĩ cách để giải thích rằng chuyện này vẫn còn mới đối với cô, và rằng cô cảm thấy có hơi ngượng nghịu. Lúc cô đang trong cơn khoái cảm và đã muốn anh thì lại khác. Cô gần như không thể nghĩ được điều gì, chứ đừng nói gì đến chuyện xấu hổ. “Nhưng mà Ryan, anh chưa hôn em mà.”

“Hừm.” Anh nhìn cô với ánh mắt thèm khát không giấu đi đâu được. “Em cho anh biết hôn chỗ nào trước?”

Bethany cười khúc khích. “Phụ nữ cần khúc dạo đầu.”

Anh nhướn mày nhìn cô kẻ cả. “Anh sẽ cho em biết”, anh nói giọng khàn đục. “Lấy tay ra khỏi đây đi và chống khuỷu tay lên xem này. Khúc

dạo đầu không mất nhiều thời gian đâu.”

“Ồ, em không nghĩ - em không xem đâu.”

“Sao không?”

Bethany không kịp nghĩ ra một lý do, và anh cũng không cho cô chút thời gian nào để nghĩ. Cô lại cười khúc khích khi anh bắt đầu mơn trớn những ngón tay cô để đẩy chúng ra. “Làm thế nào mà anh có thể chuyển từ cầu nguyện sang làm chuyện này thậm chí vẫn còn đang quỳ thế kia?”

“Vì anh tin với tất cả trái tim mình rằng tình yêu của chúng mình là một món quà thiêng liêng, và rằng bất kỳ điều gì chúng mình làm cũng là để biểu đạt một điều - tình yêu thật đẹp.”

“Ryan...” Cổ họng Bethany nghẹn lại, và cô chống một khuỷu tay lên. Được anh yêu là điều tuyệt vời - là một trải nghiệm tuyệt vời nhất trong cả cuộc đời cô. Anh đã hôn vết sẹo của cô. Anh chạm vào cô như thể cô là một món quà vô giá. Cô cảm thấy vô cùng mãn nguyện khi anh ôm cô trong vòng tay. Có điều gì đẹp hơn hay đúng hơn thế? “Em yêu anh rất nhiều. Rất, rất nhiều.”

“Vậy thì đừng giữ kẽ với anh nữa”, anh thì thào trong khi môi vẫn còn áp lên làn da cô. “Anh biết mình đi hơi nhanh, nhưng với chúng mình, đó là cách duy nhất. Anh muốn làm tình với em lần nữa, và anh muốn mang đến cho em điều tuyệt vời. Anh có thể chắc chắn rằng nó sẽ tuyệt vời. Đó là phép màu, Bethany của anh, là món quà từ Thượng đế.”

Đúng là một phép màu, Bethany nghĩ. Một món quà đẹp tuyệt vời. Thật ngốc nếu để sự ngỡ ngàng làm hỏng nó.

Bethany lấy tay ra, quan sát anh rê môi ngược lên chân cô. Ngay lúc đấy cô ước sao mình có thể cảm giác được đôi môi mềm mại của anh, nhưng cô mau chóng gạt ước muốn đó sang một bên. Trông thấy anh hôn má trong đùi cô cũng đã đủ rồi, và thật tuyệt vời biết mấy khi biết rằng cô có thể cảm thấy được mỗi cái chạm môi của anh, khi rốt cuộc anh đã tới được nơi mình đang nhắm tới.

Anh đã tới và mơn trớn đầu lưỡi ở đó. Bethany thở dốc khi bờ lưỡi nóng ẩm chạm vào làm nên một cơn khoái cảm nóng bỏng chạy dọc theo cơ thể cô. “Ryan, thật - thích - quá.”

Đôi môi ẩm ướt, nóng hổi của anh chồn vờn lên đấy, lưỡi anh phết những nhát nhẹ nhàng như bồn cọt những đầu dây thần kinh nơi đó, cho đến khi đầu óc cô quay cuồng và máu cô bắt đầu chạy rần rật trong người.

“Em không sao chứ?”, anh vừa hôn cô vừa nói.

Chuyển động của lưỡi anh và giọng nói nhẹ như hơi thở của anh tạo nên cơn chấn động chạy thẳng vào người khiến cô gần như muốn chết lịm. Cô cố lên tiếng trả lời nhưng cổ họng như có cái gì đó chặn ngang, âm thanh duy nhất phát ra là những tiếng rên đứt quãng.

Đó là câu trả lời đáng tin cậy nhất. Thế nên anh tiếp tục mơn trớn cô. Anh nhắc mông cô lên khỏi giường để dễ dàng hôn cô. Mọi cơ bắp phần trên cơ thể cô đều căng cứng và như muốn vỡ tung. Rồi cô quên sạch mọi thứ. Những luồng điện chạy thẳng vào người với tốc độ chóng mặt. Đó là cách duy nhất để miêu tả những cảm giác đang thiêu đốt toàn bộ người cô ngay lúc này.

Không biết bằng cách nào cô đã đưa một tay lên bầu lấy tóc anh, và điều kế tiếp cô biết được là cô dùng tóc anh để gượng người ngồi hẳn dậy. Anh cúi người thấp hơn để tiếp tục yêu cô. Rồi anh di môi ngược lên bầu ngực cô.

“Ryan.”

“Em chết chưa?”, anh vừa hỏi vừa cười.

“Chưa.”

Anh hôn ngược xuống rốn cô. “Tốt. Đi cùng anh nhé. Anh sẽ đưa em bay lên thiên đàng lần nữa.”

Ryan Kendrick là người biết giữ lời.

Cô đã bay lên thật.

Chương mười tám

Khi Bethany tỉnh dậy, buổi sáng quá đẹp đến nỗi cô không thể đón chào nó bằng một cái nhú mày. Ánh mặt trời ủa vào phòng ngủ qua lối cửa sổ, dát màu vàng lấp lánh lên tóc và mặt anh. Họ chung nhau một chiếc gối - một hình ảnh ghi dấu thời khắc hai người sẽ vĩnh viễn bên nhau kể từ lúc này. Anh lót một tay bên dưới gáy Bethany, bàn tay khum hờ bên ngực trái của cô. Cả hai đều khóa thân, và cô đắm chìm trong cảm giác được vây quanh mùi đàn ông khó cưỡng của anh.

Cô thở ra khoan khoái. Lần đầu tiên trong tám năm, cô đã có thể lăn qua lăn lại trên giường trong đêm. Đúng như lời anh nói, Ryan đã ôm cô lên nhiều lần để đỡ bên, giúp cô có thể dựa vào lưng anh hay rúc vào vòng tay khỏe khoắn của anh. Tựa như được ở trên thiên đàng.

Anh khiến cô giật mình khi đột nhiên thì thầm vào tóc cô, “Em sẽ ăn sáng cùng anh như thế này chứ?”.

“Trong nhà bếp?” Cô khúc khích. “Ý anh là không mặc áo quần gì hết?”

“Nếu mặc thì còn gì là vui nữa?”

“Với điều kiện là anh nấu ăn. Khi em chiêm trướng, dầu cứ văng tứ tung.”

“Trái cây và bánh mì vòng thì có văng đâu nào.” Anh lại nghịch nghịch đầu nhũ hoa. “Môi anh mà áp vào đây sau khi nhấp một ngụm cà phê nóng hổi thì ra sao nhỉ.”

Bethany thấy nhoi nhói đâu đó bên dưới khi nghĩ đến cảnh đó.

“Anh sẽ phết kem ít béo lên khắp người em rồi liếm sạch”, anh cất giọng khàn khàn. “Em có thể ngồi khóa thân trong nhà bếp, nhâm nhi một quả chuối và anh sẽ phát cuồng. Em sẽ không đi đâu được trước buổi trưa.”

Cô lại bật cười khanh khách. “Em phải đi làm mà.”

“Ở lại đây với anh hôm nay đi.” Anh dựa mặt vào tai cô. “Đi với anh vào thành phố. Ta sẽ đưa bố anh ra khỏi nhà giam rồi mình đi đăng ký kết hôn

luôn, một công đôi việc.”

“Đâu cần vội đi đăng ký thế.”

“Cần chứ. Anh muốn đeo nhẫn cưới cho em.”

Cô xoay người hôn lên sống mũi anh. “Ryan, anh thật đáng yêu.”

“Không đáng yêu đến thế đâu. Nếu không cưới em ngay, Jake sẽ bằm vằm anh ra mất.”

“Anh đừng lo về Jake. Em sẽ nói cho anh ấy hiểu.” Anh ngăn cô lại bằng một cái khóa môi trước khi cô kịp hôn vào mũi anh lần nữa. Mạch Bethany bắt đầu chạy rần rần. Khi dứt ra, anh nhất quyết. “Không cãi. Mình sẽ làm đám cưới ngay khi anh lo xong các thủ tục cần thiết.”

“Không được. Chuẩn bị đám cưới cần có nhiều thời gian.”

Anh trợn mắt. “Anh thích làm đơn giản thôi. Không linh đình, mệt lắm.”

“Em từng mơ được làm đám cưới bên hồ nước trên núi.”

“Em sẽ được toại ý.”

Tim cô thắt lại. “Không bàn cãi gì nữa.” Anh ngoi người dậy hôn vào cổ cô. “Anh sẽ đưa em đến hồ nước trong rừng. Hồ rất đẹp. Thực ra anh muốn cùng em hưởng tuần trăng mật ở đây, bên hồ nước trên núi.”

“Ryan, em không thể ở bên hồ nước trên núi được. Đã nói với anh là em...”

Anh đưa một ngón tay ngăn miệng cô lại. “Anh đã đặt hàng cho em một chiếc xe lăn địa hình. Nó khá nhẹ, nên ta có thể chất trên lưng ngựa, và đảm bảo là nó có thể đi được trên đá và súc gỗ nhỏ. Tuần sau sẽ nhận được, cùng lúc với yên ngựa.”

“Anh nói cái gì?”

Anh bỏ ngón tay ra khỏi miệng cô, cúi đầu gieo một nụ hôn nữa lên môi cô. “Đừng có cau mày thế. Mau già đấy.”

Bethany vẫn không thôi càu nhàu. “Ngay cả với một chiếc xe lăn địa hình, em cũng cần những thiết bị đặc biệt cho nhu cầu cá nhân. Không tiện...”

“Anh đang lo liệu mà. Mẹ giúp anh thiết kế một nhà xí di động cho em.”

“Nhà xí di động ư?”

“Ừ. Bố cũng phụ giúp anh nữa. Ông có nhiều kinh nghiệm hơn về việc hàn. Nó nhẹ, có thanh vịn, và tháo rời được để dễ vận chuyển. Bọn anh dùng nylon căng lên mái và cả xung quanh nữa. Em sẽ thấy thoải mái như ở nhà.”

Bethany ngửa đầu ra sau nhìn anh chăm chăm, “Anh không đùa đấy chứ”.

“Dĩ nhiên là không. Ta sẽ hưởng tuần trăng mật trong rừng. Chỉ có em và anh, bên hồ nước trên núi cao hùng vĩ, đúng như những gì em từng mơ ước khi chưa bị thương. Chúng mình sẽ câu cá hồi cho bữa tối và nấu trên bếp lửa ngoài trời. Làm tình dưới ánh sao. Rồi trước giờ ngủ anh sẽ kể chuyện kinh dị cho em nghe để em sẽ rúc vào người anh vì sợ khi ta vào lều, rồi ta sẽ tan vào nhau trong túi ngủ. Ta cũng sẽ đi bơi, và cùng nhau dưới nước. Ở đây có vài ngọn thác. Rất kỳ thú, em sẽ nghệt thở trước vẻ đẹp của chúng, và anh sẽ...”

Bethany bật cười, “Làm tình với em dưới dòng thác hay sao?”.

Anh toét miệng cười. “Chứ em còn nghĩ gì khác nữa?”

Bethany thấy xiêu lòng. Cô nghĩ một ngày để ở bên cạnh Ryan. Trong khi cô nhâm nhi cốc cà phê thứ ba, anh ra khu chuồng trại để chăm sóc bọn gia súc. Sáng nay trời thật mát mẻ và dễ chịu, nên cô mở toang cánh cửa trượt để đón làn không khí trong trẻo ùa vào. Cô định đóng cửa lưới thì điện thoại reo. Đi vòng qua con Tripper đang lơ mơ ngủ ngay dưới cạnh bàn, cô nhấc máy điện thoại lên.

“A lô?”

“Em gái. Sáng nay thế nào? Hy vọng là em đã hoàn toàn hoàn hồn sau vụ lộn xộn hôm qua.”

“Em rất ổn, Jake. Thực ra, còn hơn cả thế.”

Anh thở ra, “Nghe vậy anh yên tâm rồi. Anh có hơi lo lo khi nhận được tin nhắn là em không đi làm”.

Cô giải thích là Ryan muốn hai người đi đăng ký kết hôn.

“Cậu ấy không để lãng phí chút thời gian nào nhỉ”, Jake nhận xét. “Em có chắc đây là quyết định đúng không, Bethie? Hơi gấp đấy. Đâu cần phải vội vàng thế.”

“Em chưa bao giờ chắc chắn về bất kỳ điều gì hơn điều này, Jake à. Em yêu anh ấy vô cùng.”

Im lặng hồi lâu. Rồi Jake lên tiếng, “Anh xin lỗi vì có hơi bối mớ nhưng có đúng là hôm qua em uống ít bia rồi bù lu bù loa thất vọng về chuyện sex gì đấy à?”.

“Sao anh biết được?”

“Gã pha rượu nói.”

Mặt Bethany nóng bừng. Cô vốn không tâm sự chi tiết về chuyện tình cảm riêng tư với anh trai mình. Thế nhưng cô cũng hiểu rằng anh đang quan tâm và cần nghe vài điều để thôi lo lắng.

“Em không thất vọng. Em sợ Ryan thất vọng.” Bethany không biết phải giải thích thế nào. “Nhưng mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa rồi. Tất cả đều rất *tuyệt vời*.”

“Tuyệt vời? Em chắc chứ, Bethany?”

“Em nói thật đó. Anh đừng lo lắng nữa mà. Em rất yêu anh ấy và anh ấy cũng rất...”

Cô nghe thấy gì đó đằng sau và chột dạ ngoái đầu lại nhìn. Ryan sẽ bực nếu nghe thấy cô kể về chuyện tình cảm của hai người cho Jake nghe.

Không phải Ryan. Con Cốt Lết lù lù đằng sau. Bethany nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu nâu ngơ ngác của nó, không biết nên kêu thét lên hay cất tiếng chào. Cô đưa mắt nhìn về phía cửa trượt, nhớ lại lời cảnh báo của Ryan rằng nếu không đóng cửa con Cốt Lết sẽ lợi dụng cơ hội len vào.

Con bò rống lên to đến nỗi làm rung cả mấy bức tường. “Quý tha ma mắt, cái quái gì vậy?”, Jake hỏi.

“Một con bò.” Bethany hình dung con Cốt Lết húc vào cô như cách nó làm với Ryan. Nếu xe lăn bị đổ, con bò sẽ dễ dàng đạp lên cô. “Em phải đi đây, Jake. Gọi lại cho anh sau nhé.”

“Chẳng phải em đang ở trong nhà sao?”

“Em, ừm... vâng.” Cô yếu ớt thú nhận.

“Âm thanh chết tiệt đó nghe gần quá, cứ như con bò đứng ngay trước mũi em vậy.”

Đúng là nó đã ngay trước mũi cô rồi. Gần như thế. “Em không sao đâu, Jake. Sẽ gọi lại cho anh ngay.” Bethany gác máy và ném điện thoại lên sofa. “Cốt Lết đấy à”, giọng cô run rẩy.

Từ mõm nó tuôn ra hai hàng nước dãi thòng lòng như dây buộc giày. Nó dụi vào cánh tay Bethany. Cô tưởng nó đã quăng cô vào không trung bằng một cú húc mạnh rồi, nhưng hình như nó nhận ra cô khác lạ nên nó rất dè dặt. Cô đưa bàn tay run run lên gãi gãi đầu nó như có lần nhìn thấy Ryan làm.

“Chắc mày muốn một củ cà rốt đúng không. Ở yên đây nhé, để tao đi lấy.” Và ném củ cà rốt ra ngoài, cô nghĩ và nuốt khan lo sợ.

Bethany nhanh chóng lăn xe xuống nhà bếp, con Cốt Lết lẻo đẻo theo sau. Đến chỗ tủ lạnh, cô cố chịu đựng cái mõm ướt nhẹp cứ húc vào mình khi lục ngăn đựng hoa quả. Con bò có vẻ thích mùi nước hoa cô dùng và cả mùi dầu gội nữa. Nó liên tục ngửi hít tai và tóc cô. Cô lấy ra hai củ cà rốt và đưa cho nó một cái, hy vọng thừa lúc nó mãi mê ăn cô có thể lăn xe vòng qua nó.

Không may mắn như vậy. Con Cốt Lết đã chặn mất lối đi, cô mắc kẹt trong nhà bếp trong khi nó thủng thẳng nhai củ cà rốt. Ăn hết, nó đòi củ nữa. Bethany run lên dưới làn hơi tỏa ra từ tủ lạnh để mở khi cô đưa nó củ khác rồi tiếp tục lục tìm thêm cà rốt. Cô rưng rờ khi thấy chỉ còn ba củ. Con Cốt Lết sẽ nghiền hết chỗ đó chẳng mất mấy thời gian. Nó sẽ làm gì nếu cô không còn gì cho nó?

Chẳng mấy chốc cô đã có câu trả lời. “Hết rồi đó”, giọng cô run run. “Giờ thì mày ra đi, anh bạn to xác.”

Con Cốt Lết hít hít người cô. Khi lần tới nách nó rúc mũi vào hít lấy hít để khiến cô bật cười vì nhột. “Chỗ đó có phải là đồ ăn đâu. Chỉ là làn khử mùi thôi, đồ ngốc.”

Con Cốt Lết khịt khịt vào ngực cô, khẽ dụi đầu vào đấy. Cô bắt đầu cảm thấy bất sợ. Không có dấu hiệu nào cho thấy nó muốn húc cô. Nó chỉ thấy tò mò. Cô thở phào và bắt đầu vỗ về nó. “Mày thích trái cây không, đồ nghịch ngợm?” Cô lăn xe đến quầy và nhón một quả táo ra khỏi tô. “Đây này. Bon appetit^[20].”

Con Cốt Lết ngốn hết trái táo. Nó có vẻ thích. Bethany vội đưa thêm trái nữa, nó ngấu nghiền trong chớp mắt. Cô cười khanh khách. “Bánh mì vòng và kem ít béo thì sao hả?”

Như thế cô vừa rung chuông báo hiệu giờ ăn tối, con Tripper choàng tỉnh và lóp ngóp chạy tới. Con chó béo ục ngồi chồm hồm bên cạnh con bò, lưỡi thè ra, đôi mắt nâu nhìn cô chăm chăm cầu khẩn. Cô lấy túi bánh mì vòng nhón một cái cho nó. Con Cốt Lết ngửi ngửi chỗ bánh nhưng lịch sự từ chối. Tuy vậy nó thích chuối và làm liên ba quả.

Đó là cảnh tượng Ryan bắt gặp vài phút sau đó trong nhà bếp của anh. Bethany đang thiết triều còn quần thần là con ngựa và con chó.

“Hôm nay các người có điều gì bẩm báo không?” Cô vừa hỏi con bò vừa cất tiếng cười lạnh lạnh. “Đừng, Cốt Lết.”

Ryan chống khuỷu tay lên quầy nhìn cô một hồi, cố hình dung phản ứng của bất kỳ một phụ nữ nào khác anh từng hẹn hò khi cô ta bị mắc kẹt trong nhà bếp vì một con bò. Hoảng loạn, chắc chắn là thế, và la hét đến vỡ kính cửa sổ. Nhưng trước mắt anh là Bethany, ngồi trong xe lăn, điềm nhiên nựng nịu con vật to gộc kia, như thể hằng ngày vẫn thấy nó ra vào nhà. Hơn lúc nào hết anh chắc chắn một điều rằng cô là người con gái duy nhất trên thế giới này dành cho anh.

“Em đang làm hư bọ thú của anh đấy biết không?” Anh rớt cuộc cũng lên tiếng khiến cô giật mình, rồi bật cười khi thấy anh ở đấy. “Ryan. Anh về rồi thì hay quá. Em hơi nguy.”

“Mỗi nguy này nặng đến bốn trăm ký lô đấy, không phải chơi. Tưởng nó đã tìm thấy niềm vui nho nhỏ nào rồi và thôi cái trò lảng vảng gần đây, chứ ai dè đâu chực anh sơ hở quay lưng đi là linh vào đây ve vãn cô gái của anh.”

Bethany nở một nụ cười rạng rỡ. “Đừng lo. Cô gái của anh chỉ để mắt tới mỗi anh thôi. Ban đầu em cũng thấy hoảng nhưng hình như cu cậu biết em khác biệt.”

Con bò chọn thời điểm ấy để cố húc vào bên dưới váy cô từ góc khác. “Cũng có thể nó chú ý sự khác lạ của em. Có vài lần nó trông thấy mẹ anh nhưng thường thì nó chưa từng sấn lại gần phụ nữ làm đủ trò nhăng nhít thế.”

“Khác ở đây có nghĩa là em bị khuyết tật ấy. Anh không biết nó cẩn thận với em thế nào đâu.”

“Vậy thì tốt quá. Anh ghét phải bắn nó.”

“Ôi, không!” Cô hoảng hốt, “Chỉ nghĩ thôi cũng không được. Em sẽ đau khổ lắm đấy. Anh xem nó tử tế với em chưa này”.

Ryan phải thừa nhận rằng con bò hiền lành khác với bản tính của nó. Anh tùm tùm cười, không biết đôi mắt to xanh biếc của cô có gây ‘hiệu ứng’ cho bọ bò tương tự với đàn ông không. Lúc này ở chuồng ngựa, anh gặp

Sly, ông thao thao đủ thứ rằng cô gái đó sao mà đặc biệt thế. “Chỉ nhìn vào đôi mắt to tròn ấy là trái tim ta tan chảy.” Sly đã nói như vậy.

Ryan mỉm cười khi nhớ lại nụ cười toe toét chất phác trên khuôn mặt khắc khổ của Sly. “Có vẻ chàng ta mến em rồi”, anh bảo Bethany, không hoàn toàn chắc chắn là mình đang nói về người quản đốc hay con bò. “Nó vào nhà bằng cách nào vậy?”

Mắt tròn xoe, cô kể lại, “Em quên đóng cửa trượt”.

Ryan thở ra. “Đồ ngốc này.” Anh bước vòng qua quầy và vỗ nhẹ vào hông con vật. “Nào, Cốt Lết. Đến lúc ra khỏi đây rồi đấy, ị ra sàn nhà thì mệt đó.”

Bethany chun mũi và so vai, “Nghĩ đi đâu thế không biết”.

Ryan quay đầu con bò lại rồi quơ quơ mũ xua nó ra. Ryan đóng cửa trượt lòng thấy buồn buồn. Từ lúc này Bethany sẽ đi loanh quanh chứ không ở yên một chỗ được nên phải có biện pháp gì đó đối với con Cốt Lết. Ryan không thể để tới lúc con bò làm cô bị thương rồi mới tính. Biết đâu lần tới con Cốt Lết nổi cơn hung bạo với cô thì sao. Xét về bản chất, nó là con vật không thể đoán được.

“Anh không được dù chỉ là nghĩ như thế nhé”, cô nói.

Ryan quay lại thấy cô ngồi đằng sau. Đôi mắt to tròn nhìn anh chăm chú.

“Ý em chính là vậy đấy”, giọng cô run run, “Nó vào nhà là do lỗi của em, nhưng nó đã rất hiền lành tử tế với em. Nếu lần sau đến đây không còn thấy nó em sẽ không tha thứ cho mình”.

Ryan vỗ vỗ cái mũ vào chân, “Anh sợ nó làm em bị thương”.

Bethany đưa mắt nhìn con vật vẫn còn lảng vảng ngoài hiên sưởi nắng. “Anh phải cho nó cơ hội chứng minh nó không như thế chứ. Em sẽ cẩn thận khi ở gần nó, Ryan à. Hễ nó có gì khác lạ thì em sẽ báo cho anh ngay. Được không anh?”

Ryan nhìn qua lớp kính, nhớ lại lúc con Cốt Lết còn bé. Đúng là xuân ngốc khi biến bò thành vật cưng. Anh đặt cho nó tên Cốt Lết với hy vọng cái tên đó sẽ nhắc cho anh nhớ nó là một con bò, nhưng con Cốt Lết hay ốm đau nên buộc Ryan phải chăm sóc cho nó, và không biết từ lúc nào anh trở nên quen luyến con vật yếu ớt đó.

“Anh sẽ xem lại”, anh ôn tồn.

“Có phải anh sẽ là một trong những ông chồng nghĩ mình có quyền quyết định mọi chuyện, dù cho em nói gì hay cảm thấy ra sao không?”

Ryan bất giác lúng túng nhìn cô, “Đương nhiên là không. Chuyện này khác mà”.

“Người ta nói vậy đấy.” Cô ghéch chiếc cằm nhỏ ương ngạnh lên - một cử chỉ mà anh đã chú ý ngay từ lần gặp đầu tiên. “Nếu anh bán con bò không vì một lý do nào em sẽ không tha cho anh đâu. Em nói vậy đã đủ rõ rồi chứ?”

Ryan bật cười. “Có phải em sẽ là một trong những bà vợ chuyên xía mũi vào việc của chồng và ý kiến ý cò này nọ dù có cần thiết hay không?”

Bethany ngậm ngừng. Rồi lại héch cằm lên. “Có thể. Em lớn trên ở trang trại mà. Đâu thể mù tịt về chuyện chăn nuôi gia súc và lũ ngựa chứ.”

“Biết ngay là em sẽ nói vậy.” Anh phóng vút chiếc mũ cao bồi về phía móc treo. Nó đập xuống đấy, xoay tít vài cái rồi yên vị ngay ngăn không lệch một ly. “Khi nào thì em nghỉ việc ở cửa hàng bên ấy về đây giúp anh quản lý trang trại?”

“Anh muốn em bỏ việc bên đó ư?”

“Nếu Jake có thể tìm cách xoay xở mà không có em, anh có thể tận dụng hết mức sự hỗ trợ của em ở đây. Thời gian một ngày không đủ cho anh làm xong những việc cần làm. Anh cần có thêm một người anh có thể tin cậy. Em sẽ là một quản lý khu vực chuồng ngựa tốt. Em biết lũ ngựa và yêu thương chúng không thua gì anh.”

Mắt cô sáng lên. “Nhưng ngồi xe lăn thế này làm sao em coi sóc chuồng ngựa được, Ryan.”

“Giờ thì em có thể đi khắp trang trại được rồi”, anh nhắc. “Tuần tới anh sẽ cho em cưỡi ngựa. Em có thể lưu giữ sổ sách, đưa đơn hàng, giám sát công việc, và giải quyết vấn đề qua điện thoại, giống như anh vậy. Thử nói cho anh biết một việc em không thể làm chỉ vì ngồi xe lăn xem nào.”

“Em không làm được việc gì hết.”

“Em không phải làm các công việc khác. Đã có người làm. Quản lý thì chỉ quản lý thôi. Đó là lý do tại sao họ được gọi là quản lý. Ngay cả khi em không ngồi xe lăn thì anh cũng sẽ đét đít em nếu anh bắt gặp em làm những công việc nặng nhọc. Vợ anh không được như thế. Hiện tại công việc ở trại đang rất chạy, bọn anh thuê nhân công làm hết, thế tiện hơn rất nhiều. Bố anh vốn không ưa gì chuyện đó nhưng ông không có lựa chọn nào khác. Làm vậy mới ngăn được mẹ nhúng tay vào việc của đàn ông. Dù bà có yêu công việc ở trang trại đến đâu, thì em cũng sẽ không bao giờ thấy bà đụng vào một công việc chân tay nào nữa.”

“Việc của đàn ông.”

Ryan nhắc thấy mắt cô ánh lên vẻ kiêu hãnh rất phụ nữ, anh vội vàng thanh minh. “Em biết ý anh là gì không nào. Hầu như không phụ nữ nào đủ sức để gom cỏ khô một cách an toàn hay kéo một con bê trái tính trái nết. Bố rất áy náy khi thấy mẹ làm những công việc mà ông e có thể làm bà đau lưng. Bà đâu có to con hơn em là bao. Đây tuyệt nhiên không liên quan gì đến sự tôn trọng hay bình đẳng. Ở Rocking K này bà và ông ngang nhau, cho dù mọi việc có lộn xộn cách mấy, bà cũng tìm được cách sắp xếp chúng lại theo một trật tự hài hòa mà không tốn công tốn sức mấy. Ý anh là vậy đấy.”

Mắt cô lấp lánh nét cười giờ nhường chỗ cho sự kiêu hãnh. “Em sẽ chấp nhận nếu anh đồng ý rằng phụ nữ cũng có đầu óc để giúp công việc suôn sẻ, bù lại cho sự thiếu sức mạnh cơ bắp nếu cần thiết phải làm vậy.”

Anh toe toét cười. “Anh đâu tranh cãi chuyện đó. Nhưng hiện tại không cần thiết.”

Cô thấy thoải mái hơn và mỉm cười tự lự. “Gợi ý của anh rất hấp dẫn. Em thực sự muốn làm việc ở đây.” Cô đưa mắt nhìn khu vực chuồng ngựa qua lớp kính cửa trượt. “Thế nếu có ngựa đẻ thì làm thế nào?”

“Gọi thú y đến, như anh thôi.”

Cô bật cười và trợn mắt. “Gì cũng nói được. Có một thực tế đáng buồn là dù em có thể thỉnh thoảng cười ngựa cùng anh nhưng em sẽ không thể tự lên hay xuống ngựa mà không cần giúp. Quản lý chuồng trại gì mà không cười ngựa được chứ? Em không nghĩ sẽ ổn đâu.”

Ryan vẫn nhìn cô không chớp mắt và cố nín cười. “Bọn anh sắp làm xong ghế nâng cho em rồi. Tự động.”

“Cái gì?”

Anh bước tới cúi xuống, hai tay nắm thành ghế xe lăn. “Ghế nâng. Ghế ngồi làm bằng nylon, và được thiết kế cho vừa vặn với người em. Khi em ngồi lên yên ngựa xong xuôi đâu vào đó, móc nối với ròng rọc sẽ được tháo ra, và em có thể đeo nó trong lúc cưỡi ngựa. Khi em quay lại chuồng ngựa chỉ cần móc trở lại và nó sẽ nhắc em xuống khỏi lưng ngựa vào lại ghế xe lăn.”

Cô nhìn anh trân trối mắt một lúc lâu. “Ghế nâng”, cô lặp lại một cách vô thức như thể chưa từng nghe đến thiết bị đó. “Trong chuồng ngựa?”

“Thiết kế đặc biệt cho em đấy. Không khó mấy. Bọn anh đã có sẵn ghế nâng tự động cho bọn ngựa rồi mà. Mà mò làm cái tương tự cho phù hợp với em thôi. Ông nội anh là thợ máy nên bố cũng giỏi chuyện máy móc. Mẹ dùng máy khâu của bà làm ghế ngồi cho em. Nhà anh ai cũng biết và yêu thích cưỡi ngựa. Nên hiểu em sẽ vui như thế nào nếu em có thể cưỡi ngựa lúc nào em muốn.”

“Ryan.”

“Chuyện nhỏ mà”, anh nói, cứ sợ cô lại không vui.

Cô nhìn ra cửa. “Ở chuồng kia hả?”

“Mẹ sắp làm xong rồi. Chắc trước khi yên ngựa được chuyển tới.”

“Có chắc là sẽ được không?” Cô hỏi khẽ. “Sao anh biết là sẽ được?”

Ryan chợt nhận ra rằng cô không dám tin vào anh, rằng chuyện này đối với cô thậm chí còn có nhiều ý nghĩa hơn hình dung của anh, và cô không muốn hy vọng nhiều quá để rồi thất vọng càng nhiều hơn. “Có công của chị Maggie nữa đấy. Khổ người chị ấy gần giống em. Mẹ dùng chị ấy để kiểm tra xem cái ghế đã vừa chưa, và chị ấy thành chuột thí nghiệm luôn. Nó nhắc chị ấy lên và xuống ngựa, trơn tru. Maggie không được dùng chân, chị ấy phải cố giả vờ là chân bị liệt. Lên yên ngựa ngon lành, dễ như trở bàn tay.”

Bethany mỉm cười xúc động, “Cho em xem thử được không anh?”.

Ryan thở ra nhẹ nhõm, “Được chứ. Ngay bây giờ, nếu em muốn”.

“Em muốn.”

Vài phút sau Bethany không tin được vào mắt mình khi Ryan cho cô xem cách sử dụng ghế nâng như thế nào. Cô ngược mắt nhìn trần nhà đã được lắp các đường ray. Chắc chắn là cô đang nằm mơ. Bị liệt cả hai chân thế này mà leo được lên ngựa rồi cười như một người bình thường thì thế nào được.

Ryan Kendrick không có vẻ gì hiểu điều đó cả. Thay vào đó anh nhìn một vấn đề theo mọi góc độ, viện đến sự hỗ trợ của mọi thành viên trong gia đình tuyệt vời của mình, và nghĩ ra cách để biến điều không thể thành có thể, dù cách đó có không bình thường. Cô tưởng tượng ra cảnh Keefe và Anne Kendrick, cùng với Rafe, Maggie, và Ryan tụ tập hết trong chuồng ngựa này, nghĩ cách và miệt mài làm nên một điều kỳ diệu nho nhỏ cho cô.

Đừng bao giờ nói không thể. Ryan đã từng bảo cô hãy tin vào phương châm đó, nhưng điều này quả thật nằm ngoài sức tưởng tượng của cô, dù là điên khùng nhất. Một chiếc ghế nâng, tấm vé đưa cô đến với tự do. Cô có

thể cười con Wink bất kỳ lúc nào cô muốn để rồi lại được đắm mình vào làn gió mơn man phủ ủa lên mặt.

Cô nhìn sâu vào đôi mắt đẹp xanh sẫm của anh. Nơi đó lấp lánh tình yêu dành cho cô không thể nào nhầm lẫn vào đâu được.

“Anh đã hy vọng sẽ làm em vui”, anh nói.

“Em không biết nói gì cả. Thật... không thể tin nổi, Ryan. Em nghĩ mình đang nằm mơ ấy. Em sợ ai đấy đánh thức em dậy và anh sẽ tan biến như một làn khói.”

“Không”, anh trấn an. “Anh là thật, và em đang ở bên cạnh anh.”

“Em mong là thế. Mãi mãi.”

Anh xoa xoa cằm và nhìn chăm chăm vào chiếc ghế nâng. “Anh chợt nghĩ có khi nào anh ép em nhận quá nhiều thứ cùng một lúc không.”

“Ồ không đâu Ryan. Ngoài con Wink, đây là món quà tuyệt vời nhất em từng nhận được.”

“Anh không muốn thúc ép em. Đây là một sai lầm của những người Kendrick nhà anh đối với người phụ nữ họ yêu. Anh không có ý làm thế để chứng tỏ là mình ‘trên cơ’. Chỉ là, ừm, một thứ gì đấy chảy trong huyết mạch của anh. Bố anh, với mẹ anh. Và em không tin được Rafe đối với Maggie như thế nào đâu. Người nhà Kendrick có xu hướng hơi tự đề cao mình.”

“Hơi thôi ư?” Sly thò đầu vào cửa. “Con trai à, đàn ông nhà Kendrick như xe ủi đất ấy. Đã để mắt đến người đàn bà nào là cô ta không chạy đâu cho thoát.” Ông nháy mắt với Bethany. “Chào, cháu gái. Cháu cảm thấy thế nào với một ngày trong veo đầy nắng thế này?”

Bethany ước sao cô có thể bước tới ôm ông. Thay vì thế cô nhìn thẳng vào mắt ông, cố dùng ánh mắt ‘nói’ cho ông biết những điều mình không thể nói thành lời, rằng sẽ không bao giờ quên tối hôm qua và sẽ vô cùng trân quý tình bạn của ông. “Cháu rất dễ chịu, Sly. Còn chú?”

“Trên cả tuyệt vời.” Ánh mắt ông lấp lánh khi chuyển ánh nhìn sang Ryan. “Trông có vẻ cậu chàng hết giận rồi nhỉ, và cháu thì đã sống sót qua cơn thịnh nộ. Biết chắc là vậy mà. Giống hệt như bố mình ấy, cái cậu này. Cứ hễ nổi nóng lên là làm như trời sập đến nơi, nhưng khi dịu lại rồi thì không dám đụng đến cả một sợi tóc của cháu đâu.”

Bethany mỉm cười. “Anh ấy có hơi cáu một chút, nhưng cháu chỉ cần xoa nhẹ đầu anh ấy bảo ngoan nào là xong thôi.”

Sly gật gù, “Khá đấy. Trị cậu chàng chỉ có cách ấy”.

Ryan lăm bằm gì đấy rồi nheo mắt nhìn ông quản đốc, “Chú cần gì hả Sly?”.

“Đâu có.” Sly bật cười và nháy mắt với Bethany. “Tốt hơn hết là chú nên thôi để mắt tới cháu. Giờ ghen sôi ghen sục lên rồi đấy.” Ông toan bước đi luôn nhưng rồi ngoái đầu lại. “À, Rafe đón bố cháu về rồi. Cậu ấy nói nếu nhà mình mà cứ để cháu trong đấy, chắc ông nổi cơn thịnh nộ lên mất, ông la lối suốt trên đường về.”

Ryan bật cười. “Vậy sao không nhờ đến mẹ. Mẹ mới ‘trị’ được ông ấy.”

Sly nháy mắt với Bethany, “Cháu nghe chưa? Xem Annie ra tay nhé. Bà sẽ dạy cho cháu tất cả những điều cháu cần biết”.

Bethany cười khanh khách, “Thật vậy ư?”.

Một nụ cười nở ra trên khuôn mặt dãi dầu vì mưa nắng. “Thật một trăm phần trăm. Không ai dám lại gần Keefe mỗi khi ông ấy nổi trận lôi đình. Nhưng Annie nhà ta mặt đối mặt, một tay chắp sau lưng.”

Bethany nhướn mày, “Thật sao? Thế ai thắng?”.

“Annie chứ ai”, Sly bật cười khùng khục. “Đầu hàng vô điều kiện. Keefe lùi bước trước vợ mình suốt hai mươi năm nay rồi. Ông ấy chỉ biết lắc đầu và để bà ấy muốn làm gì thì làm. Hầu như lúc nào bà ấy cũng đúng nên chuyện gì rồi cuộc cũng êm xuôi.”

Ryan thở ra. “Sly, làm ơn đừng nói nữa được không. Đừng có mà nhồi tư tưởng đó vào đầu cô ấy.”

“Con trai à, không muốn nói ra điều này đâu nhưng cô ấy vốn đã mang tư tưởng ấy từ khi sinh ra rồi. Đâu chờ đến lượt ta nhồi vào.”

Rồi Sly đi hẳn. Ryan nhìn theo ông một lúc lâu, rồi bật cười và đi di gót giày vào lớp đất bên dưới. “Ông ấy có xấu tính gì không?”

“Ông ấy rất tuyệt”, Bethany nói, và ý cô đúng là như thế thật.

Khi Ryan nhìn cô, ánh mắt anh hiển hiện một thông điệp không lời, “Em sẽ không bao giờ tìm đâu ra một người bạn tốt hơn ông ấy. Tối qua anh có hơi bực ông ấy thật nhưng anh vui vì ông ấy đã có mặt ở đây nói chuyện với em”.

“Ông ấy yêu quý anh. Anh có nhận thấy nhiều đến mức nào không?”

Mắt Ryan băng khuâng, “Ông ấy luôn hy sinh vì anh”.

“Anh chỉ cần nhớ một điều”, cô nói khẽ. “Nếu có lúc nào đó ông ấy cần sự ủng hộ của anh thì hãy làm như vậy.”

Nét mặt anh thoáng bối rối. “Chắc là vậy rồi. Sly là người cha thứ hai của anh mà.” Anh nhìn cô đăm đăm. “Sao em lại nói vậy?”

Bethany mỉm cười nhún vai. “Không sao cả.”

“Chắc chắn phải có lý do gì đấy. Anh biết em mà. Sly gặp trục trặc gì sao?”

Bethany những muốn phản bội lòng tin của Sly. Cô thực sự tin rằng Ryan sẽ thấu hiểu tình cảm Sly dành cho Helen giống như cô, và anh sẽ đứng về phía Sly nếu người nhà anh có phản đối. Nhưng khuấy tung chuyện này lên không phải việc của cô.

“Anh chỉ cần nhớ vậy thôi. Nếu có lúc nào anh nghi ngại ông - nếu có lúc nào anh thấy niềm tôn kính anh dành cho ông bị sút mẻ, hãy nhớ lại điều em nói lúc này và gạt những ngờ vực ấy sang một bên. Hãy đứng về

phía ông. Em chỉ nói bấy nhiêu thôi. Ông ấy xứng đáng được như vậy, đúng không?”

Ryan nhìn vào chỗ lúc này Sly đứng. “Đúng như vậy. Lúc nào anh cũng sẽ đứng về phía ông.”

Bethany biết rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn, rằng đến một lúc Ryan sẽ đứng vai kề vai với Sly và bảo vệ ông. Đó là tất cả những gì cô cần biết.

Chương mười chín

Khoảng cuối buổi sáng hôm đó khi Ryan làm việc linh tinh ở trang trại thì Bethany lái xe về thành phố cho con Cleo ăn uống. Trước khi quay về trại, cô tạt qua nhà bố mẹ, đã đến lúc báo cho ông bà biết bước ngoặt quan trọng của cuộc đời mình. Nếu cô còn chần chừ, chắc chắn họ sẽ biết được mối quan hệ tình cảm của cô với Ryan từ nguồn khác, và cô cảm thấy họ đáng được nghe điều ấy từ chính cô chứ không phải từ một ai khác.

Harv Coulter không mấy mặn mà khi nghe đứa con gái khuyết tật của mình có ý định kết hôn với người nó chỉ vừa quen biết chưa đầy hai tháng.

“Con định cái gì?” Ông hỏi khi nghe Bethany kể.

Không phải đến tận bây giờ Bethany mới nhận ra sự giống nhau giữa bố và anh Jake. Cao to, đen sạm, và lúc nào cũng chực gầm lên đe dọa.

Cô cúi đầu vâng vâng nể chun chiếc váy màu rượu burgundy mặc trên người, chiếc áo dễ dàng mặc vào mà không cần đến yếm đỡ. Đúng ra cô cũng có thể bảo Ryan giúp cô và hẳn anh sẽ rất vui lòng nhưng cô quyết định tự làm lấy vì sợ anh lại bỏ ngang công việc đang bề bộn mà chạy đến với cô. Mỗi lần anh chạm vào người cô âu yếm, thì cái giường như có sức hút gì đấy kéo hai người vào. Vui thì thật là vui nhưng bọn gia súc đang đợi được cho ăn. Ngay khi Ryan đưa hết những thiết bị cần thiết của cô về bên anh, cô nhất định sẽ ăn mặc theo lối cao bồi, quần jean bó và sơ mi có tua vai - đồ anh thích.

Khi ngược lên, cô mỉm cười và ngay lập tức kéo suy nghĩ quay về thực tại. Cô liếc nhanh sang mẹ. Mary Coulter tủm tỉm cười và đặt một bàn tay lên vai chồng. “Harv, con gái chúng ta không phải là đứa bốc đồng. Cứ nghe con nói xong đã, và anh nên nhớ là nó luôn suy xét vấn đề rất cẩn kẽ.”

Harv nhìn con gái lo âu. “Ryan Kendrick là thằng vô lại, hết cô này đến cô khác, không bao giờ nghiêm túc với một ai. Con nghĩ đi đâu thế, con nghĩ mình có thể giữ chân nó được sao? Cưới nó, con sẽ hối hận.”

“Anh ấy không như bố nghĩ đâu. Có thể anh ấy có hơi đào hoa. Chính anh ấy cũng thừa nhận thế. Một người đàn ông đi tìm một nửa đích thực của mình thì còn có thể làm gì khác hơn chứ? Jake cũng vậy, mà bố đâu có gọi anh ấy là đồ vô lại.”

Harv gõ gõ lọ muối lên mặt bàn. Rồi ông nhìn vợ bất lực. “Mary, em nói chuyện với con đi.”

Mẹ Bethany chưng hửng, “Nói gì?”.

“Nói cho nó hiểu. Có điên mới cột đời mình với một đứa”, ông phẩy tay, “vô lại như Ryan Kendrick!”.

“Nhưng, Harv này”, Mary ôn tồn. “Bethany nói đúng đấy. Nếu mình cho rằng chưa nghiêm túc với một ai là đồ vô lại, thì cũng phải mắng thẳng Jake nhà mình như thế. Mình cũng vậy thôi. Ông bà ngoại bọn nhỏ nổi cơn tam bành khi tôi bắt đầu hẹn hò với mình đấy, có nhớ không? Bố tôi nói mình không phải là đứa tốt, thế nào rồi mình cũng khiến tôi đau lòng. Nhưng mình có thể đâu.”

Harv chống khuỷu tay lên bàn, hai tay ôm lấy đầu. “Quý thần ơi, Mary. Chuyện đó khác, mình biết mà. Tôi thừa nhận là trước đây có ve vãn cô này cô khác, nhưng tôi có làm vậy mới tìm được mình chứ.”

Nét mặt rạng rỡ, Mary nhìn cô con gái với ánh mắt ngây thơ, “Ryan của con trước nay ve vãn sai người phải không?”.

Harv rên lên. Bethany cố ghìm tiếng cười chực bật ra. Rốt cuộc mẹ cô cũng tiếp thu lời nói như thế. Cô phải lưu chuyện của ngày hôm nay vào cuốn kinh thánh gia đình mới được. “Vâng, thưa mẹ”, cô lấy giọng nghiêm túc. Cô liếc sang bố, vẫn còn ngồi ôm lấy đầu, “Con không biết bố đã từng ve vãn bao nhiêu cô, nhưng Ryan thì cũng được một số trước khi tìm thấy con”.

“Quý thần ơi”, Harv lại lầm bầm.

“Thôi mà, thôi mà.” Mary cúi xuống ghé sát vào tai chồng thì thầm gì đó khiến hai tai ông đỏ ửng lên. Khi đứng thẳng lên lại, bà vỗ vỗ vào bàn

tay Harv, rồi ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt Bethany. “Cậu ấy yêu con chứ, Bethie? Khi cậu ấy nhìn con, con có cảm thấy như cậu ấy có thể xông vào hang rắn đuôi chuông vì con không?”

“Mẹ à, con nghĩ vì con anh ấy có thể còn ngủ chung với chúng.”

Mary gật đầu và nắm lấy hai tay Bethany. “VẬY là đúng rồi đấy. Trực giác phụ nữ luôn đúng. Cuộc sống là những phép thử đánh đổ ta. Nếu con biết chắc rằng cậu ấy sẽ đứng lên bảo vệ con khỏi bất kỳ mối đe dọa nào thì đúng là người đàn ông đích thực của con.”

Bethany gật đầu. “Anh ấy sẽ chết vì con, mẹ à. Anh ấy tuyệt vời vô cùng.”

Mắt Mary sáng lên. “Khi nào con định đưa nó đến nhà mình chơi?”

“Tôi gặp nó rồi”, Harv lên tiếng, những âm tiết chật vật thoát ra từ kẽ răng nghiền chặt. “Thằng đó hót hay, bảnh trai, ranh con nhà giàu hư hỏng luôn giở trò ong bướm đến quên mất cả danh dự.”

“Không phải vậy”, Bethany phản đối. “Anh ấy trọng danh dự cũng giống như bất kỳ người anh nào của con!”

Harv chỉ một ngón tay vào mũi cô. “Các anh con không bao giờ hứa hẹn thề thốt với một đứa con gái nếu chúng nó không có ý định lâu dài. Cái ngày bố đặt tay con vào tay Ryan Kendrick và nó nói, ‘Con hứa’, ta thề sẽ ăn luôn cái quần cộc của mình.”

Sau buổi nói chuyện với bố mẹ, Bethany ghé cửa hàng ‘tám’ với anh Jake một lúc. Anh trai cô đang bận túi bụi, vừa cố duy trì giao dịch với số khách hàng đang đợi vừa điền một đơn hàng. Dù vậy anh vẫn mỉm cười khi trông thấy em gái.

“VẬY mà em đã hy vọng anh dành được ít phút tán chuyện với em”, Bethany vừa nói vừa cười lạnh lạnh. “Chắc là không được rồi.”

Jake đưa tay lên ra dấu bảo đợi. Khi giao dịch xong với một khách hàng, anh bảo một nhân viên vào thế chỗ rồi đi cùng Bethany ra thang máy. Lên đến tầng trên, hai anh em vào văn phòng của anh.

Jake ngồi phịch xuống chiếc ghế có bánh xoay, gác đôi chân mang bốt lên mép bàn. “Dạo này công việc cứ bù đầu. Sao không chịu gọi lại cho anh, đồ ngốc kia. Làm anh hơi lo đấy biết không. Nghe con bò vào nhà hử.”

Bethany mỉm cười. “Đúng thế.” Cô kể chuyện con Cốt Lết. “Ryan khá là bực nhưng em nghĩ em đã thuyết phục được anh ấy đừng quan trọng hóa vấn đề.”

Jake thở ra cau mày. “Không trách được cậu ấy lo lắng như vậy. Ai biết lũ bò nổi hứng lồng lên lúc nào.”

“Con Cốt Lết là ngoại lệ. Nó to xác và lộc ngộc, nhưng với em nó rất hiền lành. Rồi anh xem.”

Jake liếc nhìn đồng hồ. “Thế em muốn nói với anh chuyện gì?”

Bethany nhìn chăm chăm vào tấm hình chụp đàn ngựa treo trên tường. Jake, chàng nài ngựa. Cô biết anh đang hy vọng một ngày nào đó mua được một trang trại chăn nuôi cho mình, quản lý cửa hàng phụ tùng này không phải là kế hoạch lâu dài. Nếu có người nào có thể hiểu được điều cô sắp nói ra đây thì chỉ có Jake. “Em muốn nói với anh hai việc.”

“Trông em không được vui.”

“Không có đâu, thật đấy. Chỉ là em cảm thấy hơi có lỗi với quyết định của mình. Nếu chuyện này có làm khó cho anh thì hãy cứ nói thẳng cho em biết nhé. Được không?”

Anh thả hai chân xuống sàn và ngồi thẳng dậy hơi khom về phía trước. “Ryan bảo em nghỉ việc ở đây?”

“Nếu anh cần thì em sẽ không đành cứ thế mà bỏ đi đâu. Chỉ là - Ryan đã lên tiếng về việc em về bên ấy trông nom trại giúp anh ấy, và cơ hội đó...” Giọng cô nhỏ dần rồi im bật. Cô định nói rằng giấc mơ cuối cùng đã thành hiện thực nhưng có vẻ như không được công bằng. Jake cũng có những ước mơ của riêng mình nhưng rồi giờ anh lại có mặt ở đây, quản lý cửa hàng của gia đình thay vì theo đuổi chúng.

“Cơ hội đó thật ngọt ngào đến mức không thể cưỡng lại được chứ gì?” Jake kết thúc câu hỏi em gái. Anh thở dài và cầm cúi vuốt thẳng mẫu giấy trên bàn. “Anh sẽ làm nhiều việc cùng một lúc chứ biết làm sao. Nếu em đến chỉ để nói chuyện đấy thì xong rồi đó.”

“Em không muốn ích kỷ và thiếu công bằng với anh. Em cũng là thành viên của gia đình mình mà.”

Jake mỉm cười và đưa mắt nhìn quanh văn phòng. “Cảm ơn vì em đã nghĩ cho anh. Nhưng sự thực, nói là giúp bố nhưng anh cũng làm cho mình. Khi bác sĩ bảo phải nghỉ ngơi nhiều ông đã định bán cửa hàng đi rồi. Cũng nhiều người muốn mua lắm nhưng anh bảo bố giữ lại.”

“Thật vậy sao? Em tưởng anh muốn mua trại nuôi.”

“Đó luôn là mơ ước của anh.” Jake cười toe toét và gõ gõ cây bút lên cái đệm lót bàn. “Nhất định anh sẽ mua. Nhưng phải tiết kiệm thêm vài tháng nữa thì mới chắc. Anh đã đặt cọc trước một số kha khá rồi. Giờ anh đang gom thêm ít vốn nữa. Quản lý cửa hàng sẽ giúp anh có được số tiền đấy. Hằng tháng bố lấy thu nhập. Một số phần trăm lợi nhuận dành ra để mở rộng kinh doanh. Phần còn lại là của anh, như là anh làm chủ nơi này vậy. Số tiền chảy vào túi anh tỉ lệ thuận với sự cật lực anh dành cho công việc. Mà hầu như tháng nào anh cũng làm rất tốt.”

Bethany nhìn anh mình chăm chăm, “Hóa ra anh bảo em bỏ việc ở Portland về đây cốt để giữ cửa hàng này lại thêm vài tháng thôi ư?”

Anh bật cười, “Zeke quyết định tiếp quản cửa hàng trước khi anh nảy ra ý gọi em về nữa kia. Em muốn ở lại đây bao lâu thì tùy em.” Anh mỉm cười âu yếm nhìn em gái. “Mấy tháng qua em đã giúp anh sắp xếp lại chỗ này đâu ra đó. Mọi việc bây giờ đều rất chạy. Anh có thể xoay sở được dù vắng em”.

“Ôi, Jake, anh chắc chứ?”

“Hãy sống cuộc đời của em, Bethie. Ryan mang đến cho em nhiều cơ hội tốt đẹp hơn. Nếu gặp thời cơ anh cũng sẽ chớp lấy để theo đuổi ước mơ

của mình. Sao em lại không?”

“Chỉ là em không muốn nghỉ làm nếu anh cần em.”

Anh buông cây bút xuống. “Thôi nào, anh tự xoay xở được. Cứ yên tâm mà đi đi.”

“Em chỉ sợ anh nói vậy vì đó là điều em muốn nghe thôi.”

Mắt anh thoáng vẻ mập mờ. “Tám năm trước anh ngồi bên giường bệnh của em, hết đêm này đến đêm khác. Cứ xong việc là anh đến ngay bệnh viện. Em nhớ không?”

Cô gật đầu.

“Lúc nào anh cũng cười nói ầm ĩ vờ như mọi chuyện sẽ ổn”, giọng anh nghèn nghẹn. “Em cần anh truyền thêm sức mạnh. Nhưng rồi lúc em ngủ, anh bật khóc như một đứa trẻ, cầu xin Chúa ban cho chúng ta một phép màu. Em mới mười tám tuổi, và cuộc đời em đã bị hủy hoại.”

Bethany cúi đầu nhìn chăm chăm vào lòng, ngực quặn thắt. Jake, thực ra em không ngủ.

“Em phải ngồi xe lăn thế này, đó là ý Chúa và cho đến bây giờ anh vẫn còn lo em sẽ không có chồng và sống bình thường như người khác. Nhưng rồi, Ryan Kendrick xuất hiện. Cậu ấy có vẻ rất yêu thương em. Cậu ấy sẽ mang lại cho em cuộc sống như em mong muốn, anh tin là thế. Em nghĩ anh cảm thấy thế nào nhỉ?”

“Mừng?” Cô khẽ khàng.

Anh gật đầu. “Anh rất mừng, Bethie à. Em có được một cơ hội tuyệt vời để hạnh phúc. Rất, rất hạnh phúc. Hãy đi đi. Đừng ngoái đầu lại. Không ai xứng đáng hơn em đâu.”

“Jake... Sao em may mắn đến thế này? Anh là người anh tuyệt vời nhất thế giới.”

“Đừng vớ vẩn. Vậy chuyện thứ hai em muốn nói là gì?”

Bethany hít một hơi thật sâu, “Em đang băn khoăn không biết liệu anh có thể nói với bố giúp em một tiếng được không. Ông không ủng hộ chuyện cưới xin của em với...”.

Jake bật cười. “Giờ là lúc ông anh này phải làm khó dễ một chút đây. Không đời nào.”

“Cơ mà...”

“Không.” Jake đứng lên khỏi ghế. “Bố là việc của Ryan. Nếu cậu ta là một thằng đàn ông đúng nghĩa như anh nghĩ thì nó sẽ tự đến gặp bố và nói chuyện với ông.”

“Ryan chắc chắn sẽ làm vậy. Chỉ là em không muốn anh ấy chứng kiến cảnh bố nổi trận lôi đình, trong khi nhà anh ấy ai cũng mở rộng vòng tay chào đón em.”

“Sao họ lại không vậy được chứ hả? Ryan may lắm mới có được em gái của anh.”

“Đó là anh nghĩ thôi. Chứ em thì không may hay sao?”

Jake lại bật cười. “Có thể. Nhưng cứ để Ryan thuyết phục bố. Anh xin kiếu. Không muốn xen vào đâu.”

Khi lái xe về lại Rocking K, Bethany cố không để phản ứng vừa rồi của bố làm mình mất vui. *Ryan*. Cô yêu anh quá đỗi. Jake vừa mới ‘giải phóng’ cho em gái để cô có thể đeo đuổi ước mơ của mình. Cô không có lý do gì để buồn cả.

Tuy vậy, khi cô về đến trại và đậu xe, tim cô trở nên trĩu nặng. Bố phải là số một chứ. Ông đã dành trọn đời mình lo lắng cho con gái, thật đau lòng khi hiện giờ ông không ủng hộ việc cô sắp làm.

“Có chuyện gì sao?” Ryan hỏi khi trông thấy nét mặt cô. “Con Cleo ổn chứ?”

“Cleo ổn.” Bethany nhìn xa xăm ra hồ, ước sao không phải nói cho anh biết chuyện. Nhưng nếu cô giấu, chắc chắn sẽ khiến anh hứng chịu sự bất

ngờ khó chịu khi gặp bố cô. “Ryan, lúc này em có về nhà bố mẹ.”

Anh ngồi xổm xuống bên cô. “Ờ. Mong sao em đừng nhanh nhẩu tự mình đi kể hết với ông bà về việc anh cầu hôn em.”

“Nhanh nhẩu? Bố mẹ em mà. Đương nhiên là em phải nói cho họ biết rồi.”

Ryan hích cái mũ ra sau. “Em à, nếu bố em không ưa gì anh thì sao, ai mà không biết ông ấy khá là cổ hủ.”

“Chút thôi. Thì sao?”

“Mấy ông bố cổ hủ thường có quan niệm mọi việc phải có nề có nếp. Theo cách nghĩ của ông thì anh phải đến gặp ông xin phép được lấy em làm vợ. Thế thì ông mới có cơ hội làm tình làm tội anh một chốc khiến anh phải gãi đầu gãi tai lúng túng. Nếu anh nói năng thẳng thớm đàng hoàng thì ông hài lòng. Còn không thì ông đuổi thẳng cổ.”

Bethany nuốt khan, “Nếu ông bảo anh xéo đi thì làm thế nào?”.

Ryan nháy mắt, “Không đâu. Anh vốn khéo ăn nói mà”.

“Đó là một trong những điều ông không ưa ở anh.”

Anh ngửa cổ bật một tràng cười ha hả. Khi cơn khoái chí lắng xuống, anh trấn an cô. “Anh có thể chiếm được cảm tình của ông. Yên tâm đi. Nhé? Rồi ông sẽ nghĩ anh là điều tuyệt vời nhất kể từ khi bắt rang được phát minh.”

Sau khi làm xong thủ tục đăng ký kết hôn vào buổi chiều hôm đó, Ryan đưa Bethany về nhà cô, để cô ở đấy thu xếp một ít quần áo, anh lái xe đến gặp bố cô. Sau hai phút nói chuyện, Ryan đứng ngoài hiên nhà Coulter, tự hỏi làm thế nào chuyện lại đến nước này.

Tiếng quát tháo âm ỉ của ông bố vẫn còn ong ồng trong đầu Ryan khi anh xăm xăm ra xe. *Đồ vô lại không ra cái thái gì ư?* Thời nay không ai nói “đồ vô lại không ra cái thái gì”. *Khi thật.* Ông cụ này đang sống ở thời tiền trung cổ chắc.

Vào xe, Ryan hình dung về mặt thất vọng của Bethany khi nghe anh kể lại sự việc đã tệ đến thế nào. Anh đấm mạnh lên vô lăng và nhìn trừng trừng về phía ngôi nhà bố mẹ cô qua lớp kính chắn gió, nghĩ mình có thể mua một ngàn căn nhà như thế mà vẫn còn tiền thừa. Ông cụ kỳ quặc đó nghĩ mình là ai chứ?

Ryan định nổ máy là lái xe đi nhưng, chết tiệt. Thay vì đó anh leo xuống xe, đóng sầm cửa, rồi phăm phăm tiến về phía hiên nhà. Anh bước nhanh lên mấy bậc tam cấp, đầu nóng phừng phừng. Ông cụ kỳ quặc là bố của Bethany, vì lẽ đó anh nên tôn trọng ông. Nhưng anh không thể cứ thế mà cụp đuôi lui về được.

Anh gõ cửa, lăm bằm chửi thề. Mong rằng người mở cửa là mẹ cô - như lúc này, anh cố lấy vẻ mặt bình thường. Rồi cửa bật mở, và anh đứng mặt đối mặt với ông cụ. Đôi mắt xanh hệt Bethany quắc mắt chiếu thẳng vào anh.

“Bác Coulter, cháu rất cảm kích nếu bác vui lòng nghe cháu trình bày”, Ryan mở lời.

“Cậu không có gì nói mà ta muốn nghe cả. Nếu con gái ta cưới cậu, có nghĩa là đi trái lại với ý muốn của ta. Hết.”

Ryan mất tự chủ. “Không có gì là ‘nếu’ ở đây cả. Cháu nhất định sẽ cưới con gái bác. Bác có làm gì hay nói gì cũng không ngăn được cháu. Chúng cháu đã trưởng thành và có quyền quyết định tương lai của mình. Cháu đến đây chỉ vì lịch sự, bác Coulter à, vì cô ấy hơn là vì bác. Sự chấp thuận của bác rất quan trọng đối với cô ấy.”

“Cậu vừa mới nói cần ta lắng nghe, ngay sau đó lại găm vào mặt ta bảo chả cần. Cậu gọi đó là lịch sự sao?” Khuôn mặt ông bừng bừng giận dữ. “Xéo ngay.”

“Thưa bác, cháu sẽ đi nhưng điều đó sẽ ích gì? Bác nên biết, cháu sẽ quay lại lần nữa xin phép bác được cưới cô ấy.”

“Thì ta sẽ lại nói không *lần nữa*. Cậu không đủ tốt cho con bé.”

“Không người đàn ông nào trên đời này đủ tốt cho cô ấy cả.”

“Amen.”

“Thế này nhé bác, liệu bác ít ra có thể nhìn nhận một điểm tốt nào đó ở cháu và tin rằng cháu sẽ cố hết sức để trở thành người xứng đáng làm chồng cô ấy không?”

“E hèm.”

Ryan thở ra. “Bác Coulter, cháu hiểu cảm giác của bác.”

“Không, chết tiệt, cậu không hiểu ta đang cảm thấy thế nào cả. Và cầu Chúa cho cậu đừng bao giờ hiểu được. Con gái ta không giống như những đứa con gái khác. Ta không muốn nhìn thấy nó đau khổ, mà cậu thì đi gieo rắc biết bao đau khổ rồi.”

Ryan cố kiên nhẫn. “Cháu hiểu Bethany có một số vấn đề đặc biệt và người có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy phải hy sinh rất nhiều. Cháu biết bác không chắc liệu cháu có làm được như vậy không. Cháu nhất định sẽ làm được, và cháu hứa với bác là cháu sẽ không bao giờ làm cô ấy đau khổ.”

“Ta ghi nhận những lời cậu nói. Nhưng ta không có gì để đảm bảo những lời đó là thật cả. Ta biết bố cậu, ông ấy là người tử tế. Nhưng thế không có nghĩa là cậu cũng tử tế như ông.”

“Bố cháu nuôi dạy cháu lớn lên cơ mà? Đúng là cháu chưa từng nghiêm túc với ai, cháu thừa nhận. Nhưng chỉ bởi cháu chưa tìm thấy một nửa đích thực của mình cho đến bây giờ.”

“Nghe này, con trai. Ở đây không có gì cá nhân cả. Bethany nhà chúng ta - nếu nó bình thường như người khác thì có lẽ ta đã không lo nhiều như thế này. Nhưng nó lại không được như vậy. Cậu sẽ thấy thế nào nếu một ngày ánh hào quang biến mất, và cậu thấy cuộc đời mình bị cột chặt với một người vợ ngồi xe lăn? Con gái ta sẽ phải làm thế nào khi ấy?”

“Vậy là thay vì cho cháu một cơ hội thì giờ bác lại khiến con gái mình phải đau khổ sao? Đó là việc bác đang làm đấy, làm cho Bethany đau khổ.”

Harv chớp mắt. “Nói cái gì?”

“Đúng thế đấy. Cô ấy muốn bác mừng cho cô ấy, và biết bác sẽ chẳng bao giờ phá tan niềm hạnh phúc của đời cô ấy.” Ryan nhìn thẳng vào mắt ông. “Cháu không trách bác về việc quá yêu thương và lo lắng cho cô ấy. Nhưng nếu cô ấy sẽ có một cuộc sống bình thường, bác nên buông tay và để cho cô ấy sống như mình muốn. Bác không thể ngăn cách cô ấy với mọi thứ được, nếu bác cứ làm vậy thì bác sẽ là người khiến cho cô ấy đau lòng nhất.”

“Ta chưa từng làm gì để con bé phải buồn lòng bố nó cả.”

“Vậy thì bác hãy cho phép chúng cháu đi.” Ryan vẫn ôn tồn. Mẹ Bethany xuất hiện đứng cạnh chồng. Bà mỉm cười nhìn Ryan. “Vậy là yên tâm rồi đấy. Bảo Bethany là bố nó rất vui, và ngày cưới của nó sẽ là ngày bố nó hạnh diện nhất trong đời.”

“Mary.” Harv hăm hè.

“Về đi”, Mary thúc Ryan. “Ôm con bé hộ bác.” Bà khoác tay chồng. “Để bác lo phần còn lại cho.”

“Mary!” Harv hăm hè lần nữa.

Ryan nghĩ rằng Mary Coulter có thể dàn xếp chuyện này mà không cần anh có mặt ở đây nữa nên anh nghe lời bà đi ra xe. Được nửa chừng Harv gầm lên, “Cậu nên hiểu điều này, Kendrick! Nếu cậu khiến đứa con gái nhỏ bé của ta phải rơi giọt lệ nào thì cậu đừng có trách!”.

Ryan phì cười khi khởi động chiếc Dodge. Trước khi gặp Bethany, anh chưa từng bị ai dọa nạt. Ban đầu là Jake, giờ là bố cô ấy. Quái quỷ gì không biết. Cô vẫn còn bốn ông anh nữa. Anh lắc đầu. Nhà gì mà toàn người khó tính. Thế mới biết người nhà Kendrick thật ôn hòa.

Đứng trong phòng ngủ của Bethany, Ryan trông thấy một chiếc túi xách đầy quần áo cô vừa cho vào. Anh rút ra một chiếc đầm ngủ vải flanel. Kế đó là áo thun Snoopy. Anh nhất định sẽ đưa cô đi mua đồ ngủ sớm nhất có thể. Chất liệu ren có thể nhìn xuyên thấu mới đúng gu của anh.

Bethany đang lui cui bên chiếc tủ nhiều ngăn quay lại cau mày, “Có gì không ổn sao?”, rồi hỏi với nụ cười tinh quái. “Anh không thích chiếc áo thun Snoopy đó hả?”

“Anh cực thích Snoopy đấy chứ.” Anh nhét nó trở lại túi xách. “Anh đang nghĩ đến chuyện khác.”

“Thấy anh chau mày mà.” Nét mặt cô thoáng chút âu lo. “Có phải có chuyện gì đó với bố mà anh chưa nói cho em biết không?”

“Ông ấy có hơi cáu. Nhưng anh đã dàn xếp xong rồi. Ông cho phép bọn mình lấy nhau. Còn gì mong muốn hơn nữa, đúng không?”

“Vâng.” Cô thở ra và đưa mắt nhìn quanh căn phòng. “Em mang theo đầy đủ các thứ rồi. Chỉ còn thiếu thanh vịn nhà tắm nữa thôi. Anh mang nó ra xe hộ em nhé.”

“Em không cần phải mang nó theo đâu.”

“Vậy làm thế nào em tắm?”

Anh cười toe toét và nhướn mày, “Đoán đi”.

Hai má cô ửng hồng, “Lời đề nghị của anh cũng ngọt ngào lắm nhưng tắm với thanh vịn em sẽ thấy thoải mái hơn nhiều”.

“Thế thì có gì vui chứ?” Anh hạ giọng thì thào, “Khi anh bơi xà phòng lên khắp người em, em sẽ sạch sẽ thơm tho và...”.

Bethany nhìn lảng đi, “Có thể sẽ vui thật đấy, nhưng em thích tự lo cho mình, và em không muốn phụ thuộc vào anh chuyện vệ sinh cá nhân”.

“Anh đặt mua cho em cái khác rồi.”

Cô quay phắt lại nhìn anh. “Ryan. Anh còn mua cho em thứ gì nữa mà em chưa biết đấy?”

“Không nhiều lắm.”

“Chính xác là những thứ gì?”

“Em có muốn ở đây cả đêm không?”

“Em đang bắt đầu cảm thấy thiếu thoải mái rồi đấy.”

“Tại sao?”

“Vì anh đã tốn kém nhiều vì em. Ý em là - một mặt, em biết chúng mình rồi sẽ thành vợ chồng, và em không nên cảm thấy áy náy. Nhưng mặt khác, em lại cảm thấy mắc nợ.”

“Càng tốt cho anh.”

“Là sao?”

Anh nháy mắt, “Em cảm thấy bị mắc nợ. Anh có thể nghĩ cách hay để em trả nợ”.

“Là quản lý cho anh chứ gì?”

“Không phải. Công ty sẽ trả lương cho em với chức vụ đó.” Anh liếc nhìn giường cô. “Anh đang nghĩ đến một điều thú vị hơn.”

Cô bật cười khúc khích khi anh tiến về phía cô, “Thôi đừng anh”.

“Vì sao?”

“Nhờ có ai đến. Các anh trai của em ai cũng có chìa khóa.”

Anh khựng lại, móc hai ngón cái hai bên thắt lưng và đưa mắt lướt khắp người cô. “Mình chưa làm lễ cưới, mà anh đã phải dè chừng anh vợ rồi. Nhưng không sao. Hôm nay là thứ Năm. Anh có kế hoạch cho em sau.”

“Thứ Năm thì có liên quan gì ở đây chứ?”

Mắt anh nhìn cô nòng nân. “Hôm nay em có buổi đi bơi. Sau nhà anh có hồ bơi nước ấm trong nhà. Anh sẽ dạy cho em vài bài.”

“Em biết bơi mà. Đã thả anh một lần rồi đấy thôi.”

“Em chưa thấy phiên bản ‘bơi ếch’ của Ryan Kendrick đâu.”

Bethany lại cười khúc khích.

“Em cũng sẽ thấy thú vị khi ngắm nhìn bên trên. Trần được lợp toàn bằng kính. Sau khi anh dạy cho em bơi xong, anh sẽ đặt em nằm xuống thành hồ. Em có thể ngắm sao trong khi anh...”

Con Cleo ở đâu sán tới cọ cọ vào ống quần anh. Ryan ngừng nói giữa chừng liếc mắt xuống dưới. Khi trông thấy ‘thủ phạm’ quấy rối, anh cúi xuống bông nó lên. “Con mèo hư, dám phá đám tao.”

“Nó cô đơn đấy. Em chưa khi nào để nó ở nhà một mình lâu đến vậy.”

“Vậy thì đưa nó về nhà anh luôn”, anh gợi ý.

“Em có cảm giác anh không thích mèo.”

“Ừ. Anh ghét mèo. Thế em có biết là nó sẽ ăn em nếu em chết không?”

“Ôi, không! Ai nói với anh như vậy?”

Cleo hi hí cặp mắt xanh lục nhìn anh. Ryan nhìn lại nó. “Anh chứng kiến mà. Khi anh còn nhỏ, bà hàng xóm nhà bà anh chết, thế là lũ mèo nhà ấy gần như ‘diệt gọn’ bà ấy trước khi có người phát hiện ra.”

“Có lẽ bọn nó đói quá do không được cho ăn.”

“Bà ấy cho chúng ăn mà.” Ý nghĩ đó khiến anh rùng mình. “Có khi nào em tự hỏi Cleo nghĩ gì khi nó hi hí nhìn em như thế không? Anh đoán là nó đang nghĩ sẽ dùng anh cho bữa trưa.”

“Không đâu. Có thể nó chỉ sợ anh làm đau nó. Nó thích đồ ăn dành cho mèo thôi. Nói anh đừng giận, anh không có gì hấp dẫn nó đâu.”

“Em thì có đấy.” Anh nháy mắt. “Em hấp dẫn anh ghê gớm.”

Hai má cô lại hồng lên, “Anh chỉ nghĩ có thể thôi à?”.

“Gần như vậy. Người ta nói đàn ông bình thường cứ bốn phút lại nghĩ về chuyện đó một lần.”

“Nói điêu. Anh đâu có như vậy, đúng không?”

“Ừ. Anh nghĩ mình hơi yếu ‘khoản đó’. Thỉnh thoảng trong mười phút anh không hề nghĩ đến nó.” Anh lại nháy mắt với cô. “Em xong rồi chưa? Để anh ôm con mèo và một túi xách, túi kia em lo nhé.”

“Ryan, em định mang Cleo về nhà mẹ em. Loài mèo vốn nhạy cảm. Chúng cần nơi được yêu thương và thấu hiểu.”

Ryan nhìn chăm chăm vào đôi mắt hơi lác của nó, nghĩ con vật tội nghiệp trông khá là chậm chạp. “Mình hiểu nhau ha, mèo cưng.” Cleo hiểu ông này không ưa nó và nó cũng hiểu nó cũng chẳng ưa gì ông. Lý do duy nhất nó cọ vào chân ông ta là để cho quần ông ta dính đầy lông mèo cho đáng. “Anh sẽ tập yêu thương nó, anh hứa đấy.” Nếu may mắn, con vật chết tiệt này sẽ sống đến hai mươi năm. “Anh khá là yêu thương động vật mà.” Trừ mèo.

“Em không biết nữa. Nó chưa từng ở gần chó. Em e là nó không thích con Tripper.”

Ryan kẹp con mèo dưới nách. “Nó và con Tripper sẽ hòa thuận thôi. Tripper vốn tử tế với bọn mèo bên nhà anh Rafe mà.”

Sau chuyến đi chặt vật mất nửa giờ đồng hồ với con Cleo treo lủng lẳng trên trần xe gần như suốt chặng đường, Ryan rốt cuộc cũng đưa được con vật không ngừng vùng vẫy cào cấu loạn xạ vào trong nhà. Khi anh vừa thả nó xuống phòng lớn, con Tripper ì ạch chạy tới làm quen. Vốn không lạ gì với bọn mèo nông trại không sợ chó, nó chưa từng thấy móng vuốt sắc nhọn của bọn chúng. Ngay lập tức con Tripper chúi mũi phập xuống sàn, kêu ăng ăng, rồi tru lên cong đuôi chạy một mạch vào phòng ngủ. Con Cleo linh đi hướng khác, nhảy phốc lên bám vào màn cửa sổ, cố đu lên mấy chấn song dọc lên tới thanh gỗ ngang luồn rèm rồi vắt vẻo ở đấy, xù lông đe dọa, mồm rít lên ngó nghiêng xung quanh hết một bức ảnh trang trí đêm Halloween.

“Đấy”, Ryan nói, “khởi đầu hay ho thật”.

Bethany lăn xe về phía phòng ngủ lớn. “Tripper? Lại đây nào. Đưa tao xem cái mũi mày nào.” Từ phòng ngủ cô kêu vọng ra, “Ryan, nó không có trong này”.

Nếu không làm vỡ kính cửa sổ, nó chắc chắn trốn đâu đó trong ấy. Ryan vào tìm kiếm cùng Bethany. Cuối cùng anh thấy nó trốn trong bồn tắm.

“Nếu mày không phải là con chó lạ đời nhất tao từng thấy”, Ryan nói. “Thì tao không tin mày được đó, Tripper. Mày nặng hơn con mèo đến cả năm chục ký lô mà.”

“Ryan, mũi nó chảy máu kìa.” Bethany dừng xe bên cạnh bồn tắm và cúi xuống xem xét mũi con chó. “Thương chưa. Con mèo ăn hiếp mày hả.”

Ryan kiểm tra vết thương, “Nó không sao đâu. Chỉ là một vết cào xước nhỏ thôi.”

Bethany nhìn nó lo lắng. “Em hy vọng sau này sẽ không có chuyện tương tự.”

“Đừng có bi quan thế. Mọi việc sẽ đâu ra đấy. Con Cleo sẽ quen, chẳng mấy chốc nó và con Tripper dúi vào nhau trên sofa ấy chứ.”

“Ồ, anh nghĩ vậy thật sao? Nó dễ bị kích động lắm. Em lo nó sẽ không bao giờ quen được. Từ hồi nào đến giờ nó toàn ở trong nhà. Mà giờ lại sống gần ngựa và gia súc khác trong trại.”

“Nó sẽ ổn. Mèo thích nghi rất tốt.”

Vài phút sau, khi Ryan cố kéo con Cleo xuống khỏi rèm cửa sổ, con mèo ngao lên, nhảy bổ xuống ngực anh cào cả bốn chân đầy móng vuốt vào áo anh. “Cái đồ ch...” Ryan dừng lại kịp lúc rồi nói tiếp, “chập cheng này”.

Con mèo phóng vút khỏi người anh, rơi nhẹ nhàng xuống sàn rồi chạy vọt đi leo thoăn thoắt lên nóc tủ. Từ trên đó, nó chiếu cặp mắt xanh lục sáng lóe xuống anh rồi rít lên.

“Em không nghĩ nó sẽ thích nghi nhanh đâu”, Bethany nói.

Ryan mỉm cười, “Cưng à, nó sẽ ổn mà. Chắc nó cảm giác được sự lo lắng của em đấy. Có nghĩ vậy không? Nếu em thư giãn và phớt lờ nó đi, biết đâu nó cũng sẽ bớt căng thẳng”.

Anh bỏ mũ ra và phóng nó lên giá treo. Chiếc Stetson trượt khỏi móc rơi phịch xuống sàn. Điềm dữ rồi.

“Ôi, không!” Bethany kêu lên.

Ryan quay phắt lại. “Cái gì?”

Anh theo hướng ánh nhìn hoảng hốt của cô lên nóc tủ, nơi con Cleo đang cào cào lớp gỗ sồi như để giấu giếm cái gì. Lông dựng ngược cả lên.

“Nó đang làm cái quái gì thế?”

“Em nghĩ nó vừa ‘đi’ xong đấy.”

Ryan quên mất quy định nộp phạt mười đô vào quỹ đại học vọt miệng,
“Đồ khốn kiếp!”.

Chương hai mươi

Ngày cưới được ấn định vào thứ Bảy tuần kế tiếp và tám ngày trước ngày cưới là quãng thời gian tuyệt vời nhất trong đời Bethany. Ryan. Anh nắn nì cô ở lại Rocking K với anh suốt, và từ giây phút mở mắt ra lúc bình minh đến khi anh hôn chúc ngủ ngon vào mỗi đêm, lúc nào cô cũng thấy vui vẻ. Và lạ nhất là ngay cả những điều bình thường vật vãnh cũng trở nên tuyệt diệu đầy bất ngờ.

Chẳng hạn như đám vật cứng. Có ai mà ngờ được rằng một con mèo nặng tám ký lô hư đốn, và một con bò nặng bốn trăm ký lô cũng không ngoan gì hơn lại trở thành đôi bạn chí cốt không. Bethany thì không rời. Nhưng buổi sáng sau hôm con Cleo đến đã đánh dấu khởi đầu đầy hứa hẹn cho tình bạn khăng khít giữa hai con vật.

Sau khi uống cà phê với Bethany, Ryan đội chiếc mũ Stetson lên ra chuồng ngựa cho đám gia súc ăn. Khi mở cửa bước ra ngoài, anh ngoái đầu lại ngoác miệng cười trêu cô, “Ở Rocking K này, ngay cả vợ anh cũng phải làm việc. Nếu em muốn đến bữa có cái ăn cho vào miệng thì đừng ‘nhàn cư vi’ nhé. Tốt nhất là em nên thể hiện gì đó để không phải ăn không ngồi rồi.”

Bethany định đáp lại thì con Cleo lao vút ra ngoài bằng lối giữa hai chân Ryan. “Ôi, không!” Cô hét lên.

Ryan vụt đuổi theo con mèo, con Tripper nổi bén gót mồm sủa ông ổng. Bethany vội lặn xe ra hiên.

Con mèo đáng thương đã ít ra khỏi nhà rồi mà lại luôn ở thành phố. Chắc ở đây nó hoảng lắm. Bethany hình dung cảnh con mèo cứ thế lao vào rừng rồi lạc mất. Cleo vừa đúng cho một bữa trưa của một con thú ăn thịt to lớn đói ngấu nào đấy.

“Này, con mèo kia!” Ryan quát to giọng ồm ồm.

Bethany lo lắng dõi mắt quanh sân tìm kiếm nhưng không thấy con Cleo tội nghiệp đâu cả. “Anh đừng kêu vậy, nó sợ đấy.”

Ryan nhìn cô càu nhàu. “Chứ gọi gì bây giờ?”

Bethany đáp giọng run run, “Lại đây nào, Cleo! Nào, meo meo meo meo!”.

Ryan lằm bằm chửi thề, phăm phăm nện gót xuống nền xi măng, và bắt đầu hạ giọng gọi con mèo. Dù rất cảm kích việc anh cố gắng chỉnh giọng cho đúng tông, nhưng cô vẫn nghĩ nghe tiếng anh như một con thú săn mèo nặng ngót nghét cả trăm cân, đang rình mò có cơ hội là chụp ngay lấy ngẫu nhiên. Con Cốt Lết cũng nhập bọn, lộc ngọc vừa đi vừa rống gọi. Bethany đã chắc chắn là con Cleo sẽ không bao giờ chịu xuất hiện.

Bethany chưa tính con Tripper vào đội tìm kiếm. Con chó lông vàng óng béo ục rờ ràng đang muốn tính sổ với Cleo và giờ này con mèo có chạy đàng trời. Nó gi mũi xuống đất sục sạo khắp sân cho đến đồng củi, và bắt đầu ngoáy tít đuôi.

“Á à! Trong đồng củi đây rồi!” Ryan tới gần kêu, “Meo meo”, anh gọi to khi bắt đầu dỡ củi xuống, miệng không ngớt làu bàu, “Đồ mèo hư”.

Bethany hạ bực gỗ dốc xuống và hồi hả lăn xe đến để cứu con mèo trước khi Ryan lôi nó ra. Rủi thay cô đến không kịp. Ryan dịch một khúc củi ra và con Cleo đang nằm co rúm trong đó. Con vật sợ sệt ngao luôn mồm, rồi rụt lại tránh đôi tay Ryan, phóng ào qua chân anh. Sai lầm nghiêm trọng. Nó xông thẳng vào con Tripper, đang sủa inh ỏi.

Khi bị đe dọa, mèo thường leo lên chỗ nào cao nhất gần đó, và con Cleo không ngoại lệ. Thật tình cờ, ngoài Ryan ra con Cốt Lết là chỗ cao nhất. Con mèo nhảy đại lên lưng con bò. Giật mình khi bỗng dưng xuất hiện vị khách không mời mà đến, mồm không ngớt ngao ngao quạp lên vai mình, con Cốt Lết phản ứng theo cách như bất kỳ con bò không được sáng dạ lắm nào vẫn làm.

Nó chạy.

Nhất định phải bắt lại con mèo ngu ngốc của Bethany cho bằng được, Ryan đuổi theo bộ đôi khập khiễng đó, nhưng cứ hễ anh tới đủ gần để tóm

lấy con mèo thì nó cuống cuồng bấu chặt vào lưng con bò khiến con Cốt Lết lại chạy lồng lên.

Sau nửa giờ đồng hồ rượt đuổi không nên cơm cháo gì, Ryan quay lại chỗ Bethany, vỗ vỗ mũ vào chân theo mỗi bước đi. “Anh bắt nó không được, em ơi.”

Bethany dõi mắt về phía hồ, nơi con Cốt Lết đang đứng một mình cùng với con mèo bám trên lưng nó. Trông bộ đôi ngờ nghệch không chịu nổi đó khiến Bethany bật cười ngặt nghẽo. “Em nghĩ con Cleo sẽ ở đó thôi. Con Cốt Lết là chiếc xe đẩy hoàn hảo dành cho mèo đấy.”

Ryan cũng bắt đầu cười phá lên. “Cái ‘phương tiện’ này cũng chạy trên mọi địa hình đấy nhì, và lại còn tốc độ nữa.” Mồ hôi nhễ nhại vì cuộc rượt đuổi không thành, anh đưa tay quệt ngang trán. “Xin lỗi đã không bắt được con mèo về cho em. Chắc em lo cả ngày nay mất.”

Bethany thở dài. “Không sao đâu anh, nó sẽ an toàn trên lưng con Cốt Lết. Chắc nó chả chịu xuống đâu.”

Y như rằng đến trưa con mèo vẫn ngồi lì trên lưng con bò trong lúc nó gặm cỏ. Bethany ngăm ngía bộ đôi, mỉm cười và lắc đầu. Cô không ở gần chúng đủ để chắc chắn nhưng trông có vẻ như con Cleo đang đánh một giấc. Vì con Cốt Lết rõ ràng là chấp nhận sự hiện diện của con mèo, nên chỉ có việc chờ con Cleo xuống và tự vào nhà thôi.

Như thể đoán được suy nghĩ của Bethany, Ryan nói, “Đến lúc đói thì nó tự khắc vào nhà thôi”.

Không may đến thế. Đêm hôm đó, Bethany bảo Ryan để thức ăn trên đồng cỏ. Chắc vào lúc nào đó trong đêm con mèo xuống khỏi lưng con bò để ăn, vì sáng hôm sau không thấy thức ăn đâu nữa. Nhưng khi Bethany ra ngoài tìm thì không thấy Cleo đâu cả.

“Nó vẫn còn ngồi trên lưng con Cốt Lết đấy”, Ryan thông báo cho Bethany vài phút sau đó khi cô vào chuồng ngựa. “Sly bảo con bò có đến ăn

sáng một lúc trước, và con Cleo vẫn nằm cuộn trên lưng nó, sạch sẽ xinh xắn. Nó liếm láp tằm tấp trong lúc con Cốt Lết nhai ngũ cốc.”

Bethany lắc đầu. “Có thể con Cốt Lết là chỗ dựa tốt, nó cảm thấy an toàn khi ở trên lưng con bò. Ở đây thứ gì cũng khiến nó hoảng lên. Còn con bò thì to lớn và mạnh mẽ.” Cô mỉm cười ngược nhìn Ryan. “Kiểu như anh vậy. Em có thể nương tựa.”

Mắt Ryan chột sáng lên hấp háy - và Bethany nhanh chóng nhận ra mình đã tự chuốc lấy ‘rắc rối’. “Gì đấy?” Anh liếc nhìn xung quanh để chắc chắn không có ai rồi cúi xuống hôn cô. Một nụ hôn dài say đắm khiến đầu óc cô quay cuồng. “Anh muốn em”, anh thì thầm.

Bethany ngay lập tức liên tưởng đến chuyện đó, và cô lấy làm kinh ngạc. Một ‘séc’ bên hồ bơi, hai ‘trận’ trên giường, và lúc mới ngủ dậy sáng nay cũng kịp làm một ‘hiệp’ nữa, lẽ ra cả hai đã ngấy nhau rồi mới phải chứ. “Thôi nào”, cô nói khẽ. “Sly đang ở quanh đây. Ông bắt gặp bọn mình mất.”

Anh búng nhẹ vào cái tua màu trắng trên chiếc sơ mi cao bồi xanh cô đặc biệt mua tặng anh. “Em nghĩ là anh bỏ qua được khi trông thấy cái tua này cứ lất phất qua lại bên trên ngực em đấy à?” Anh nhìn đắm đắm vào một bên đầu nhũ hoa đã ghéch lên chờ đợi và bật cười. “Không đâu.”

Vì mặc chiếc sơ mi này cốt để cho anh ngắm, Bethany chỉ có thể mỉm cười bẽn lẽn, lấy làm vui vì những nỗ lực của mình đã lôi kéo được sự chú ý của anh. Tuy vậy, cô giật mình khi Ryan đột ngột bùng cô lên. Cô hét lên nho nhỏ và ôm choàng lấy cổ anh. “Không phải trong chuồng ngựa chứ.”

“Để anh tìm chỗ nào kín đáo.”

Anh bùng cô vào phòng kho chứa đồ, khóa trái cửa lại, và đặt cô lên một kiện cỏ khô. Sáng nay cô mặc sơ mi và quần jean bó. Anh vừa tấn công vào hàng cúc áo của cô vừa nói, “Đây là nơi gần như ngày nào anh cũng ở lại ăn trưa. Ngày mai em mặc quần áo nylon đi làm được không?”

Cô khúc khích cười rồi thở dốc khi anh cúi đầu mơn trớn đầu nhũ hoa dưới làn chiếu nịt ngực bằng ren. “Ryan, em sợ nhỡ đâu em quên mất mình đang ở chỗ nào rồi gây ồn thì sao. Sly nghe thấy thì kỳ lắm.”

Anh túm lấy một đoạn dây da lưng lẳng từ một chiếc đinh bên trên họ. Vẫn ngẫu nhiên hôn cô và khiến từng đợt cảm xúc nóng rực lan khắp người cô, anh thì thào, “Em cố nhịn đi”.

Cô lại cười khúc khích, và rồi rên lên, mọi suy nghĩ trong đầu cô từ từ tan biến khi anh mở khuy nịt ngực và áp đôi môi nồng ấm ngọt ngào lên một bên bầu ngực trần. Khi anh dịch người để chuyển môi sang bầu ngực bên kia đang khao khát chờ đợi, luồng không khí ban sáng mát lành lướt qua đầu nhũ hoa ẩm ướt, khiến nó săn cứng lại hếch lên khiêu khích kéo môi anh ập xuống lần nữa. Ánh mặt trời tháng Sáu chiếu rọi vào phòng qua cửa sổ nhảy nhót trên người họ. Ryan lăm băm gì đấy về những quả dâu chín mọng, khiến cô rên rỉ không kiềm lại được khi anh bắt đầu mở khóa quần cô. “Anh thèm em chết đi được. Hứa là không để em đợi lâu đâu.”

Mất gần bốn mươi phút và cô tận hưởng từng giây bên anh.

Ryan. Cô mau chóng nhận ra rằng anh sẽ là người tình đầy ham muốn, khó đoán và ngẫu hứng, là kiểu người có thể vừa tập trung hết tâm trí vào công việc đấy nhưng lại có thể toàn tâm toàn ý làm tình với cô ngay sau đó. Điều không chắc chắn duy nhất là không biết anh có thể ập vào cô ở chỗ nào mà thôi.

Sau lần gần gũi ở nhà kho, Bethany thực sự không nghĩ hai người có thể lại làm tình lần nữa cho đến tối, nếu có. Ryan rất khó đoán. Cuối buổi sáng hôm ấy trong văn phòng khu chuồng trại trong khi anh chỉ cho cô cách lưu giữ sổ sách như thế nào thì điện thoại reo, và Bethany nhắc máy vì cô ngồi gần đấy. Jake gọi để hỏi thăm cô em gái nhân lúc nghỉ giải lao.

Bethany vừa a lô thì Ryan ngoác miệng cười ranh mãnh và bắt đầu mở cúc áo cô. Cô đẩy anh ra. Khi anh lần môi xuống hôn vào hõm xương quai xanh của cô, cô ấn gan bàn tay vào trán anh cố ngăn lại. Nhưng cứ hết như ngăn nước từ trên đồi xuống vậy.

“Áo sơ mi này khiến anh phát điên lên đấy”, anh thì thầm. “Anh không chịu để cái tua này trên người mình đâu.” Anh mở áo cô ra, tháo khóa khuy trước ngực, ôm trọn đôi bầu ngực bằng cả hai tay, và bắt đầu khiến tâm trí cô như mê đi dưới đôi môi tham lam của anh trong khi vẫn cố duy trì cuộc nói chuyện cho mạch lạc với anh trai mình.

Khi Ryan bắt đầu mơn trớn hai đầu nhũ hoa của cô, Bethany phải bảo Jake nhắc lại câu hỏi vừa rồi của anh. Cô lo lắng liếc mắt ra cửa. Ryan bật cười thì thầm, “Anh luôn chuẩn bị trước rồi. Cửa đã khóa”.

Cô thấy phần nào yên tâm - cho đến khi anh ép hai bầu ngực sát vào nhau để dễ bề mơn trớn cùng một lúc. Động tác đó khiến máu chạy dồn về hai đầu nhũ hoa. Ryan ngửa người ra ngắm nghía thích thú, đôi mắt màu xanh sẫm lấp lánh tia ma mãnh. Trong khoảnh khắc đó, Bethany tự hỏi làm thế nào mẹ anh có thể sống nổi qua giai đoạn đứa con trai này còn bú mớm.

Vào ngày cuối tuần bố mẹ Ryan đến chơi. Ann đi khắp khiêng vì vết bầm nơi hông. “Bác sĩ nói phải mất một thời gian mới lành lại được, mà cũng may là chưa gãy xương. Mẹ già rồi nên không đủ linh hoạt để né được mấy cạnh bàn.”

Keefe quàng một bàn tay với các khớp bị trầy xước hết qua đôi vai nhỏ nhắn của vợ vừa nói, “*Thằng khốn kiếp* tép riu ấy mà dám đẩy phụ nữ cái kiểu đó lần nữa mới lạ”. Ông nháy mắt với Bethany. “Hôm qua nó đã không khởi kiện ta. Chắc nó đã lường trước sự việc sẽ lên mặt báo ngay trang nhất và thừa nhận cách hành xử của mình đối với Ann là không chấp nhận được.”

“Con thắc mắc không biết ai đã cấy suy nghĩ đó vào đầu hẳn”, Ryan trầm ngâm. “Bố đã không dọa gọi nhà báo đến đấy chứ?”

Ann mỉm cười. “Bố con mà đủ bình tĩnh để nghĩ đến điều đó. Mẹ làm đấy.” Bà đưa mắt nhìn chồng đầy triu mến và chìa một tay ra, “Người hùng của em. Đưa mười đô la đây, ăn nói chẳng bật thiệp gì cả”.

Keefe lăm bầm cau có nhưng cũng rút tờ mười đô ra đưa cho vợ. Ann cất đi rồi nhìn Bethany mỉm cười. “Đừng lo. Vết bầm này không ngăn ta

đến dự lễ cưới các con đâu.”

Đây không phải là lần đầu tiên Bethany chứng kiến đàn ông ở Rocking K bị phạt mười đô. Cô nhìn Ryan bối rối, và anh lẹ làng giải thích cho cô quy định không được chửi thề ở trại. Bethany thấy ý kiến đó thật hay. Đến lúc cô và Ryan nhận con nuôi chắc đàn ông nhà này đã chữa hẳn tật nói bậy.

Vào thứ Hai yên ngựa cho cô được gửi đến. Vừa lấy ra khỏi thùng là Ryan lấp lên lưng con Wink ngay. Lòng dạ Bethany nôn nao hồi hộp khi cô nhận ra ý của anh là muốn cô cười luôn. Khi quay lại bắt gặp nét mặt của cô, anh quỳ xuống nhìn cô thật lâu rồi đưa một ngón tay nhích cằm cô lên.

“Em không phải lên ngựa đâu. Nếu em chỉ muốn yêu thương và bên cạnh nó hằng ngày thì cũng tốt, anh không nghĩ gì hết.”

Bethany nhìn con ngựa chăm chăm đầy căng thẳng một lúc thật lâu. Những ký ức về vụ tai nạn năm xưa dội về trong tâm trí cô, mờ hôi tủa ra. Trên thực tế chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc, nhưng trong đầu cô chuỗi hình ảnh trước khi dẫn tới giây phút định mệnh đó diễn ra như một thước phim quay chậm. Cô ao ước lại được cười con Wink. Niềm ao ước đó thật mãnh liệt đến nỗi nôn nao hết cả người. Nhưng đồng thời cô cũng vô cùng lo sợ. Những ai chưa từng nếm trải những gì cô từng trải qua khó có thể hiểu được nỗi sợ của cô kinh khủng đến thế nào.

“Em, ưm...” Cô nhắm nghiền mắt lại. “Ryan, em rất muốn. Nhưng em sợ. Rất sợ.”

Anh ôm lấy khuôn mặt cô. “Anh có thể lái xe đưa em đến hồ để làm lễ cưới. Đừng nghĩ về chuyện này như một điều bắt buộc phải làm. Được không?”

Lễ cưới. Chúa ơi. Mọi người đều dự định cưới ngựa đến hồ để dự lễ cưới. Một cảm giác lạnh toát trùm khắp người cô. Cô cảm thấy toàn thân run lên khi bắt gặp ánh nhìn đăm đăm của Ryan.

Anh lăm lăm chửi thề và hôn như mưa lên mặt cô. “Anh xin lỗi. Chết tiệt. Anh đáng bị quất một trận roi ngựa vì cái tội ngu ngốc. Tha lỗi cho

anh.”

Bethany vịn vẹo đôi tay. “Em muốn cưỡi ngựa trở lại, Ryan.”

Anh nhìn sâu vào mắt cô.

“Em muốn cưỡi ngựa trở lại”, cô lặp lại. “Em chỉ cần lấy hết can đảm.”

Mười lăm phút sau Bethany được đặt ngồi trên yên ngựa có cài khóa an toàn. Mồ hôi túa ra nhỏ tong tong, cô cảm thấy buồn nôn.

Ryan giữ dây cương. “Em không cần phải cưỡi. Để anh cho em xuống nhé.”

“Không!” Bethany nhận thấy cô đang bám vào yên cương như một đứa trẻ. Chúa ơi. Mặt đất như cách xa đến trăm dặm. Cô hình dung cảnh con Wink sẩy chân đổ ập xuống người cô. Cô nuốt khan bần chồn. “Em cần phải làm. Ngay cả khi em chưa từng cưỡi ngựa bên ngoài một bãi quây thì em cũng cần phải làm, Ryan.”

Anh chỉ biết đứng yên đó, giữ dây cương và ngược nhìn cô chăm chăm. “Bethany, thôi nào. Lỗi của anh. Để anh cho em xuống.”

“Không!” Cô không cố ý hét lên với anh như vậy nhưng cô đã làm. Hét tướng lên. Như thể anh là kẻ thù của cô. “Anh có thể đừng đứng yên đó và làm gì giúp em đi được không?”

Anh vuốt ve cổ con ngựa, cố trấn an nó bởi vì cô chủ của nó đang mất bình tĩnh. Trong tâm thức của mình, Bethany vẫn biết là cô cần kiểm soát bản thân. “Em cần anh giúp”, cô run run nhắc lại.

“Em cần gì nào, Bethany? Nói cho anh biết anh sẽ làm.”

“Nói chuyện với em. Để em bớt căng thẳng.”

Điều kế tiếp cô biết được là anh ngồi trên ngựa đằng sau cô. Ngay khi được anh ôm lấy, cô mới có thể thở bình thường trở lại. “Anh ở ngay đây thôi. Ngay đây với em.”

Bethany tựa hẳn vào ngực anh và xoay mặt dựa vào cổ anh. *Ryan*. Cô cảm thấy an toàn trong vòng ôm của anh. An toàn tuyệt đối. Xét về lý, cô

biết anh không thể làm được gì để bảo vệ cô nếu con Wink sảy chân và giẫm lên cả hai người. Nhưng chuyện đó không thành vấn đề. Nỗi sợ của cô cũng có lý gì đâu.

Bethany bắt đầu thao thao về vụ tai nạn đã xảy ra như thế nào. Cô đã chồm người về phía trước và điều chỉnh sức nặng của mình khi con Wink vòng qua một khúc quanh như thế nào. Cả hai đã chạy đua cùng với gió như thế nào. Rồi đột ngột lao đảo. Cảm giác bay vút vào không trung đến choáng ngợp. Đau. Một cơn đau đến tê dại rồi mọi thứ xung quanh trở nên đen ngòm.

“Khi tỉnh dậy, em không thấy cảm giác gì ở ngón chân nữa. Thật điên rồ khi mà em nhớ đến điều ấy hơn tất thảy mọi thứ khác nhỉ?” Cô ghéch cằm nhìn trần trần lên bầu trời. “Em không lo cho đôi chân. Em không có cảm giác gì ở các ngón chân. Em nhớ mình đã nhìn trần trối vào tấm khăn trải giường và cố ngo nguậy mấy ngón chân như thế nào. Cố hết sức có thể. Và - nhận ra. Nhận ra. Mẹ và bố em cũng ở đấy. Jake ấn hai cánh tay em xuống giường. Em nhớ đã nhìn vào mắt anh ấy và la hét ầm ĩ. Họ thậm chí không cần nói gì. Em đã biết khi không thể ngo nguậy được mấy ngón chân.”

Ryan buông dây cương và ôm cô bằng cả hai tay. “Tha lỗi cho anh, Bethany. Hãy tha lỗi cho anh. Em sẽ không bao giờ phải lên ngựa nữa. Em có thể ở bên cạnh con Wink nói chuyện với nó mà không cần phải cưỡi nó.”

“Không.” Cô thì thào dụi mặt vào cổ anh. “Em cần cưỡi nó. Em cần, Ryan, giống như cần không khí để thở. Đừng bắt em xuống. Em sẽ không bao giờ có đủ can đảm để lên ngựa lần nữa. Hãy để em cưỡi nó cho đến khi cảm giác này chấm dứt.”

“Chết tiệt.” Anh thầm chửi thề.

“Nhé anh”, cô nài nỉ. “Đừng để nó chấm dứt như thế này. Đừng bắt em xuống. Để em làm quen trở lại đã. Nhé.”

Ryan đặt một bàn tay ngang ngực cô và cầm dây cương lên. “Sly!”, anh gọi to.

“Gì đấy?” Viên quản đốc trại xuất hiện. “Cháu cần gì?”

“Mở cổng đi chú”, Ryan ra lệnh.

Bethany nhìn Sly đẩy then và mở toang cánh cổng ra. Ryan xoay con Wink và thúc nó ra khỏi bãi quây. Tim Bethany đập thành thịch. Mặt đất như nhảy thót lên đập vào mặt cô. Ryan cho con ngựa đi nước kiệu về phía hồ. Dù anh đã ghìm cương cho con Wink đi thật chậm thì nỗi khiếp hãi trong cô vẫn lên đến tột đỉnh, khó mà diễn tả được. Cô sắp chết. Tim cô sắp ngừng đập. Nhưng nó vẫn cứ đập, và con Wink vẫn cứ thong thả rải bước.

Sau một lúc, Ryan ghìm cương cho con Wink đi chậm hơn nữa. Làn gió từ hồ thổi mơn man lên mặt Bethany, nó mang theo mùi hương thật ngào ngạt dễ chịu - mùi cỏ non và những nụ hoa dại mới nhú, mùi thông và linh sam, cả không khí mát mẻ từ các rặng núi xung quanh. Cô thả lỏng người dựa vào khuôn ngực rắn rỏi của anh, hòa theo nhịp điệu bồng bênh cùng với con ngựa và anh.

“Ryan...”

Anh áp mặt vào tóc cô. “Em biết không, anh thấy chỉ có hai cách sống trên đời này. Một cách là cố hết sức để tránh mọi hiểm nguy, tồn tại trong một cái bong bóng bé tí an toàn. Ngay cả có thể thì cũng không thể tránh khỏi có lúc bị xe buýt cán hay nhiễm một căn bệnh nan y nào đấy.”

“Cách còn lại là gì?” Bethany cười run run.

“Ta ôm lấy cuộc đời này bằng cả hai tay, tận hưởng từng khoảnh khắc sống và chấp nhận hứng chịu mọi rủi ro có thể xảy đến, bị thương hay chết trong khi làm điều ta thích.”

Bethany lại bật cười, nghe vẫn còn run run. “Không nên sống nửa vời, giống như có được một tí ti niềm vui trong khi né tránh những rủi ro, đúng không?”

Anh áp môi vào cổ cô. “Giống như làm tình mà không bao giờ lên được đỉnh ấy. Nản lắm.”

“Mình đến được đó rồi mà. Em không muốn sống như thế đâu.”

“Vậy thì hãy ôm lấy cuộc đời này bằng cả hai tay đi”, anh thì thầm, và điều kế tiếp cô biết được là chỉ còn mình cô ngồi lại trên yên ngựa. Anh trao dây cương cho Bethany, nhìn cô đăm đăm một hồi lâu. “Hãy sống cho thật vui. Ngồi chắc rồi đấy, không sợ ngã đâu. Em chỉ có thể bị thương khi con Wink ngã thôi, mà lũ sóc thì không đào hang dọc theo hồ. Ngoài đồng mới có thức ăn dồi dào cho chúng. Anh thấy chân cẳng con Wink vững chãi đấy.”

Bethany gật đầu. “Nó chỉ ngã một lần đấy thôi, mà đâu phải lỗi tại nó.” Dẫu có vậy thì một lần đó cũng đã quá đủ. Cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

“Anh vào nhé”, anh bảo cô. “Đây là lần đầu tiên em cưỡi ngựa trở lại nên tốt nhất là đi loanh quanh gần khu vực chuồng trại thôi, để anh có thể trông thấy em.”

Bethany nhìn thẳng về phía trước, quá sợ đến nỗi run lẩy bẩy. “Em, ừm... cũng được, dù có vẻ như mặt đất cách em rất xa. Con Wink nghe lệnh rất tốt. Em tin là mình sẽ ổn, và...” Cô dừng nói, nuốt khan để lấy lại giọng bình thường, “Em cần phải làm điều này, Ryan. Lần đầu tiên cưỡi ngựa trở lại, em cần tự mình xoay xử một chút”.

Bethany nghe thấy anh thở ra. Cô không dám nhìn anh vì sợ mất tinh thần. “Được rồi”, anh nói. “Em đi đi. Đường quanh hồ rất bằng phẳng. Lần đầu nên anh không nghĩ em nên đi xa, nhưng anh sẽ để em tự quyết định.”

Bethany gật đầu, cố cưỡng lại ước muốn đề nghị anh thả yên cương ngựa của anh và đi cùng với cô. Thật ngu ngốc khi cảm thấy sợ hãi. Khả năng con Wink bị ngã hầu như không có. “Em, ừm... em sẽ không đi xa đâu.”

“Khi nào xong cứ cưỡi vào khu chuồng trại gọi anh nhé, anh ở đấy. Anh sẽ đưa em xuống.”

Bethany gật đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước. “Nếu em, ừm, không trở về trong vòng ba mươi phút thì hãy đi tìm em nhé. Được không?”

“Đương nhiên rồi.”

Bethany cảm thấy ổn hơn, biết rằng anh sẽ đi tìm nếu cô không quay lại đúng thời gian giao hẹn. Tim vẫn đập thình thịch, cô thúc con Wink tiến về phía trước.

Ryan đợi ở khu vực chuồng ngựa, lòng thắc thỏm không yên, mồ hôi vã ra vì lo lắng. Hai mươi phút sau anh thấy yên cương con ngựa thiếu màu nâu đỏ đi tìm. Khi anh đuổi kịp, cô đang ở phía bên kia hồ gần nhà bố mẹ anh. Nghe tiếng anh đến gần, cô xoay người lại, vẫy tay, nét mặt rạng rỡ, mắt sáng lấp lánh.

“Ryan. Cảm ơn anh... cảm ơn anh. Thật tuyệt vời. Thật ung dung tự tại. Em có thể đi đến những nơi mà xe lăn không thể. Anh đã mở ra một thế giới mới cho em.”

Anh cho ngựa đi chậm lại bên cạnh cô, tim nhói lên khi trông thấy cô vui đến vậy. “Hôm nay khá đặc biệt nhỉ?”

“Ồ, vâng. Giờ em thấy bớt sợ hơn rất nhiều. Dĩ nhiên là chưa hoàn toàn thoải mái. Nhưng cũng không quá hoảng như ban nãy.”

“Vậy thì tốt rồi. Con Wink thế nào?”

“Rất tuyệt. Em đã từng cùng nó phi nước đại rất nhiều lần và nó rất thích. Nhưng hôm nay nó có vẻ bằng lòng với việc đi nước kiệu.” Cô khom người vuốt ve cổ con ngựa. “Có lẽ chúng em đều đang già đi. Em nghĩ nó thích nhịp điệu chậm.”

“Nhịp điệu chậm thì đâu có sao. Em có thể thưởng lãm phong cảnh.”

“Đúng vậy. Cảnh ở đây thật đẹp. Anh không biết mình may mắn đến như thế nào khi có nương này thứ sau nhà mình đâu. Nào hồ nước, nào những cánh rừng, và cả những rặng núi nổi bật trên nền trời xanh thẳm. Thiên đường đấy.”

“Giờ nó cũng là của em rồi.”

Bethany ngửa mặt đón lấy ánh nắng ban mai dịu nhẹ. “Thật không?”

“Năm ngày nữa thôi là mình thành vợ chồng rồi”, anh nhắc.

“Năm ngày nữa thôi.” Cô mỉm cười. “Anh có thấy hối hận không?”

“Không đời nào. Còn em?”

Bethany lắc đầu. “Em chưa khi nào cảm thấy chắc chắn như thế này về bất kỳ điều gì.”

Không muốn làm cô mất hứng nhưng anh nghĩ cô cười thế là quá nhiều. “Nên về thôi, hôm nay là ngày đầu tiên. Em đã không làm việc này trong suốt tám năm qua, cười nhiều quá không tốt cho chân.”

“Một lát nữa đi anh. Đang tuyệt thế này, em không muốn dừng lại.”

Ryan nhìn xung quanh. “Đi vòng lại nhé? Mình đã đi hơi xa rồi nếu đi tiếp nữa lúc quay lại sẽ mất nhiều thời gian lắm.”

“Cũng được!”

Mất ba mươi phút để quay lại nơi xuất phát. Ngay sau khi hai người về đến khu chuồng trại, chân của Bethany bắt đầu bị chuột rút. Ryan bồng cô vào nhà. Khi cởi giày và quần jean ra, anh trông thấy hai chân cô gầy như bị gập đôi lại vì chứng co thắt cơ và những khối gân nổi cục lên bắp chân và đùi. Cô nằm cong người lại, răng nghiến chặt.

Khi Ryan cố nắn chân thẳng ra, cô không nén nổi tiếng thét đau đớn. Anh chạy vụt đến bên điện thoại gọi cho bác sĩ gia đình nhà Kendrick, Kirsch. Ông bác sĩ đứng tuổi có tâm với nghề tức tốc chạy xe đến Rocking K. Sau khi khám cho Bethany, ông chích cho cô một mũi thuốc giúp giãn cơ.

Khi thuốc bắt đầu có tác dụng, Kirsch ngồi ở mép giường, cầm tay cô, “Từ giờ trở đi, làm chuyện gì cũng từ từ thôi cháu ạ. Ngày mai không được cười ngựa. Ngày một có thể cười chừng mười phút. Nếu ổn thì mỗi ngày thêm vài phút. Cứ từ từ thôi và nhớ là ngay cả khi cháu đã cười ngựa trở lại được một thời gian rồi, thì cháu vẫn cần thường xuyên nghỉ giữa chừng trong các cuộc đi chơi đường dài”.

“Nhưng thứ Bảy này bọn cháu tổ chức lễ cưới bên hồ trên núi rồi. Ryan dự định mọi người sẽ đi ngựa.”

Ông bác sĩ nhìn Ryan chăm chăm dò hỏi. “Hồ cách đây bao xa, Rye?”

“Khoảng ba giờ đồng hồ đi ngựa.”

Ông bác sĩ lắc đầu. “Cô ấy chưa đi được nhiều thế đâu. Phải ít nhất là một tuần nữa, và dẫu có thế thì cũng phải chia đoạn đường ra làm hai chặng, đi một nửa rồi nghỉ lại, hôm sau đi tiếp nửa còn lại.”

“Bọn cháu làm được”, Ryan nói. “Bethany và cháu có thể khởi hành vào thứ Năm, và cắm trại qua đêm. Sẽ rất thú vị.”

Bethany gác tay lên trán. “Em xin lỗi Ryan. Em đã quá phấn khích được cưới lại con Wink, em thậm chí không nghĩ gì đến khả năng có thể bị vọp bẻ. Lẽ ra em nên biết suy nghĩ hơn.”

Ông bác sĩ vỗ vỗ lên tay cô. “Cũng dễ hiểu thôi. Như tôi đây này, suốt cả mùa đông không cưới ngựa cho nên lần đầu tiên cưới lại vào mùa xuân thì cứ đi ngựa suốt những ngày sau đó luôn. Lần nào cũng thề thốt là sẽ không bao giờ làm điều ngu ngốc như vậy nữa nhưng rồi đâu lại vào đấy.”

“Bác cũng cưới được ngựa ư?”

Kirsch bật cười và nháy mắt với Ryan. “Chứ cháu nghĩ vì lý do gì mà nhà này lại ưa tôi đến như vậy? Keefe không thực sự tin vào một người đàn ông trừ phi thỉnh thoảng ông ta có mùi ngựa.” Ông quay lại Ryan, “Khi đi nhớ mang theo chừng một lít giấm nuôi nhé. Nếu cô ấy bị chuột rút thì cho uống hai ngụm. Sẽ đỡ”.

“Oe.” Bethany co rúm người khi nghĩ phải uống thứ đấy.

“Vị khó chịu và làm rát dạ dày chút thôi nhưng hiệu quả lắm đấy.”

Kirsch tiếp tục hỏi Bethany tỉ mỉ về vụ tai nạn và hệ lụy mà nó để lại. Khi nghe cô trả lời xong, ông nói, “Nào, cô gái, ta mong sẽ gặp lại cháu sớm. Ta đã đỡ đẻ cho tất cả những đứa bé nhà Kendrick. Nếu Ryan đánh tiếng có thể ta sẽ lại đỡ đẻ cho con của các cháu nữa đấy”.

Mặt Bethany đột nhiên trắng bệch. Cô đưa ánh mắt hoảng hốt sang Ryan. “Rất có khả năng cháu sẽ không thể có con được đâu, bác sĩ Kirsch. Dĩ nhiên Ryan và cháu cũng muốn thử, chúng cháu hy vọng điều tốt đẹp nhất. Nhưng cơ hội rất mong manh.”

Ông bác sĩ tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên. “Sao lại thế được nhỉ? Vậy cháu có tổn thương gì bên trong mà ta không biết hay sao?”

“Cháu, ừm, không ạ. Dĩ nhiên là cháu đã bị bầm tím hết cả nhưng không có tổn thương vĩnh viễn. Lần khám gần đây nhất bác sĩ phụ khoa bảo cháu ổn.”

“À, vậy thì việc gì lại không thể có con. Ai bảo đấy?”

“Chuyên gia cột sống, người đã tiến hành các cuộc phẫu thuật cho cháu. Ông ấy cảm thấy cháu rất dễ bị viêm nhiễm đường tiết niệu và thận, việc này có thể dẫn đến sảy thai hoặc đẻ non. Ngoài ra còn có chứng gì đó nữa, cháu cũng sẽ dễ bị mắc phải mà cháu quên rồi.”

Bác sĩ Kirsch trầm ngâm. Ryan thắc mắc không hiểu sao ông ấy lại suy tư như vậy. “Cháu bị viêm nhiễm đường tiết niệu lần nào chưa?”

Bethany lắc đầu.

“Ta biết rồi.” Kirsch xoa cằm. “Cái chứng mà bác sĩ cảnh báo đó là sự tăng phản xạ.”

“Chắc là vậy”, cô nói. “Cũng lâu rồi nên cháu không nhớ kỹ, nhưng nghe giống như vậy. Bác sĩ miêu tả về chứng đó khủng khiếp lắm.”

“Đúng vậy”, ông đồng tình. “Nó có thể gây những biến chứng nghiêm trọng trong bất kỳ giai đoạn nào của thai kỳ hoặc trong lúc lâm bồn. Tuy nhiên, chứng bệnh này chỉ phổ biến ở những phụ nữ bị tổn thương ở đốt sống thứ bảy hoặc trên đó.”

“Cháu thì ở đốt sống thứ hai cơ. Nhưng ông ấy bảo cháu vẫn có khả năng bị.”

“Nếu bị thì sẽ như thế nào?” Ryan hỏi.

“Huyết áp tăng đột ngột, nhịp tim tăng hoặc giảm nghiêm trọng, có nguy cơ xuất hiện những cơn co thắt tim và tim bị giãn nở. Tóm lại, không thể coi thường được”, giọng ông bác sĩ nghiêm túc. “Đương nhiên vẫn có cách đối phó nhưng đôi khi không mang lại kết quả.”

“Chết tiệt”, Ryan thầm chửi rủa. “Cô ấy sẽ chết mất.” Anh dăm dăm nhìn Bethany. “Không đáng phải làm thế đâu em. Đó là chưa kể đến nguy cơ bị đông máu. Anh nghĩ thà mình đừng bao giờ thử làm gì.”

“Chứng máu đông thì có liên quan gì ở đây?”

Ryan kể vắn tắt cho bác sĩ nghe những điều Jake đã nói với anh.

“Đâu có gì chắc chắn em sẽ bị chứng tăng phản xạ”, Bethany cãi lại. “Và em hoàn toàn có thể cẩn thận trong khi mang thai để tránh tình trạng đông máu. Em có thể nằm trên giường chân gác cao hầu hết thời gian.” Cô nhìn Ryan với ánh mắt buộc tội. “Giờ mới biết tại sao anh lúc nào cũng lo lắng cho em, do những gì Jake nói đúng không?”

Ryan thở ra. “Anh không muốn rủi ro, Bethany à. Chứng máu đông có thể giết em. Jake cảm thấy mang thai không phải là quyết định khôn ngoan đối với em, và anh đồng ý.”

Bethany nhìn anh có ý bảo sẽ nói riêng với anh nhiều hơn về quyết định này.

Ryan đưa mắt nhìn bác sĩ, rồi quay lại nhìn cô. “Mình sẽ nói thêm về chuyện này sau. Được không?”

“Anh nên nhớ về những điều anh nói về việc cứ an tâm sống trong một cái bong bóng hay là ôm lấy cuộc đời này bằng cả hai tay. Đó là cách nghĩ của em về chuyện này đấy - rằng chuyện này rất đáng thử.”

Ryan toát mồ hôi lạnh. Anh nhìn cô dăm dăm, nghĩ mình yêu thương cô biết chừng nào và nếu có gì không may xảy đến với cô thì anh sẽ đau khổ biết bao nhiêu. Anh không muốn có con đến nỗi phải đẩy cô vào vòng nguy hiểm.

“Tôi muốn nói chuyện với bác sĩ phẫu thuật của cháu”, bác sĩ Kirsch nói. “Cháu cho phép tôi liên lạc với ông ấy chứ, Bethany?”

“Bác sĩ cứ nói chuyện với ông ấy, nhưng cháu đảm bảo là ông ấy sẽ nói với bác sĩ đúng như những gì đã nói với cháu thôi - là cháu không nên có con.” Mắt cô buồn rười rượi. “Ông ấy thậm chí còn nói thêm rằng ông ấy cảm thấy đây là một điều may mắn bởi vì ngòi xe lăn chẳng việc gì phải mang thai cho vất vả.”

“Hừm.” Kirsch lắc đầu. “Vị bác sĩ đó tên gì?”

“Reicherton ạ. Ông ấy ở Portland. Có thể bác sĩ không biết ông ấy.”

“Thật ra, tôi có biết. Giới bác sĩ chúng tôi thường gặp nhau hơn cháu nghĩ đấy. Vào các cuộc hội nghị y khoa chẳng hạn. Tên đầy đủ là Benson Reicherton.” Ông mỉm cười và gật đầu. “Ông ấy là bác sĩ phẫu thuật có tay nghề cao, một trong những bác sĩ giỏi nhất ở West Coast.”

“Bố cháu muốn thế mà”, cô nói. “Ông nghe người ta bảo không tìm đâu ra người nào giỏi hơn bác sĩ Reicherton. Cháu chưa bao giờ thích ông ấy, nhưng có vẻ như ông ấy rất giỏi về chuyên môn.”

Kirsch lại gật đầu. “Ben rất tài. Nếu tôi mà bị chấn thương cột sống và cần phẫu thuật thì tôi cũng không ngần ngại tìm đến ông ta. Dù vậy tôi cũng tránh xa ông ta cả dậm để không phải đánh golf cùng.”

Bethany bật cười rồi đột nhiên ngáp dài, “Hoá ra bác sĩ biết ông ấy”.

Bác sĩ Kirsch mỉm cười và nháy mắt với cô. “Ừ, biết có thể thôi.” Ông đứng lên cầm theo cái túi. “Thuốc ngấm rồi đấy, trông cháu lờ đờ thế kia. Tôi về để cháu nghỉ nhé.” Ông giơ ngón tay vào chóp mũi cô. “Mai không được cười ngửa đầu đấy. Tôi có cuộc hẹn đi đánh golf lúc mười giờ, nếu mà anh chàng cứ lo lắng quá mức này gọi cho tôi ngay lúc đó về chuyện chuột rút này nọ thì tôi sẽ cáu lắm đấy.”

Ryan tiễn bác sĩ ra đến cửa trước. Kirsch gãi gãi cái đầu hỏi thừa sự bạc. Đôi chân mày bạc châu lại trầm tư. “Vẫn còn vài điều cần lưu ý. Để tôi

kiểm tra lại. Khi trở về văn phòng tôi sẽ cố liên lạc với bác sĩ Reicherton xem sao.”

“Bác sĩ nghĩ cô ấy có con được, phải không?”

Ông bác sĩ đưa mắt về phía hành lang. “Tôi không khuyên cháu nói cho cô ấy biết điều đó vội, để tôi chắc chắn đã. Tôi không muốn cô ấy hy vọng để rồi thất vọng. Tôi đâu phải chuyên gia về cột sống.”

“Nhưng bác sĩ cũng rất giỏi mà, và cháu tin vào ý kiến của bác sĩ.”

Ông bác sĩ mỉm cười. “Cảm ơn cháu. Để trả lời câu hỏi của cháu, dù ý kiến của tôi có đáng giá như thế nào thì ông bác sĩ già này vẫn nghĩ, hoặc là cô ấy hiểu lầm những gì vị bác sĩ đó nói hoặc Reicherton đưa ra thông tin thiếu chính xác. Bị liệt hai chân không ảnh hưởng gì đến khả năng sinh sản của phụ nữ, nhất là trong trường hợp của cô ấy - thần kinh không tổn thương hoàn toàn.”

Ryan gần như đã hiểu ra vấn đề. “Ý bác sĩ là gì?”

“Đấy là thuật ngữ y khoa về chấn thương cột sống khiến chỉ một số dây thần kinh bị suy yếu hay tê liệt hoàn toàn. Ta có thể lấy một tá trường hợp bị chấn thương cột sống ở mức độ ngang nhau ra xem xét để cho ra mười hai kết quả khác nhau. Vài người chỉ bị liệt một nửa hay có cảm giác nơi người khác không có. Với tổn thương ở vị trí đốt sống số hai như Bethany...” Giọng ông ngập ngừng. “Tôi không nghĩ khả năng mang thai của cô ấy bị ảnh hưởng gì, và trừ phi tôi nhận được thông tin hoàn toàn sai, có rất ít hay hoàn toàn không có bất kỳ nguy cơ mắc chứng tăng phản xạ nào. Nhưng để tôi kiểm tra lại cho kỹ. Dù gì tôi cũng chỉ là một ông bác sĩ nhà quê già nua không biết nhiều.” Ông đưa tay lên chào rồi bước ra.

“Thế về chứng máu đông thì sao ạ?” Ryan lo lắng hỏi.

Kirsch thở ra. “Tôi nghĩ ta có thể đối phó được. Hiện nay có một số loại xe lăn có giá để chân được lót đệm điều chỉnh được nhiều tư thế giúp người bệnh cảm thấy thoải mái, họ có thể đặt chân lên cao khi xe đứng yên. Tôi

cũng nghĩ rằng ta có thể giữ được máu đủ loãng để giảm nguy cơ đông máu mà không gây hại gì đến em bé.”

Sau khi tiễn ông bác sĩ ra về, Ryan đóng cửa rồi trở vào kiểm tra xem Bethany thế nào. Mũi thuốc giãn cơ khiến cô lơ mơ trôi vào giấc ngủ. Anh ngồi bên cạnh cô một lúc, ngắm nhìn khuôn mặt xinh xắn của cô. Một rẻo nước dài vương ở môi dưới do ngủ mê vì thuốc ngấm sâu. Anh mỉm cười đưa ngón tay cái quệt đi, tìm thất lại khi nghĩ về những gì đã xảy đến với cô.

Một giờ sau bác sĩ Kirsch điện thoại cho Ryan lúc anh đang ở nhà bếp. “Bác sĩ Reicherton nói gì ạ?”

“Gần như không nói gì. Về cơ bản, đây là ý kiến của cá nhân tôi. Ngay cả một phụ nữ hoàn toàn mạnh khỏe thì cũng không một bác sĩ nào có thể đảm bảo được là có thể có con hay không. Nguy cơ cô ấy mắc các chứng bệnh có thể rất nhỏ nhưng không phải không có. Và những nguy cơ khiến cô ấy không thể mang thai suôn sẻ tăng lên đáng kể, nếu trong người đang tồn tại những vấn đề về sức khỏe hay có khuynh hướng tiềm ẩn. Trường hợp của Bethany, tôi không khẳng định rằng Reicherton đã nói sai sự thật với cô ấy. Tuy vậy, tôi tin rằng ông ấy đã nêu ra những triệu chứng không thể xảy ra đối với một phụ nữ bị tổn thương cột sống ở vị trí số hai.”

“Tại sao?” Ryan khẽ chửi thề. “Mẹ kiếp, tại sao?”

“Câu hỏi hay đấy. Tôi vẫn phải viện đến câu bình phẩm của ông ấy với Bethany - rằng phụ nữ đã ngồi xe lăn rồi không việc gì phải có mang làm gì cho khổ thân. Tôi biết Ben đã nhiều năm nay. Tôi nhớ có lần ông ấy kể rằng mình chọn nghiên cứu lĩnh vực này vì mẹ ông bị liệt cả tay lẫn chân.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến những điều ông nói với Bethany?”

“Tôi hoàn toàn vô tư trong chuyện này, Ryan. Tôi không muốn đưa ra ý kiến này nọ và nói những điều không hay về chuyên môn của ông ấy. Tôi mới vừa chợt nghĩ rằng có lẽ - tôi nhấn mạnh có lẽ nhé - tuổi thơ của ông ấy khá là nhọc nhằn vì mẹ ông ấy bị tàn tật nặng đến thế. Có lẽ ông ấy không thích nhìn thấy bất kỳ người phụ nữ nào đã ngồi xe lăn rồi mà còn cố đeo

bồng việc sinh con đẻ cái. Tôi chỉ biết là ông ấy không nói gì trên điện thoại để biện hộ cho những gì ông nói với Bethany. Ông ấy liên tục hăng giọng và e hèm. Ông ấy nói thẳng với tôi rằng đã nhiều năm rồi và ông cũng không có hồ sơ của Bethany ở trước mặt. Nhưng điều quan trọng là ông ấy đồng ý với dự đoán của tôi, rằng trừ phi có những biến chứng khác thì một phụ nữ tổn thương cột sống ở vị trí số hai còn trinh và không có tiền sử viêm nhiễm đường tiết niệu thì vẫn có thể mang thai dễ dàng. Trường hợp xấu nhất là phải sinh mổ thôi.”

Hình ảnh Bethany khóc sướt mướt trong xe vào đêm nọ chọt hiện về trong tâm trí Ryan. Anh nhắm mắt lại, lòng nhói đau. Không bao giờ có con, cô đã gào lên như vậy. Cái quái quỷ gì khiến cho ông bác sĩ đó lại nói với cô tàn nhẫn như thế? Giả dụ có vậy đi nữa, có thể có một vài phụ nữ bị tàn tật không thể làm mẹ tốt vì họ có những khiếm khuyết, nhưng mỗi trường hợp mỗi khác và Reicherton lấy quyền gì mà nói với cô như vậy.

“Ryan? Cháu còn đấy không?”

“Cháu đây”, giọng Ryan nhẹ bằng. “Cháu đang cố thăm thấu điều bác sĩ vừa cho biết. Chỉ vậy thôi. Cô gái ấy trong tám năm trời vẫn tin rằng mình không bao giờ có con được. Giờ cháu cứ muốn lái xe một mạch đến Portland mà nện cho ông ấy một cú vào mặt.”

“Tôi chỉ đoán thế thôi. Hãy cứ biết vậy đã nhé. Và bỏ qua cho tôi nếu điều này nghe có vẻ hơi sách vở, nhưng tôi nghĩ nổi giận vì một điều đã xảy ra từ lâu, điều mà ta không thể chứng minh được sẽ chẳng mang lại hiệu quả gì. Hiện tại hai cháu đang rất hạnh phúc thế này sao lại phải khiến cả hai mất vui đi? Rõ ràng cháu rất yêu thương cô ấy. Vậy thì hãy cứ tận hưởng quãng thời gian đặc biệt này trong đời cháu đi.”

Ryan gật đầu mỉm cười. “Bác sĩ nói đúng. Để cháu quát cô ấy bảo cô ấy đừng có nói với cháu về chứng tăng phản xạ nữa rồi cháu sẽ làm đúng như thế.”

Ông bác sĩ bật cười. “Thôi, thôi. Nếu tôi bảo cháu rằng làm tình sẽ giết cháu, thì cháu sẽ làm gì nào?”

“Vui vẻ chết chứ còn sao.”

“Vậy thì rõ rồi nhé. Giờ thì đừng có nói này nói nọ về chuyện Bethany cũng lựa chọn như cháu.”

“Chuyện đó hoàn toàn khác mà. Cô ấy có thể có đời sống tình dục an toàn. Việc có con không quan trọng đến mức phải lấy sức khỏe ra đánh cược.”

“Đó là cháu nghĩ thế thôi chứ phụ nữ họ lại nghĩ khác đấy. Có con là điều quan trọng nhất trong cuộc sống của một số người.”

Ryan chống cả hai khuỷu tay lên mặt quày. “Cháu nghe lời bác sĩ. Giờ cháu sẽ không quát cô ấy nữa mà chỉ mắng mỏ chút thôi.”

“À há.”

Ryan cười toe. “Nhân tiện cháu muốn mời bác sĩ đến dự đám cưới bọn cháu.”

“Tôi sẽ đến. À Ryan, tôi muốn gặp cô dâu của cháu tại văn phòng. Không vội đâu. Hãy gọi vào sáng mai và xếp một lịch hẹn lúc nào đó sau tuần trăng mật. Tôi có một vài trao đổi với cô ấy về việc chuẩn bị có con.”

“Cháu sẽ đưa cô ấy đến gặp bác sĩ”, Ryan đứng thẳng người lên và nói nhanh, “À bác sĩ, bác sĩ có nghĩ bọn cháu tiếp tục ‘kế hoạch’ cho đến khi đến bác sĩ khám xong không ạ?”

Kirsch lại bật cười. “Ồ, tùy cháu thôi. Liệu cái mặt cháu có phị ra nếu buộc phải bật dậy khỏi giường lúc ba giờ sáng để cho em bé uống sữa trong chín tháng nữa không?”

“Ồ, không đâu.”

“Vậy thì hãy ôm lấy cuộc đời này bằng cả hai tay như Bethany đã quyết định đi. Nói thật là tôi không tin cô ấy sẽ gặp rủi ro gì đâu. Tôi sẽ có chế độ chăm sóc đặc biệt cho Bethany. Nhìn nét mặt quả quyết của Bethany, cô ấy mà nhận ra cháu cố tình không để cô ấy có con thì đừng hòng cô ấy cho đụng vào người.”

“Có lẽ đúng vậy thật.”

Kirsch dọn giọng. “Nếu nghĩ cháu cần phải cẩn thận thì tôi đã cho cháu biết rồi. Thực sự là không. Hãy mang đến cho cô gái ấy một đứa con đi.”

Ryan vẫn giữ nụ cười vui vẻ trên môi khi gác ống nghe. Anh quay lại phòng ngủ, nằm xuống bên cạnh Bethany và ôm cô vào lòng. Một đứa con. Khi bảo cô rằng anh hoàn toàn vui lòng nhận nuôi một đứa con thì ý anh đúng là như thế thật. Nhưng tận sâu đáy lòng anh, ý nghĩ có một đứa con tự mình sinh ra cũng có sức hấp dẫn đặc biệt. Được nhìn thấy cô mang bầu và biết cô đang mang đứa con của hai người. Bên cạnh cô lúc sinh nở. Chứng kiến đứa bé lần đầu tiên vục mái đầu non tơ vào bầu vú mẹ nó. Cho dù họ có cảm nhận được tình yêu thương nhiều đến đâu thì các bậc cha mẹ nuôi vẫn không nếm trải được những khoảnh khắc diệu kỳ đó.

Ryan hôn lên tóc Bethany và nhắm mắt cùng mơ với cô về việc nuôi dạy và chăm sóc những đứa con trên chính mảnh đất nơi anh đã sinh ra và lớn lên. Anh sẽ dạy chúng biết yêu những rặng núi như anh hằng yêu. Trong cơn ngủ chập chờn đến anh thậm nghĩ một ngày chúng nó sẽ thay anh cai quản Rocking K này.

Cuộc đời anh đã có mục đích kể từ khi gặp được Bethany. Anh nhớ lại buổi sáng hôm trò chuyện cùng Rafe về sự lạc lõng và cô đơn khủng khiếp đến như thế nào, khi chỉ có mấy con thú cưng giúp cho lòng anh ấm áp trong những đêm đông dài lạnh lẽo. Anh không còn cảm thấy như thế nữa.

Có cả một thiên đường trong tay rồi còn bảo cô đơn hay lạc lõng gì nữa chứ?

Chương hai một

Hai hôm sau, Ryan đang làm việc với đồng hồ sách trong văn phòng thì chợt nhận ra đã gần mười một giờ rồi mà vẫn chưa thấy Bethany đến để anh hướng dẫn như mọi khi. Không phải vì công việc nhiều nhận mà cái chính là cô lúc nào cũng khao khát anh - giống như anh chưa khi nào ngừng ham muốn cô, và cứ lúc nào chỉ có hai người thì họ cũng lao vào nhau ít nhất là một lần, có khi hai lần trước bữa trưa.

Nhớ lại lần gần đây nhất, trong đầu Ryan hiện lên hình ảnh cô nằm khoả thân trên bàn làm việc, và trong anh bỗng dấy lên niềm khao khát đến cháy bỏng lại được nhìn thấy cô như thế. Anh định để mặc sổ sách đấy chạy đi tìm cô thì nghe Sly gọi toáng lên ở bên ngoài. Trực giác mách bảo có chuyện không hay, anh đứng bật dậy, lao ra cửa.

“Dưới này!” Sly hét lên khi thấy Ryan.

Ryan quay lại vừa trông thấy Sly biến mất bên trong chuồng ngựa nơi họ đã lắp ghế nâng cho Bethany. Anh chạy phăm phăm dọc theo lối đi chính, gót giày nện trên nền bê tông còn nhanh hơn cả nhịp tim. Chắc chắn Bethany gặp chuyện không hay rồi.

Khi anh đến chuồng ngựa, cổng để mở và trông thấy Bethany nằm sòng soài trên nền đất, tim anh như ngừng đập. Chỉ một cái liếc mắt đã đủ cho anh khẳng định là cô đã cố tự leo lên ngựa bằng ghế nâng.

“Trời ơi!” Anh đẩy Sly ra, quỳ xuống bên cô, nỗi sợ hãi xâm lấn đến nỗi anh không biết mình đang chửi thề hay cầu nguyện. “Bethany? Chúa ơi.”

“Em không sao, Ryan.” Cô để yên cho anh sờ nắn kiểm tra khắp người, luôn miệng bảo mình không bị thương nặng. “Em chỉ bị trượt khỏi yên ngựa thôi. Không cách xa mặt đất mấy.”

Từ tâm trạng hoảng hốt Ryan chuyển sang giận dữ, “Lúc đó chú đang làm cái quái gì thế?” Anh ném ánh mắt sừng sộ sang Sly, “Nếu cô ấy muốn dùng ghế nâng thì chú phải gọi tôi chứ”.

Sly đưa hai tay lên, “Đừng vội kết tội ta thế, con trai. Ta không biết chút gì về chuyện này cho đến khi tìm thấy cô ấy ở đây”.

“Là lỗi của em Ryan. Em muốn tự làm lấy.”

Ryan những muốn lắc cô cho đến khi răng cô va vào nhau lách cách cho hả dạ. Tuy thế, anh chỉ kiểm tra xem cô có bị thương chỗ nào không, rồi ôm cô vào lòng lắc lắc người cô khiến cho cái tua rua trên chiếc sơ mi mới đung đưa qua lại. “Đừng bao giờ lặp lại chuyện này một lần nữa”, anh nói giọng dữ tợn, “Hứa với anh là em sẽ không bao giờ cố tự lên ngựa một mình như thế”.

Bethany ngửa đầu ra sau nhìn anh chống đối, “Chẳng phải đó là mục đích của việc lắp đặt chiếc ghế nâng hay sao, là để em có thể tự cưỡi ngựa mà không cần phải viện đến sự giúp đỡ của ai”.

“Đó là trước đây. Còn bây giờ, nếu em còn tiếp tục tự chuốc lấy cho mình mối rủi ro bị ngã gãy cổ, thì anh sẽ đét vào mông em cho đến khi em không thể ngồi được trong suốt một tuần mới thôi.”

Bethany gượng ngồi dậy vuốt áo thẳng lại. “Đừng ngó ngán thế”, cô nói, phui phui mấy cọng rơm vương lên tay áo. Cô nhìn anh cười thật tươi. “Em gần làm được, Ryan. Em tự làm. Lần tới, em sẽ nhớ thắt bao chân rồi mới mở mấy cái móc. Nếu không ngốc xít như vậy thì đâu có ngã.”

Ryan bỗng cô đứng lên, định rời chuồng ngựa đưa cô về văn phòng thì cô đặt bàn tay mảnh mai lên ngực anh ngăn lại. “Chưa ra khỏi đây được. Em muốn thử lại. Anh cứ để em xuống xe lăn và đi ra đi. Em cần phải làm.”

“Bước qua xác anh đã.”

Bethany nhìn thẳng vào mắt anh. “Em sẽ không ngã nữa.”

“Em đâu thể biết được.” Anh hình dung cô bị gãy một bên chân hay bị con ngựa vô tình giẫm phải. Ý nghĩ đó khiến máu anh như đông đặc. “Anh đã quyết. Nếu em mà cứ làm như thế một lần nữa anh sẽ...”

Bethany chạm một ngón tay lên môi anh. “Em biết mình đã làm anh sợ, tha lỗi cho em. Em cũng sợ bị ngã lắm, và em đã rất căng thẳng đến nỗi

không suy nghĩ mọi chuyện cho thông suốt.” Cô lại mỉm cười. “Nhưng giờ thì em đã ‘nếm mùi’ ngã rồi và cú ngã cũng không tệ như em nghĩ. Em không thấy đau mấy, một nửa người em mất cảm giác mà. Chẳng thấy đau gì nhiều đâu. Chỉ một thoáng bị hẫng đi không biết gì thôi.”

Ryan chột nghĩ có thể chân cô bị bầm ở đâu đó mà không biết. Tim anh thắt lại khi trông thấy ngọn lửa kiêu hãnh bùng cháy trong đáy mắt cô. *Chúa lòng lành, hãy giúp con.* Anh biết đây là điều cô muốn và cần làm mà không cần đến sự giúp đỡ của bất kỳ ai, rằng sự độc lập là một trong những điều quan trọng nhất trên đời này đối với cô. Nhưng cái giá phải trả sẽ là gì? Để sự kiêu hãnh đi quá xa không phải là điều khôn ngoan.

“Ryan, anh đồng ý đi. Hãy cố hiểu cho em. Em nhất định *phải* làm được việc này mà không cần đến anh. Nhất định thế.”

Anh đưa mắt nhìn chiếc xe lăn của cô, trong khoảnh khắc, nó nói lên tất cả những lý do tại sao cô không nên. Anh gần như ước ao rằng giá như mình đã không nhờ người nhà giúp lắp cái ghế nâng này. À mà không. Anh làm vậy cũng chỉ vì lý do này, để cô có thể thoát khỏi chiếc xe lăn và tất cả những giới hạn khác trong cuộc sống. Chỉ là anh không lường trước được việc cô lại ương ngạnh cứ nằng nặc phải tiếp cận chuyện này theo hướng làm-hay-chết như lúc này.

Làm hay chết. Ngay từ đầu anh vốn đã thích cái hếch cằm bướng bỉnh của cô. Đây là con người cô. Nếu không vậy thì làm sao cô có thể trở thành một vận động viên vô địch trong môn đua ngựa vượt chướng ngại vật? Có thể trước đây cô cũng đã đi theo cách đó, làm hay chết, tự đẩy mình vượt ra khỏi những giới hạn của bản thân để trở thành người giỏi nhất. Nhớ lại chuyện cô đã khiến anh phải thua thảm hại trong cuộc bơi đua, anh ngờ rằng cô đã nhất quyết làm gì thì phải làm cho bằng được. Đây là một trong những điều anh thấy quý ở cô, vậy có sao anh còn ngăn cản?

Cảm thấy như thể vừa nuốt cả một ly đất cát, Ryan nói, “Vậy em để anh làm một điều trước khi em lại thử lên ngựa, được không?”

“Còn tùy vào chuyện gì.”

“Em sẽ thấy ngay thôi.” Anh buộc phải đặt cô ngồi lại xe lăn. Đưa mắt nhìn cái điều khiển từ xa nhét trong thắt lưng quần jean của cô, anh nói, “Hãy hứa với anh là trước khi anh quay lại em không được làm gì hết, được không?”.

Bethany thở ra, “Không được đi lâu đâu đấy. Đợi càng lâu em càng căng thẳng”.

Ryan đưa mắt sang Sly, đang đứng tần ngần ở cổng chuồng để mở. “Chú giúp tôi một việc được không, Sly?”

Người quản đốc gật đầu rồi theo Ryan ra lối đi chính dẫn tới căn phòng nơi họ ngủ lại đây mỗi khi có ngựa sắp sinh. Một chốc sau, cả hai quay lại chuồng mang theo mấy tấm nệm, Bethany bật cười ngặt nghẽo.

“Cái này giúp hạ cánh an toàn đây.”

Ryan gượng cười đặt một tấm nệm ngay bên cạnh con ngựa. Khi lấy từ Sly tấm còn lại, anh nói, “Thì để giúp cái cổ bướng bỉnh của em không bị gãy chứ còn gì”.

“Cảm ơn”, cô nói khẽ sau khi mấy tấm nệm được sắp xếp xong xuôi. “Vậy là em bớt lo rồi.” Cô đưa mắt nhìn hai người đàn ông hồi thúc, “Hai người đi được rồi đấy”. Thấy họ ngần ngừ, cô mỉm cười. “Không ngã nữa đâu, hứa đấy. Đi đi!”

Ryan ra hiệu bảo người quản đốc cùng ra. Được chừng ba bước thì Sly rảo chân đi song song với anh. Họ nhìn chăm chăm vào cửa chuồng ngựa đang để mở đầy lo lắng. Ryan dựng tóc gáy khi nghe tiếng động cơ của chiếc ghế nâng kêu rì rì. Anh tự hỏi có hại gì nếu cô chấp nhận một chút giúp đỡ cho lần đầu tiên này? Một khi cô đã quen thì anh sẽ sẵn sàng để cô tự làm lấy một mình.

Anh chực tiến về phía chuồng ngựa thì Sly nắm lấy cánh tay Ryan. “Đừng”, ông nói khẽ. “Con bé cần tự làm lấy việc này, con trai. Cháu đã cặm cụi lắp cái ghế nâng đó cốt để Bethany có thể cưỡi ngựa tùy thích. Đừng làm hỏng mục đích đó.”

Ryan biết Sly nói đúng, nhưng, khi thật, anh khó lòng đứng yên được ở đây. Mấy tấm nệm không được lớn lắm. Nếu ngã và trượt ra khỏi đấy, cô có thể bị thương. Tim anh cứ muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Chuyện gì đang xảy ra? Cô đã lên ngựa chưa? Anh căng tai ra lắng nghe nhưng không thể biết được gì qua chuỗi âm thanh rì rì vắng lại.

“Em làm được rồi!” Đột nhiên tiếng cô réo gọi vang lên. “Em đã làm được, Ryan! Anh đến nhìn này. Em tự làm! Em đã sẵn sàng cưỡi ngựa trở lại rồi!”

Ryan và Sly tranh nhau chạy bổ về phía cổng chuồng ngựa. Ryan quên hết mọi thứ xung quanh, chỉ còn lại hình ảnh của Bethany. Cô xoay con Wink lại đối mặt với hai người, mắt sáng long lanh, hai má ửng hồng rạng rỡ. Chính trong khoảnh khắc đó, Ryan thoáng bắt gặp hình ảnh cô gái tràn đầy sức sống và đầy khí phách của Bethany trước khi gặp tai nạn tàn khốc đó. Mái tóc xoăn mượt lòa xòa ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô ngồi thẳng hiên ngang trên yên ngựa, chẳng có vẻ gì là người bị liệt cả hai chân.

Trong một lúc cô cảm thấy như chệnh choáng trong niềm tự do không còn nhớ gì đến chiếc xe lăn vẫn gắn bó với mình hằng ngày. Nét mặt cô gợi lại trong anh cái đêm họ nhảy điệu Waltz đằng sau tòa nhà hợp tác xã, và cổ họng anh như có vật gì chặn ngang. Đây chính là lý do anh mua lại con Wink, đặt mua yên ngựa, và lắp chiếc ghế nâng này. Để anh có thể trông thấy niềm vui không thể diễn tả bằng lời lấp lánh trong đôi mắt cô. Anh sẽ không làm hỏng khoảnh khắc này bằng cách cố bảo vệ cô.

Anh liếc nhìn đồng hồ. “Bác sĩ bảo hôm nay không được đi quá mười phút. Em đang lãng phí những giây quý giá đấy.”

Bethany giật dây cương và thúc ngựa đi. “Tránh đường nào, các quý ông! Tôi cưỡi ngựa đi dạo đây.”

Ryan nhìn cô thông thả xuất phát dọc theo lối đi chính. “Đi từ từ thôi nhé!” Anh hét với theo rồi đưa mắt nhìn Sly. “Chúa ơi! Cháu không biết rằng yêu ai đó lại khổ thế này. Liệu cháu có sống nổi với chuyện này không?”

Sly thở ra và lắc đầu. “Với con cái cũng vậy thôi. Cháu phải buông tay. Ta vẫn nhớ lần đầu tiên cháu tự cười ngượng. Ta sợ đến muốn vỡ tim ấy chứ. Không dễ dàng gì khi ta buông tay nhưng cháu phải tự làm. Cuộc sống là vậy.”

Ryan gật đầu. Anh cũng đã nói với bố của Bethany điều tương tự như vậy. Người nhà cô lâu nay bảo bọc cô quá nhiều và quá lâu. Anh ngờ rằng đó là lý do chính khiến cho cô đến ở Portland, để thoát khỏi sự quan tâm quá mức của gia đình. Anh không muốn để cô có cảm giác tương tự khi ở với anh.

Mười một phút sau, Ryan muốn nhảy lên con Bucky đi tìm cô. Sly ngăn anh lại, “Con bé chỉ cười thêm một phút nữa thôi. Chờ đi. Nó sẽ mất vui nếu cháu cứ cuống cuồng chạy bỏ đi tìm”.

Hai phút dài nhất đời Ryan vừa dứt thì có tiếng vó con Wink lóc cóc trên lối đi bê tông. Anh quáng quàng vờ đợi một cái xô ngũ cốc cố làm ra vẻ đang bận rộn, để cô không nhận ra anh cứ đứng ngồi không yên toát cả mồ hôi hột suốt từ lúc cô đi. Sly cũng làm tương tự. Rồi hai người nhìn nhau dò hỏi sẽ làm gì kế tiếp, chưa đến giờ cho bọn ngựa ăn.

“Xin chào!” Bethany hăm hở cất tiếng khi đi qua lối vào đằng trước. “Thật hoành tráng! Hai người không *biết* đâu. Tôi tự làm hết, từ đầu đến cuối. Chẳng phải là rất phi thường sao?”

Còn chưa chịu xuống ngựa nữa chứ. Ryan cố nuốt cục tức, ngăn mình không lớn tiếng quát cô.

“Em thấy tự hào về mình quá.” Cô cười con Wink vào chuồng tới chiếc ghế nâng. Rồi như thể có thêm hai mắt đằng sau, cô lên tiếng khiến cho cả Ryan và Sly đứng khựng tại chỗ. “Đứng yên ở đấy. Em tự xuống một mình.”

Ryan đưa mắt nhìn ông quản đốc. Sly kéo mũ ra khỏi đầu, quệt tay áo lên trán lau lớp mồ hôi đầm đìa như đang làm lụng cực nhọc. Ryan cũng không hơn gì. Tiếng động cơ rì rì khiến lòng dạ anh nhộn nhạo. Anh cố ngậm chặt miệng để không bật ra tiếng kêu cảnh báo.

Chỉ có mấy giây mà tưởng chừng như vô tận. Rốt cuộc cô hét lên.
“Được rồi! Em xuống được rồi. Hai người vào đi.”

Ryan có cảm giác như hai đầu gối muốn khụy xuống khi anh tiến về phía cửa chuồng ngựa. Bethany đã ngồi lại vào xe lăn và đang tháo vòng đai khỏi người. Cô ngước lên và mỉm cười khi kéo miếng đệm bên dưới hông. “Đăng ký bằng sáng chế đi, thế nào mình cũng thành triệu phú.”

“Anh là triệu phú rồi”, anh lau mồ hôi vì cô lại có thể hơn hờ như vậy sau khi đã khiến anh sợ đến rụng rời. “Khi thành vợ chồng rồi, nửa số đó sẽ là của em.”

“Vậy để đẩy cho ta, ta chưa giàu này”, Sly lên tiếng. “Để ta đăng ký bằng sáng chế cho. Khi có được một tài sản kịch xù, ta sẽ tính chuyện cưới vợ.”

Ryan lia ánh mắt ngạc nhiên sang Sly. “Cưới ai? Chú đang phải lòng ai mà cháu không biết nhỉ?”

Sly nhướn một bên mày, gãi tai, rồi nói, “Nếu vậy thì sao? Đúng là ta già rồi thật nhưng đâu phải bọn trẻ các cháu mới được quyền yêu?”.

Ryan bất ngờ trước thổ lộ đấy, anh quên băng đi mối quan tâm chính là Bethany. “Cháu đâu nói như vậy. Cháu nghĩ chuyện đó thật tuyệt, Sly. Ai may mắn được bác để mắt đến thế?”

Người quản đốc mỉm cười. “Rồi cháu sẽ phát hiện ra thôi. Chỉ cần cháu hiểu một điều là ta yêu người đó rất nhiều.”

Nói xong người quản đốc khắc khổ bỏ đi. Ryan đưa mắt nhìn Bethany hoang mang. Cô mỉm cười và thở ra. “Chẳng phải là rất lãng mạn hay sao? Sly đang yêu.”

Ryan cau mày. “Làm việc cho nhà anh ông ấy kiếm được khối tiền rồi. Cần gì phải thành triệu phú mới cưới được vợ.”

Bethany quay về phía cổng chuồng và lăn xe ra lối đi. “Nào, Wink. Đến giờ vào chuồng rồi.”

Con ngựa ngoan ngoãn nghe lời như một chú chó trung thành. Ryan nhìn theo cặp đôi một lúc, rồi réo gọi Charlie, nhân viên coi sóc chuồng ngựa đến tháo yên con Wink, dắt đi dạo một chút cho nó bớt căng thẳng.

Trên đường về văn phòng, Bethany ngoái lại đằng sau ném sang anh nụ cười tinh nghịch. Khi đã vào bên trong căn phòng nhỏ, lần này cô là người khóa trái cửa và nhìn anh khiêu khích, tay búng búng vào cái tua trên áo. “Này, chàng cao bồi. Có nhớ em không?”

Nhịp tim của Ryan vẫn chưa bình thường trở lại. Dù đã thở phào nhẹ nhõm sau khi ‘vỡ diễn’ với cái ghế nâng kia kết thúc, anh vẫn chưa thể xua được hình ảnh cô nằm bẹp dưới đất ngay chân con ngựa. “Thực sự bây giờ anh không có hứng cho chuyện đó đâu.”

Bethany chỉ mỉm cười và bắt đầu cởi cúc áo. “Xin lỗi vì đã khiến anh hoảng sợ đến thế. Lần sau em sẽ không ngu ngốc tháo các móc trước khi ngồi ngay ngắn trên yên. Em hứa đấy.”

Ryan nhìn lảng đi cố không để cô ‘dụ’. “Anh nghĩ ta cần nói chuyện về những lựa chọn khôn ngoan và vài điều cần phải ghi nhớ để tránh những rủi ro đáng tiếc.”

Anh nghe tiếng vải sột soạt, và ánh mắt bị kéo về phía cô như thể bị nam châm hút. *Hai thời nam châm*. Chúa giúp anh. Áo nịt ngực bung ra để lộ hai tòa thiên nhiên. Ngay lập tức, nước bọt tứa ra ngập răng. Nếu mà cô hét lên “Chuồng ngựa cháy kìa!” thì anh cũng phớt lờ.

“Đừng bực nữa”, cô dịu dàng. Vừa nói cô vừa hờ hững rê mấy ngón tay quanh đầu ngực để trần, ánh mắt mời gọi. “Đến đây nào, rồi anh sẽ thấy dễ chịu hơn cho xem.”

Trời đất quỷ thần ơi. Cô tiến bộ nhanh thật. Ryan vô thức tiến tới, quên bémng rằng mình đang bực cô. Giờ thì nghĩ được gì cho ra hồn nữa chứ?

Từ hôm đó đến thứ Năm tuần sau, khi hai người bắt đầu chuyển đi đến hồ Bear Creek để tổ chức lễ cưới, ngày nào Bethany cũng cười ngựa và đã sẵn sàng đi được một mạch một tiếng rưỡi. Cô cảm thấy hạnh phúc và lạc

quan về tương lai với Ryan đến nỗi gần như hoảng sợ. Con Cleo đã quen với cuộc sống ở trại như thể nó đã được sinh ra ở đây, ban ngày thượng lên lưng con Cốt Lết, ban đêm vào nhà, ngủ vùi trên giường dành riêng cho nó. Bethany đã lên ngựa xuống ngựa thành thục với cái ghế nâng mà không cần ai giúp. Ryan cũng đang tính đến việc mở trung tâm huấn luyện cưỡi ngựa trong tương lai, không chỉ dành cho các đối tượng thi cưỡi ngựa vượt chướng ngại vật như Heidi, mà còn cho những người trẻ tuổi bị liệt.

Mọi thứ tuyệt đến nỗi cô cứ ngỡ chỉ có trong giấc mơ. Một người chồng tuyệt vời, đẹp trai và yêu thương cô hết mực. Có thể sinh con. Làm việc toàn thời gian với bọn ngựa. Tự do lang thang khắp trang trại. Cô cảm thấy như thể thế giới của mình được phóng to hết cỡ đến mức chóng mặt. Nhiều thứ đến cùng lúc thế này, có khi nào là một điềm xấu.

Khi cô thú nhận nỗi sợ ấy với Ryan, anh ghìm cương lại đi song song với cô, trông anh cực kỳ đẹp trai dưới ánh nắng tháng Sáu, mái tóc đen óng ánh rối tung vì gió khiến trái tim cô cất tiếng reo vui. Âm thanh xúng xoảng của đồ đạc trong thùng hành lý như tiếng nhạc xen lẫn tiếng vó ngựa lộc cộc nện xuống nền đá.

“Em à, đừng ngốc thế”, anh nói. “Em *xúng đáng* được hưởng hạnh phúc. Không có chuyện gì đâu. *Thật đấy.*”

Bethany ngửa mặt nhìn lên trời. “Em biết là mình ngốc thật. Chỉ là, Ryan, em hạnh phúc *quá*. Anh biết em đang nói gì không? Bấy lâu nay em vẫn luôn dặn lòng mình phải sống thực tế, vẫn tự xỉ vả mình vì cứ ao ước những điều không thể. Rồi đột nhiên tất cả những điều em từng ước ao đều thành sự thực. Không ai được nhận hạnh phúc nhiều như vậy. Cứ tội lỗi thế nào ấy.”

Anh bật cười rồi nghiêng người sang hôn cô. “Bethany Ann, tôi không thể hình dung nổi cô đang phạm phải một tội lỗi nào, và tôi dám chắc là Chúa cũng đồng ý với tôi. Em trong sáng quá. Anh nghĩ Ngài đã ban cho anh một thiên thần.”

Mắt cô lấp lánh tinh quái, và bẻ một nhánh thông cù vào anh, “Thiên thần không nghĩ điều đang có trong đầu em lúc này đâu. Mình tìm cái cây nào nghỉ chân một lát đi”.

Ryan hiểu ngay ánh mắt lấp lánh kia nói lên điều gì và anh không cưỡng lại được cám dỗ đó. Nhưng nếu hai người cứ nhần nha thế này thì sẽ hỏng kế hoạch của anh mất.

Anh thở ra rồi nghiêng người sang xoa đầu cô. “Anh muốn lắm nhưng mình phải đi thôi.”

Bethany cau mày bĩu môi, “Mình còn chưa cưới mà anh đã chán em rồi”.

“Không phải. Chỉ là chiều nay anh cần làm một việc đặc biệt. Khi dừng lại dựng lều, ta làm lễ thành hôn nhé?”

Bethany nhìn anh bối rối, “Hôm nay ư? Làm thế nào được? Thứ Bảy mục sư mới đến cơ mà”.

“Không cần mục sư”, anh khẳng định. “Em có nhớ đã từng nói với anh rằng đối với em rừng là nhà thờ không? Hôm nay mình sẽ thực hiện lời thề hôn phối với nhau. Chỉ có em và anh, trên núi, trao lời thề cho nhau và có Chúa chứng giám. Còn cần đến ai nữa chứ?”

Nghĩ ngợi một lúc, cô gật đầu nhoèn miệng cười. “Hay đấy. Em nghĩ điều đó ý nghĩa hơn những nghi thức trịnh trọng.”

Hai giờ sau Ryan quỳ xuống chân thiên thần tóc đen ngồi xe lăn thề yêu thương, tôn trọng, và chăm sóc cô suốt đời. Khi nói lời giao ước, anh nhìn vào đôi mắt biếc xanh màu hoa păng xê ấy và hiểu mình sinh ra là để yêu cô.

Khi anh thực hiện xong phần mình, đến lượt cô bẽn lẽn thề nguyện sẽ yêu anh trọn đời, ánh mắt cô sáng long lanh. *Bethany*. Không nghĩ ngờ gì nữa, cô là món quà Thượng đế ban tặng cho anh. Ryan tự hứa với bản thân rằng sẽ mãi là người đàn ông xứng đáng với cô, suốt đời này sẽ che chở và

mang lại hạnh phúc cho cô. Nếu có bất kỳ ai trên thế gian này xứng đáng được hạnh phúc thì đó phải là người con gái này.

Anh lấy ra hai chiếc nhẫn từ túi áo sơ mi. Trước khi đeo cho cô anh giơ nó lên dưới ánh mặt trời, “Người ta nói nhẫn tượng trưng cho sự vĩnh cửu - tình yêu bền vững và thuần khiết. Anh nghĩ có rất nhiều người quên mất điều đó. Còn anh thì không bao giờ. Anh hứa với em”. Anh đeo nhẫn vào ngón tay cô rồi cúi đầu hôn trên đấy. “Với chiếc nhẫn này anh xin cưới em làm vợ.”

Cô nhìn xuống chiếc nhẫn và mỉm cười. Sau khi hít một hơi thật sâu run run, cô giơ chiếc nhẫn của anh lên dưới ánh mặt trời. “Bất kỳ khi nào anh nhìn thấy chiếc nhẫn này”, cô khẽ khàng, “hãy nhớ rằng trọn đời này em sẽ yêu anh hơn bản thân mình, bởi vì anh tốt với em đến nỗi em không còn mong điều gì hơn”. Cô rướn người hôn anh. Khi cô ngồi thẳng trở lại, nước mắt tuôn trào lấp lánh trên hai má cô như kim cương. Với sự giúp đỡ của Ryan, cô đeo chiếc nhẫn vào ngón tay anh, “Với chiếc nhẫn này, em xin lấy anh làm chồng”.

Ryan ôm lấy khuôn mặt cô rồi cúi xuống áp môi mình lên môi cô. Niềm khao khát mãnh liệt trào dâng trong anh, máu trong người rần rật. “Giờ đến phần riêng tư nhé, làm lễ trước trời đất”, anh thì thầm khi thẳng người lên. “Thay vì chỉ hôn cô dâu thôi anh sẽ chứng nhận lời thề bằng chuyện ấy.”

Cô tròn xoe mắt, “*Ngay ở đây?*”.

Ryan đưa mắt nhìn xung quanh bật cười. “Điều thú vị nhất ở đây là đất trời đồi núi cây cối ai lo việc của người nấy, không nhiều chuyện.” Anh đứng lên bỗng cô đến một thảm cỏ bên dưới một cây thông, lổm đổm những vệt nắng xuyên qua tán cây. Sau khi dùng chân vệt đi đám lá thông rụng, anh cẩn trọng ngả cô nằm xuống rồi cùng cô đắm chìm trong vũ điệu hoan lạc dưới ánh trời vàng ruộm lúc chiều tà, có chuyện cho bọn sóc chí chách bàn tán với nhau.

Hoàng hôn... Ryan đã nghe thuật ngữ này đến hàng trăm lần, nhưng lần này cảm giác về nó thật choáng ngợp. Anh ôm vợ sát vào lòng, một khoảnh

đến mức không cử động nổi. Ánh nắng cuối ngày nhảy nhót khắp cơ thể trần trụi của hai người như những bàn tay mơn trớn vỗ về. Anh muốn cứ thế này mãi. Chỉ sợ làm bỏng rát làn da nhạy cảm của Bethany nên rút cuộc anh đành phải ngồi dậy.

Buổi chiều muộn rồi đến buổi tối diễn ra thật hoàn hảo. Họ bắt cá hồi ở suối cạnh đẫy cho bữa tối và dùng bữa như ông hoàng bà chúa bên ánh lửa bập bùng. Ryan tìm thấy một rẻo nước đủ sâu cách đây không xa và trước lúc chạng vạng hai người xuống đây tắm. Lớn chuyện rồi. Ngay lúc anh trông thấy bầu ngực trần của Bethany lấp ló mời gọi dưới làn nước là anh xốc cô lên, rẽ nước lội vào bờ và cả hai lại quấn lấy nhau lần nữa. Khi rút cuộc cũng tắm tấp xong xuôi thì cả anh và cô đều thấy hơi lạnh. Ryan lau người cho cô dâu của mình, quấn mền xung quanh rồi đặt cô ngồi trước ống lửa trong vòng ôm của anh cho đến khi cô đủ ấm để có thể chạm tay vào. *Chạm tay vào*. Không hiểu sao chẳng khi nào anh và cô chỉ dừng lại ở việc ‘chạm tay vào’ và anh lại thấy hai người ập vào nhau lần nữa như một điều không thể tránh khỏi. Lần này có tấm mền bên dưới, và cạnh ống lửa. Anh không ngớt ham muốn cô, và dường như cô cũng thế, lúc nào cũng cứ chực anh ghé môi hôn là quăng mình vào anh.

“Anh nghe xem”, cô thì thào hồi thúc khi cả hai đã yên ổn vào lều chuẩn bị đi ngủ.

Ryan vênh tai lắng nghe. Một lát sau anh nghe có tiếng sói tru.

“Chẳng phải đó là âm thanh đẹp nhất hay sao?” Cô nói. “Ryan, anh nghe xem. Gió rì rào trên những tán cây và lướt qua những đỉnh đồi. Tiếng tru của bầy sói dưới ánh trăng. Em không bao giờ nghĩ lại có lúc mình được nghe lại những âm thanh ấy. Không bao giờ. Anh biết điều đó đối với em có ý nghĩa nhường nào không, hay món quà anh tặng em đẹp đến thế nào hay không?”

Bản thân Ryan lại nghĩ cô chính là món quà, còn anh là người nhận.
“Anh chỉ biết mỗi một điều là mình thật may mắn khi tìm được người vợ

yêu điều đó nhiều như anh”, anh nói với cô. “Em biết rồi đấy, không phải ai cũng yêu điều đó.”

Cô nghiêng người, mặt đối mặt với anh. Lại có tiếng sói tru. Khi âm thanh đó xa dần rồi tan trong màn đêm tĩnh mịch, cô áp môi mình lên môi anh. Rồi đột nhiên cô ngồi bật dậy, chui trở vào túi ngủ miết một bàn tay lên mạn sườn để trần của anh. “Năm ngửa ra đi nào”, cô thì thào. “Em muốn làm tình với anh trong tiếng tru gọi trăng của bầy sói.”

Đấy là một yêu cầu anh không thể khước từ. Anh ngửa người ra. Cô chống một tay nâng người lên rồi cúi xuống áp môi rê từ ngực anh xuống vùng lông hình tam giác bên dưới rốn. Nhờ vào ánh lửa bên ngoài chiếu rọi xuyên qua lớp nylon căn lều, anh có thể nhìn thấy cô và đoán được điều cô sắp làm. Đúng là anh không thuộc tuýp người truyền thống nhưng anh cũng chưa từng để một người phụ nữ nào làm thế với mình, anh có cảm giác như đây là một hành động quá thân mật để có thể làm được với bất kỳ ai anh không hề yêu. Trước nay anh vẫn dùng tay, cho đến khi gặp Bethany.

Phần nam tính của anh đứng sừng như một cột cờ. Chỉ thiếu mỗi lá cờ tung bay trong gió. Anh vén những sợi tóc lòa xòa bên má cô. “Em à, em không cần phải...”

“Suýt”, cô khẽ quát rồi bắt đầu liếm láp anh như thể đó là một que kem.

Anh chưa từng nếm trải cảm giác gì tương tự như thế. Anh không thể nói hết cảm xúc đó tuyệt vời đến thế nào vì ‘cột cờ’ của anh không nhạy cảm như cô tưởng. Cô đang bắt chước cách anh làm với cô, nhưng với đàn ông thì như thế vẫn chưa đủ. Nhưng có vậy thì cũng không sao. Chỉ được trông thấy cô yêu anh như thế cũng đủ suýt làm anh mất tự chủ rồi.

Ryan nâng cằm cô lên, nét mặt anh mãn nguyện như thể anh chưa từng mơ sẽ có ngày mình lại đạt được mãn nguyện đến thế với bất kỳ ai. Vì cô yêu anh vô cùng. Vì có thể thấy rõ một điều rằng cô không nề hà bất kỳ điều gì miễn là làm cho anh hạnh phúc. Điều cô không hiểu rằng cô là tất cả những gì anh từng mơ ước trộn lại, không thiếu thứ gì.

“Em xin lỗi”, cô nói khẽ. “Em không biết phải làm thế nào. Sao anh không nói cho em biết làm thế nào để anh thích đi? Có công mài sắt có ngày nên kim mà.”

Ryan rên lên. Mài sắt ư. Cái lưỡi be bé lém lỉnh kia mà phết vào anh một lần nữa là có chuyện ngay. “Anh không biết”, anh lấp liếm cho qua chuyện chứ đương nhiên là anh biết, vài điều cơ bản. “Chưa phụ nữ nào làm thế với anh.”

Dù dưới ánh sáng nhấp nhোang anh vẫn nhìn thấy ánh mắt cô đong đầy bối rối. “Chưa?”

“Và em cũng là người đầu tiên anh hôn vào đó”, anh nói, ôm hông cô kéo cô lên trên ngực anh. “Đó là điều đặc biệt anh để dành cho em.”

“Ryan.” Cô xúc động và thấy thật lãng mạn. “Lần đầu mà anh cũng thạo ghê.”

Anh cười. “Cảm ơn. Làm vừa lòng em là điều quan trọng đối với anh mà.”

“Vậy anh cũng hiểu em muốn làm anh hài lòng như thế nào chứ nhỉ.”

“Em làm được rồi đấy. Em mà làm tốt hơn nữa là giờ anh đã nghỉ khỏe, ngáy khò khò rồi. Thế thì còn gì vui nữa?”

Cô cười toe và nằm xuống người anh. Thân người cô mới ngọt ngào làm sao, vô cùng mượt mà và êm ái. “Anh thích, đúng không?”

Anh bật cười trước giọng nói đầy nữ tính của cô. “Trên cả tuyệt vời.” Anh nhìn vào môi cô và kê hai tay dưới đầu. “Giờ thì hôn môi anh đi.” Biết lần này cô muốn mình là người chủ động, và muốn làm anh hài lòng nên anh dặn khẽ, “Trong lúc hôn anh, em hãy cọ nhẹ ngực vào ngực anh nhé”.

Cô làm như anh bảo, và khi anh cảm thấy đầu nhũ hoa của cô cứng lên, anh quên bém đi việc để cô chủ động. *Bethany*. Anh ôm lấy cô, xoay người nằm lên trên và hòa nhịp cùng cô tới miền cực lạc trong tiếng tru của bầu trời vắng vắng...

Bethany đánh thức anh dậy lúc bình minh. Từ lúc ở lại trang trại cùng anh đến nay cô thôi cúi kính mỗi khi thức dậy, nhưng sáng nay anh thấy kinh ngạc trước sự thay đổi mạnh mẽ ấy. Sau khi được anh giúp ngồi vào xe lăn, cô dang tay ôm lấy buổi sáng, ngửa đầu ra sau nhìn lên ngọn cây bật cười trong niềm phấn khích tột cùng.

“Thế này mới là sống chứ!” Cô reo lên. “Không phải chỉ là tồn tại, không phải chỉ là thở. Mà là sống!”

Cô vui như thế suốt cả buổi sáng. Khi họ lại lên đường, cô hát những bài hát với những ca từ ngớ ngẩn, và Ryan biết rằng dù thế nào thì cô cũng không tuyệt đối hoàn hảo. Cô hát sai bét nhè. Anh buộc lòng phải hát theo cốt để nghe xuôi tai hơn.

“Sáu mươi bảy chai bia trên tường! Sáu mươi bảy chai bia! Lấy một chai xuống rồi chuyền vòng quanh, sáu mươi...”

“Bốn chai bia trên tường.” Anh chen vào.

“Ừ hứ. Sáu mươi sáu!”

Ryan cười xòa rồi bất thần nghe thấy tiếng một con thú lớn phóng xuyên qua lùm cây bên trái, thấp thoáng bóng một con bò giống Hereford rồi mất hút. Gặp bọn gia súc lảng vảng ở đây không phải là chuyện hiếm. Gia súc của Rocking K nhà anh cũng thích lai vãng vào rừng tìm kiếm thức ăn. Nhưng Ryan ít khi trông thấy con nào chạy hệt ma đuổi như thế.

Khi họ đến gần hơn anh ghìm cương ngựa đứng lại nghe ngóng. “Cái quái quỷ gì thế?”

Bethany cũng dừng ngựa ngay sau con ngựa thồ. “Em cũng đang tự hỏi không biết cái gì khiến nó chạy như bị lửa tấp vào mông.”

Ryan chau mày suy nghĩ, “Anh không biết. Nhưng có lẽ anh nên tìm hiểu xem thế nào. Cách đây vài tuần, một chủ trại đã mất hai con thú nuôi về tay bọn thợ săn”. Anh quay con Bucky lại, trao dây cương con ngựa thồ cho Bethany. “Em cứ ở yên đây một chút nhé. Anh quay lại ngay đây.”

Ryan chỉ mất độ hai phút đi xuyên qua rừng và tìm thấy dấu chân con bò, anh men theo và trông thấy vết gì ươn ướt lấp loáng vươn trên một nhánh cây linh sam là đà. Anh thúc ngựa tới kiểm tra. Khi anh chạm vào thì phát hiện đó là máu tươi. Đi tiếp một lúc nữa, và không có gì bất ngờ, anh trông thấy máu đầy ra dưới đất. Con bò bị thương rất nặng.

Khi quay lại chỗ Bethany, anh kể lại những gì mình trông thấy. “Chắc có gã ngốc nào đó đã bắn nó”, anh nói. “Chết tiệt. Bắn tòi thể này thì chắc tụi nó thuộc loại cầm súng chưa vững.”

Bethany xoay người lại nhìn về phía sau. Trông cô lo lắng, “Ryan, tội quá. Con vật tội nghiệp đó bị thương như thế dù không chảy máu đến chết thì cũng có thể chết dần chết mòn vì bị nhiễm trùng hay gì đó tương tự. Mình không thể để mặc nó”.

Ryan đồng ý. “Để anh tìm nó”, anh nói. “Đường đi khá gồ ghề, anh không nghĩ là em nên đi cùng.”

“Không sao. Em sẽ đợi ở đây.”

Ryan mỉm cười. “Anh nghĩ mình có thể làm tốt hơn thế. Ở đằng kia có một đồng cỏ không lớn lắm. Em sẽ đợi anh ở đấy nhé?”

“Với cả đồ ăn nữa chứ?” Cô hỏi.

Anh mỉm cười gật đầu. “Để anh lục tìm cho em một ít đồ ăn nhẹ.”

“Nghe được đấy. Vậy là em được nghỉ một chốc. Để không phải mệt lử khi đến hồ.”

Vài phút sau Ryan đặt cô ngồi yên ổn vào xe lăn dưới một cây thông cao lớn nằm bên rìa đồng cỏ, cô ngược lên nhìn anh cười toe, “Em thấy mình như công chúa! Chỉ còn thiếu mỗi nước ngọt và đồ ăn nhẹ anh hứa lấy cho em thôi”.

Anh bật cười rồi đi lấy một lon Coca ra khỏi thùng lạnh trên con ngựa thồ, rồi vơ chiếc giỏ dã ngoại đầy ắp đồ ăn nhanh. Khi anh quay lại dọn đồ ăn ngay bên gốc cây, Bethany chép miệng, “Yum”. Cô mở giỏ ra nhón lấy xúc xích Ý và phô mai. “Tội nghiệp anh. Không được ăn với em.”

Anh mở bao súng ngắn đeo bên hông đưa cho cô, “Đề phòng thôi”, anh nói. “Hy vọng là em biết dùng súng lục.”

Bethany đón lấy khẩu súng, ánh mắt tinh quái. “Đây mà súng lục gì. Đồ chơi trẻ con. Vâng, em biết dùng. Em có thể bắn một quả đầu lìa khỏi cành từ khoảng cách bốn mươi mét đấy nhé. Ghê chưa?”

“Có giá đỡ không?”

Bethany ghéch chiếc cằm xinh xắn lên, “Đương nhiên là không rồi. Anh nghĩ em là ai chứ, con gái thành phố hay gì?”. Cô đưa mắt nhìn xung quanh khoảng rừng thưa yên tĩnh. “Chứ em cần súng để làm gì vậy? Bọn sóc ở đây khát máu lắm sao?”

Anh bật cười rồi đi đến chỗ con ngựa. “Anh thì nghĩ đến rắn. Anh mang súng theo phòng khi có rắn.”

Bethany rùng mình xoa xoa cánh tay, “Em ghét rắn”.

Ryan nháy phốc lên ngựa, nhìn cô lục tìm trong giỏ lấy dao xắt phô mai, rồi bảo. “Để dành cho anh ít xúc xích và phô mai nhé. Thấy thèm quá.”

“Vâng.” Nét mặt cô bỗng trở nên nghiêm túc. “Mong anh tìm thấy nó. May mắn nhé.”

“Này, em đang nói chuyện với một trong những thợ săn tài ba bên bờ này Pecos đó, quý cô. Em nghĩ anh là ai, trai thành phố chắc?”

Bethany bĩu môi. “Nói chính xác thì Pecos ở đâu?”

“Ai biết. Nhưng bên này anh là nhất.” Anh nháy mắt và cười toe khi kiểm tra để chắc chắn súng đã lên đạn. “Con bò đó chảy rất nhiều máu. Nên tìm nó dễ như bỡn. Nếu thấy không cứu được anh sẽ giải thoát cho nó luôn. Nếu vẫn còn có cơ may thì anh sẽ gọi cho anh Rafe rồi chỉ chỗ cho anh ấy đến đưa nó về.” Anh vỗ vào chiếc điện thoại cầm tay giắt bên hông. “Đương nhiên là bằng ám hiệu khói rồi.”

Bethany cười khanh khách khi anh lên ngựa phóng đi. “Cẩn thận đấy, thợ săn!”

“Em yên tâm.”

Thay vì theo lối mòn ngoằn ngoèo, anh quyết định đi theo đường chim bay để tiết kiệm thời gian. Khi đi xuyên qua lùm cây mọc hoang lẫn sang cả con đường mòn, anh không rời mắt các vết máu rải dọc theo đó lần tìm địa điểm con bò bị bắn. Anh tin chắc là nó đã vùng chạy từ đâu đó gần đây.

Đi được chưa bao xa thì tóc gáy anh bất thần dựng ngược. Ghìm cương cho ngựa đứng lại anh cố căng tai lắng nghe và ngửi ngửi trong không khí. Khu rừng bỗng trở nên yên ắng đến lạ lùng. Ngay cả cơn gió cũng dường như không dám thổi. Ryan vẫn thường cưỡi ngựa đến đây suốt nên anh tưởng tận từng đỉnh núi, từng khe suối như lòng bàn tay mình. Khi có điều gì không ổn anh nhận ra ngay.

Và đúng là có điều gì đó không ổn thật.

Vào lúc đó, anh muốn quay lại chỗ Bethany ghé góm. Anh không giải thích được lý do. Một phần trong anh nghĩ mình thật ngớ ngẩn. Nhưng phần khác, lớn hơn, thấy sợ hãi.

Rồi anh ngửi thấy nó. *Máu*. Anh đã từng giết mổ gia súc nhiều lần nên không khó nhận ra mùi máu. Anh hăng tiết lên thúc con Bucky về phía trước. Cái quái gì thế? Máy thẳng nhai ranh nào mang súng lục tới đây dùng bò nhà này làm bia tập bắn hay sao?

Cách không xa ở đằng trước có một vũng nước - nước từ hồ Bear Creek tràn vào một chỗ trũng trên nền đá phiến sét làm thành một cái hẻm nhỏ gần như thụt hẳn vào trong. Mùa hè bọn gia súc thích tụ tập lại đây bởi cây cối mọc dọc theo những khe núi làm nên những bóng râm ở hai bên bờ.

Nếu có vài con bò dồn xuống cả vào đấy tắm tấp thì bọn chúng hết như những con vịt trong buổi tập bắn, muốn khử từng con một bằng súng trường dễ như trở bàn tay. Với cái hẻm cụt kiểu như thế, chúng không dễ dàng chạy thoát nhanh chóng được.

Ryan đi thẳng đến vũng nước. Mùi máu càng tanh nồng hơn. Rất nhiều máu. Anh thấy lợm giọng. Khi tiến đến sát bên trên vũng nước, anh chuẩn

bị tinh thần trông thấy cảnh một số bò bị giết hại. Anh không mong đợi điều đó, nhưng đã nhiều lần tận mắt chứng kiến gia súc bị giết mổ, anh cũng không muốn để mình bị sốc.

Rồi cảnh tượng khủng khiếp cũng bày ra trước mắt anh. Cổ họng anh đắng nghét như nuốt phải mật.

Ôi Chúa ơi. Cả đám bò nằm xếp lớp trong hẻm núi, đúng như anh dự đoán. Nhưng không phải do bị bắn. Cả đời mình anh chưa từng trông thấy máu nhiều đến thế. Ít nhất là mười con bò nằm chết, một ít ở dưới nước, số khác trên bờ. Nước đỏ lôm những máu.

Chúng đã bị thú dữ tấn công.

Nhìn từ xa Ryan không thể nào xác định được loài thú nào đã tấn công đàn bò. Vùng núi này có rất nhiều báo cuga, vì luật bảo vệ đã được thông qua cách đây vài năm, cấm sử dụng chó săn. Nhưng báo cuga không tàn sát kiểu ấy. Nó cắn cổ con mồi rồi kéo đi đâu đó đánh chén.

Ryan xuống ngựa, cột nó vào một gốc cây, cầm lấy khẩu súng trường. Lối xuống suối khá dốc. Anh suýt nữa bị trượt vì chân gần như không bám được vào lớp đá phiến sét tươi mềm bên dưới. Xuống được tới nơi anh vội kiểm tra mấy con bò bị thương. Dấu vết con thú tấn công để lại trên nền đất gần đám bò chắc chắn là của một con gấu, không thể nào nhầm lẫn được.

Ryan không tin nổi vào mắt mình. Loài gấu đen không có kiểu tấn công như thế này. Chúng là loài ăn thịt và thỉnh thoảng kiếm ăn bằng cách săn mồi nhưng về nguyên tắc chung chúng có khuynh hướng là động vật cơ hội chủ nghĩa, thích ăn những con vật đã chết, sâu bọ, hay rau củ, quả mọng. Mấy năm qua Ryan có nghe nói gấu thỉnh thoảng cũng tấn công bò, nhưng không bao giờ quá một con cùng một lúc, và luôn là để làm thức ăn.

Nhưng chứng cứ rành rành thế này. Theo nhận định của anh, đây là một con gấu lớn. Gấu đen tấn công các con vật khác thường là con đực trưởng thành. Con đực già hơn hiếm khi tấn công nếu không bị khiêu khích, và con cái nổi cơn chỉ khi đàn con nó gặp nguy hiểm.

Một cơn lạnh chạy dọc theo sống lưng Ryan. Con bò bị thương trông thấy lúc này chạy thực mạng chắc chắn là từ đây. Cũng đã hơn hai mươi phút. Đàn bò chỉ mới bị tấn công, và không phải hành động của một con thú ăn thịt đang đói tìm kiếm thức ăn. Con gấu nọ không đụng lấy một miếng thịt từ đám xác. Không hề. Nó chỉ điên cuồng tấn công và giết cho vui vậy thôi.

Ý nghĩ đó khiến Ryan hồi hải leo trở lại bờ. *Bethany*. Anh đã để cô ngồi lại một mình nơi đồng cỏ mà không có bất kỳ phương tiện phòng thủ nào. Khẩu súng lục đó chỉ đủ gãi ngứa con vật đang lên cơn khát máu. Không thể nào tiêu diệt được nó.

Anh thở hốt hển vì cố hết sức leo lên bờ và toát mồ hôi lạnh khi đến được chỗ con ngựa. Bởi vì biết mình phải phi nước đại về lại chỗ *Bethany*, anh cất khẩu súng trường đi để cả hai tay đều rảnh.

Bethany. Lúc anh đi, cô đang xắt xúc xích và phô mai. Loài gấu có thể đánh hơi được thức ăn từ khoảng cách một dặm.

Ryan thúc mạnh vào hai bên sườn con Bucky bắt nó phải phi nước đại ngay lập tức. Mặt đất gồ ghề, và Ryan biết đi với tốc độ liều lĩnh như thế dễ dàng khiến con ngựa bị thương nhưng anh không còn cách nào khác. Giờ là lúc anh phải chọn lựa giữa con ngựa và người vợ yêu quý của mình, đương nhiên anh đành phải hy sinh con ngựa.

Chúa ơi, làm ơn. Đầu anh xoắn xuýt những lời cầu nguyện. Anh thúc con Bucky nhanh hơn nữa, hoảng sợ khi nghĩ đến chuyện con gấu có thể đang lảng vảng ở đồng cỏ rồi. *Bethany* không thể làm gì cả, thậm chí bỏ chạy cũng không được.

Khi Ryan đến được rìa đồng cỏ, anh chưa từng biết có khi nào trong đời mình cảm thấy nhẹ nhõm đến nhường ấy. *Bethany* vẫn còn ngồi nguyên bên dưới gốc thông ngay chỗ lúc anh rời đi. Cô trông thấy anh và đưa tay vẫy. Ryan ghìm ngựa đi chậm lại. Cô không sao, tạ ơn Chúa. Giờ thì anh đã ở bên cô đủ gần để có thể bắn tan xác một con gấu trước khi nó đến gần cô.

Khi anh đến gần hơn, Bethany nhận thấy con ngựa thở phì phò như muốn đứt hơi, cô lớn tiếng hỏi, “Anh tìm thấy nó không? Mọi thứ ổn cả chứ?”.

“Không, anh không đi theo nó.” Ryan đưa mắt nhìn những sườn đồi bao quanh đồng cỏ. Không muốn làm cô sợ, nhưng anh cũng không muốn nói dối cô. “Có một con gấu, em à. Em cần cho hết đồ ăn vào hộp. Đậy kỹ lại. Anh không muốn bất kỳ vị khách không mời mà đến nào.”

“Anh trông thấy một con gấu ư?”, mắt cô sáng lên. “Hay quá. Ta có thể thấy nó lần nữa. Em chưa từng thấy gấu đen bao giờ.”

“Số lượng gấu tăng đáng kể vài thập kỷ gần đây nhờ vào đạo luật bảo vệ báo cuga nên không bị bẫy nữa.” Anh ghìm con Bucky đứng lại hẳn bên cạnh con Wink và con ngựa thồ. Ngay khi xuống ngựa, anh rút khẩu súng trường ra để đề phòng. Anh muốn luôn trong tư thế chuẩn bị. “Thực ra anh không thấy gấu. Chỉ là dấu hiệu của nó thôi.”

Nhìn thấy anh đi về phía cô, dưới nách cặp khẩu súng trường, nụ cười của cô nhạt dần. Cô nhìn vào mắt anh. Sau một lúc, cô cất tiếng, “Ryan... chuyện gì thế?”.

Anh lại đưa mắt nhìn quanh. “Anh không muốn làm em hoảng nhưng đây không phải là một con gấu bình thường. Nó đang lên cơn điên.”

“Cái gì?” Giọng cô lạc đi và run rẩy kèm với tiếng cười hoài nghi. “Ý anh là gì? Nổi cơn điên là thế nào?”

Ryan chuyển ánh nhìn vào mắt cô. “Em nhớ con bò mình trông thấy lúc này không? Nó đã bị tấn công.” Anh hít đầu. “Chừng một dặm về phía đông, có một khe núi bọn bò thích uống nước ở đấy. Hai bên là những bức tường diệp thạch dốc. Không hẳn là một hẻm núi cụt, nhưng gần như là vậy, khiến chúng không thể chạy thoát nhanh ra khỏi đấy được. Chắc chắn con gấu đã tấn công đột ngột. Anh không đếm nhưng có thể đoán được có ít nhất là mười con bị giết.”

“Cái gì? Anh nghĩ một con gấu đen giết cả mười con bò sao? Điên rồi, Ryan. Gấu đen không làm vậy. Gấu xám thì có thể nhưng gấu đen thì không bao giờ.”

Ryan lại dựng tóc gáy. “Nó là một con gấu to và già. Người ta vẫn lên cơn điên đấy thôi. Sao gấu đen lại không?” Anh dựng khẩu súng trường vào gốc cây bên cạnh cô. “Em dùng súng trường tốt như súng lục không?”

Bethany ngoái đầu nhìn về phía sườn đồi. “Cũng đã lâu rồi. Em từng dùng súng trường cũng khá nhưng giờ cũng không chắc có bắn trúng đích không nữa.”

Ryan hất đầu về phía khẩu súng. “Em trông chừng trong lúc anh mắc yên cương cho con Wink nhé. Ta sẽ rời khỏi đây.” Anh đưa mắt về phía cái giỏ. Cô đã đặt khẩu súng lục và bao da vào đấy rồi. “Em cho chỗ xúc xích vào hộp đựng nắp kỹ lại. Gấu có thể đánh hơi được thức ăn từ khoảng cách khá xa đấy. Anh không muốn nó lần được tới đây.”

Ryan mau chóng mắc yên cương cho con Wink. Khi quay trở lại chỗ Bethany, anh cố nở một nụ cười. Cô đang làm đúng như anh bảo, mắt dán chặt về phía sườn đồi, một tay ngoắc hờ vào cò súng trong tư thế sẵn sàng bắn. Ryan nghĩ có thể cô không đi được nhưng không một ai trên đồi này khiến anh tin hơn về chuyện canh chừng trong lúc anh quay lưng đi.

Anh cúi xuống bồng cô lên. “Để anh đưa em lên ngựa trước rồi quay lại lấy khẩu súng trường và các thứ sau.”

Bethany ôm lấy cổ anh khi anh bồng cô về phía con ngựa. “Trông anh lo lắng quá.”

“Anh chưa từng thấy gì tương tự thế”, Ryan thú nhận. “Máu anh như đông cứng lại và anh sợ đến chết khiếp. Suốt đoạn đường về đây anh cứ cầu sao em được an toàn.”

“Ryan, em có súng mà.”

Anh nheo mắt. “Khẩu súng lục đó làm sao ngăn được con gấu già khổng lồ ấy. Hãy tin anh về...”

“Mrrrhaw!”

Bất thành linh từ sau hai người có tiếng gầm dữ tợn. Chỉ một quãng ngắn nữa thôi là tới được chỗ mấy con ngựa, Ryan ngoái đầu lại xem thử cái quái quỷ gì. Khi trông thấy con gấu đang hồng hộc tiến về phía hai người, tim Ryan như ngừng đập và có cảm giác như thể nó bám vào ngực anh hết một tảng băng lạnh toát. Con vật khổng lồ đó đang chạy với tốc độ kinh người - từng thớ thịt và lông xóc bần bật theo mỗi bước chạy.

“Mrrrhaw!”

“Ôi, lạy Chúa”, Bethany kêu lên. “Lạy Chúa!”

Ryan đưa ánh mắt kinh hoàng về phía khẩu súng trường dựng vào gốc thông cách đó không đầy một mét. Nếu đặt cô xuống lúc này, anh có thể lấy được khẩu súng trước khi con gấu tóm được mình. Rất nguy. Rất có thể con vật sẽ tiếp tục tiến về phía trước, và điên cuồng xông vào cô. Nếu như vậy Bethany sẽ bị tấn công trước khi anh nổ súng. Cũng có thể con gấu sẽ không gục ngay sau khi anh bắn. Loài gấu vốn lì lợm và không bao giờ ngừng tấn công ngay.

Bethany có thể bị giết.

Ryan phải quyết định nhanh, và trước tình thế này anh không có chọn lựa nào. Anh đặt Bethany xuống và tay không đối mặt với con gấu.

Trong vài giây trước khi con gấu khổng lồ tới được chỗ họ, tâm trí anh quay cuồng với những mảnh thông tin rời rạc từng nghe được về loài gấu đen, thông tin đáng giá nhất lúc này là bọn chúng có lúc thoái lui nếu ta có thể làm gì đó khiến mình càng to lớn càng tốt và tỏ ra thật hung hãn. Anh đứng trấn giữa Bethany và con gấu vung hai tay hét lớn hết cỡ. Thế nhưng con gấu vẫn lừng lững xông tới.

“Biển đi!” Anh hét lên lần nữa. Lần này anh bước về phía trước hai bước, và trong tình thế dầu sôi lửa bỏng như thế anh thậm chí còn tự hỏi không biết mình có mất trí không mà làm vậy. “Rrrhaw!” Anh gầm lên, cố làm cho giống tiếng rống dữ tợn của con vật.

“Ryan!” Bethany hét lên. “Chạy đi!”

Con gấu đã lao thẳng vào anh. Ryan có cảm giác như thể bị một cái đầu máy xe lửa đâm vào người. Hai chân anh bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất và cả anh và con gấu vọt lên không. Anh lơ mơ nghe thấy tiếng kêu thét của Bethany. Đau nhói. Tâm trí anh bỗng bừng tỉnh.

“Súng!” Anh cố gào lên. “Mẹ kiếp, súng!”

Cả đời mình, Ryan đã được nghe nói đến việc giả chết khi bị gấu tấn công. Anh cảm thấy con vật khốn kiếp đó đang ngoạm lấy hông anh, những đê xương nát vụn như phấn viết dưới sức mạnh đôi hàm của nó. Làm thế nào giả chết được trong khi cơ thể anh đang chịu một cơn đau đến nhường ấy? Ryan thét lên. Không cách nào kiềm lại được. Anh thét lên như thể đang bị trói chặt trên giá căng hành hình và thân thể bị xé toạc ra từ bốn hướng.

Cũng có khi anh bị xé toạc như thế thật... Trong đầu anh loáng thoáng hình ảnh xác những con bò máu me không lành lặn. Bethany. Cô sẽ là con mồi kế tiếp. Mụ đi vì đau đớn, Ryan cố nằm sấp lại, lập cập rút con dao giắt trong thắt lưng ra. Hệt như đâm con hà mã bằng một cái tăm xỉa răng nhưng đây là vũ khí duy nhất anh có lúc này.

Súng. Súng. Súng.

Bethany lết về phía gốc cây, mắt dán chặt vào khẩu súng trường. Cô nghe tiếng thét của Ryan. Lạy Chúa. Lẽ ra anh đã có thể tự cứu lấy mình bằng cách chạy đi lấy khẩu súng. Nhưng không. Anh đã đứng trấn giữa cô và con gấu, và giờ thì, Chúa ơi, giờ thì anh đang chết vì cô.

Không, không, không, không, khôôôông! Cô điên cuồng túm lấy cỏ, cố lê thân người đi trong một tốc độ chậm chạp đến khổ sở. Vô dụng. Cô hoàn toàn vô dụng. Đang chết. Ryan đang chết. Và cô thì đang lết từng chút như một con ốc sên, không thể làm được gì để giúp anh.

Khi rốt cuộc cũng đến được gốc cây, Bethany cảm thấy như thể đã ngàn kiếp trôi qua. Cô chộp lấy khẩu súng, cố ngồi thẳng dậy, và dựa lưng vào

gốc cây. Hít vào... thở ra. Âm thanh từ phổi vọng đến màng nhĩ. Mỗi chuyển động của máu gây nên một vụ bùng nổ trong đầu. Ryan, cô bật chốt an toàn, lắp một viên đạn vào ổ, gác báng súng lên vai.

Con gấu đang tấn công Ryan. Nó quăng quật anh từ bên này sang bên kia như thể anh là một con búp bê giẻ rách. Mỗi lần Bethany chuẩn bị bóp cò là cô lại mất bình tĩnh, sợ rằng sẽ trúng vào Ryan. Lạy Chúa. Cô cần một phát bắn chuẩn xác.

Không bao giờ được. Con gấu đang lên cơn điên. Bethany nhận thấy cô không còn cách nào khác ngoài việc nhắm đạn. Cô nhắm đầu ruồi vào con gấu, cố không nghĩ đến việc Ryan có thể rơi vào tầm ngắm của mình. Cô hít một hơi thật sâu và bóp cò. Ka-boom. Lực từ viên đạn nổ phóng đi dội ngược lại khiến lưng cô đập vào thân cây.

Con gấu gầm lên hung tợn quay về phía cô, đứng thẳng lên bằng hai chân sau. Mrrrhaw! Âm thanh thật khủng khiếp và nghe gần giống như tiếng người. Bethany tra thêm viên đạn nữa, nhắm bắn. Trước khi cô bóp cò, con gấu vụt chạy biến đi.

Nước mắt giàn giụa, cô vừa gọi tên Ryan vừa trườn về phía anh. Máu. Lạy Chúa. Cô chưa khi nào thấy máu nhiều đến vậy. Anh chắc đã chết rồi. Cô vẫn để súng ở tư thế sẵn sàng bắn vì biết mình sẽ cần đến nó nếu con gấu quay lại. Ryan. Cô yêu anh biết bao. Lạy Chúa. Anh không thể chết được.

Rốt cuộc cô cũng đến được bên anh, anh thều thào gì đó rồi mở mắt. Xanh sẫm, bao quanh là những sọc máu li ti. Anh mỉm cười, “Em bắn con vật khốn khiếp đấy rồi phải không?”.

“Em không biết”, cô thút thít. “Lạy Chúa, Ryan. Anh bị thương rồi. Rất nặng đấy.”

“Không có đâu. Nó chỉ ngoạn được vào hông anh thôi.” Anh chớp mắt và nhìn cô đăm đăm một lúc. “Bethany, anh...” Anh lấy giọng. “Em nhớ giữ chắc súng nhé. Đừng để con vật khốn kiếp đó làm em bị thương, biết không.”

Vừa dứt lời anh bất tỉnh.

Cuống cuống cầu khẩn, Bethany cố ngồi dậy. Cô bắt đầu kiểm tra Ryan, nhận thức được rằng cô cần phải tìm ra chỗ bị thương nặng nhất và nghĩ cách cầm máu. Cô kiểm tra hông anh trước. Máu phun xối xả. Cô khóc nấc lên rồi cố ghì mình lại. Không được khóc. Cô phải giữ cái đầu tỉnh táo. Làm những gì cần phải làm.

Bethany cởi giày, vớ, áo, rồi cả nịt ngực. Cô phải băng bó vết thương lại để cầm máu.

Trong khi làm, cô không ngừng khẩn cầu, mặc cả với Chúa. *Chỉ cần để anh ấy sống, con thề sẽ không bao giờ đi vào rừng như thế này nữa. Lỗi của con. Con không việc gì phải vào rừng với anh ấy thế này. Nếu không vì con, anh ấy đã lao đến chỗ khẩu súng trường rồi. Lạy Chúa, làm ơn để anh ấy sống. Làm ơn, làm ơn, làm ơn.*

Khi đã làm hết khả năng để cầm máu cho anh, Bethany rút điện thoại cầm tay giắt ở đai lưng ra. Cô suýt nữa đánh rơi nó khi trông thấy vỏ ngoài méo mó. Con gấu đã làm hỏng nó khi ngoạm vào hông Ryan. Dù vậy cô cũng cố bấm số. Không được. Nó cũng vô dụng hết như cô.

Không có thời gian để khóc nữa. Cô phải tìm sự trợ giúp. Dùng cái đầu. Cô đưa mắt nhìn mấy con ngựa. Không có cách nào để tự mình leo lên ngựa được, chứ đừng nói gì đến việc đưa một người đàn ông đang bị trọng thương lên ngựa. Nhưng mấy con ngựa vẫn là cứu cánh duy nhất của họ lúc này.

Vẫn cầm chắc khẩu súng trường trong tay, như Ryan dặn, Bethany trườn về phía mấy con ngựa. Cả ba con đang thất kinh và nhảy dựng lên hoảng loạn. Khi đến gần hơn, cô nhìn chăm chăm vào mấy bộ vó, cầu sao chúng không giẫm vào cô. Không quan trọng. Cô cần phải tìm cách gọi người đến cứu Ryan. Nếu không anh sẽ chết.

Bethany quyết định con Bucky sẽ lãnh nhiệm vụ đó. Con ngựa thồ đang chở nặng thế kia sẽ không chạy nhanh được, còn con Wink thì ở Rocking K

chưa được bao lâu. Con Bucky hẳn đã cùng Ryan đến nơi này nhiều lần và nếu thả ra nó sẽ biết đường về nhà.

Lạ lùng thay khi cô vừa đến gần thì con Bucky thôi nhảy dựng. Nước mắt giàn giụa cô run run vỗ về nó, “Ngoan nào”. Trước khi tháo dây cương, Bethany ngồi thẳng dậy quệt cánh tay dính đầy máu lên ngực nó, cầu cho có ai đó nhìn thấy. “Bucky, mày về nhà nhé. Chạy nhanh hết sức nhé. Về nhà đi.”

Cô tháo dây cương khỏi gốc cây, hét lên. “Đi đi! Hốp! Hốp! Đi đi!” Cô vỗ vỗ vào ngực con vật. “Hốp, đi đi.”

Vẫn còn kinh hãi với cảnh tấn công vừa rồi của con gấu, con ngựa lồng lên, và quay đầu phóng vụt đi. Mắt đăm đăm dõi theo con ngựa, Bethany lầm rầm cầu khẩn sao cho con Bucky phóng thẳng về trại và có ai đó ở sẵn đấy để có thể trông thấy nó.

Ngay khi trông thấy con ngựa của Ryan đứng đĩnh vào chuồng không có người cưỡi bên trên, Sly biết có gì không ổn rồi. Ông tắt tả đi gọi điện báo cho Rafe biết.

“Có chuyện rồi, con trai. Đến đây nhanh lên.”

Năm phút sau Rafe có mặt. Anh kiểm tra con Bucky và trông thấy cái gì tựa như máu trên ngực nó, anh lầm bầm, “Có chuyện rồi. Chắc một trong hai đứa nó bị thương nặng”.

Sly cũng đã đoán được sự việc và đã kịp thẳng yên cương cho mấy con ngựa. “Cháu nghĩ ta nên gọi mấy anh trai của Bethany không? Chúng ta cần nhiều người càng tốt.”

Rafe gật đầu. “Để cháu gọi cho họ. Nếu chú thẳng ngựa xong rồi thì hay.”

“Cần bao nhiêu?” Sly hỏi khi Rafe quay người đi về phía văn phòng.

“Cô ấy có ba người anh sống ở thành phố. Cháu đoán là họ sẽ đi hết. Vậy là năm con, thêm một con cho Ryan vì ngựa nó ở lại.” Rafe khựng lại

nhìn Sly bằng ánh mắt lo âu, “Cầu cho Ryan vẫn còn sống. Trên người con Bucky có rất nhiều máu”.

“Lạc quan đi, con trai. Ryan là đứa sáng dạ. Biết rõ khu rừng đó như lòng bàn tay ấy mà. Nó không sao đâu.”

Rafe gật đầu và mở cửa văn phòng.

Tiếng tru của bầy sói không còn hay ho nữa khi ta chỉ có một mình trong đêm tối, không ngừng nguyện cầu cho người đàn ông ta yêu có thể cầm cự được thêm chút nữa. Bethany ngồi gác đầu Ryan vào lòng. Anh có tỉnh lại vài lần. Nhưng chỉ trong chốc lát thôi. Những khoảnh khắc ấm áp xen giữa triền miên đơn độc...

Mỗi lần tỉnh, anh hình như chỉ quan tâm đến mỗi Bethany.

“Bethany”, anh thều thào, “Giữ chắc súng và đừng ngủ quên nhé. Một viên đạn có thể chưa giết được con vật hung hãn đó đâu, nó có thể quay lại”.

“Em không ngủ đâu, Ryan. Đừng lo. Em hứa là em sẽ không ngủ.”

Anh lại ngất đi. Lần thứ hai tỉnh lại, có vẻ như anh bình tĩnh hơn. Hay yếu hơn? Tim Bethany thắt lại, và cô muốn khóc khi nhìn vào đôi mắt đờ đẫn của anh.

“Có một bài hát”, anh thì thào. “Garth Brooks, anh nghĩ vậy. Một người đàn ông tự hỏi liệu cô ấy biết - tự hỏi liệu anh ta làm vậy đã đủ.”

Bethany áp ngón tay lên môi anh, khóc sụi sùi, không thể nào tưởng tượng một bài hát thì có thể nói lên được điều gì. “Anh đừng phí sức. Đừng cố nói nữa.”

“Nói chứ. Quan trọng mà.” Anh nuốt khan rồi ngược nhìn chăm chăm lên bầu trời. “Nếu anh không thức dậy nữa, anh cần biết rằng em biết.”

“Biết điều gì?”

“Anh yêu em...” Anh nhắm nghiền mắt lại. “Anh yêu em nhiều biết bao.”

Anh lại bất tỉnh. Bethany khóc nức lên và ôm anh vào lòng, lắc điên cuồng. “Em biết mà, Ryan. Làm sao mà em không biết được chứ? Em biết...”

Lần kế tiếp tỉnh lại, anh nói. “Bọn chúng sẽ quay lại đây. Có lúc bọn chúng sẽ quay lại. Nằm chắc tay súng nhé.”

“Vâng. Nó ở sát cạnh em đây này. Em sẽ bắn con vật khốn kiếp đấy. Tin em đi.”

Anh nở một nụ cười yếu ớt, dưới ánh trăng mặt anh trắng bệch vẫn còn vương nét hãi hùng điểm xuyết vài vệt máu đã khô. “Anh chưa từng nghe em chửi thề. Anh thật đáng trách.”

“Ngay bây giờ, em có thể dạy anh vài câu nói tục luôn này.”

Anh lại mỉm cười, “Em dạy anh nhiều rồi”. Anh ngược lên nhìn cô. Rồi ánh mắt anh dường như mất tập trung, “Thật tốt quá”, anh thì thào. “Thật là... không lời nào tả được đâu. Hiểu không?”

Bethany gật đầu. “Em biết mà, Ryan. Em biết anh yêu em nhiều đến thế nào. Em nghĩ gần bằng em yêu anh.”

Mặt anh co rúm lại vì đau. Mắt anh lờ đờ khép lại. “Bethany?” Anh thì thào.

“Sao anh?” Cô nén khóc.

“Anh không nghĩ...” Anh nuốt khan và thở dốc đau đớn. “Anh không nghĩ anh có thể cầm cự được hơn nữa.”

“Em sẽ cầm cự thay anh. Anh nghỉ ngơi đi, Ryan. Em yêu anh nhiều lắm. Anh không thể bỏ em được.”

Lần tỉnh lại sau đó anh càng yếu hơn. Anh không lãng phí thời gian cho những lời không cần thiết, “Rafe. Bố mẹ anh. Hãy nói với họ. Bọn mình đã đọc lời thề hôn ước. Anh muốn em có một chỗ”.

Làm như cô cần lắm vậy. Nước mắt tuôn giàn giụa. “Em không màng đến tiền bạc nhà anh đâu, Ryan. Đừng nghĩ đến chuyện đó.”

“Không phải tiền”, anh cố nói. “Nơi đó. Thiên đường sau nhà ấy. Em sẽ ở đấy, Bethany. Em và con Wink. Cùng với gia đình anh. Hứa nghe em?”

“Anh mới là người hứa, Ryan. Anh phải hứa với em. Anh hiểu không? Em đã cho con Bucky chạy về. Mọi người sắp đến rồi. Anh cố cầm cự thêm chút nữa thôi.”

“Không được rồi”, anh thều thào. “Hứa với anh đi. Em sẽ ở lại. Anh cần biết.”

“Em hứa. Em sẽ ở đấy, Ryan. Thiên đường sau nhà. Em hứa.”

Rồi anh ngất đi thật lâu.

Bethany liên tục kiểm tra mạch của anh. Rất yếu. Yếu đến nỗi cô gần như không bắt được, và khoảng cách giữa các nhịp đập gần như vô tận. Anh đang mất sức và sự sống đang trôi tuột khỏi anh.

Sự tỉnh mạch đáng sợ bao vây lấy cô khi cô ủ đầu anh vào khuôn ngực trần của mình. Ryan, phải chăng tất cả đều là giấc mơ? Một giấc mơ đẹp đang đến hồi kết, cũng giống như mọi giấc mơ khác?

Ánh trăng lên cao đến cực điểm thì Bethany lờ mờ nghe thấy tiếng Jake gọi cô. Cô ngẩng phắt đầu lên và nhìn chăm chăm vô hồn về phía trước trong ánh trăng bàng bạc, tự hỏi có phải này giờ mình ngủ gật và mơ không.

“Bethaneeeeeee! Bethaneeeeeee!”

Tim cô rộn lên niềm hy vọng. “Jake? Bọn em ở đây! Ở đây này Jake!”

Rồi cô thấy ánh đèn. Đèn pin! Hình như có tới hàng chục cái, lấp lánh trong màn đêm. Cô ôm lấy đôi vai tê cứng của Ryan và hôn như mưa lên mặt anh.

“Không sao rồi. Họ đến rồi. Vừa kịp lúc, nhưng họ đã đến. Anh giỏi lắm.”

Ngay cả khi thốt lên những lời ấy, Bethany cũng tự hỏi liệu có phải mình đang tự lừa dối bản thân không. Giờ anh đã yếu quá rồi. Dù cho cô có yêu anh đến thế nào đi nữa thì đôi khi chỉ tình yêu không thôi vẫn chưa đủ.

Những cơn ác mộng. Bethany mơ thấy máy bay trực thăng. Thật lạ lùng. Mơ thấy Ryan và máy bay trực thăng ư? Có lần anh nói với cô Rocking K có bãi đáp trực thăng nhưng anh chưa từng nói về việc sở hữu một chiếc. Tuy vậy, cô mơ thấy họ đang bay. Cô mỉm cười khi lơ mơ nhớ lại. Cô và Ryan, bay. Chỉ có hai người, cất cánh cùng nhau. Bóng đêm. Những ánh đèn lấp loáng xung quanh. Tiếng cánh quạt quay vù vù điếc cả tai.

Trong những giấc mơ của cô, Jake cũng có mặt, cả anh trai và bố Ryan nữa. Cô cố nhắc cho họ vụ phạt mười đô la cho một lần nói tục nhưng không thể khiến trí óc và miệng hoạt động.

“Ổn rồi, Bethie”, cô nghe Jake thì thầm. “Em làm tốt lắm. Mọi chuyện rồi sẽ ổn.”

Bethany đang lạnh cóng, nhưng cô lại thấy da mình như bốc cháy. Cô cứ mê mê tỉnh tỉnh, mụ mị trong giấc ngủ mệt nhoài một lúc rồi lại mở mắt trông thấy những gương mặt trôi bồng bềnh. Bố, mẹ, Jake, và bốn người anh khác. Những người cô yêu quý đều có mặt.

Ngoại trừ Ryan.

Khi Bethany rớt cuộc cũng tỉnh hẳn vào nửa đêm thì chỉ còn lại mình Jake ngồi bên giường bệnh. Cô nghiêm trang nhìn chăm chăm vào mặt anh thật lâu, nhớ lại tất cả những lần khác anh cũng ngồi bên cô thế này tám năm về trước. Nhớ lại thời gian đó, anh lúc nào cũng là người cho cô biết những tin xấu mới nhất - rằng cô vẫn bị liệt sau cuộc phẫu thuật cuối cùng và có thể cô sẽ không bao giờ đi được trở lại. Tội nghiệp anh Jake, luôn phải là người đưa tin xấu. Bethany cầu cho lúc này không phải thế.

“Ryan? Anh làm ơn nói cho em biết là anh ấy ổn đi”, cô thì thầm.

Ánh mắt Jake đượm buồn. “Cậu ấy vẫn còn sống”, anh nói.

Vẫn còn sống? Có nghĩa là anh ấy không ổn. Thậm chí là không ổn chút nào. “Anh nói vậy là sao?” Cô chật vật chống hai khuỷu tay gượng ngồi dậy rồi bất thần thét lên đau đớn. Người cô như bốc cháy dù với một cử động nhỏ nhất. “Chúa ơi!”

“Em bị bỏng nặng vì ngồi ngoài trời lâu mà trên người không mặc quần áo gì. Khi bọn anh tìm thấy em, người em đỏ như luộc và thân nhiệt giảm nghiêm trọng.”

Bethany để dành chuyện ấy nói sau và gạt cơn đau sang một bên. Có một cái mẹo cô học được từ lâu về cách phớt lờ nỗi đau. Khi nó đã là một phần trong cuộc sống của ta rồi thì ta không còn cách nào khác ngoài việc sống chung với nó. “Ryan. Jake, nói cho em biết anh ấy ra sao rồi đi. Đừng tô vẽ. Em cần phải biết anh ấy thế nào.”

Jake thở ra và đưa tay cào cào mái tóc đen bù xù. “Không tốt. Một bên hông bị cắn nát, ba xương sườn gãy, và một vài vết thương nặng. Cậu ấy mất nhiều máu. Họ phải chuyển trực tiếp, dùng máu của Rafe.”

Nỗi kinh hoàng bao trùm lấy cô. “Nhưng anh ấy... anh ấy đang ở bệnh viện. Họ sẽ chữa trị cho anh ấy, anh ấy sẽ ổn phải không.”

Jake nhắm nghiền mắt một lúc. Khi anh mở mắt ra, Bethany đã kịp nhìn thấy sự thật tàn nhẫn trong đó trước khi anh cất thành lời, “Cậu ấy đang trong tình trạng nguy hiểm, em à. Cả đêm hôm qua cứ thoát tỉnh thoát mê. Các bác sĩ...”. Anh so vai nuốt khan.

Nhìn cách anh trai cố giằng cảm xúc đủ cho Bethany biết rằng tình trạng của Ryan tệ đến mức nào và khiến cô càng sợ hơn. “Anh ấy đứng trấn giữa em và con gấu. Lẽ ra anh ấy có thể bỏ chạy. Để tự cứu lấy mình. Nhưng anh ấy chọn bảo vệ cho em.”

Jake gạt đầu, “Anh cũng đoán vậy”.

“Anh ấy không thể... chết được. Anh ấy không thể. Anh ấy đang ở bệnh viện mà”, giọng cô vống lên. “Anh ấy không chết được. Anh đừng nói thế với em. Đừng!”

“Anh xin lỗi. Anh rất xin lỗi. Họ đã làm hết sức có thể rồi. Giờ này cậu ấy quá yếu để qua nổi ca phẫu thuật. Họ cho cậu ấy nằm phòng chăm sóc đặc biệt. Các bác sĩ bảo nếu cậu ấy gắng gượng được đêm nay thì có cơ may sống sót.”

“Nếu?” Bethany tung chăn ra. “Đưa em tới chỗ anh ấy đi.”

“Bethany,... sức khoẻ em vẫn chưa ổn. Em không nên...”

“Đưa em tới chỗ anh ấy!”

Jake biết không thể làm khác. Anh bồng cô đặt vào xe lăn bệnh viện, phủ chăn lên hai chân cô rồi đẩy cô đến khu vực chăm sóc đặc biệt.

Ba ngày sau, Bethany ngồi bên giường Ryan trong bệnh viện, nhìn chăm chăm vào thân hình yếu ớt của anh. Vẫn còn ngấm thuốc giảm đau, anh ngủ mê mệt, không biết chuyện gì xảy ra xung quanh. Một vết rạch lồm chồm đỏ thẫm vắt chéo một bên má hóp lại. Cô biết rồi đây nó sẽ để lại một vết sẹo vĩnh viễn trên khuôn mặt điển trai ấy, khuôn mặt mà mỗi đường nét đều khắc sâu trong tim cô. Ôi, cô ước được hôn anh biết chừng nào. Cô muốn chạm vào anh nhưng lại mắc kẹt trong chiếc xe lăn nên không với tay tới được.

Bác sĩ cho biết anh sẽ sống, hiểm nguy đã qua. Anh đã qua được cuộc phẫu thuật hông. Những vết thương còn lại sẽ lành dần. Anh có thể sẽ đi khập khiễng vĩnh viễn. Nhưng anh sẽ sống.

Bethany quá đôi vui mừng. Rất, rất vui mừng. Suốt hai mươi bốn giờ qua cô đã khóc nhiều đến nỗi nước mắt có thể làm thành một trận lụt.

Ann Kendrick bước vào phòng. Bà đi vòng đứng đầu bên kia giường. Sau khi sờ trán anh theo thói quen của đa số các bà mẹ, bà nhìn thẳng vào Bethany bằng đôi mắt xám buồn bã.

“Nó sẽ không bao giờ hiểu. Chuyện đó sẽ khiến tim nó tan vỡ mất thôi, Bethany, và có thể nó không bao giờ tha thứ cho con. Bác biết con trai mình.”

Bethany cúi đầu nhìn chăm chăm vào lòng. Cô chưa nói cho Ann hay bất kỳ ai biết về quyết định của mình, nhưng cô cũng không ngạc nhiên gì khi mẹ Ryan đoán được chuyện đó. Dường như bà có giác quan thứ sáu.

Bethany cố lấy hết sức ngược mặt lên nhìn bà. “Bác hiểu con đúng không, Ann?”

Ánh mắt Ann lóe lên tia ngờ vực. Bà nhìn Ryan hồi lâu. “Ừ, bác hiểu”, bà nói khẽ. “Có thể nó sẽ không bao giờ tha thứ cho bác vì đã nói với con như thế. Lẽ ra bác nên ra sức phủ nhận nhưng đúng vậy, bác hiểu.” Bà đưa bàn tay run run vuốt tóc. “Nếu bác là con, bác cũng sẽ làm điều tương tự. Đàn ông nhà Kendrick là những ông chồng tuyệt vời. Họ yêu say đắm với tất cả trái tim và tâm hồn, và đối xử với người đàn bà của mình hết một nữ hoàng. Nhưng dù có tuyệt vời đến thế, được yêu thương mãnh liệt thế lại đặt lên vai người đàn bà một gánh nặng trách nhiệm, nhất là đối với người như con.”

“Một gánh nặng khủng khiếp”, Bethany đồng tình.

“Bác ước gì có thể nói với con rằng nó sẽ không bao giờ liệu mình cứu con bất chấp hiểm nguy như thế nữa. Bác biết điều này khiến con đau lòng, và nó cũng vậy. Nhưng đáng buồn là bác không thể. Không thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra lần tới. Một con ngựa hoảng loạn hay một con bò thiến lên cơn điên.” Bà nhún vai và mỉm cười trong nước mắt. “Ở trang trại đây những rủi ro mình không lường trước được, điều chắc chắn duy nhất là thế nào nó cũng lao tới cứu con rồi bị thương lần nữa.”

Bethany thấy nhẹ nhõm vì cô không cần nói ra lý do. “Cảm ơn bác. Ý con là vì bác đã hiểu. Ra đi thế này con thấy cũng khó khăn lắm.”

“Để con ra đi bác cũng thấy khó nghĩ, vì rằng hiện giờ nó chưa nói được.” Ann rê rê một ngón tay lên cái khay bên cạnh giường Ryan. “Nếu tỉnh, nó sẽ nói nó yêu con đến chừng nào, và rằng nó thà chết còn hơn sống thiếu con.”

Bethany nhắm mắt lại. Cô biết Ryan sẽ nói như vậy, nhưng nghe Ann nói ra cô thấy đau đớn hơn là chỉ nghĩ trong đầu.

“Con cứ yêu nó theo cách của con, Bethany. Bác hy vọng con đã nhìn sự việc dưới mọi góc độ và biết chắc chắn rằng không có cách giải quyết nào khác khả dĩ hơn. Khi bác nói có thể nó sẽ không bao giờ tha thứ cho con là ý bác đúng như vậy đấy. Chuyện này sẽ khiến nó rất đau lòng. Bác tin chắc là con biết điều đó.” Bà thở dài và lắc đầu. “Bỏ qua cho bác vì đã can thiệp.

Đúng là quyền quyết định là ở con và bác nên để cho con quyết định. Chỉ có điều bác không chắc nó sẽ đưa con về nếu sau này con có đổi ý. Sẽ không công bằng nếu bác để con đi mà không nói cho con biết điều đó.”

“Con sẽ không đổi ý đâu ạ.” Bethany cố không nhìn Ryan. “Ngày trước khi chuyện xảy ra, bọn con, ừm... bọn con đã cùng nhau đọc lời thề hôn ước trên núi Bear Creek. Chỉ có anh ấy và con, có Chúa chứng giám. Một trong những lời thề đó là con sẽ cố yêu anh ấy hơn cả bản thân mình. Bây giờ con vẫn đang cố giữ lời thề đó.”

“Ồ...”

“Nếu con ở lại, cách duy nhất để anh ấy không gặp nguy hiểm là con phải tuyệt đối tránh xa bọn gia súc. Thế thì còn gì là vợ chồng nữa hả bác. Anh ấy cần một người chia sẻ cuộc sống với anh ấy, một người có thể làm việc bên cạnh anh ấy và mơ cùng anh ấy.”

“Bác biết”, Ann đồng tình.

“Mọi người đã cố rất nhiều để con có thể sống thoải mái ở trang trại”, Bethany nói khẽ giọng run run. “Mọi người không biết con biết ơn đến thế nào đâu. Nhưng con không thể. Con... không thể. Dù có cố thế nào con cũng không bao giờ là một người bình thường được, và chính sự ích kỷ của con suýt nữa đã giết chết anh ấy.”

“Bethany à...” Ann hít một hơi thật sâu. “Con vẫn còn chưa khỏe hẳn và có thể chưa nghĩ được thông suốt. Đợi thêm ít ngày nữa được không? Con cần có thời gian để chuyện đó lắng xuống. Có thể rồi con sẽ bình tĩnh hơn và xem xét mọi việc khác đi.”

Bethany lắc đầu và lặn xe ra khỏi phòng. Ann theo sau, gót giày cưỡi ngựa nện cộp cộp lên lớp gạch men bóng loáng. “Nếu đợi, con sẽ không đi được mất”, Bethany nói. “Con yêu anh ấy rất nhiều. Tự dối mình và nghĩ ra lý do ở lại rất dễ. Và thế thì con sẽ không đi được.”

“Chính xác”, Ann bật cười nhưng không có vẻ gì là đùa. “Đó là điều bác mong.”

Bethany bóp phanh dừng lại. “Thật sao? Bác đâu có ở trên núi. Bác đâu có thấy con gấu tấn công. Giờ chắc bác có thể nghĩ rất thông suốt. Hãy nhìn vào mắt con và nói với con rằng bác sẽ không đổ lỗi cho con, nếu Ryan mất mạng vì cố bảo vệ con khỏi mối nguy hiểm mà lẽ ra con đã tránh được. Bác nói thế được không?” Bethany đợi một chút. “Hãy nói thật, đừng lảng tránh. Hãy tưởng tượng bác đang đứng bên mộ anh ấy. Bác sẽ cảm thấy như thế nào khi nhìn con?”

Mặt Ann tái đi. Bà không nói gì, nhưng đó là câu trả lời Bethany cần.

Bethany để Ann Kendrick đứng đó ngoài hành lang không ngoái đầu lại. Một vài phút sau khi rời khỏi bệnh viện, cô chưa bao giờ thấy đơn độc đến thế từ trước đến nay.

Chương hai mươi hai

Sáu tuần sau, Ryan đập chiếc bán tải đầy bụi của mình trước bãi quây súc vật nhà Rafe. Khi anh ra khỏi xe và bắt đầu cởi đôi găng da dính đầy bùn đất, bố anh đứng bên trong vẫy tay. Ông đang cùng với Rafe và Sly cửa sừng một con bò non bị trói cả bốn chân.

“Trông con có vẻ muốn đi làm lại rồi!” Keefe nói. “Có chắc không?”

“Đâu thể ngồi ì mãi được”, Ryan vừa đáp lại vừa tập tễnh đi về phía hàng rào. “Suốt ngày chỉ nhìn bốn bức tường trống trơn làm con mệt mỏi quá. Đã đến lúc phải sống cho ra sống.”

Keefe sai bước về phía hàng rào, nhìn Ryan chật vật leo qua những chấn song. “Trông con vẫn còn hơi đau nhĩ.”

“Vì lâu ngày không vận động đấy.” Ryan nhảy xuống bên trong bãi quây đứng cạnh bố mình. “Cuộc đời đẹp thế này thì làm sao ở mãi trong nhà được.”

Keefe mỉm cười và ngược nhìn lên bầu trời. “Một buổi sáng mùa hè luôn khiến tâm trạng người ta phấn chấn. Mới đây mà gần đến tháng Tám rồi. Chẳng mấy chốc nữa là tuyết lại rơi.”

Ryan cố bật cười. Thời gian này, những tiếng cười gượng gạo là tất cả những gì anh có thể làm được. Những tiếng cười vô hồn. Nhưng chuyện gì rồi cũng sẽ qua. Bốn anh trai của Bethany đã lần tìm được con gấu hung hãn và trừ khử nó. Cuộc phẫu thuật hông của anh đã diễn ra tốt đẹp, và kịp thời. Điều duy nhất gọi cho anh chuyện xảy ra vào hôm ấy là dáng đi hơi khập khiễng. Dù cuộc sống của anh có rối tung lên một chút thì người nhà Kendrick vốn có sức sống mãnh liệt. Theo thời gian nỗi đau sẽ lắng dịu.

Vâng. Mặc kệ cô. Mặc kệ mọi thứ. Anh sẽ sống tiếp. Thế nào rồi khuôn mặt cô cũng sẽ phai mờ đi trong tâm trí của anh, và anh cũng sẽ không còn nhớ đến màu mắt của cô nữa. Theo thời gian anh sẽ không còn đờn đau nữa.

Thời gian. Đó là tất cả những gì anh cần, một ít thời gian nữa thôi.

“Nghe mẹ con bảo con đang đóng gói mọi thứ để gửi cho Bethany”, bố anh nói.

Lòng Ryan quặn thắt khi nghe tên của cô. “Vâng. Cối xay guồng, xe lăn mọi địa hình, và vài thứ khác con không biết dùng vào việc gì. Có thể cô ấy có cả rồi cũng nên.”

“Chắc phải khó khăn lắm mới đi đến quyết định đó nhỉ. Bước đi cuối cùng, cắt lìa con bé ra khỏi cuộc đời con.”

Ryan so vai. “Con không muốn nhìn vào đồng hồ đó. Con nghĩ gửi chúng cho cô ấy là tiến thêm một bước trong quá trình chữa lành vết thương trong lòng mình.”

“Có lẽ đây là quyết định khôn ngoan.” Keefe thở dài. “Bố xin lỗi, con trai. Bố biết con đang đau lòng lắm.”

“Giống như cắt bỏ một khối u thôi mà.” Ryan hít một hơi thật sâu.

“Bố biết là đau lắm”, ông nói khẽ.

“Vâng, đó là cảm giác của con khi dứt hẳn cô ấy ra khỏi cuộc đời mình. Bọn con đã thỏa thuận với nhau là sẽ luôn bên nhau dù bất kỳ hoàn cảnh nào. Vậy mà chỉ mới xảy ra chuyện là cô ấy bỏ chạy. Không nói một lời. Suýt nữa thì con đã chết vì cô ấy. Con nghĩ cô ấy nợ con một câu chào. Có phải không? Ít ra thì cũng một lá thư hay gì đó tương tự thế. Mẹ kiếp. Con không cần bệnh nặng hay cơn đau tim. Con đã vượt qua quãng thời gian tồi tệ nhất không có cô ấy. Con sẽ vượt qua nốt thời gian còn lại và quên đi những mất mát vừa qua.”

“Bố nghe con.” Keefe dôi mắt về phía rặng núi. Miệng ông hơi nhếch lên. “Đồ nhãi ranh.”

Ryan đờ người ra. Anh nhìn chăm chăm xuống đất một lúc lâu. “Con không yêu cô ấy nữa”, anh nói giọng đều đều. “Nhưng điều đó không có nghĩa là bố được nói cô ấy như thế.”

Keefe hấp háy mắt, và ông khẽ gật đầu. “Con nói đúng. Chỉ tại bố rất mến con bé. Nó không có lỗi. Bố xin lỗi, con trai.”

Ryan so vai. “Con không quan tâm. Bố mến cô ấy thì cứ đi mà mến.”

Keefe xoa xoa mu bàn tay lên miệng. “Không. Bố không có ý đó. Con bé thật dễ thương. Chẳng bao giờ làm việc gì khiến người ta phải mắng bâng từ này từ nọ.”

“Không.”

“Như vậy thì thật là tệ.”

Ryan lại so vai. Keefe quan sát Rafe và Sly đang làm việc một lúc, ánh mắt ông vẫn còn hấp háy.

“Yên trí đi con trai. Rồi một ngày con sẽ lại tìm được một người con gái dành cho mình.”

“Con đã tìm thấy rồi. Chuyện không thành. Con sẽ ở vậy.”

“Con sẽ đổi ý khi tìm thấy người hợp với mình.”

“Không.”

Ryan chỉ nói có thể nhưng đó là lời thề của anh.

“Con biết không, con trai, không phải là bố bao biện cho con bé hay gì nhưng hình như mẹ con nghĩ con bé có lý do gì đó. Nghe bà ấy nói, bố suýt nữa là tin sái cổ rồi. Phụ nữ ấy mà.” Keefe lắc đầu. “Đôi khi họ trông thấy những thứ đàn ông không thấy được, nhưng trái tim họ luôn ở đúng chỗ. Họ chỉ cần một người đàn ông để dựng đầu họ thẳng lên.”

Ryan trừng mắt nhìn bố, “Lại bắt đầu nữa rồi. Nếu bố định xoay sang ủng hộ cho cô ấy thì cứ giữ lấy ý nghĩ đó trong đầu. Con không muốn nghe”.

“Bố có định thế đâu. Bố lúc nào cũng ở phe con. Con biết điều đó mà. Chỉ là...”

“Mẹ đang làm công tác tư tưởng cho bố chứ gì?” Ryan kết thúc câu nói hộ bố. “Con biết mẹ lo cho con và hy vọng con sẽ đi tìm cô ấy. Không đòi

nào. Cô ấy đã quyết định như thế rồi. Trời có sập thì con cũng không bao giờ đi Portland để năn nỉ cô ấy về. Hết.”

Rafe đã xong việc với con bò. Khi xua con vật vào chỗ quây, anh trông thấy em trai liền vẫy tay. Một lúc sau Rafe thong thả băng ngang qua bãi quây. “Thế nào rồi? Trông chú hoạt bát và sẵn sàng bắt tay vào việc rồi nhỉ.”

Keefe lấy ra khỏi túi áo bao thuốc hiếm khi hút. Ông rút một điếu, nheo mắt nhìn cậu con trai lớn đến gần. “Nó vừa mới cự bố đấy. Mới nhắc đến tên con bé là nó xù lông nhím lên rồi.”

“Ừm”, Rafe chiếu ánh mắt ngạc nhiên lên khuôn mặt quàu quạu của Ryan. “Chắc nó đang thấy ổn hơn và trở nên cứng cỏi thôi. Có một cách này, em trai. Chỉ cần phóng xe một mạch không đầy ba giờ đồng hồ là em có mặt ở bậc cửa nhà cô ấy rồi.”

“Khốn kiếp”, Ryan giằng lấy bao thuốc và bật lửa khỏi tay bố. Hai người kia sững sốt khi nhìn thấy anh châm điếu thuốc và rít một hơi. “Thôi đi.” Anh trả lại bao thuốc và bật lửa cho bố. “Cả hai người. Con không cần khuyên bảo vớ vẩn gì hết.”

Rafe bật cười, “Giờ lại còn mượn cả khói thuốc để giữ bình tĩnh đấy. Được bao lâu nhỉ”.

Ryan thấy đã quá đủ. “Rafe, anh là anh của em thật, và em yêu quý anh. Nhưng thề có Chúa, nếu anh không chịu im miệng lại, thì sẽ lãnh điếu thuốc đang cháy này ngay đấy. Em nói vậy anh đã rõ rồi chứ?”

Sly đứng đĩnh đi tới. Ông vừa cười vừa mở hộp thuốc lá hít ra và nhồi một nùi vào miệng. “Nghe như con gấu xám bị giẫm phải gai ấy nhỉ.”

Ryan rít thêm một hơi thuốc nữa rồi quẳng luôn xuống đất và di di mũi giày lên nó. “Đi làm việc thôi”, anh gầm gừ.

“Có chắc là con đã sẵn sàng đánh vật với bọn bò non chưa đấy?” Sly hỏi. “Con kế tiếp là con năm ngoái ta đã để vuột. Nó to khỏe lắm.”

“Con đã ở đây rồi, phải không nào?” Ryan mở toang cánh cổng kế bên để xua nạn nhân kế tiếp vào, một con bò đực lông đen to xác với đôi mắt hoang dại. Mới được đưa vào nên con vật dễ bị kích động khi có người ở gần. Nó chạy quanh bãi quây, tìm kiếm chỗ trốn. Ryan đội mũ lên đầu. “Sẵn sàng chưa?” Anh nói với ba người kia. “Có làm việc không hay cứ muốn nhõn nhơ?”

Mọi người thở dài khi bắt tay vào việc trở lại. Sly nhanh chóng trói con vật lại bằng dây thừng. Rafe phụ giữ chặt con bò không có vẻ gì muốn chui đầu vào thòng lọng. Đây là chuyện thường. Những con bò đực đực đực chặn thả rông này không dễ bị chế ngự.

Ryan chộp lấy máy cưa sừng. Vì vẫn chưa hoàn toàn lấy lại sức sau ca phẫu thuật, anh định đứng chờ cho đến khi anh trai và ông quản đốc trói gô được con bò. Không may, con bò phản ứng ngoài dự đoán. Nó lông lên, dây thừng vượt khỏi tay Sly, và điều kế tiếp Ryan biết được là con vật to xác đó lao thẳng về phía anh.

Ryan buông cái cưa, cố tránh nhưng hông anh vẫn còn yếu nên không đỡ được sức nặng thân người. Anh lao đảo rồi ngã xuống. Khi cố gượng đứng được lên thì cử động lại quá chậm chạp.

“Ha!” Keefe quát to.

Ryan phát hoảng khi trông thấy bố lao ra trấn giữa anh và con bò bất kham. Keefe vẫy vẫy chiếc mũ cao bồi để chuyển hướng chú ý của con vật to xác. Nó cụp đầu xuống nhưng vẫn tiếp tục xông tới.

“Bố!” Ryan hét lên. “Tránh ra đi!”

Keefe vẫn đứng nguyên.

Trong mấy giây kinh hoàng sau đó, não Ryan như tiếp nhận những hình ảnh từ một đoạn phim quay chậm. Anh hét lên lần nữa bảo bố tránh ra, phần mình thì lập cập cố trườn đi. Rồi chuyện khủng khiếp đã xảy ra. Con bò đâm thẳng vào ngực Keefe và cứ thế húc tới, nhắc bổng bố Ryan lên khỏi mặt đất rồi quật mạnh ông lên hàng rào bãi quây.

Trong thực tế toàn bộ diễn biến chỉ gói gọn không đầy một giây, nhưng với Ryan nó dường như kéo dài vô tận. Con bò rống lên rồi quay đi. Keefe nằm quẫn quại dưới đất, mặt ông tái xanh, mắt lồi to. Ông ôm lấy ngực và cố lấy hơi thở.

Mẹ kiếp. Ryan bò đến bên bố. Anh cuống cuống kiểm tra xem có chảy máu chỗ nào không, nghĩ bụng chắc ông đã bị con bò húc thủng ở đâu đó. Khi không thấy máu, anh lại cảm chắc bố bị vỡ lồng ngực. Keefe vẫn đang cố lấy lại hơi thở một cách khó khăn. Môi ông tím ngắt.

Rafe và Sly lao tới. Rafe quỳ xuống cạnh Ryan. “Bố? Mẹ kiếp. Ngực bố. Bố đau ở ngực à?” Rafe bắt đầu lục tìm trong túi Keefe thuốc nitroglycerin^[21]. Khi tìm thấy chiếc lọ nhỏ, anh trút ra một viên vào lòng bàn tay, rồi nhét vào bên dưới lưỡi ông. “Thả lỏng đi bố. Cố thả lỏng đi.”

Ryan đặt đầu bố vào lòng. Anh tưởng tượng bố sẽ chết. Họ đang ở cách xa thành phố. Nếu bố anh lên cơn đau tim, thì họ sẽ không bao giờ đưa ông đến bệnh viện kịp thời. Ôi, Chúa ơi. Lỗi của anh. Lỗi của anh hết. Lẽ ra anh không nên ra bãi quây. Anh biết mình chưa hoàn toàn bình phục. Anh không việc gì phải tự đưa mình vào tình thế nguy cấp và còn buộc những người yêu thương mình dây vào. Bố vì xông ra cứu anh mà giờ đây sắp chết.

Sly lôi con bò đi khỏi trong khi hai anh em Ryan xúm xít bên Keefe. Thời gian như kéo dài vô tận cho đến lúc ông rút cuộc cũng thở được, rồi cũng ngần ấy thời gian thở liên tục để bổ sung ôxy cho phổi.

“Không phải đau tim”, ông thốt lên khó nhọc. “Bố chỉ tức thở thôi.”

Ryan thấy nhẹ hết cả người, toàn bộ xương như nhũn cả ra. Anh ngửa đầu cố hít thêm không khí cho phổi. Chết tiệt, chứng kiến cảnh bố bị bò húc vừa rồi chắc chắn là khoảnh khắc kinh khủng nhất trong đời anh. Biết chính mình là nguyên do. Nghĩ bố có thể chết. Ryan không bao giờ muốn trải nghiệm những cảm giác đó lần nào nữa. Cảm giác tội lỗi và nỗi sợ đến chết điếng khiến máu trong người anh như đông đặc lại.

Khi Keefe đã có thể đứng lên, Ryan vẫn còn run. Anh ra khỏi bãi quây đến bên chiếc xe bán tải, không thể ngừng suy nghĩ về việc chuyện xảy ra có thể đã tệ hơn như thế nào. Con bò có thể làm vỡ lồng ngực bố anh, đâm thủng một bên phổi.

Ryan đứng tựa vào thanh chắn bùn chiếc Dodge, hai vai gù lên, đầu gục xuống, tâm trí quay cuồng với những khả năng khủng khiếp có thể đã xảy ra. Rafe bước tới, đặt một bàn tay lên vai em trai. “Này. Ổn rồi.”

“Bố có thể chết”, Ryan chua chát. “Lỗi của em. Em không việc gì phải vào bãi quây. Lẽ ra em nên biết điều hơn để không đẩy những người khác vào tình cảnh nguy hiểm như vậy. Nếu không thể xử lý được khó khăn thì tốt nhất là không nên đụng tay vào.”

Rafe thở ra và vỗ vai Ryan, “Cuộc sống đầy những rủi ro. Sly có khi nào để dây thừng tuột khỏi tay thế đâu. Ví dụ thế. Và chuyện này chắc sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa. Cũng may là chuyện không tệ”.

“Chết tiệt”, Ryan lầm bầm. “Em không thôi run được. Chắc em sắp nôn ra đây mất.”

“Anh hiểu cảm giác đó tệ như thế nào”, Rafe nói khẽ. “Không gì tệ hơn cảm giác có trách nhiệm khi người mình yêu bị thương tổn. Phải không?”

“Vâng”, Ryan run run đồng tình và nghe như không phải giọng anh.

Rafe gác đôi tay lên thanh chắn bùn bên cạnh Ryan. “Lạ lùng làm sao khi lâm vào hoàn cảnh chính mình gây nên mối hiểm nguy cho người thân, mang lại cho chú một góc nhìn khác về một điều gì đấy. Giờ chắc chú cũng phần nào hiểu được cảm giác của Bethany.”

Ryan ngẩng phắt đầu lên, nhìn anh trai trừng trừng. “Anh nghĩ cái quái gì đấy?”

Rafe đưa mắt dôi về phía cánh đồng. “Không. Chú đúng. Không thể so sánh như thế được, phải không? Năm phút sau là bố có thể đi loanh quanh được rồi, lại còn khỏe như vâm ấy chứ. Chắc hẳn cảm giác của cô ấy còn tệ hơn gấp triệu lần.” Rafe nhìn thẳng vào mắt Ryan. “Có thể cô ấy vẫn còn

nguyên cảm giác đó. Chú suýt nữa thì mất mạng. Cô ấy đã cố cầm cự sự sống cho chú hàng giờ liền. Chú thử hình dung xem, Ryan. Cứ ngồi nguyên đó khẩn cầu cho chú sống. Thân người trên không mặc gì, ngoài vấy đầy máu của chú. Bị luộc như dưới ánh nắng mặt trời, bác sĩ phải chích thuốc gây mê để cô ấy không cảm thấy đau. Trong khi cô ấy ôm chú, da thì bỏng rát, anh tự hỏi không biết cô ấy buồn nôn bao nhiêu lần. Và chú có biết điều mĩa mai ở đây là gì không? Chú có thể mong đợi đến lúc khỏe hơn. Cái hông rồi sẽ lành. Chú sẽ lấy lại sức lực. Có lẽ không còn được như xưa nhưng gần như vậy, rồi đến một ngày chú sẽ lấy lại được tất cả những khả năng trước đây mà không đặt bất kỳ ai vào tình thế rủi ro. Bethany thì không thể mong đợi điều đó. Cô ấy sẽ bị liệt suốt quãng đời còn lại.”

Rafe bỏ đi, không nói thêm lời nào nữa. Không cần thiết.

Hai ngày sau, đúng sáu giờ ba mươi phút tối, chuông cửa nhà Bethany reo vang. Thời gian trước khi quen Ryan, cô có thể đã cảm thấy hân hoan nghĩ chắc là một trong mấy người bạn đến rủ đi chơi. Giờ cô chỉ thờ dãi ngao ngán, không chút hứng thú bầu bạn với ai. Cô không muốn vui chơi. Thậm chí còn không muốn nhìn thấy gương mặt thân quen nào. Cô chỉ muốn được ở một mình gặm nhấm nỗi buồn.

Cô nhanh chóng lăn xe ra cửa, không dễ dàng vì đồ đạc vẫn chưa được tháo dỡ, thùng hộp ngổn ngang. Cô xoay nắm cửa, rồi he hé mở ra cho đến hết chiều dài sợi xích an toàn mà hồi đầu tuần anh Jake đã lắp cho. Xuyên qua khe hở cô thoáng thấy dáng một người đàn ông cao to, tóc đen trong bộ đồ kaki gọn ghẽ và một chiếc áo khoác thể thao màu nâu.

“Tôi có thể giúp gì anh?” Dù cô chưa trông thấy khuôn mặt người đó, nhưng trông bộ dạng có vẻ đàng hoàng, không phải thuộc loại đầu gấu chuyên giết người cướp của. Dẫu vậy, cô vẫn cảnh giác. “Tôi không mua gì đâu. Xin lỗi. Tôi chỉ mới chuyển đến đây thôi và...”

Người đàn ông dịch người một chút để cô trông thấy mặt. Cô sững người và sững sốt nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh sẫm lấp lánh.

“Chào em.”

“Ryan?” Tay run run, cô tháo sợi xích rồi lùi ra xa mở cửa.

Hai tay xỏ trong túi quần, anh cố làm ra vẻ thoải mái, gác một bên chân đi giày da Ý lên thềm cửa, tựa một bên vai vào khung cửa. Dù anh có chú ý hay không thì với lối đứng như thế cô có muốn đóng cửa cũng không được. “Em thực sự cần một lỗ nhòm đấy. Như thế sẽ giúp tránh phải gặp những người không muốn gặp.”

“Ryan”, cô lại gọi tên anh, giọng run run.

Trông anh khác đến nỗi cô gần như không nhận ra. Không còn quần jean bạc màu và giày ống đầy bụi đất. Tóc tai cũng chải gọn gàng theo kiểu mới. Chàng cao bồi quyến rũ đã biến đâu mất, mà thay vào đó là một tay chơi thành thị trông có vẻ rùng rinh tiền.

“Nếu anh đến đây để cố thuyết phục em quay về trang trại thì chỉ uổng công thôi.”

“Không đâu. Anh không định vậy. Anh không bao giờ muốn em lại lăn xe trong Rocking K.”

Tim cô chùng xuống trong nỗi thất vọng lớn lao. Đồ ngốc. Dẫu cho cô không có ý định xiêu lòng thì phần nào đó trong cô thầm ước ít ra anh cũng cố thuyết phục cô trở về. Cô liếm đôi môi khô khốc, cố làm ấm nó.

“Anh sẽ chuyển đến đây sống”, anh nói.

Bethany ngậy người ra nhìn anh một lúc. “Cái gì?”

“Em nghe rồi đấy thôi. Anh có cần lặp lại không?”

Bethany nhìn thẳng vào mắt anh. “Em đã bảo rồi, Ryan. Hết rồi. Em không...”

“Mãi mãi”, anh cắt ngang. “Em đã nói với anh như thế.” Anh bước vào trong. “Em là của anh. Không được bội ước. Nếu em chưa có giường đôi thì tối nay ta cứ ngủ tạm, mai anh mua.”

Cô nhận thấy anh đi hơi khập khiễng, cũng không nhanh được như ngày xưa. Anh quay người lại đóng cửa, ấn chốt rồi mắc sợi xích vào. Khi quay

lại đối mặt với cô, anh nở nụ cười mê hoặc luôn khiến trái tim cô rộn rã. Vết sẹo vắt ngang má vẫn còn hồng hồng, nhưng không vì thế mà khiến anh bớt điển trai, mà trái lại nhờ nó khuôn mặt ấy càng cá tính hơn.

“Em không về trang trại với anh đâu, Ryan. Không bao giờ. Nếu anh nghĩ đến được đây và có thể thuyết phục em thì anh làm rồi.”

“Anh không bảo em về. Anh hiểu tại sao em cảm thấy bọn mình không sống được ở đây rồi. Không vấn đề gì. Ta sẽ sống ở đây.”

Cô bật cười run run. “À. Anh sẽ bỏ trang trại. Ừm. Có tin được không?”

“Sao lại không.” Anh chống hai tay lên hông. “Em đi đâu thì anh theo đó.”

“Không đời nào. Sống ở thành phố anh sẽ héo hon mà chết sớm thôi. Anh sinh ra đã sống ở trang trại rồi. Không được.”

“Anh sẽ làm cho nó được.” Anh đi vào phòng khách và nhìn đồng thùng hộp. “Hình như em chưa tháo dỡ đồ đạc xong. Anh muốn mua một ngôi nhà chừng hai mẫu. Một nơi nào đó mình có thể ít nhất cũng có chỗ cho con Wink và Bucky, cả sân cho con Tripper nữa.”

Bethany quàng tay quanh mình. “Nhà? Anh muốn mua nhà ở đây ư?”

Anh quay sang nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc. “Bethany Ann, muốn dễ thì dễ muốn khó thì khó. Tùy ở mình cả thôi. Anh ở đây, anh sẽ ở lại đây. Dù em có nói hay làm gì cũng không lay chuyển được anh đâu. Sao em không chịu chấp nhận điều mình không thể thay đổi, và cho anh ăn chút gì đi. Anh đói rồi.”

Bethany biết anh yêu cô. Chuyện đó không cần bàn cãi. Nhưng việc anh chấp nhận rời bỏ Rocking K chỉ để được sống bên cô khiến cô đau lòng. “Em không thể để anh làm thế được, Ryan. Ở thành phố anh không bao giờ vui. Anh biết điều đó mà. Anh sẽ chết dần chết mòn mất.”

Anh so vai. “Nếu sống ở trang trại mà không có em thì anh cũng chết dần chết mòn. Anh thà chết ở đây mà có em.” Anh đùng đùng vào nhà bếp mở tủ lạnh. “Thức ăn đâu?”

“Em chưa đi chợ.”

Anh thở ra, đóng cửa tủ lại, rồi nhìn cô ranh mãnh. “Mà thôi, ăn tạm em vậy.”

Bethany giơ một tay lên. “Không lên giường trước khi chuyện này ngã ngũ.”

“Thì xong rồi đấy thôi.” Anh vén ve chiếc áo khoác thể thao lên để cô thấy sơ mi bên trong. “Thậm chí anh còn mua quần áo mới này. Quyết định thế nhé. Anh ở đây. Anh sẽ ở lại đây.” Anh buông ve áo ra rồi lừ lừ tiến về phía cô, cố tạo dáng đi của một cao bồi dù trong bộ đồ kaki và giày da Ý bóng lộn. Khi anh nắm lấy thành ghế xe lăn, anh hạ đầu xuống ngang tầm với cô, nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh yêu em vô cùng, Bethany. Em ở đâu thì anh sẽ ở đó, và nơi có em là nơi anh tìm thấy nguồn hạnh phúc đời mình. Anh sẽ làm được. Chỉ cần em cho anh cơ hội.”

Bethany gần như không nhìn thấy anh vì mắt đã mờ lệ. “Ryan, anh không thể làm vậy được. Anh sinh ra và lớn lên trên mảnh đất ấy. Trái tim anh ở đó, luôn luôn thế. Em không thể buộc anh ra khỏi đó được.”

“Em đã làm rồi đấy thôi”, anh thì thào, và bồng cô lên.

Anh lau bầu chửi thề khi đứng thẳng người. Cái hông biểu tình. “Anh chưa bình phục hoàn toàn. Nhưng đang tiến triển tốt.”

“Đừng làm đau mình, đồ to xác cứng đầu.” Cô ôm lấy cổ anh, gần như không thể tin nổi lại được trong vòng tay của anh. Cô đã nằm thức chong chong không biết bao đêm ròng, mong mỏi được nằm trong vòng ôm của anh, lòng quặn thắt ưu phiền vì không tin mình lại được như thế lần nữa. “Ryan. Em yêu anh. Em yêu anh.”

“Anh biết mà”, giọng anh khàn đục.

Rồi anh bồng cô vào phòng ngủ để chứng minh cho cô thấy anh đã nhớ cô đến nhường nào.

Sau đó Bethany nằm trong lòng anh, trầm tư nhìn lên trần nhà trong khi anh nghịch nghịch tóc cô. Cô nhận thấy anh thật sự có ý ở lại, chứ không

phải nói vậy để cô ưng thuận quay về. Chỉ đơn giản là anh rất yêu cô nên không thể sống thiếu cô. Và nếu có là Portland thì anh cũng theo cùng. Rõ ràng anh không hề có ý thuyết phục cô quay về trang trại.

Nhưng, đấy chính xác là điều anh đã làm được.

Bethany nhớ lại điều mình đã hứa với anh, rằng sẽ cố yêu anh hơn bản thân. Mía mai thay, rốt cuộc chính Ryan lại là người cho cô thấy được ý nghĩa thực sự của lời thề ấy bằng tình yêu không toan tính dành cho cô. Chúa ơi. Anh khiến cô cảm thấy mình thật dại dột và bé mọn đến khổ sở.

“Em sẽ về nhà cùng anh”, cô run run thì thào. “Nếu anh có thể sống được ở đây thì dứt khoát em cũng có cách sống được ở đây.”

“Không được”, anh ương bướng gạt phắt đi.

Hai người tranh cãi hồi lâu, rồi cùng bật cười. Sau khi lắng xuống, Ryan kể cho cô nghe vụ con bò hôm trước. “Anh đã hiểu cảm giác của em khi chứng kiến cảnh con gấu tấn công anh và lý do vì sao em bỏ đi sau đó. Anh không ngồi xe lăn, nhưng lúc ấy anh hoàn toàn bất lực, cũng giống như bị tàn tật vậy. Anh cũng đã nếm trải chút đỉnh cảm giác đó. Em không lo cho bản thân mình. Em lo cho anh, vì em biết anh sẽ lại bị thương vì muốn bảo vệ cho em. Mình không thể sống như thế.”

“Mình cũng không thể sống như thế này. Anh có thích hợp với cuộc sống thành phố đâu, Ryan.”

“Được chứ sao không. Ông Chúa, anh có hai bằng cử nhân. Anh có thể tìm được việc gì đó mang tính thử thách một chút. Không cần phải lương cao. Mình có đủ tiền để sống thoải mái rồi.”

Họ tranh luận thêm một lúc nữa. Rồi anh ra gọi pizza. Sau khi đồ ăn được mang tới, hai người ăn cho đến khi no ứ, rồi làm tình với nhau lần nữa. Bethany ngủ thiếp đi trong vòng tay anh với nỗi âu lo vẫn còn vương trên mặt, vì tận sâu trong đáy lòng mình cô biết rằng dù anh có cố thế nào thì cũng không thể nào sống vui được ở thành phố.

Sáng hôm sau, Ryan thức dậy không thấy Bethany còn nằm bên. Anh nhìn chăm chăm vào cái yếm đỡ Bethany dùng để lên khỏi anh và nhất định sẽ ném phăng cái của nợ ấy đi.

Ngáp dài, dụi dụi mắt anh xuống nhà bếp, liên tục va phải mấy cái hộp. Gần bình cà phê, anh tìm thấy lá thư từ cô dâu trốn chạy của mình.

Ryan yêu thương,

Em không biết nói với anh như thế nào, vì vậy em nói thẳng luôn nhé. Em rời bỏ anh một lần nữa. Điều này sẽ không bao giờ được. Em đã thức gần như cả đêm, dẫn vật vì tình huống tiến thoái lưỡng nan của chúng mình. Em đã quyết định thà bất ngờ mất anh trong khi anh ngu ngốc cố bảo vệ em tránh khỏi những rủi ro, còn hơn chứng kiến anh dần mất đi niềm vui sống, và đây dứt khoát là điều không thể tránh khỏi khi mình sống ở thành phố.

Anh yêu, em đã về nhà rồi. Xin lỗi vì đã làm như thế này, nhưng anh cứng đầu cứng cổ như thế, nên em dù có nói thêm gì cũng chẳng đi đến đâu. Đừng giận em.

Yêu anh,

Bethany

Ryan chửi vống lên khi đọc xong lá thư. Rồi anh quay vào phòng ngủ mặc quần áo.

Ryan về đến trang trại quá trưa một chút, và y như rằng xe của Bethany đã đậu sẵn ở trước khu chuồng trại. Nổi bực bội vẫn ngự trị khi anh rảo khắp các lối đi mà không thấy cô ở trong nhà hay bất kỳ căn nhà phụ nào. Rồi anh tìm thấy cô ở nơi cuối cùng anh chọn để đi tìm - gốc cây suy tư.

Chẳng mấy chốc anh trông thấy cô ngồi trong xe lăn bên dưới cây thông. Chỉ ngồi đấy, dõi mắt về phía rặng núi bên kia hồ với khuôn mặt hơi ghéch lên đầy đăm chiêu. Anh muốn nổi cáu với cô. Dù thế nào thì anh cũng đã đuổi theo cô cả một quãng đường suýt soát một phần hai bang rồi vòng về gần ấy nữa. Và chiêu trò lần này của cô không giải quyết được

chuyện gì. Anh không thể buộc cô sống ở một nơi mà nỗi sợ hãi luôn đeo bám cô, nỗi sợ cho chính cô và cho cả anh.

Chỉ có điều là làm sao anh nổi giận được với một người dễ thương và yêu kiều đến thế kia?

“Bethany Ann!” Anh gầm lên. Dù gì anh cũng có tự ái đàn ông. “Em nghĩ em đang làm quái quỷ gì ở đây? Chẳng phải anh đã nói rất rõ với em là anh sẽ không về lại đây, rằng mình không thể ở đây được hay sao?”

Cô thậm chí không giật mình. Cô chỉ khẽ mỉm cười và đợi anh đến gần. Cái hông vẫn còn đau khiến đi nhanh hơi khó khăn nhưng anh vẫn gắng hết sức.

“Anh phải đét vào mông em mới được. Em bỏ anh đến Portland, anh theo em đến đó. Rồi em lại bỏ anh về lại nhà khi mà em biết rất rõ rằng đó không phải là điều anh muốn. Ai làm chủ gia đình này vậy?”

Bethany đưa mắt nhìn bộ quần áo theo lối thành phố không hợp với anh chút nào. “Lúc này không ai hết.”

Anh vỗ mạnh vào đùi mình. “Đừng để mấy cái thứ này đánh lừa em. Quần áo không làm nên con người ta. Đêm qua anh đã nói với em là anh đã nghĩ kỹ rồi và quyết định mình sẽ sống ở Portland.”

“Em chỉ đổi ý thay cho anh.”

“Em không được tự quyết định như thế. Đừng ép anh.”

Cô chỉ mỉm cười điềm nhiên, “Anh có biết Sly nói gì không. Hãy cứ đứng đó chờ người phụ nữ đưa ra quyết định của mình, rồi đến lượt anh sẽ đưa ra quyết định cuối cùng. Quyết định của anh chính là nơi này, Ryan, anh đã sinh ra và lớn lên ở đây, cả tâm hồn và trái tim anh đã bắt rễ xuống vùng đất này, sâu lắm. Vậy nên đây chính là nơi mình sẽ sống cùng nhau. Em đã sai. Giờ em đã nhận ra mình sai. Anh và em sẽ sống ở Rocking K này. Đó là quyết định cuối cùng”.

Ryan muốn lắc cô thật mạnh, thật đau cho hả nhưng thay vào đó, anh đứng chống hai tay lên hông. “Em sẽ khổ sở nếu anh buộc em sống ở đây.”

Anh vung tay phác một vòng quanh trại. “Chỗ nào cũng tiềm ẩn những rủi ro.”

“Ở thành phố mật độ rủi ro cũng ngang bằng thế, chỉ có khác về bản chất thôi. Có nhớ anh đã nói với em điều gì không, Ryan? Về việc ta có hai lựa chọn nên sống thế nào - trong một cái bong bóng nhỏ xíu an toàn nơi rồi cuộc rồi ta cũng chết hay nắm lấy mọi thứ bằng cả hai tay, tận hưởng từng khoảnh khắc sống ấy?”

“Anh nhớ.”

“Mọi thứ của anh là đây”, cô nói khẽ. Rồi cô nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của anh, run giọng nói thêm. “Và mọi thứ của em cũng là đây. Em đã sai lầm khi bỏ đi. Đây một sai lầm xuẩn ngốc. Em tưởng mình đã quyết định đúng, và em tiếp tục nghĩ thế cho đến đêm qua khi anh xuất hiện ở bậc cửa nhà em. Đến lúc đó em mới nhận ra rằng có rất nhiều cách để chết. Có cái chết không phải chết về thể xác, mà chết trong tâm, trong hồn.”

“Ôi, em yêu.”

Cô giơ một tay lên có ý bảo để cô nói tiếp. “Em đang chết dần chết mòn từ bên trong trước khi gặp anh. Cứ mỗi hơi thở em lại thấy mình càng héo hơn. Làm thế nào mà anh có thể nghĩ em hạnh phúc được ở Portland, chứng kiến anh cũng nếm trải cảm giác tương tự đó?”

Nỗi bức dọc của Ryan tiêu tan đâu mất. “Ừ thì không.” Anh làu bàu.

Nước mắt tuôn xuống hai bên má cô. “Không ai trong chúng ta biết mình sẽ sống được bao lâu. Thế nên đừng lãng phí dù chỉ một ngày. Em muốn mình sống bên nhau trọn vẹn từng khoảnh khắc có thể. Và nơi duy nhất trên thế gian này để ta thực hiện được điều đó chính là ở đây.”

Anh tiến lại sát bên cô. Khi anh cúi xuống nhìn vào mắt cô, cô ngước lên nhìn anh bằng đôi mắt xanh biếc màu hoa păng xê nhòe lệ, “Em muốn chàng cao bồi ngốc nghếch của em quay về”.

“Gì của em?”

Cô vượt đường may nổi trên vai chiếc áo khoác thể thao anh đang mặc. “Đừng hiểu lầm em. Anh mặc đồ này cũng đẹp, nhưng em nghĩ anh quyến rũ hơn rất nhiều trong quần jean bạc màu và giày boots bụi đất với chiếc mũ cao bồi chụp trên đầu. Em muốn chàng cao bồi ngốc nghếch của em quay về.”

Ryan bồng cô lên. “Em có được anh ta rồi đây.”

Anh hôn cô cho đến khi cả hai đều thấy hơi chệnh choáng. Rồi anh quay người bồng cô đi ngược lên dốc.

“Anh định làm gì vậy? Anh không thể bồng em về đến nhà được.”

“Sao không?”

“Ngốc lắm. Cái hông của anh kia! Để em xuống xe lăn rồi...”

“Còn khởi đầu nào hay hơn nữa chứ? Anh muốn bồng em qua bậc cửa khi ta về đến nhà.”

Cô cười xòa dù không đồng tình. “Có ai nói anh hâm chưa?”

“Vài người. Anh mặc kệ.”

Nằm trong vòng tay anh với những bước đi nặng nhọc, Bethany ngoái đầu lại nhìn hồ nước, rừng cây, và rặng núi hùng vĩ. Cô quá đổi vui mừng khi được trở về. Quá đổi vui mừng.

Nhà, anh đã nói vậy. Và anh đúng. Đất đai nhà Kendrick, dưới bầu trời nhà Kendrick. Người đàn ông của cô đã bắt rễ vào nơi này sâu hơn anh tưởng. Cô đã quyết định đúng, không chỉ cho anh, mà còn cho chính cô.

Nhà. Từ đó đẹp biết bao.

Phần kết

Trong cuốn kinh thánh nhà Kendrick giờ có thêm ghi chép mới rằng Ryan Kendrick, con trai của Ann và Keefe Kendrick, cưới Bethany Ann Coulter vào ngày 31 tháng 8, năm 2000. Vẫn còn thiếu một thông tin rằng đám cưới diễn ra bên hồ Bear Creek vào ngày hè tươi đẹp đó và thực tế là có thêm một đám cưới khác cũng được tổ chức đồng thời. Đó là hôn lễ giữa Sylvester Bob Glass và Helen Marie Boyle. Một thông tin khác nữa cũng không được ghi vào đó là cô dâu trẻ hơn vừa phát hiện ra mình đã có mang và vô cùng hạnh phúc.

Có mặt trong buổi thành hôn toàn những vị khách ăn vận theo lối cao bồi bụi bặm. Tất thấy đều đi ngựa ba tiếng đồng hồ từ Rocking K đến hồ. Nhà Coulter có mặt đông đủ, bố mẹ Bethany và năm ông anh trai cứ quắc mắt nhìn Ryan cho đến khi anh nói, “Con đồng ý”.

Không gấu hay báo gì xuất hiện cả. Tuy nhiên đang giữa buổi lễ thì một con bò có tên Cốt Lết ở đâu lù lù xuất hiện chứng kiến hôn lễ. Dè chừng quá nhiều người lạ, nó dừng lại ở khoảng cách nhất định và chỉ rống lên một lần để báo cho ông chủ của mình biết là nó đã tìm thấy ông. Trên lưng con bò là con mèo ú chễm chệ liếm láp.

Sau buổi lễ Mary Coulter nhìn chồng tùm tùm cười, đưa cho ông chiếc quần cộc được gấp lại gọn gàng. Harv bật cười, nhìn nó sẫm soi, rồi hỏi. “Mình có mang theo muối tiêu không đấy? Tôi muốn thêm chút gia vị cho ngon miệng.”

Mary mỉm cười quàng tay ôm eo chồng. Zeke, nhạc công nhà Coulter, kéo một điệu nhạc chậm rãi du dương bằng chiếc violin của anh. Bố mẹ Bethany ngắm nhìn khi người chồng mới của cô con gái bỗng cô lên từ chiếc xe lăn cùng nhau lướt một điệu Waltz trên mặt đất lốm đốm những tia nắng mặt trời - một điệu Waltz đẹp đến nao lòng vì chân cô dâu không hề chạm đất.

“Anh đã nghĩ sai về nó”, Harv thú nhận. “Anh có thể nhìn thấy ánh sáng yêu thương lấp lánh trong đôi mắt nó mỗi khi nhìn con gái mình.”

“Con gái mình cũng vậy thôi”, Mary thì thầm. “Em cũng sai. Mình có thấy nét mặt con bé khi cười ngượng không? Con bé sinh ra là để cười ngượng. Vì em mà nó phải từ bỏ niềm vui đó một thời gian quá lâu. Em thấy có lỗi quá.”

Harve hích khuỷu tay vào vợ, “Tại vì mình quá yêu nó, sợ nó lại bị thương nếu để nó cười ngượng. Con bé hiểu điều đó”.

“Tình yêu thật diệu kỳ.” Mary nói khẽ. “Em thật mừng vì Ryan bước vào cuộc đời nó và thấy được điều vợ chồng mình không thấy. Tốt hơn hết là cứ để con bé dần thân và tận hưởng cuộc sống hơn là được bảo bọc mà không thấy vui.”

“Có lẽ vậy”, Harv thì thầm. “Trông nó rạng rỡ chưa kìa.”

Bethany đang nhìn chồng mình bằng đôi mắt rạng ngời yêu thương. Ryan cảm nhận được điều đó khi xoay cùng cô trong vòng tay mình. Cô ngửa đầu ra sau và mỉm cười, khiến anh nhớ đến nét mặt của cô mỗi khi làm tình cùng anh.

Chúa ơi, sao mà anh yêu cô đến thế. Yêu quá nhiều đến nỗi không biết phải diễn tả thế nào.

Không lâu sau đó, Ryan ngừng lại để cho cô biết anh yêu cô đến thế nào bằng cách duy nhất anh biết - một nụ hôn dài và sâu đến nỗi có thể khiến các vị khách chột dạ tự hỏi phải chăng mình có mặt đến bây giờ là đủ rồi. Anh không quan tâm. Vì anh và cô dâu của mình dự định hưởng tuần trăng mật tại đây.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Cô hỏi.

“Anh là người đàn ông may mắn nhất trên đời.”

“Ryan, em yêu anh.”

Ryan biết cô nói lên điều đó với tất cả trái tim mình. Anh cũng biết có lẽ cô không thể yêu anh nhiều bằng anh yêu cô.

Anh lại chuyển động. Những bước xoay điệu luyện với cả thế giới trong vòng tay, quá hạnh phúc đến nỗi anh không hoàn toàn chắc chắn được chân mình có chạm đất hay không.

Bay lên... cùng nhau. Trong khoảnh khắc đó, nhìn sâu vào đôi mắt biếc xanh màu hoa păng xê của cô, Ryan biết trên đời này phép màu luôn hiện hữu, những điều đặc biệt tốt đẹp sẽ không bao giờ chết. Một số câu chuyện tình không kết thúc có hậu bởi chúng không hề kết thúc. Chúng chỉ kéo dài, kéo dài đến vĩnh cửu.

Đây chính là câu chuyện tình của họ, một câu chuyện tình tuyệt vời không bao giờ kết thúc.

Hết